

Giới thiệu Hồi ức Của Một Linh Hồn...

Bạn đang đọc truyện Hồi ức của một linh hồn... của tác giả tini1911 trên website đọc truyện online. “Người anh em mình gặp chuyện rồi, mình cần một chiếc 15 chỗ lên đây ngay trong đêm, cậu chuẩn bị anh em dùm mình được không? ”. Nói chuyện với Long mà tiếng Tibu vẫn còn nghẹn trong cổ họng, có lẽ vì Tibu đã phải chịu một nỗi đau quá lớn, một nỗi đau mà dường như cả cuộc đời Tibu chưa từng gặp bao giờ. “ Có chuyện gì vậy Tibu?” Long hỏi. “Người yêu mình bị làm nhục” những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt Tibu như không thể ngừng lại, tim tibou đau quặn thắt lại, nói không ra hơi, thậm chí không thể thở được. “ tibou cứ bình tĩnh, mình sẽ thu xếp lên ngay trong đêm và đừng làm gì mạnh động.” Trong cái không gian rộng lớn nhưng ngột ngạt, tibou chợt buồn khi nhớ lại những chuyện ngày xưa, lòng đầy nuối tiếc..nuối tiếc vì quá khứ không thể quay trở lại, nuối tiếc vì có lẽ một ngày nào đó tibou cũng không còn được nghĩ về những kỉ niệm trước đây và tibou sẽ không còn được nhớ đến một người con gái mang tên sunny..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Quen Long đã được 5 năm, kể từ hồi học chung phổ thông nhưng Long xuống Sài Gòn như để tạo ra một con đường mới cho riêng mình như một đại ca trong giới xã hội đen. Tibu, một người với vẻ ngoài lạnh lùng, mạnh mẽ và có nét nào đó giống như một tài tử xi-nê . Cả hai đã từng vào sinh ra tử với nhau nhiều lần, cũng vì tính cách quậy phá, thẳng thắn và không ngần ngại ai bao giờ. Tuy nhiên, họ không phải là hai thằng lưu manh,họ biết phân biệt sai trái rõ ràng, không bao giờ tự nhiên sinh sự với ai cả,biết bảo vệ những người bạn yếu đuối, luôn sống vì anh em, bạn bè và luôn kính trọng những người hơn tuổi.

Tibu sinh ra và lớn lên trong một gia đình bình thường. Là người chăm đầu trường học kể từ khi học trung học nhưng với vẻ ngoài cao ráo, điển trai và lạnh như băng cùng một hành tích học tập ấn tượng đã khiến tibou luôn trở thành tâm điểm bàn tán của các nữ sinh trong trường. Tốt nghiệp phổ thông, với hai tờ giấy báo trúng tuyển đại học, tibou chọn con đường ở lại thành phố hoa, nơi mình sinh ra và lớn lên để học, một phần là được bên cạnh gia đình. Nhưng cũng từ đây, tibou không ngờ rằng sẽ có những biến cố vô cùng to lớn xảy ra với cuộc đời mình bởi sự xuất hiện của một cô gái.

Ngày đầu tiên bước vào ngưỡng cửa đại học, vẫn đáng đi lạnh lùng đó, hiền ngang và tự tin, miệng ngậm điều thuốc và thở dài, tibou chợt nghĩ tới những người anh em ở lớp học phổ thông, mỗi đứa một nơi rồi không biết cuộc đời sẽ ra sao. Lang thang hơn một tiếng đồng hồ mới tìm ra được lớp học, tibou thăm rủa bản thân mình tại sao lại chọn cái trường rộng lớn này để học. Bước chân vào lớp, hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào tibou. “ Em là học sinh lớp nào?” tiếng cô giáo hỏi tibou với giọng điệu có vẻ khó chịu. “ Dạ em là sinh viên của lớp này, mà vì trường rộng quá nên giờ em mới kiếm ra được lớp học, mong cô bỏ qua cho em” Vẫn như hồi học trung học, chỗ ngồi ưa thích của tibou là bàn cuối, nơi có cửa sổ, nơi tibou có thể nhìn ngắm bên ngoài và thả hồn trong những tiết học chán ngắt... Giọng hát đầu đó cất lên, phảng phất trong đầu tibou, một giọng hát nhẹ nhàng và trong veo như tiếng hát của một thiên thần..Giật mình tỉnh giấc, tibou đã ngủ gục từ lúc nào không biết, có lẽ buổi gặp mặt đầu tiên của lớp học quá nhàm chán. Trước mặt tibou là một cô bé với dáng người nhỏ nhắn, một mái tóc thẳng dài và đen mượt với đôi mắt to tròn trong sáng như hai giọt nước. “Mình tên là sunny, rất vui được làm quen với các bạn và trở thành một thành viên của lớp”một giọng nói ngọt ngào và nhẹ nhàng cất lên. Thì ra đây chính là lớp phó văn nghệ của lớp, đối với tibou việc kiếm một cô gái xinh đẹp không phải là việc khó, chỉ có điều không ai trong mắt tibou là một người đặc biệt và đủ làm cho tibou rung động. Tibou tự hỏi, cô bé này là ai?...dường như có một sự gắn kết nào đó vô cùng đặc biệt đối với tibou kể từ giây phút nhìn thấy cô bé này mà tibou cũng không thể giải thích được. Buổi gặp mặt đầu tiên kết thúc, và dường như trong suy nghĩ của tibou luôn quanh đi quẩn lại một câu hỏi: sunny, bạn là ai?!!

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Một tuần kể từ ngày họp lớp, tibou không đi học vì cảm thấy trong lòng không được vui. Tibu thở dài, hôm nay là ngày giỗ đầu của Trung, đã một năm trôi qua rồi mà dường như những hình ảnh đó không bao giờ phai đi trong đôi mắt của tibou. Tibu còn nhớ rõ như in buổi sáng hôm đó,một ngày thứ 7 cuối tuần những cơn mưa phùn không ngừng, cái thời tiết lạnh lẽo như cắt da cắt thịt, cái không khí ẩm ướt khó chịu của Đà Lạt ...Tiếng chuông tan học vang lên, mọi lớp bắt đầu ủa ra

- Ẽ Tibu, tiếng Trung gọi.

- Gì mà?

- Tí nữa ra cổng trường nhảy múa một tí, hôm qua thấy mấy thằng lưu manh ở khu mỏ đá trấn lột học sinh trường mình, tao đã chạy ra cản tụi nó, căng lắm mà à xem nữa tao đánh tụi nó một trận ra trò.Hề hề thế nào hôm nay tụi nó cũng kéo đến tằm quất cho tao một trận.

- Cái thằng, chỉ được cái miệng...ừ tí nữa đăng nào tụi mình cũng về chung mà, tibou nói.

- Lâu rồi tao không được vận động tay chân, khà khà. Tiếng cười của Long vang lên cả dãy hành lang, mọi đôi mắt như đổ dồn vào nhóm của tibu như những sinh vật trên sao hỏa mới đáp xuống trái đất.

Cổng trường hôm nay đông hơn mọi khi, tibu cảm nhận được có nhiều gương mặt lạ trong ngày hôm nay đặc biệt là sự có mặt của BL - một tay anh chị mới vừa nổi lên ở cái khu ngã tư này, dường như có một linh cảm không tốt tận sâu trong thâm tâm tibu. “ ề tibu, tao nhận ra mặt hai thằng hôm qua đang đứng ở bên đó” Cả nhóm vừa đi bộ được khoảng 200m thì nhóm của BL chạy tới và chặn lại

- Sao mấy thằng nhóc, hôm qua nghe nói tụi mày đòi chơi mấy thằng em của tao phải không?

- Hôm qua mấy thằng em anh nó trăn lộn tiền mấy đứa học sinh, anh là anh mà không biết dạy dỗ tụi nó sao, mấy đồng tiền dơ bẩn đó mà cũng lên mặt tự hào là đàn anh đàn chị hả? Nếu anh thích thì mình chơi, riêng tui ở khu ngã tư này, không ngán thằng nào, ừ tui là dân xóm chùa đó!..

Bốp !!!!!!! Một thằng từ sau lưng tibu lao vào đánh tibu một cách bất ngờ, không kịp phản ứng, tibu lãnh trọn cú đấm như trời giáng. Long và Trung liền lao vào. Với bản lĩnh của một thủ lĩnh, tibu sớm lấy lại được thể thượng phong. Nhưng bên Bé lớn áp đảo quân số hoàn toàn, vì quá bất ngờ không kịp kêu gọi bạn bè nên chỉ có ba thằng sát cánh bên nhau. Một chọi ba, dường như có lẽ quá khả năng của Trung và Long, còn đối với tibu điều đó không quá khó (bản thân tibu là dân karatedo), thấy Trung sắp không chịu nổi, tibu chạy qua giúp Trung. Xoảng, tibu cảm thấy đầu mình choáng váng, dường như có muôn ngàn cây kim chích từ đằng sau vậy..chân tibu dường như không còn sức, não tibu không thể điều khiển đôi chân của mình được nữa. Bỗng nhiên Trung chạy nhào tới tibu nhảy qua người tibu.Aaaaaaaaaa tiếng những nữ sinh bên kia đường la lên thất thanh, tibu chưa kịp định thần hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Trung đã ngã quỵ lên người tibu, tibu có thể cảm nhận được cái ướt át trên tay mình khi Trung nằm đè lên. “Máu, sao máu trên ngực Trung nhiều vậy” tibu dường như chết lặng, máu bắt đầu chảy xuống mắt tibu, có lẽ vết thương trên đầu khá sâu, tibu thấy sao mắt mình cay quá, đôi mắt như nặng trĩu lại. Trung nhìn tibu, tibu có thể cảm nhận được nỗi đau từ trong đôi mắt của Trung, mắt Trung đỏ rực nhìn tibu, đôi mắt ấy như khắc sâu vào tâm trí tibu khoanh khắc đó dường như là một điều gì quá sâu sắc quá mãnh liệt và đầy đau đớn... Ngày đó nếu không vì tibu, không vì tính khí hiền ngang và không sợ ai của tibu có lẽ Trung đã không lãnh trọn nhát dao...nhát dao cướp đi sinh mạng của người anh em còn hơn cả ruột thịt của tibu, của một con người mới bước vào tuổi 18, cái tuổi mà dường như những thứ tốt đẹp nhất mới bắt đầu đến... Tibu tiếp tục rảo bước đến nơi Trung đang yên nghỉ, thở dài và mõi mỏi thuốc trong cái lạnh buốt tay chân của thời tiết...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Sunny là một cô gái sinh ra từ vùng đất nổi tiếng với nhà thơ HMT,là học sinh chuyên văn có lẽ vì vậy mà trong suy nghĩ của sunny luôn có một cái gì đó đa cảm, năm đầu tiên thi rớt đại học vì một số lý do không mong muốn, sau đó vào Đà Lạt và ở nhà một người họ hàng để ôn thi. Trong cảm nhận của tibu dường như luôn có chút gì man mác buồn trong đôi mắt trong sáng và đen láy của sunny. Về phía sunny, kể từ lần gặp gỡ đầu tiên, đối với tibu, sunny chỉ có ác cảm, một thằng con trai nhìn kiêu ngạo, không coi ai ra gì kể cả cô giáo, cái thái độ bất cần, đôi mắt lạnh lùng và luôn làm lì ỉ nói. Sunny nghĩ rằng, đây có lẽ là một trong những thành phần xấu của lớp, sẽ ảnh hưởng nhiều đến thi đua của lớp trong trường, cần phải tránh xa và ít tiếp xúc với con người này.

Ngày hôm đó thời tiết vẫn lạnh buốt học đầu tiên của tibu kết thúc với một vài thằng bạn mới quen, đặc biệt là Nhân, dáng người nhỏ nhắn khuôn mặt đen sạm, khá côi mờ và thân thiện... mà sau này sẽ trở thành một trong những người anh em thân thiết nhất của tibu. Suốt buổi học hôm đó, cái lạnh cắt da cắt thịt dường như không ảnh hưởng đến tibu, từ đầu đến cuối đối với tibu buổi học dường như chỉ có tibu và sunny, ánh mắt của tibu chỉ nhìn về một hướng... tibu cảm thấy vô cùng khó chịu, cái cảm giác đó, cái cảm giác thân quen.. dường như tibu đã gặp sunny ở đâu rồi, cố suy nghĩ nhưng tibu không thể nhớ nổi.. sunny vẫn tập trung nghe giảng, thỉnh thoảng quay lại nói chuyện với bạn bên cạnh rồi bắt chọt cười, cái nụ cười khiến tibu chết lặng... cái cảm giác ảm áp và yên bình.. một nụ cười mà chưa bao giờ tibu thấy trước đây...

Tối hôm đó về nhà mà hình ảnh của sunny cứ hiện ra trong suy nghĩ của tibu, cầm cái điện thoại trên tay, tibu tự hiểu rằng muốn biết cô bé này là ai, mình phải tự tìm hiểu thôi, nhắn tin cho lớp trưởng, nói chuyện trắng sao trên trời dưới đất rồi tibu đánh bạo hỏi số điện thoại của sunny, viện lý do là có việc cần hỏi sunny vì muốn tham gia vào đội văn nghệ của lớp. Cầm số điện thoại của sunny trên tay, tibu không biết phải nói gì.. Cả cuộc đời tibu, chỉ có nhận thư tình và tin nhắn làm quen của con gái chứ chưa bao giờ phải chủ động nhắn tin cho ai và làm quen với ai. Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, tibu quyết định nhắn tin " Có phải đây số điện thoại của sunny, học lớp 31 không? ". 11 phút trôi qua, rồi một tiếng 11 phút. Tibu thiếp đi lúc nào không biết...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, trong lòng tibu hơi buồn vì sunny không trả lời, kèm theo đó là cảm giác tò mò về sunny. Nhưng dường như tất cả đều do ông trời sắp đặt, tối hôm đó lớp tổ chức gặp mặt và làm quen các thành viên trong lớp ở công viên Y, tibu đã từ chối vì không thích đi tới những chỗ đó, ngồi chơi và ca hát như những đứa có bệnh, thằng lớp trưởng nói nếu không đi sẽ bị hạ bậc hạnh kiểm, ôi thôi đối với tibu, thích thì học không thích thì thôi, với trí thông minh của mình muốn kiếm một nơi khác để học không phải là chuyện khó, tibu vẫn cảm thấy khó chịu và lự hăng vì sunny không trả lời tin nhắn đêm qua...

- Mày thiết không đi hả, có cả lớp phó văn nghệ nữa. Thằng lớp trưởng nhắn tin

- Ừ thôi tao lên liền, tao cũng muốn làm quen với các thành viên khác.

- Nhưng không đủ xe, mày phải lên khu sinh viên chờ mấy đứa lớp mình qua nữa

- Thôi được rồi, tao lên bây giờ...

Phóng như điên đại như chỉ muốn gặp sunny ngay lập tức, lên tới nơi thì sunny đang đứng với Linh, một cô bạn học cùng lớp. sunny mặc một cái áo len màu vàng nhạt, cái quần jean màu xanh và đôi giày búp bê màu đen rất đáng yêu. Tibu có thể nghe được tiếng tim mình mỗi lúc đập nhanh hơn, nhanh hơn...Sau một lúc suy nghĩ thì Tibu chủ động đến và hỏi sunny

- Có ai chờ sunny không? Không có thì chờ bạn qua cũng được

Sunny đang lưỡng lự thì tiếng Linh chen vào

- Không được, muốn chờ sunny thì phải chờ ba, chờ cả Linh nữa.

Có lẽ trong mắt một người tibu là một thằng xấu xa, và chẳng bao giờ đáng tin, chính vì thế mà Linh không muốn sunny đi với tibu một mình.

- Ủ, sao cũng được hết Linh. Tibu nói. Sunny vẫn im lặng không nói gì

- Nhưng mà chờ ba công an sẽ phạt. Đúng lúc đang kẹt thì có thằng lớp trưởng cứu. " Cái thằng này, nói đúng lúc lắm, on này sau này tao đền đáp " tibu cười thâm trong bụng..

Vậy là tibu được chờ sunny qua công viên, suốt quãng đường cả hai chỉ im lặng, chịu hết nổi cái không gian ngột ngạt và yên tĩnh đáng sợ đó, tibu lên tiếng trước

- Ủa sao hôm qua nhắn tin cho sunny, sunny không trả lời?

- Hôm qua tibu nhắn tin cho sunny hà, xin lỗi nhe tại số lạ sunny không biết nên không nhắn tin lại!

Ôi lạy các vị phật tổ, tibu thề với đời là tại sao trên đời này lại có một người sở hữu giọng nói vừa nhẹ nhàng, vừa ngọt ngào lại còn đáng yêu như thế.. Quãng đường còn lại, tibu chỉ hỏi về sunny, dường như đó là người đầu tiên mà tibu nói nhiều như thế trong lần đầu gặp mặt. Đối với tibu, tibu chẳng bao giờ mở miệng nói chuyện với con gái, trước mặt họ, tibu chỉ im lặng và chẳng bao giờ có cảm xúc gì... Ra tới nơi, lớp ngồi sinh hoạt với nhau một lúc thì sunny bỏ về trước cùng Linh...Tibu nhìn theo với ánh mắt tiếc nuối và man mác chút buồn, cảm giác giống như phải xa cách một người thân vậy.. cho dù đối với tibu, sunny chỉ là một người xa lạ..

Về tới nhà, tibu liền cầm điện thoại và nhắn tin cho sunny ngay, lời nhận xét của sunny là tibu không đến nỗi đáng ghét như vẻ bề ngoài..tibu cảm thấy trong lòng có một cảm xúc rất khó tả, chỉ biết là vui lắm, giống như một đứa con nít được cho kẹo vậy... cả hai nhắn tin đến khuya rồi tibu ngủ lúc nào cũng không hay, chỉ biết đến sáng tỉnh dậy, tibu vẫn còn cầm điện thoại trên tay..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sau buổi tối hôm đó, sunny cảm nhận được rằng tibu không đáng ghét như vẻ bề ngoài nhưng không thể biết được con người thật của người này, chưa chắc đã là một người tốt... Cứ như thế ba ngày trôi qua, sau những buổi nói chuyện qua tin nhắn, rồi sunny cũng đồng ý đi chơi với tibu, đó là một buổi tối ngày thứ 7...

Tibu cảm thấy trong lòng rất vui vì được đi chơi với sunny, đối với tibu, đó là cảm giác đầu đời, lần đầu tiên đi chơi riêng với một người con gái, cái cảm giác lâng lâng, rạo rực đó... tibu chỉ mong sao tối thật nhanh để có thể đến đón sunny... Ding dong! Đồng hồ điểm 7h, tibu phóng như bay trên chiếc xe máy của mình, vùvùvù...dường như chỉ có tiếng gió rít bên tai tibu, chẳng mấy chốc mà tibu đến nơi, tibu choáng ngợp trước vẻ đẹp ngôi nhà mà sunny đang ở, ngôi nhà được xây theo kiểu Pháp những năm 80 pha chút kiến trúc hiện đại. 15 phút trôi qua, sunny bước ra với một chiếc áo khoác len màu hồng cổ lông, đôi giày búp bê màu nâu, thêm một chút son nước trên đôi môi hồng và hồng tươi của sunny... Khỏi phải nói cái khoảnh khắc đó đối với tibu, dường như có một thiên thần mới rơi xuống từ trên trời vậy, tibu có thể cảm nhận tim mình đang đập nhanh dần từng giây từng phút...

Tối hôm đó là thứ bảy, cả hai quyết định đi dạo trong khu phố đi bộ vì đó là ngày cuối tuần... tibu cảm thấy khó chịu mỗi lần đi trong khu phố này, vì luôn có những cặp mắt dõi theo tibu, có thể mọi người ai cũng thích được người khác chú ý và mến mộ nhưng riêng với tibu, những cái nhìn đó chỉ đem lại cảm giác lạc lõng, không an toàn trong cái không gian rộng lớn nhưng ngột ngạt đó, tibu sợ cái cảm giác tồn tại một mình trong thế giới, thế giới chỉ có riêng tibu...

Rồi bất chợt sunny khoác tay tibu, tim tibu mỗi lúc đập nhanh hơn, nhưng rồi cũng nhẹ nhõm, ở bên cạnh sunny, tibu cảm thấy an toàn và không còn lạc lõng trong cái thế giới này nữa... cứ thế, sunny khoác tay tibu... cả hai cùng dạo bước trong khu phố, những ánh đèn lấp lánh, cái mờ mờ ảo ảo của sương mù, thêm một chút rung mình với cái lạnh 15 độ..nhưng trong lòng tibu thật ấm áp và bình yên...

Sau cái hẹn đầu tiên, tibu và sunny trở nên thân thiết hơn.. Đối với riêng tibu, dường như trong cuộc sống hiện tại chỉ có hình ảnh của sunny, tibu có thể cảm nhận được sunny trong từng hơi thở của mình, cảm giác luôn nghĩ về một ai đó, cái cảm giác khó chịu như bào mòn bào mòn trái tim, cái cảm giác như có cả ngàn đôi quân kiến vàng bò trong bụng và cái cảm giác luôn nhớ về một người mà không biết người đó có nhớ tới mình không, chỉ biết mỗi khi có tin nhắn và điện thoại là tibu chớp lấy ngay, hồi hộp và hy vọng đó là của sunny...và sẽ thất vọng nhiều lắm nếu đó không phải là sunny..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Những Cảm Xúc Mới...những Thay Đổi Mới...

Trong suy nghĩ của sunny, cái khoác tay đó dường như chỉ để thử con người của tibu, khi khoác tay tibu, sunny cảm nhận được cái run từ cách tay của tibu, chỉ là sunny không hiểu tại sao lại như thế... Dường như đằng sau con người kì lạ đó, là một cảm xúc mãnh liệt, một cảm xúc đã bị kìm nén từ lâu lắm rồi và có lẽ một ngày nào đó nó sẽ bộc lộ ra ngoài. .

Về phần của tibu, dường như cái tối hôm đó là buổi tối với những cảm xúc kì lạ nhất từ trước đến giờ... Có những lúc trái tim tibu đập nhanh đến không thở được, cái cảm giác hồi hộp chạy khắp cơ thể của tibu, tay tibu run bần bật vì cái khoác tay đó, có lẽ đó là những cảm giác đầu đời trước một người mình cảm thấy rung động... Sunny không phải là người đầu tiên khoác tay tibu, tibu không thể nhớ hết có bao nhiêu cô gái đã từng chủ động khoác tay tibu, trời Đà Lạt mưa phùn nhẹ, những giọt mưa bay bay một cách nhẹ nhàng dưới cái ánh sáng xanh vàng tím hồng của không gian lãng mạn, lung linh và đẹp tuyệt vời chỉ riêng đêm Đà Lạt mới có, cái khoác tay đó như đập tan đi cái tảng băng to lớn trong trái tim của tibu, mà dường như tibu đã phải chờ đợi quá lâu để phá tan nó...

Kể từ sau khi Trung mất, tibu dường như sống khép kín và lầm lì ít nói, điều đó khiến nhiều người cảm thấy sợ trước cái ánh mắt của tibu, cái ánh mắt lạnh lùng và không có một chút cảm xúc, cái ánh mắt dường như bất cần đời với cuộc sống. Đến một lúc nào đó khi giới hạn của con người bị phá vỡ, tibu cảm thấy cuộc sống trở nên ý nghĩa hơn thật nhiều, cái nhìn đối với tibu bây giờ không còn hận thù, không còn vô nghĩa và bất cần, dường như tibu đã tự tha thứ cho chính mình, tha thứ cho cái lỗi lầm trong quá khứ mà chính tibu gây ra, trong suy nghĩ của tibu bây giờ là phải tiếp tục sống thật tốt, sống để không phải hối tiếc, và quan trọng là sống cho phần của Trung nữa... Sunny chính là người đã xóa đi cái giới hạn đó, đã mở cái khúc mắc trong trái tim của tibu bao lâu nay...

Kể từ ngày đi chơi với sunny, những ngày sau đó tibu đi học thường xuyên và dường như không vắng mặt một buổi nào, tibu cũng đã cởi mở hơn quen được nhiều bạn bè trong lớp, Nhân ngày càng trở nên thân thiết hơn với tibu, lúc nào hai đứa cũng ngồi học chung với nhau... Nói một chút về Nhân, sinh ra trong một gia đình nhà nông, Nhân có nước da hơi ngăm đen, dáng người nhỏ nhắn với vẻ bên ngoài hiền lành và cởi mở..ngay từ lần đầu gặp Nhân, tibu đã biết con người này là một người tốt bụng... những ngày tiếp xúc sau đó, tibu cảm nhận được cái khí chất của một người bạn, một người anh em tốt trong Nhân, hai từ anh em trong Nhân dường như là một điều gì đó lớn và cao cả lắm, giống như tibu, Long, Trung và những người bạn khác của tibu vậy.. đối với họ, hai từ anh em dường như lớn lắm, đôi khi có một chút bất đồng, tính cách có một chút không giống nhau nhưng trong hai chữ anh em đó, không bao giờ có chỗ cho sự ích kỉ, tính toán và mưu lợi cho bản thân mà đôi lúc sẵn sàng hy sinh vì nhau...anh em là cùng nhau đi chơi, hưởng cùng nhau những niềm vui và sẵn sàng chia sẻ những nỗi buồn, những điều khó khăn với nhau...

Còn riêng sunny, dường như sunny đã trở thành một thứ gì đó thân thuộc với tibu, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt đó, nụ cười đó, nghe thấy giọng nói đó là tibu cảm thấy trong lòng ấm áp và tràn đầy hy vọng khi một ngày mới bắt đầu... Thời gian bên sunny, tibu luôn cảm thấy trôi qua quá nhanh, khi không ở bên sunny mọi thứ trở nên quá ngột ngạt và nhạt nhẽo đối với tibu, khi thức dậy mỗi sớm, việc đầu tiên tibu luôn làm là nghĩ về sunny, tibu cười...cười vì cuộc sống này đầy ý nghĩa, cười vì cảm ơn thượng đế đã cho tibu thêm một ngày để nhớ tới sunny..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Những Cái Đầu Tiên...và Nụ Hôn Ngốc Nghếch

Mưa đã vào mùa, những cơn mưa rào rích và xối xả... Cái không khí ẩm ướt, lạnh lẽo khó chịu bao trùm Đà Lạt... những buổi học sau đó mỗi ngày đi học với tibu là một ngày thú vị... Vẫn cái bàn quen thuộc đó, vẫn Nhân ngồi bên cạnh đó...nhưng bên cạnh tibu bây giờ còn có thêm sunny nữa, tibu không cần phải lén lút nhìn ngắm sunny từ đằng sau nữa mà giờ đây, khi quay sang bên cạnh là tibu đã nhìn thấy sunny rồi, lúc nào cũng vậy, sunny luôn dành cho tibu một nụ cười tươi nhất...ừ, sunny đẹp thật.. mỗi ngày tibu chỉ mong được nhìn ngắm ngôi sao mang tên sunny, trong lòng tibu lúc nào cũng chỉ có một ngôi sao..ngôi sao luôn tỏa sáng trong tim tibu, ngôi sao đẹp nhất trong sáng và thuần khiết nhất...

Điện thoại sunny rung lên báo tin nhắn...

“New message from Tibu”

-Minh thích bạn lắm sunny à...mỗi ngày thật ý nghĩa khi lại được nhìn thấy và nghe giọng nói của bạn...

Sunny mỉm cười và cầm điện thoại... Reply message

-Sunny cũng thích tibu...mình ngồi ngay cạnh tibu, sao tibu không nói trực tiếp mà phải nhắn tin vậy :P

Mọi thứ trở nên thật tươi đẹp, lúc nào cũng là khoảnh khắc hạnh phúc và kì diệu khi có sunny bên cạnh...

- Đơn giản là mình thích thế :P Tối nay mình lại đi chơi nhé sunny?

- Ừ, tối nay 7h đón mình nha tibu...

Ding doong...Vù vù ù ù ù tibu chỉ nghe thấy tiếng gió ngang tai, chỉ một lúc nữa thôi là lại được gặp sunny rồi, trong lòng tibu không hiểu sao lại háo hức, rạo rức và vui đến thế...

Vẫn đôi môi hồng nhạt pha chút long lanh của son bóng, vẫn cái áo màu hồng quen thuộc nhưng đối với tibu, sao tối nay sunny lại dễ thương đến thế...

- Mình đi đâu đây tibu ?

- Đi uống cà phê nhé sunny

- Ok mình đi thôi... Sunny mỉm cười, đôi mắt to tròn và đen láy nhìn tibu...

Mưa đã tạnh từ chiều, nhưng buổi tối thì thật là lạnh, chạy xe trên đường mà tibu cảm thấy tay mình lạnh buốt, không còn một chút cảm giác...

- Trời lạnh nhỉ tibu? Sunny hỏi

- Ừ lạnh quá sunny, tay tibu mất hết cảm giác luôn rồi nè, Sunny mặc ấm chưa, có lạnh lắm không?

- Ừ, lạnh quá... không biết... là ... là... sunny ôm tibu được không...

Rồi đôi bàn tay nhỏ nhắn đó nhẹ nhàng lướt qua người tibu, và ôm lấy tibu...

- Sunny là người đầu tiên ôm tibu đó, tibu vui lắm...

Cái không gian đó thật rộng lớn, thật lạnh lẽo nhưng dường như chỉ có hai người mà thôi... Rồi bất chợt tibu mở khóa cái túi áo khoác, nhẹ nhàng cầm tay của sunny, cho vào trong túi và nắm thật chặt bàn tay nhỏ nhắn đó... hai đôi tay lạnh lẽo, mất hết cảm giác vì cái lạnh khắc nghiệt đó, nhưng khi tìm đến nhau.. dường như có một cảm giác áp áp lắm, hạnh phúc lắm... Cái ấm áp có thể phá tan cái không gian rộng lớn và vô cùng lạnh lẽo này... Xe vẫn từ từ lăn bánh trên đường, ước gì mình cứ chạy mãi như thế này, và đừng bao giờ dừng lại... sunny sẽ mãi bên cạnh mình, ôm mình và được mình nắm tay như thế này...

- Tibu ơi, quay sang đây mình hỏi cái này nè... Sunny nói với tibu, tibu liền quay lại, mở miệng hỏi

- Có chuyện....

“Chợt” tibu chưa kịp hỏi hết câu thì sunny đã chồm tới và hôn lên má của tibu, có lẽ sunny cũng cảm thấy hạnh phúc lắm...

Tibu im lặng không nói gì, chỉ biết là tibu và sunny không muốn nói gì với nhau, đơn giản là họ đang tận hưởng cái khoảnh khắc này, cái khoảnh khắc hạnh phúc và ấm áp... Họ tự hiểu là cả hai đều đang rất vui và hạnh phúc...

Tibu dừng xe tại cà phê Đà Lạt night (theo mình có lẽ đây là quán cà phê đẹp nhất Đà Lạt, nếu có dịp lên ĐL chơi, các bạn nên vào một lần cho biết, nhưng nhớ đi ban đêm nhé)

Cà phê ĐL night nằm ở đầu đèo Prenn, khi ngồi vào trong... một khung cảnh đẹp tuyệt vời sẽ hiện ra trước mắt bạn, nhìn xuống dưới là hầu như tất cả trung tâm thành phố Đà Lạt, hàng ngàn, hàng trăm ngàn ánh đèn hiện ra trước mắt đủ các sắc màu như là một bản sao thu nhỏ của bầu trời với hàng triệu ngôi sao, nhưng có lẽ nó còn đẹp hơn thế...

Vẫn một ly trà đào nóng và thơm phức, thêm một viên xí muội cho cái hương vị mặn mà và ấm áp đó, đồ uống ưa thích của tibu... bây giờ tibu có thể chia sẻ nó với cả sunny nữa...

- Đẹp quá tibu ơi... sunny thích chỗ này lắm.

- ừ đẹp thật sunny nhỉ. Tibu trả lời, nhưng tận sâu trong lòng tibu, tibu thầm nghĩ... “ừ, nó đẹp thật đấy sunny àh, nhưng em có biết là... làm sao vẻ đẹp của nó có thể so sánh được với vẻ đẹp đang ngồi trước mặt anh...”Tim tibu đập mỗi lúc nhanh hơn...Bất chợt tibu nắm lấy đôi tay nhỏ bé và ấm áp của sunny

- Hôm nay thật ý nghĩa với tibu sunny à, mỗi ngày bên cạnh sunny đều là một ngày ý nghĩa với tibu. . .

Sunny mỉm cười và nhẹ nhàng dựa lên đôi vai của tibu, trong khoảnh khắc này tibu muốn hôn sunny lắm, nhưng thật sự những cái đầu tiên luôn khó khăn nhất, tibu không đủ can đảm để làm điều đó. . .nhưng không quan trọng, đối với tibu, tất cả đã quá hoàn hảo, quá hạnh phúc và quá ngọt ngào rồi. . .

Chờ sunny về nhà, tibu cảm thấy hơi buồn vì sắp phải xa sunny rồi. . .

- Sunny về nha, tibu đi xe cẩn thận nè, về nhà thì nhắn tin sunny. . .

- Ừ, sunny vào nhà đi không lạnh. Tibu về nha

Sunny chuẩn bị quay lại và vô nhà thì bất thành lình tibu nắm lấy tay sunny, và hôn sunny.. một nụ hôn nhanh chóng có lẽ chỉ diễn ra trong 1 giây ngắn ngủi..một cái hôn chỉ đủ lướt nhẹ qua đôi môi của sunny. . . một cái nụ hôn ngọt ngào và kèm chút đáng yêu. . . đến nỗi sunny mỉm cười và nói “ tibu đáng yêu quá à” sunny biết đó là nụ hôn đầu tiên của tibu. . .

Về nhà tibu thấy vui trong lòng lắm, và tự trách mình sao ngốc quá, coi trên tivi nhiều rồi mà cũng không biết hôn. . . tibu nhớ ánh mắt đó, giọng nói đó và cả đôi môi hồng nhỏ bé nữa. . . Cả đêm dường như không ngủ được, vì nụ hôn đó. . . vì nụ hôn đầu đời. . .

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn*... được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Giải Bóng Rổ Các CLB Của Tỉnh

“Cuộc sống đối với con người dường như quá khắc nghiệt, đến một lúc nào đó khi quay đầu nhìn lại, bạn sẽ thấy cuộc đời con người quá ngắn ngủi và đầy nuối tiếc. . . Cái cảm giác hối hận và cắn rứt vì đã bỏ lỡ nhiều điều trong cuộc sống, những điều mà bạn chưa thể hoàn thành và có lẽ cũng không bao giờ hoàn thành được. . .chỉ đơn giản là vì thời gian không bao giờ quay trở lại. . .”

Kể từ sau đêm đi chơi đó sunny chính thức trở thành bạn gái của tibu, đối với tibu đó chính là món quà quý giá nhất mà thượng đế đã ban tặng cho tibu, từng hơi thở, từng nhịp đập của con tim tibu bây giờ luôn gắn liền với sunny. Tibu đã trở thành một con người khác, sống cởi mở luôn vui vẻ và thể hiện sự quan tâm mọi người xung quanh bằng hành động (trước đây tibu không bao giờ muốn mọi người xung quanh biết mình quan tâm đến họ, đôi lúc tibu chỉ âm thầm lặng lẽ và làm thôi, có lẽ vì tibu không muốn ai phá vỡ cái thế giới của riêng tibu không muốn ai quan tâm đến tibu, chỉ là muốn cho đi và không muốn nhận lại. . .)

Những tiết học trên trường chỉ tràn ngập tiếng cười và sự háo hức, mới sáng thay vì ngủ nướng một hai tiết, tibu luôn dậy thật sớm cái cảm giác háo hức và chờ đợi để gặp một người.. vì mỗi sáng sunny đi bộ chung với bạn đi học nên tibu không chờ đi học mỗi sáng. . .

Khi đến trường tibu luôn đợi Nhân ở ngoài bãi gửi xe và cùng đi bộ vào giảng đường. Nói một chút về ngôi trường nơi tibu học, khuôn viên trường rất lớn, hầu hết tất cả mọi người đều phải đi bộ trong đó, các con đường đều được tráng nhựa đường, khoảng cách giữa các khoa khá lớn, đôi khi gần 1 km, hai bên đường lúc nào đây các rừng thông sát nhau, xanh rì và cao vùn vụt, thỉnh thoảng mỗi sáng sớm còn có sương mù mờ mờ ảo ảo,thêm một chút cái lạnh của Đà Lạt tạo nên một cái không gian rất đặc biệt và một chút cảm giác bí ẩn, nhiều người nói đi bộ trong khuôn viên trường cùng với người mình yêu thật sự rất lãng mạn.

Hôm nay vẫn cái môn triết học vớ vẩn, một thứ thuốc buồn ngủ mà chỉ có thánh mới đỡ nổi. Tibu đang đánh cờ carô cùng sunny, với trí thông minh của tibu thì thắng không phải là chuyện khó nhưng chưa có ván nào tibu thắng cả, chỉ vì tibu muốn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ khi thắng của sunny. Cả hai đang mê mẩn trong “tình yêu” thì điện thoại tibu rung lên. . .

- Hai tuần sau giải bóng rổ các CLB Tỉnh tổ chức, tibu rảnh không, em đánh cho đội của anh nha? Anh kiểm số điện thoại của em lâu rồi mà giờ mới tìm được,tin nhắn từ anh P, đội trưởng đội bóng rổ của tỉnh.

Trước đây tibu cũng là thành viên của đội kể từ sau khi Trung mất thì tibu không còn chơi nữa, tuy là thành viên nhỏ tuổi nhất nhưng khả năng chơi bóng của tibu điêu luyện và đầy chất kỹ thuật, đặc biệt là một trong số ít ỏi, nếu không phải nói là cực kì hiếm hoi những người có khả năng Dunk trong giới bóng rổ của tỉnh lúc bấy giờ. Tibu thoáng chần chừ, và nhớ về Trung, lần cuối cùng tibu chơi bóng rổ lúc đó có cả Trung nữa, ừ.. cũng đã một năm rồi.. một năm rồi tibu không còn đụng đến trái bóng, không còn theo đuổi niềm đam mê của mình nữa.. Niềm đam mê mà tibu đã theo đuổi 3 năm với ước mơ được chơi cho tuyển quốc gia.

Thấy tibu bỗng nhiên lặng đi, sunny liền hỏi

- Sao vậy tibu, có chuyện gì à?

- ừ cũng không có chuyện gì lớn hết sunny, trước đây tibu có chơi bóng rổ, sắp đến giải thi đấu các CLB, mấy anh trong đội nhắn tin kêu tibu tham gia!

- Woaaa, tibu biết chơi bóng rổ sao, sunny thích con trai chơi bóng rổ lắm, nhìn mạnh mẽ và manly lắm, tibu tham gia đi. Tham gia đi nhe, năn nỉ tibu đó....

Trước mặt người mình thương, trước đôi mắt long lanh như hai ngôi sao đó, làm sao tibu có thể từ chối được, chỉ cần sunny được vui dù chuyện khó khăn nhất tibu cũng sẵn sàng cố gắng làm cho bằng được.

- Okay, chỉ cần sunny vui là được, tibu sẽ tham gia giải lần này. Sunny nhớ phải đến cổ vũ cho tibu nhe. Nhưng mà nói trước là tibu chơi dở lắm nhé, đừng cười tibu. Hi hi

- Hi, tibu có không đồng ý thì sunny vẫn tới xem tibu chơi bóng.

Ôi cái nụ cười đó, đôi mắt sáng lung linh đó sao làm cho trái tim tibu xao xuyến quá chừng, tibu thấy lòng mình thật ấm áp... “Thật hạnh phúc khi có ai đó luôn bên cạnh mình, cùng chia sẻ những niềm vui, cùng san lấp những nỗi buồn và khiến mình cảm thấy không đơn độc trong thế giới này...”

Gần hai tuần trôi qua, mỗi sáng tibu đều dậy từ rất sớm chạy bộ để lấy lại thể lực đã mất đi do khoảng thời gian nghỉ chơi quá lâu, cùng với mỗi buổi chiều tập luyện riêng với trái bóng phần nào tibu đã lấy lại được cảm giác bóng, tuy nhiên tibu biết được một điều rằng sức bật của chân mình không còn được như xưa nữa, có lẽ không Dunk được nữa rồi, những cú dunk luôn làm cả khán đài phải rợn rợn và ồ lên, tibu cảm thấy nhớ cảm giác đó, cái cảm giác làm khuấy động cả một không gian rộng lớn...

Rồi cái ngày đó cũng đến, một buổi sáng ngày chủ nhật, ngày khai mạc giải đấu... Tibu dậy thật sớm, nhớ tới sunny như là một nguồn sinh lực vô tận đem đến cho tibu mỗi ngày mới... Trường của tibu là nơi tổ chức giải thi đấu vì có nhà thi đấu đạt tiêu chuẩn quốc tế, tibu mặc áo khoác màu trắng, chân mang đôi Jordan Air màu đen ưa thích, bận bộ đồ bóng rổ màu xanh da trời là đồng phục của đội và cũng là màu ưa thích của sunny... bước vào nhà thi đấu, tibu khẽ rung mình khi bước vào nhà thi đấu... không phải vì cái lạnh của thời tiết, mà vì cái cảm giác háo hức, cái cảm giác hứng khởi trước gần 2000 người trong nhà thi đấu nhưng đặc biệt nhất là có sự hiện diện của ai đó, nguồn động lực khiến tibu thi đấu... Hôm nay đội tibu sẽ đánh trận khai mạc vì là đội được xếp hạt giống của giải... Đang đứng nói chuyện với các anh trong đội thì tibu thấy thấp thoáng bóng dáng quen thuộc đó, dáng người nhỏ bé với mái tóc dài bóng và đen óng...

Ngay giây phút đó, khi sunny xuất hiện, tibu cảm thấy cơ thể mình như tràn trề sinh lực, dường như mang đến cho tibu một niềm tin rất lớn, niềm tin vào những điều khó khăn nhất mà tibu sẵn sàng đương đầu và vượt qua... Sunny không ngồi dưới khu vực dành cho cầu thủ và người nhà, mà chỉ chọn một chỗ ngồi ngay trên khán đài, tibu không nói chuyện được với sunny khi sunny đến mà chỉ nhận được một ánh mắt dịu dàng và nụ cười ấm áp của sunny, đối với tibu có lẽ như vậy là đủ rồi...

Hoéttttt, tiếng còi khai cuộc trận khai mạc, tibu nằm trong đội hình xuất phát chính của đội, ngay phút đầu tiên, bằng lợi thế chiều cao và sức bật của mình, tibu đã sớm dành được bóng... Trong suy nghĩ của tibu, phải đánh phủ đầu ngay từ đường bóng đầu tiên, phải áp đảo tinh thần của đối phương bằng một đường tấn công thật đẹp và đầy uy lực... Và rồi tibu bức phá tốc độ, một mình dẫn bóng và vượt qua hai đối thủ... Một người có chuyên môn cao khi đứng xem bên ngoài sẽ nhận xét rằng: tibu chơi quá cá nhân. Nhưng đó mới là tibu, tibu tự tin với khả năng và kỹ thuật của mình, đôi lúc thắng thua của một trận đấu sẽ thay đổi chỉ vì một điểm nhấn, chỉ vì một khoảnh khắc, và điểm nhấn đó, ngay tại trận đấu này ngay tại khoảnh khắc này chính là tibu... Trong vòng 3 điểm bên sân đối phương chỉ còn một hậu vệ và một trung phong, nhưng có lẽ thật khó để có một cú kết thúc hoàn hảo, trong phút chốc hai người đó đã kịp bao vây tibu, thật khó để tibu có thể thoát ra và chuyển cho đồng đội chứ đừng nói đến chuyện ghi điểm... Thế rồi bằng một động tác giả, hai người đang theo kèm tibu liền khép góc phía bên phải, vù ù ù ù... chỉ kịp nghe một tiếng vù, tibu xoay người một cách nhanh chóng, một động tác quá nhanh quá hoàn hảo, khi mọi người còn đang bất ngờ trước kỹ thuật điều luyện của tibu thì... RẦM!!!!!! Một cú úp rổ (dunk) cực kì mạnh mẽ và đầy uy lực của tibu. Cả khán đài dường như im lặng trong một lúc rồi bắt chợt ồ lên như muốn vỡ tung

-waooooo..nữa đi nữa đi số 11

-Đẹp wá tibu ơi, nữa đi bạn. Tiếng của các đội bóng khác

-Anh đẹp trai chơi hay quá.. tiếng các khán giả nữ ngồi gần đó hét lên

Nếu thật sự là một dân chơi bóng rổ, các bạn sẽ hiểu được cái khoảnh khắc đó, khi nhìn thấy một cú dunk ngay trước mặt, cái cảm giác đầu tiên sẽ là nổi da gà, cái cảm giác rạo rực trong con người bạn trở dậy một cách mãnh liệt... Tiếng la ó trên khắp khán đài, người thì la hét, người thì vỗ tay còn bên dưới sân đấu, đối phương của tibu như chết lặng... Tibu nhẹ nhàng bước về sân nhà, tay phải giơ lên trời, đôi mắt lạnh lùng và không biểu lộ một chút cảm xúc... Rồi sau đó, mắt tibu chỉ nhìn về một hướng... sunny vẫn ngồi đó mỉm cười thật tươi với tibu, có lẽ sunny cảm thấy vui và tự hào lắm, sunny không ngờ rằng tibu lại chơi hay đến thế... Trận đấu đó đương nhiên phần thắng thuộc về đội của tibu, những trận sau đội tibu vẫn thắng nhưng sunny bận và không đến xem tibu thi đấu được, chẳng mấy chốc đã đến trận chung kết...chẳng mấy chốc tibu đã gần đạt được điều mình muốn, đó là đem đến niềm vui cho sunny..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Trận Chung Kết Và Cảm Giác Bị Bỏ Rơi...

Sau những trận đấu, dường như trận nào cũng có dấu ấn của tibu, chỉ có điều trong lòng tibu nặng trĩu, vì trong mỗi trận đấu đó lúc nào cũng đông nghẹt sự hiện diện của mọi người nhưng bóng dáng thân quen đó không hiện diện ở nơi này, tibu chỉ cần bóng dáng đó mà thôi, tibu nhớ nụ cười âm ỉ đó mỗi khi mình ghi điểm...

Đà lạt vẫn mưa rả rích, từng cơn mưa xối xả như trút nước, nặng nề và lạnh lẽo như tâm trạng tibu bây giờ..

Rồi tibu khẽ cầm lấy cái điện thoại và nhắn tin cho sunny

-Ngày mai trận chung kết rồi, sunny nhớ đến xem tibu thi đấu nhé? Được không

-Ok tibu, mấy bữa trước mình bận nè, ngày mai mình sẽ đến xem

-Sunny hứa nhe^^

-Sunny hứa.

-Tibu nhớ sunny lắm...

-Sunny cũng nhớ tibu, mấy bữa này mình ít gặp nhau, xin lỗi tibu nhe, vì mình bận việc nhà quá. Chúc tibu ngủ ngon nhé.

- Phù thủy đáng iu ngủ ngon nhe...(đó là cái nick name tibu đặt riêng cho sunny, vì sunny như một phù thủy dễ thương và tốt bụng đã bỏ bùa tibu, làm cho tibu cứ nhớ và nghĩ về sunny cả ngày mỗi khi không ở bên cạnh sunny)

Cơn mưa rồi cũng tạnh, buổi sáng thật trong lành và bình yên.. Rồi cái ngày mà tibu chờ đợi cũng đến, ngày mà tibu sẽ chứng minh chỉ cần sunny muốn và cảm thấy vui vẻ, dù là chuyện gì tibu cũng sẽ cố gắng và làm đến cùng...

....

-Tibu em sao vậy, hôm nay em chơi không tập trung gì cả, cứ như thế này đội mình sẽ thua mất thôi.. em chuyên bóng cũng không chính xác, kĩ thuật như em sao từ hiệp 1 đến giờ mà đề đối phương lấy bóng hoài thế?

Tinh táo lại đi em, đừng chơi như người không hồn nữa!!!

- Em xin lỗi anh p, em sẽ cố gắng ạ.

Mất tibu thoáng buồn, đôi mắt lạnh lùng và luôn rực lửa trong mỗi trận đấu dường như không tồn tại trong ngày hôm nay.

Sunny đã không đến, trong suốt trận đấu mất tibu chỉ đảo quanh các khán đài mong là sẽ gặp được sunny...

Nhưng có lẽ là sunny sẽ không đến nữa rồi.

“Đừng lo tibu, rồi sunny sẽ đến, cô ấy hứa với mình rồi mà” tibu tự an ủi với lòng mình

“Dù thế nào sunny cũng không bỏ rơi mình đâu”

“Nhưng sunny cũng chỉ đi học như mình, không đi làm thêm, đây cũng không phải là nhà của sunny, sunny có thể bận việc gì được chứ?”

“Hay là sunny có chuyện gì rồi, sao mình thấy lo quá”

Cứ như thế, hàng trăm suy nghĩ cứ vẩn vơ trong đầu của tibu...

-Tibu ơi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tibu nghe thấy có tiếng kêu mình, trong lòng mừng thầm, sunny đã đến rồi.. dường như tibu như trút được gánh nặng trong lòng, đang dè nặng lên đôi tay và đôi chân của tibu.

Tibu vội quay đầu lại, miệng cười tươi...Nhưng..nhưng đó không phải là sunny, mà là Linh bạn thân của sunny

- Sunny bận không đến được tibu ơi, nãy giờ L ngồi trên khán đài B, sunny mới nhắn tin cho Linh. Tibu cố lên nhe, trận này phải thắng mới được, phải làm rạng danh lớp mình nhe^^

- Ừ tibu biết rồi, cảm ơn Linh nhiều nhe.

Nếu như lúc này mọi gánh nặng như được trút hết, thì bây giờ đối với tibu, nó còn nặng nề hơn nhiều.. mọi suy nghĩ chỉ xoay quanh một câu hỏi “Tại sao sunny lại không đến”

Tỉ số hai đội hiện giờ đang hơn nhau hai điểm đội tibu bị dẫn trước, và thời gian trận đấu chỉ còn 3 phút, 3 phút là quá nhiều để thực hiện một cuộc lật đổ đối với tibu.

Đội của tibu đang được quyền phát bóng trong vòng cấm địa của đối phương... Tóc tóc... tóc tóc từng giọt mồ hôi rơi xuống sàn thi đấu, từng giọt mồ hôi chảy dài từ trên trán xuống mắt tibu, sao tibu thấy cay mắt quá...

Mất tibu nhòa đi, tibu cảm thấy không còn đứng vững trên đôi chân của mình nữa, thỉnh thoảng thỉnh thoảng.. từng nhịp đập của tibu trở nên nặng nề. Tibu đã kiệt sức, thể lực của tibu đã cạn kiệt, tibu trách mình vì quãng thời gian bỏ chơi bóng rổ qua lâu... tibu không thể tập trung suy nghĩ mọi chuyện nữa, trong tibu lúc này chỉ có ẩn số mang tên sunny, tibu chỉ nghĩ về sunny... ừ, sao tibu thấy nhớ sunny quá...

- Tibu, bóng kia!!!!!!!!!!!!!!!!!! Tiếng anh P vang lên

Tibu chợt bừng tỉnh, giật mình trở về với hiện tại. Bóng đang lơ lửng ở trên bảng rổ, tibu nhảy lên bắt lấy trái bóng... Rầm!!!!!!!!!!

Cả khán đài trở nên im lặng một cách lạ thường, không phải vì những cú dunk, không phải vì những cú lên rổ đẹp mắt cũng không phải là một cú ném 3 điểm.. mà vì hình ảnh số 11 đang nằm trên sàn đấu và đầy đau đớn..

Tibu cảm thấy chân mình đau quá, cảm giác như ngàn mũi kim châm vào chân mình, tibu cảm thấy cái không gian này trở nên ngột ngạt và nặng nề vô cùng... tibu đã bị số 9 chơi tiểu xảo, cũng vì sự không tập trung của mình mà bị người ta gài chân và không tiếp đất được (Giải thích cho các bạn một chút, trong môn bóng rổ, muốn chơi xấu và chơi tiểu xảo với đối phương dễ hơn nhiều so với môn bóng đá, đôi lúc bị gãy chân, gãy sống mũi chỉ vì không cẩn thận và mất tập trung là chuyện bình thường)

Tibu chợt cười mỉm, nụ cười đó không phải vì vui vẻ, vì hạnh phúc mà có một chút gì đó cay đắng...

Rồi đội của tibu thua trận đấu đó, sự thật là ai cũng đổ lỗi cho tibu, các anh lớn tuổi không ngừng chửi và la mắng tibu. Tibu không giận, trong suy nghĩ của mình, tibu cảm thấy thật sự trận đấu này thua là vì tibu.. Nếu là tibu trước đây, thì có lẽ tibu sẽ không để yên cho thằng số 9 đó, nhưng tibu không còn quan tâm đến những chuyện đó nữa... “Sao sunny lại không đến” Suy nghĩ duy nhất trong đầu tibu lúc này...

Chân tibu bị lật sơ mi nặng, bó bột hai tuần thì sẽ đi lại bình thường được nhưng tibu không còn được chơi những môn thể thao nặng nữa, ừ thì sẽ không còn cái mơ ước nào nữa.. Cho đến tận ngày hôm nay, những lúc trời lạnh tibu vẫn còn cảm nhận được cái đau trong chân phải của mình, nhưng tibu không trách ai cả, mỗi khi cái chân đau tái phát chỉ có một suy nghĩ trong lòng của tibu “Ngày đó, sao sunny lại không đến”.

Con gió thoảng qua, anh vẫn cảm nhận được những mùi hương của em quanh đâu đây, mùi vị của mưa, cái gay gắt của nắng dường như không thể làm anh ướt át hay ám áp... người anh yêu ơi, em không còn nữa, và anh cũng sẽ không còn nữa.. Mình gặp nhau em nhé, anh đang đứng nơi đây rồi, anh đang đứng trên đôi thông tin, nơi cô bé ngày nào luôn ở bên anh.. Và rồi anh sẽ được gặp em, anh được gặp em như anh sống lại trong từng hơi thở...gió có thể cuốn em đi, cuộc sống có thể đưa em đi mất, nhưng không có gì có thể cướp mất em từ trong trái tim anh... Đến những hơi thở cuối cùng rồi, ai sẽ thay anh nói lời yêu em..Khi anh nhắm mắt, anh sẽ lại được gặp em..

Anh yêu em..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nỗi Nhớ Kéo Dài...

Sau trận chung kết, tibu về nhà với cái chân bó bột nhưng tibu không quan tâm đến điều đó, điều tibu quan tâm là “Tại sao sunny lại không đến, có phải có chuyện gì xảy ra với sunny không?” Buổi chiều hôm đó, Nhân xuống chơi và thăm cái chân của tibu, vừa bước vào phòng thì tibu thấy khá lộn xộn, chiếc cúp vô địch của những năm trước vỡ tan tành, những chiếc huy chương mỗi chiếc văng lăn lóc một nơi, tibu ngồi dưới đất tay cầm điều thuốc và dựa lưng vào tường. Thấy Nhân, tibu mở miệng:

- Mới xuống hả mày, làm điều thuốc không?

- Sao vậy tibu, sao mày đập phá lung tung vậy?

- à, cũng chẳng có gì, tao chán chơi bóng rổ rồi, không bao giờ tao đụng đến trái banh nữa

- Có chuyện gì vậy, kể tao nghe coi. Nhân hỏi

- Không có gì đâu mày đừng lo, đơn giản là tao chán cái môn bóng rổ thôi

Rồi hai thằng ngồi nói chuyện trên trời dưới đất, hai tiếng sau thì Nhân về. Lòng tibu nặng trĩu, có thể giải đấu không quan trọng, danh hiệu cũng chẳng là gì nhưng tibu khó chịu vì không thể dành chức vô địch như là một món quà dành cho sunny. Cả ngày không liên lạc được với sunny, trong lòng tibu cứ như lửa đốt, cái cảm giác khó chịu và bức rứt vô cùng, cái cảm giác bất lực chỉ biết ngồi yên một chỗ. Phải đến hàng chục cuộc gọi, hàng trăm cái tin nhắn cho sunny nhưng đều không có kết quả. Và rồi đến tối, tibu nhận được điện thoại của sunny

- Sunny xin lỗi tibu, hôm nay sunny có việc bận đột xuất không đến xem tibu thi đấu được, nghe nói tibu bị chấn thương nặng lắm phải không, tibu còn đau lắm không?

- Sao cả buổi chiều không liên lạc được với sunny, tibu lo lắm sunny có biết không? Tibu liền hỏi sunny mà không cần phải để ý đến những câu hỏi kia, có lẽ vì qua lo lắng cho sunny.

- Điện thoại sunny hết pin lúc nào mà không biết, sunny không để ý. Tibu đừng giận sunny nha!

- Ủ, tại tibu quá lo lắng cho sunny thôi, sunny có biết không? Dù thế nào tibu cũng không bao giờ giận sunny đâu. Tibu không sao, hai tuần nữa sẽ đi học lại thôi, tại tibu chơi dở nên bị dính chấn thương thôi. Xin lỗi sunny, xin lỗi vì đã không thực hiện được lời hứa là sẽ vô địch. . .

- Tibu đừng nói vậy mà, tibu chơi hay lắm sunny rất thích, tibu phải giữ gìn sức khỏe thật tốt để mau lành bệnh nhé, để sunny còn gặp tibu ở trên lớp nữa chứ!

- Ok tibu sẽ cố gắng để sớm gặp sunny. . .

Tibu muốn nói rằng mình nhớ sunny lắm, nhớ rất nhiều, nhớ đến mức trong lòng thật buồn và khó chịu lắm nhưng dường như có một thứ gì đó khiến tibu không thể thốt nên lời. . .

Những ngày sau đó, mặc dù mỗi ngày vẫn nói chuyện với sunny, nhưng tibu vẫn cảm thấy trong lòng hụt hẫng và cô đơn lắm, có lẽ vì tibu quá nhớ sunny.. tibu tự hỏi đây có phải là cảm giác yêu một người không? Từ lúc nào tibu đã yêu sunny?.. Có lẽ ngay từ cái nhìn đầu tiên, ngay từ giây phút nhìn thấy sunny, thấy ánh mắt ấm áp đó, thấy nụ cười ngọt ngào và yên bình đó.. Mọi người có thể gọi đây là tình yêu sét đánh ngay từ cái nhìn đầu tiên, với riêng suy nghĩ của tibu, dường như đó là định mệnh, là số phận của tibu đã đưa sunny đến với tibu. . .

Một ai đó đã nói “trong thế giới này không có gì gọi là định mệnh, gọi là số phận mà tất cả dường như chỉ là một sự tình cờ. . .”

Nếu như tất cả chỉ là một sự tình cờ, vậy tại sao đầu hai trường và gia đình muốn tibu học ở HCM nhưng tibu vẫn ở lại Đà Lạt ?

Nếu như tất cả chỉ là một sự tình cờ, vậy tại sao ngày đó sunny lại cất tiếng hát lên và làm tibu tỉnh giấc?

Nếu như tất cả chỉ là một sự tình cờ, vậy tại sao sunny lại phải đi một quãng đường xa đến 700 km để học ở Đà Lạt mà không phải là nơi khác

Ồ không, đó là định mệnh.. định mệnh đã đưa sunny đến với tibu !!!

Có thể sunny không đẹp như những cô gái xung quanh tibu, không học giỏi như những người bạn của tibu, cũng không có gì đặc biệt với những người khác.. Nhưng đối với tibu, sunny là ngôi sao sáng nhất mà ngôi sao đó lúc nào cũng tỏa sáng trong lòng của tibu mà không bao giờ vụt tắt. Ở bên cạnh sunny, tibu cảm thấy mình trở thành một con người hoàn hảo. . .

Hai tuần trôi qua đối với tibu sao mà dài quá, tưởng như dài hàng thế kỷ.. tik tok tik tok từng phút từng phút trôi qua chậm chạp.. Ngày nắng có, mưa có... từng cơn mưa kéo dài và cứ rá rích ngày đêm, khiến lòng của tibu càng trở nên trống vắng và nặng trĩu.

Nỗi nhớ đó cứ kéo dài cả ngày, cả đêm và đến trong những giấc mơ tibu cũng thấy sunny... Tiếng hát trong máy tính như càng làm nỗi nhớ đó lớn hơn nhiều lần, cả bài hát dường như cũng hiểu được tâm trạng tibu lúc này từng nỗi nhớ cứ da diết cứ du dương rồi đột nhiên trở nên mãnh liệt như ngọn lửa, ngọn lửa thiêu đốt nỗi lòng của tibu. . .

Thứ hai anh chờ đợi

Thứ ba anh vẫn chờ đợi để gặp

Để biết em có khỏe không

Thứ tư em vẫn không ở đây, ngày cả buổi sáng cũng như sau đó

Thứ năm vẫn là sự trống vắng

Thứ sáu thứ bảy hay ngày cả chủ nhật, không có ngày nào là anh không nhớ em

Ngày đó còn xa nữa không?

Anh phải chờ bao lâu, ngày cả anh cũng không rõ, bao nhiêu tháng và bao nhiêu năm

Bao nhiêu kỷ niệm của chúng ta, anh sẽ không quên nó đâu ...

Hai tuần nặng nề cũng trôi qua, những nỗi nhớ đó cũng được đến ngày bù đắp, rồi cũng đến ngày tibu được gặp lại sunny... Ngày mai đã là ngày tibu lại đi học, sáng nay Nhân xuống chờ tibu đi cất bột... Rồi tấp vào một quán cà phê... tibu hít một hơi thật sâu, mùi thơm của cà phê sao mà đậm đà quá, đôi lúc tibu cảm thấy nhớ vô cùng cái hương vị này, hương vị chỉ có ở đây, mùi thơm của cà phê, hương vị đắng đậm đà nhưng không gắt ở cổ, thêm cái vị béo ngậy của sữa.. thêm một chút thuốc nữa, ôi có lẽ thiên đường là đây... Bỗng tibu và Nhân nghe thấy tiếng xe rú rất to, cái tiếng động của pô nghe sao sướng lỗ tai quá, vù ù ù ù một chiếc xe hơi màu đỏ chạy qua... Đó là chiếc xe ưa thích nhất của tibu ở thành phố này và cũng là ước mơ của tibu, cái tiếng gầm rú, cái tốc độ nhanh xé gió và một cái body kit quá tuyệt vời, dường như đó là một kiệt tác của con người (Tốc độ và xe hơi cũng là một trong những niềm đam mê của tibu)

Haizzz tibu thờ dài và lại nhớ về chuyện ngày xưa... Lạch cách lạch cách, tiếng quạt trên trần nhà cứ quay một cách nặng nề.. Mùi của thuốc sát trùng cứ xộc vào mũi của tibu, thỉnh thoảng lại có tiếng trở mình khe khẽ, tiếng rên đau và kêu la của ai đó. Tít tít... tít tít, máy thở oxy cứ đều đặn kêu thỉnh thoảng lại dứt quãng và không dừng lại, một ai đó lại ra đi... tibu khẽ mỉm cười, như cười chính bản thân mình... Không gian trở nên sao ngọt ngào và tù túng quá...

Một ngày nặng nề nữa lại trôi qua, đã 2h sáng rồi tibu vẫn không ngủ được mà nằm trần trọc lần qua lần lại trên cái giường nhỏ xíu, không gian sao lúc nào cũng chật chội và ngọt ngào đến thế... tibu cảm thấy được nỗi đau trong cơ thể mình, như thể là từng tế bào bị xé tan.. Dường như chỉ có một liều thuốc giảm đau... Mở điện thoại ra, tibu mở một đoạn mp4 có tên : Angel...

28.12.2007

“Bạn tibu có thấy bạn sunny dễ thương không, sunny thích tibu nhiều lắm đó.. Chụt chụt...”

Nhìn thấy những hình ảnh của sunny như là tibu được sống lại thêm một lần nữa, cái giọng nói ngọt ngào và ánh mắt hồn nhiên đó.. Sunny đội cái nón len màu hồng, trên cổ khoác cái khăn len màu nâu.. Một thoáng tibu cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc vì vẫn còn thấy được những hình ảnh của sunny. Và rồi những giọt nước khẽ lăn dài trên đôi mắt của tibu "Ừ vì anh quá nhớ em, sunny"

Ngày hai đứa đi chơi ở thác Datala, sunny hồn nhiên như một thiên thần, cái nét dễ thương vô cùng thuần khiết của sunny khiến trái tim tibu luôn cảm thấy ấm áp và an toàn. Dường như ở bên cạnh sunny không điều gì có thể khiến tibu cảm thấy lo sợ, thậm chí là cả cái chết...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đừng Khóc Nữa Sunny, Đơn Giản Là Vì Anh Yêu Em...nụ Hôn Thứ Hai!

Rồi những ngày chờ đợi cũng qua nhanh, tibu lại được gặp sunny... tibu vui lắm, vui như một đứa trẻ hồn nhiên. Vẫn sunny ngồi cạnh đó, vẫn giảng đường đó, hai đứa lại ngồi cùng nhau nói chuyện. Trong lòng tibu vẫn hơi buồn, có lẽ vì cái cảm giác bị bỏ rơi chưa hề nguôi ngoai. Câu trả lời tại sao sunny lại không đến dường như không thể làm vừa lòng tibu, có một chút gì đó không hợp lý nhưng tibu không gắng hỏi sunny, tibu không quan tâm đến nó nhiều, chỉ cần sunny vui là được đó mới là điều quan trọng nhất..

Những ngày tháng hạnh phúc nhất cũng đến với tibu, những buổi sáng cùng nhau đi học, nhưng lúc cùng nhau ăn trong căn tin hay những lúc cùng nhau học trong thư viện.. khi học tuy hai đứa chỉ im lặng nhìn nhau và không nói chuyện nhưng trong những ánh mắt đó, sunny sẽ cảm nhận được cái tình cảm ấm áp và vô tận mà tibu dành cho sunny, nó nhẹ nhàng không bộc lộ một cách mãnh liệt ra ngoài.. trong tim tibu tình cảm đó như một ngọn lửa, ngọn lửa không bao giờ bị dập tắt... Không biết bao nhiêu kỷ niệm đã đến với hai đứa khi bên nhau, chỉ biết thời gian đó mỗi phút giây bên cạnh sunny đều là những khoảnh khắc tuyệt vời và kì diệu nhất đối với tibu.

Thi học kỳ cũng trôi qua, cả hai đều có một kết quả khá tốt, riêng tibu được thêm học bổng của trường. Số tiền đó tibu dùng để mua một cặp nhẫn dành riêng cho hai đứa.. Tibu vui lắm, đây là lần đầu tiên tibu mua một món quà có ý nghĩa to lớn cho sunny, cho người mình yêu thương ! Mỗi lần nắm tay sunny, mỗi lần để hai cái nhẫn chạm nhau, cảm giác hạnh phúc lại dâng trào trong lòng tibu, một cảm giác mãnh liệt nhưng cũng không kém phần ngọt ngào và vô cùng ấm áp.

Ngày mẹ tibu sắp trở về Hà Nội (ba mẹ tibu ly dị), cả nhà nấu một bữa cơm đậm bạc và giản dị. Điều đặc biệt là có cả sunny, bữa cơm đó có ba mẹ, có tibu và cả sunny.

Mọi người cùng ăn cơm và thỉnh thoảng lại nhìn nhau cười. Một bữa cơm tuy không thịnh soạn nhưng với tibu nó vô cùng hạnh phúc. Tibu chỉ nhớ rằng đó là bữa cơm cuối cùng mà mọi người có thể ăn cùng nhau, và cũng là lần cuối cùng tibu có cảm giác là mình có một “gia đình”.

Hai chữ mà dường như bây giờ quá xa vời và không thể với tới, các thành viên trong gia đình đó sẽ chẳng bao giờ có dịp ngồi với nhau như thế này nữa. Trong lòng tibu, sunny là thành viên mới duy nhất và cuối cùng trong cái mái ấm đầy tình thương này...

Rồi cũng đến ngày mẹ tibu phải xa tibu, và sau đó là sunny phải về quê ăn tết. Khoảng thời gian đó tibu thấy vô cùng cô đơn. Hai người tibu yêu thương

phải rời xa tibü.

Cái tết mà chỉ có một mình tibü, ba tibü thì đi làm cả tết không có ở nhà.. Cứ lủi thủi một mình, đi ra lại đi vô..Haizzz tibü khẽ thở dài và cũng cảm thấy thương ba mình vì tết cũng phải đi làm mà không được ăn tết cùng gia đình, có lẽ ba cũng đang buồn lắm!

12h đêm giao thừa, tibü gọi điện thoại cho sunny

- Sunny có nghe thấy không, nghe thấy tiếng pháo bông không, ừ giao thừa rồi, một năm nữa lại đến.. mình cứ bên nhau thế này nhé.. Hy vọng một ngày nào đó, mình sẽ được bên nhau, cùng nhau đón giao thừa và xem pháo bông như thế này..

- Ừ mình cùng nhau cố gắng nghe tibü...

Những ngày tết, tibü ít được nói chuyện với sunny, lúc thì sunny không bắt máy, lúc điện thoại sunny bận.. Tự nhiên tibü cảm thấy giữa hai đứa dường như có một khoảng cách vô hình nào đó..

Chưa lúc nào sự cô đơn trong tibü lại to lớn như lúc này, tibü cần có sunny ở bên cạnh, tibü cần nghe giọng nói của sunny.. giọng nói làm tibü ấm lòng và xóa tan cái cảm giác cô độc trong tibü.. tibü cần một chỗ dựa tinh thần, và đó chính là sunny... Rồi thời gian đó, tibü lại trở thành một con người ít nói, lảm li và đáng sợ. Tibü sợ mình sẽ phải trở lại cái thế giới đó, cái thế giới chỉ có riêng tibü...

Cái tết buồn nhất cũng trôi qua.. Rồi ngày tibü và sunny gặp nhau cũng đến, cái khoảng cách đó rồi cũng nhanh chóng được san lấp, thay vào đó là sự háo hức và chờ đợi của tibü... Gặp lại sunny trên lớp, dường như có một điều gì đó trong mắt sunny khi sunny nhìn tibü, tibü cảm nhận được trong đôi mắt đó có một điều gì thoáng buồn khi nhìn tibü.

- Sao vậy sunny, sunny có chuyện gì buồn sao. Khoảng thời gian vừa qua, khi sunny về quê ăn tết tibü mới cảm nhận được tình cảm tibü dành cho sunny nhiều như thế nào, mỗi ngày tibü đều nhớ sunny nhiều lắm, từng giây từng phút trôi qua không có lúc nào là tibü không nghĩ về sunny.

- Sunny cũng nhớ tibü lắm. sunny có thể cảm nhận được tình cảm tibü dành cho sunny nhiều như thế nào. Nhưng tibü, sunny xin lỗi tibü nhiều lắm, sunny thật sự không xứng với tibü.

- Sao sunny lại nói vậy, có chuyện gì sao, sunny không muốn ở bên cạnh tibü nữa sao...

- Vậy tối nay mình gặp nhau nhé, tibü qua đón sunny, sunny có chuyện muốn nói với tibü.

Tibü có thể cảm nhận được cái không khí lúc đó, vẫn im lặng như mọi khi nhưng dường như sao nó lại nặng nề đến thế.. hàng trăm hàng ngàn cái suy nghĩ trong đầu cứ lần lượt hiện ra khiến tibü cảm thấy vô cùng khó chịu “ Không biết có chuyện gì, sao sunny lại như thế, sao mắt sunny lại buồn vậy..”

Tối hôm đó khi đi đón sunny, không phải cảm giác háo hức như mọi khi, không phải cảm giác rạo rực nữa mà thay vào đó là cảm giác lo lắng và một chút lo sợ. Tibü lo sợ sunny không còn muốn ở bên cạnh tibü nữa.

...

Đồi thông tin nằm gần trường đại học ĐL, nằm ở một vị trí khá cao, xung quanh là các biệt thự riêng biệt. Với một diện tích vô cùng rộng lớn. Tuy không có cây cối nhiều, nhưng trên đồi có một nét vô cùng đặc biệt, từng thảm cỏ xanh mướt và mềm mại trải khắp cả ngọn đồi.

Hơn thế nữa mỗi buổi tối thì đồi thông tin là một bản sao của bầu trời, ở phía dưới bao bọc ngọn đồi là hàng trăm ngôi nhà kính để trồng hoa, chính vì thế mà đến tối là lại có muôn vàn những ngọn đèn được bật lên để sưởi ấm cho những bông hoa.

Những khoảng trống, sâu và đen hun hút dường như được lột xác để trở thành một bản tình ca đầy lãng mạn. Như là một bản giao hưởng, mà các nhạc công chính là hàng triệu ánh đèn, hàng trăm ngàn những ngôi sao trên trời, cái không khí có một chút lạnh thính thoảng gió lại đưa mùi hương của cỏ tới, một cái mùi hương đặc biệt, không nồng mà có một chút nhẹ nhàng và êm dịu..

Nhưng tối hôm nay tibü không cảm thấy lãng mạn một chút nào, đã 10 phút trôi qua mà sunny vẫn không nói gì.. Tik tok tik tok, từng giây nặng nề trôi qua, cái không gian bao la và vô cùng to lớn nhưng lại không có một chút tiếng động, lâu lâu lại có tiếng gió xào xạc như là cố gắng muốn phá tan cái bầu không khí đó.

- Tibü, sunny có lỗi với tibü, sunny không xứng để bên cạnh tibü

- Sao sunny lại nói thế, có chuyện gì vậy? Dù thế nào thì tibü vẫn luôn bên cạnh sunny, sẽ luôn quan tâm và chăm sóc sunny. Mỗi ngày trôi qua tibü vẫn sẽ nhớ sunny nhiều hơn.

Rồi bỗng nhiên sunny khụy xuống, như không thể đứng vững trên đôi chân của mình. Hai hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt thiên thần của sunny, sunny khóc một cách nghẹn ngào và không nói ra lời...

- Sun...sunny không xừ...xứng đáng ở bên cạnh tibü, sunny không xứng đáng...đáng để được nh...nhận tình cảm của tibü.

Rồi cứ thế hai hàng nước mắt cứ chảy dài trong đôi mắt trong sang và đen láy, từng giọt nước trên gương mặt đó cứ như từng vết cắt vào tim tibü vậy, từng vết cắt sao đau đớn đến thế.

Nhìn người yêu thương mình khóc, tibu thấy như có một thứ gì đó nghẹn lại trong cổ họng mình, không thể nói ra lời.

- Sunny đừng như vậy, tibu đau lòng lắm, có chuyện gì sunny cứ nói cho tibu biết đi... tibu nắm ni sunny đó, đừng làm tibu lo lắng, đừng làm tibu sợ mà sunny...!!!!

5 phút sau, dần dần lấy lại được bình tĩnh, sunny mới mở lời :

- Sunny không phải là người tốt như tibu tưởng, sunny không xứng đáng nhận lấy tình cảm lớn lao của tibu đâu. Trước đây sunny đã có người yêu rồi và giờ sunny không còn là một người... là một người trong trắng nữa... Và rồi những giọt nước mắt của sunny cứ rơi ra...

- Đừng khóc nữa sunny, sunny đừng khóc nữa, đơn giản là vì... anh yêu em. anh yêu em còn nhiều hơn cả chính bản thân mình!!

Bất chợt trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn, tibu ôm chặt lấy sunny và đặt trên đôi môi mềm mại đó một nụ hôn, một nụ hôn vô cùng mãnh liệt và đầy khao khát... Một nụ hôn quấn chặt lấy môi của sunny, như thể tibu muốn xoa dịu đi cái nỗi buồn của sunny. Như thể mọi cảm xúc trong lòng, mọi tình cảm tibu dành cho sunny bấy lâu này tuôn trào ra khỏi trái tim của tibu, những thứ đã phải chờ quá lâu để được bộc lộ... Ừ, có lẽ ngọn lửa tình yêu đang đốt cháy trái tim tibu...

Khi yêu một ai đó, điều bạn mong đợi là gì? Là được nhận được tình cảm từ người mình yêu, được người mình yêu quan tâm chăm sóc và lúc nào cũng chỉ nhớ chỉ nghĩ về mình cả ngày dài...

Nhưng tình yêu là một thứ cho đi không phải để nhận được nhiều hơn thế, trong tình yêu không có vị trí cho sự ích kỷ và sự đố kỵ. Yêu một người không phải là chiếm hữu người đó... Đôi lúc chỉ cần nhìn thấy người mình yêu thương luôn vui cười và hạnh phúc, dường như đó cũng là một niềm hạnh phúc giản dị đối với chính bản thân mình...

"Đừng bao giờ đánh giá người con gái mình yêu bằng hai chữ trinh tiết, nó chẳng nói lên được điều gì cả, hãy tự hỏi bản thân mình là mình đã làm được gì và hy sinh những gì cho người mình yêu..."

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đêm Trăng Tròn Và Mùi Hương Của Gió Biển

- "Đừng khóc nữa sunny nhé, anh yêu em! Yêu em hơn cả bản thân mình, đối với anh em quan trọng hơn bất kì ai, bất kì thứ gì tồn tại trên thế giới này, đã từ lâu rồi, trong từng hơi thở của anh từng nhịp đập của trái tim anh đều mang tên em. Em đừng khóc nữa, cũng đừng buồn nữa bởi vì chỉ cần nhìn thấy em những lúc đó là dường như anh đau đến không thở được..."

Có thể anh không phải là người hoàn hảo đối với em nhưng em hoàn hảo đối với anh, đến lúc này anh chỉ có thể chắc chắn một điều, anh sinh ra là để yêu em, ở bên cạnh và bảo vệ em.

Suốt chặng đường còn lại, anh sẽ không bao giờ rời xa em. Chỉ có một thứ có thể chia cách anh và em, chia cách tình yêu của anh dành cho em đó chính là cái chết, chỉ khi không thở được nữa anh mới ngừng yêu em..."

Và rồi tibu ôm lấy sunny, một cái ôm thật chặt như thể không muốn sunny rời xa tibu dù chỉ nửa bước.

- Em cũng yêu anh tibu !

- Em biết không, cho dù trước đây bây giờ và mai sau có chuyện gì xảy ra đi nữa thì mỗi ngày trôi qua anh vẫn sẽ nhớ em nhiều hơn, yêu em nhiều hơn. Hãy ở bên cạnh anh và đừng bao giờ rời xa anh.

Dường như chỉ có hai người trong không gian rộng lớn đó, trong cái không khí vô cùng yên tĩnh nhưng thật ấm áp. Từng giây chậm chạp trôi qua, thời gian dường như chậm lại hòa quyện vào cái suy nghĩ của tibu lúc này

"Những khoảnh khắc này đừng bao giờ trôi qua, thời gian hãy đứng lại dù chỉ một chút thôi, để anh có thể cảm nhận được giây phút này mãi mãi, cảm nhận được em sẽ ở bên cạnh anh mãi mãi..."

Giữa tibu và sunny bây giờ, dường như không còn thứ gọi là khoảng cách. Những buổi sáng đi học cùng nhau, những lúc cùng ăn bên nhau... Tibu có thể nhìn thấy sunny mỗi ngày bằng ánh mắt ấm áp và trìu mến. Những lúc như thế, tibu lại đưa bàn tay của mình ra vuốt sống mũi của sunny, có thể đó là một cử chỉ kì lạ nhưng đó là một trong những cách để tibu thể hiện tình cảm của mình với sunny.

Trong những ngày đó, sunny bắt đầu bị đau da dầy khá nặng. Những lúc nhìn sunny chỉ im lặng vì đau đớn, tibu còn đau hơn thế gấp trăm lần và luôn tự trách mình "phải chi tất cả những nỗi đau của sunny, tibu có thể thay sunny chịu đựng" Rồi một ngày ở trong lớp, sunny đau đến không chịu được nữa và

gần như sắp bất tỉnh, ngay lúc đó trong lòng tibu vô cùng lo sợ, lo sợ sẽ có chuyện gì xảy ra với sunny.

Không đắn đo dù một phút, tibu liền cõng sunny một cách nhanh chóng ra bãi gởi xe, không cần xin phép giáo viên trong lớp, cũng chẳng cần phải để ý tới suy nghĩ của mọi người trong lớp. Trong suy nghĩ của tibu lúc này chỉ có một điều quan trọng nhất, tibu không thể để sunny phải chịu đau đớn như thể này thêm nữa!!

Thấy được sự lo lắng và cảm giác sợ hãi trong mắt tibu, sunny liền trấn an

- Anh đừng lo, em không sao đâu. Tại em bị loét dạ dày, dạo này em không uống thuốc với ăn uống điều độ nên chắc nó lên cơn đau!

- Em cứ im lặng đi, để dành sức cho khỏe không cần phải nói nhiều, giờ anh chở em lên bệnh viện

Lên tới bệnh viện, sunny phải vào phòng siêu âm. Khổ thân tibu, lo lắng quá cho sunny mà hành động đại dột.

Tibu đến nói với bác sĩ “Cô ơi! Cô siêu âm nhẹ nhẹ thôi nha, không bạn con đâu” Ôi trời, thế là tibu bị bác sĩ chửi cho một trận vì siêu âm thì làm sao mà đau được, có đụng chạm gì đến sunny đâu!

Rồi đầu cũng vào đó, sunny cũng bớt đau vì được tiêm thuốc, dạ dày sunny bị loét hơi nặng và được kê thuốc để uống. Đến khi về, sunny nói với tibu:

- Lúc này anh dễ thương và đáng yêu quá à, anh lúc nào cũng quan tâm và lo lắng cho em

- Có gì đâu em, em là cơ thể thứ hai của anh mà. Em nhớ ăn uống điều độ và uống thuốc đều nha!

Một tuần sau đó, lớp của tibu và sunny đi thực tập dã ngoại ở Nha Trang và Ninh Thuận. Cả hai đều vô cùng háo hức chờ đến cái ngày được đi chơi xa cùng nhau. Nhưng tibu cảm thấy hơi lo lắng, vì khi đi biển thì sẽ tắm biển mà lúc đó mọi người sẽ thấy những hình xăm trên người tibu.

Tibu không sợ sunny nghĩ xấu về tibu vì đối với sunny, tibu không giữ một bí mật gì cho riêng mình cả... mà điều tibu lo sợ chính là khi mọi người thấy thì sẽ đánh giá sunny không tốt nên mới quen một người như tibu...

Rồi ngày thực tập cũng đến, tất cả những thành viên trong lớp đều cảm thấy rất háo hức. Chuyến đi khởi hành được một lúc thì tất cả thành viên cùng nhau sinh hoạt trên xe, sunny ngồi hàng ghế thứ hai, tibu ngồi hàng ghế cuối với những thằng bạn thân trong lớp.

Đến lượt tibu hát, khi tibu cất lên những lời bài hát “Mãi yêu em” cả xe dường như im lặng vì quá bất ngờ trước giọng hát của tibu (tibu có một giọng hát cao, hơi trầm và rất ấm áp, sau này tibu thỉnh thoảng vẫn hát tại các phòng trà), từng chữ từng câu hát như chỉ tặng riêng cho một mình sunny.

Lý do duy nhất tibu hát là để sunny cảm động và yêu tibu nhiều hơn. Trong suốt chuyến xe đó, không khí rất vui và rộn ràng, thỉnh thoảng sunny lại quay đầu và nhìn về phía tibu, chỉ biết những lúc đó.. sunny đã thấy tibu nhìn về hướng mình từ lúc nào...

Tới Ninh thuận cả lớp cùng nhau đi tham quan, rồi về lấy phòng. Ăn tối xong xuôi thì cả lớp rủ nhau ra biển sinh hoạt và vui chơi cùng đốt lửa trại. Sunny vẫn thế, vẫn đáng yêu và hồn nhiên một cách lạ kì. Em tung tăng và đùa giỡn với biển, em đi trên các ngọn sóng miệng em cất lên tiếng ca cao vút và cứ nhìn anh...

Thuyền triều lên cao rồi, hôm nay trăng rằm đó em, em có thấy mặt trăng to không? Như đang ngay sau lưng em vậy! Mặt trăng to và sáng lắm, dường như mặt trăng đang tô điểm cho ngôi sao đang lấp lánh ngay trước mắt anh, là em đó sunny...

Và rồi sunny leo lên lưng tibu, tibu cõng sunny dọc theo bờ biển, tay sunny ôm chặt tibu. Từng dấu chân tibu hằn lên bờ biển, chỉ có dấu chân tibu mà thôi nhưng ai biết được hai cơ thể lúc này dường như chỉ là một. Tibu ngửi thấy mùi mặn mà của gió biển, tiếng sóng rì rào và vỗ ào ạt, cái ánh sáng mờ mờ ảo ảo của mặt trăng ngay sau hai lưng hai đứa, chưa bao giờ mặt trăng lại to và sáng đến thế...

Những khoảnh khắc này, làm sao anh quên, cả cuộc đời này anh sẽ không bao giờ quên nó được đâu, đến khi anh không còn nhớ nữa những kỉ niệm đó sẽ theo anh đến một nơi xa xôi, mà nơi đó không còn em bên cạnh anh nữa...

Sunny à, anh thật sự rất nhớ em!! Thời gian sẽ không bao giờ quay trở lại nữa đúng không em? Nếu ngày đó quay lại, anh sẽ vẫn gặp em, vẫn yêu em... Điều tuyệt vời nhất mà thượng đế đã đem đến cho anh chính là em.

Mỗi sớm thức dậy, là mỗi sáng anh lại thấy vô cùng trống vắng và cô đơn. Anh và em chống lại thế giới... sẽ không còn như thế nữa đúng không em?

Giờ đây dường như chỉ có một anh chống chọi với tất cả, chỉ là anh thấy mình sắp gục ngã, anh mệt mỏi lắm sunny à.

Có lẽ thượng đế đã đóng mọi cách cửa lại với anh rồi, khi anh ngã xuống, anh sẽ được gặp em chứ? Rồi ai sẽ thay anh nói lời yêu em. Hãy để lại một giọt lệ rơi xuống nơi anh nằm xuống em nhé, để anh luôn cảm nhận được em bên cạnh, để anh luôn cảm nhận được rằng em yêu anh...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chấm Dứt Hay Chỉ Là Bắt Đầu Những Con Ác Mộng Mới..

Đạo này sunny hay nghe điện thoại từ một người khác, sunny nói là anh họ của sunny hơi lạ, lúc nào cũng gọi điện thoại và quan tâm sunny một cách không bình thường, đôi lúc khiến tibú hơi lo lắng. Điểm dừng chân cuối cùng của chuyến đi là Nha Trang. Tibú, sunny cùng cả lớp nghỉ tại khách sạn Blue Sea. Mỗi ngày lại là một niềm vui bất tận, cùng với biết bao nhiêu kỷ niệm của hai đứa, cùng nhau vui đùa với biển, cùng nhau đi đến bảo tàng hải dương, đi đến nhà thờ đá...chỉ biết là mỗi nơi lớp đến, đều có dấu chân của tibú và sunny bên cạnh nhau...

Tối hôm đó, tibú ở chơi cùng phòng với sunny và các bạn khác (tibú chơi thân với nhóm của sunny). Mọi người cùng nhau đánh bài, rồi thiếp đi lúc nào không biết. Riêng tibú nằm cạnh sunny, tibú khẽ vuốt lên tóc sunny, vuốt lên cái sống mũi nhỏ nhắn của sunny... Sunny ngủ rồi, nhìn sunny ngủ sao tibú lại thấy mọi thứ bình yên và thanh thản như thế. Tiếng máy lạnh cứ chạy đều đặn, không khí trở nên khá lạnh, tibú khẽ choàng tay ôm lấy sunny, như đem đến hơi ấm và cảm giác ấm áp...

Đến suốt quãng đường còn lại, dù thế nào cũng cố gắng lên em nhé vì anh sẽ luôn ở bên cạnh em, bảo vệ và che chở cho em như lúc này đây. Đã 4h sáng, rồi tibú cũng phải về phòng của mình, tibú thấy thật buồn vì không được nằm bên cạnh để nhìn ngắm sunny ngủ nữa không được mang đến một giấc ngủ ấm áp cho sunny đến khi trời sáng...

Bữa tiệc nào cũng có ngày phải tàn, cuộc vui rồi cũng phải kết thúc. Xe sắp về đến Đà Lạt, cái không khí nặng nề và đầy tiếc nuối bao trùm cả xe, ai cũng mệt mỏi và im lặng, nhưng phần lớn là tiếc vì thời gian trôi qua nhanh quá, cái dư âm của chuyến đi vẫn còn. Không khí âm u và lạnh lẽo, có lẽ trời sắp mưa.. Từng giọt mưa lại rơi xuống, tibú ngồi cạnh sunny và chỉ lặng thinh...

“Rồi những ngày tháng sau này có tươi đẹp như thế này mãi không em? Liệu mình còn có thể tạo ra những kỷ niệm bên nhau tươi đẹp mãi như ngày hôm nay? Hãy cứ bên anh em nhé, và ngày đó là những tháng ngày tươi đẹp với anh khi có em bên cạnh...”

Ngày hôm đó, 25-4-2008. Nhắn tin sunny không trả lời, hàng trăm cuộc gọi nhớ nhưng sunny vẫn không trả lời, tibú thấy vô cùng lo lắng không thể ngồi yên một chỗ. Từng phút trôi qua là từng khoảnh khắc trong tibú như bị lửa đốt.. Rồi tibú quyết định đến nhà sunny. Một tiếng trôi qua, hai tiếng trôi qua... Vẫn không thấy sunny..

Phía xa, chiếc xe thể thao màu đỏ đỏ từ từ tiến tới phía tibú, rồi dừng lại ngay trước nhà của sunny. What? the f**k. Những điều xảy ra trước mắt, làm sao tibú tin vào mắt mình, sunny bước ra từ trong cái xe đó trong cái váy màu xanh, cái xe khôn nạn 49-2226 mà bấy lâu nay tibú luôn mơ ước. Ngồi chung xe với cái thằng mà lâu nay tibú luôn ngưỡng mộ. Sunny hôm nay xinh lắm, em đầy đặn trong cái váy màu xanh đó, vẫn đôi gò búp bê màu nâu, khoác chiếc áo len màu hồng... nhưng em không biết anh đứng đó. Ông trời thật trớ trêu khi tạo ra những khoảnh khắc như lúc này.

Đây là lý do vì sao tibú hay gặp cái xe đó mỗi lần ở gần nhà sunny sao?

Từng ngọn lửa bùng cháy trong tibú, như thiêu đốt từng chút từng chút một trái tim của tibú. Tibú cảm thấy cổ họng mình khô như không còn chút nước, từng hơi thở không còn đều nữa, trái tim tibú bắt đầu đập dồn dập... Rồi tibú lấy điện thoại ra, nhắn tin cho sunny

- Ra thế, đó là lý do em không nghe điện thoại không trả lời tin nhắn của anh sao sunny? À nhân tiện, xe đẹp đó em. Em quả là khéo chọn. Chúc em buổi tối vui vẻ.

Đôi mắt của tibú lúc này chỉ còn ánh mắt đáng sợ, ánh mắt như muốn giết chết bất kì ai cản đường tibú, tiếng xe chạy xé gió cứ vù vù bên tai tibú. Tibú chạy như muốn quên hết tất cả những gì vừa thấy trước mắt, chỉ có một câu hỏi quanh quẩn trong đầu tibú “Tại sao?” Đó là ai, sao em lại ngồi trong đó và... anh là ai!

Vừa về đến nhà thì sunny gọi điện thoại cho tibú.

- Sao vậy anh, sao anh nói chuyện kì vậy, có chuyện gì sao?

- Có gì cần nói thì anh nói hết rồi, lúc em về nhà anh cũng ở đó, em nợ anh một lời giải thích sunny à!

Sau một hồi im lặng thì sunny lên tiếng

- Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu tibú, bây giờ anh chạy lên nhà em đi rồi mình lên đồi thông tin nói chuyện, em sẽ giải thích cho anh hiểu

- Được, anh lên liền bây giờ

Đồi thông tin vẫn thế, đẹp một cách lạ lùng nhưng sao tibú thấy bất an trong lòng quá, tibú sợ mất sunny...

- Người đàn ông trong xe tên T, quen biết với gia đình của em, nên em với T cũng quen nhau như bạn bè, trước ngày đầu tiên anh và em gặp nhau ở trên lớp, T có mời em đi ăn ở một nhà hàng, rồi sau đó khi em tỉnh dậy, em thấy mình nằm ở trong xe... T đã bỏ thuốc vô trong đồ uống, rồi làm nhục em ở trên xe. Em không muốn nói với anh vì sợ anh sẽ rời xa em... Thời gian gần đây, T luôn đe dọa nếu không đi với T thì T sẽ tung những hình ảnh T làm nhục em lên trên mạng. Em sợ lắm tibú ơi, em sợ lắm...

Từng giọt, từng giọt nước mắt lăn dài trên đôi má của sunny, rồi thấm xuống bờ cỏ xanh rì như tan biến. Nhưng từng giọt nước mắt đó là từng vết cắt vào tim tibu. . .

Tibu lặng đi như chết đứng, phải cố gắng lắm mới kìm được những giọt nước mắt không để rơi ra. Cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, cố gắng chứng minh mọi chuyện sẽ không sao, cố gắng tỏ ra là một chỗ dựa vững vàng cho sunny ! Tibu đến gần sunny, rồi nhẹ nhàng ôm lấy sunny.

- Không sao đâu em, mọi chuyện qua rồi. Mọi thứ sẽ tốt thôi, anh sẽ luôn ở bên cạnh và bảo vệ cho em, em đừng sợ. Sẽ không ai làm em tổn thương được nữa đâu, anh sẽ tìm cách giúp em. Người anh yêu thương, đừng khóc nữa nhé, nhìn em khóc lòng anh đau lắm!

Sau một hồi trấn an sunny, thì tibu chở sunny về nhà để sunny nghỉ ngơi. Phải cố gắng lắm tibu mới tỏ ra bình tĩnh trước mặt sunny..Ngay khi sunny bước vào nhà, tibu không thể kìm nén thêm được nữa, từng giọt nước long lanh ứa ra trên hai khóe mắt của tibu, tibu khóc trong nghẹn ngào, điều mà tibu chưa bao giờ làm kể cả trước sự ra đi của Trung, kể cả khi tibu sắp phải xa mẹ mãi mãi. Sẽ còn vết thương nào đau hơn vết thương này nữa.

“Anh đã không bảo vệ được em, anh bất lực nhìn người khác làm em tổn thương, nó khiến anh đau đớn gấp trăm lần, mọi thứ hình như đã qua muộn nhưng anh sẽ không bao giờ để thằng T khôn nạn đó làm em lo sợ và tổn thương nữa ”

10h đêm rồi, tibu mỗi điều thuốc lá để lấy lại bình tĩnh. Vội đi đến nơi Trung đang nằm

- Ngày mai ra đi, tao đã thề trước mộ mày là không bao giờ làm điều ngu ngốc tương tự để làm ảnh hưởng đến những người xung quanh tao. Nhưng ngày hôm nay, ngay lúc này đây, tao đứng trước mày để xin lỗi vì đã không thể giữ lời hứa được nữa. Ở nơi nào đó, nếu mày ở vị trí tao lúc này, có lẽ mày sẽ không trách tao đâu đúng không? Yên nghỉ nha người anh em!!!

10h30 pm

“Người anh em mình gặp chuyện rồi, mình cần một chiếc 15 chỗ lên đây ngay trong đêm, cậu chuẩn bị anh em dùm mình được không? ”

Nói chuyện với Long mà tiếng Tibu vẫn còn nghẹn trong cổ họng, có lẽ vì Tibu đã phải chịu một nỗi đau quá lớn, một nỗi đau mà dường như cả cuộc đời Tibu chưa từng gặp bao giờ.

“ Có chuyện gì vậy Tibu?” Long hỏi.

“ Người yêu mình bị làm nhục”

Những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt Tibu như không thể ngừng lại, tim tibu đau quặn thắt lại, nói không ra hơi, thậm chí không thể thở được.

“Tibu cứ bình tĩnh, mình sẽ thu xếp lên ngay trong đêm và đừng làm gì mạnh động.”

Cả đêm hôm đó, tibu không thể nào chợp mắt được một giây phút nào, chỉ cần nghĩ tới hình ảnh sunny khóc trước mặt mình là tim tibu lại đau thắt từng cơn.

Mới nằm trần trọc một lúc mà đã sáng rồi, cầm điện thoại trong tay, tibu nhắn cho sunny

- Một ngày mới lại đến rồi em, hãy gạt bỏ những đau buồn trong lòng mình và sống vui vẻ em nhé. Em ăn sáng sớm đi nha, đừng để bị đau dạ dày nữa. Hôm nay anh hơi mệt nên sẽ không đi học, em học vui vẻ nha. Nhớ và yêu em nhiều

P.s Anh yêu em

Tibu thấy mình nhớ sunny vô cùng, từng hình ảnh sunny hiện ra trước mắt tibu, nụ cười đó ánh mắt đó, giọng nói đó. Tibu yêu cả con người của sunny, yêu hơn cuộc sống của mình rất nhiều

“ Khi yêu một ai đó, lúc nào cũng phải giữ một ít cho riêng mình nhưng đối với tibu, yêu là cho đi tất cả, là làm những điều tốt nhất cho người mình yêu mà không cần phải suy nghĩ. . .”

Và rồi tibu nhắn tin cho Nhân

- Hôm nay tao nghỉ học, có chuyện lớn tao cần phải giải quyết. Nếu có chuyện gì xảy ra, mày thay tao bảo vệ sunny nếu có ai ăn hiếp sunny. Tao vui vì có người anh em như mày.

6.00 am 27.4.2008

Xe Long lên tới, một chiếc cá mập bầu bạc 15 chỗ đã cũ. Đã lâu rồi tibu không mặc trên người chiếc áo lính ưa thích của mình, tibu cảm thấy hôm nay trời trong lành và đẹp đến lạ thường. Có lẽ là ngày để mọi chuyện phải chấm dứt, rồi sunny sẽ không phải đau khổ và lo sợ thêm nữa. Mỗi một điều thuốc như để tận hưởng cái khoảnh khắc này, tibu tiến tới phía xe Long. Long bước xuống xe, không còn mái tóc dài như hồi trước mà giờ đã là một cái đầu trọc lóc không một sợi tóc. Long tiến tới tibu, vỗ vào người tibu và nói

- Người anh em, welcome home!! (Có lẽ đoạn này các bạn hơi khó hiểu, tại sao Long lại nói welcome home. Home là khi những người thân của mình ở bên cạnh mình, khi mình cảm thấy gục ngã và không còn lối thoát thì họ sẽ ở bên cạnh mình cùng mình vượt qua khó khăn)

- Ừ, đã lâu không gặp. Mà vẫn không thay đổi gì

Rồi Beo, Sói, Tô, Dũng, Huy, Vũ và Tú cũng lần lượt bước xuống cùng một vài người lạ, những người bạn thân như anh em mà lâu rồi tibu mới gặp, cùng nhau lớn lên cùng nhau trưởng thành và luôn bên nhau những khi cần.

- Hôm nay tao có chuyện cần các tụi mày giúp. Lâu rồi anh em mình mới tụ họp như ngày hôm nay, tao sẽ nói ngắn gọn như thế này. Người mình cần đánh hôm nay tên T, nhà ở đường Bà huyện thanh quan.

Tao điều tra rồi, 28 tuổi là giám đốc của một khách sạn nhỏ và một công ty công nghệ sinh học. Có mối quan hệ khá rộng, nhưng không nguy hiểm bằng thằng em, thằng em tên Vương nghe nói là giang hồ Phan Rang mới lên ĐL để trốn.

Chắc chắn trong nhà sẽ có hàng nhưng không biết là nóng hay nguội. Cho nên không thể nói trước là nguy hiểm ít hay nhiều. Kế hoạch của tao là : một mình tao sẽ vào đó, tìm thằng T và đâm nó, nếu anh em nó ở nhà đông thì sẽ cần tụi mày giúp điều quan trọng là tao phải đâm được thằng T. Khi tao đâm xong nó rồi, tụi mày sẽ đưa xe đi không cần phải đón tao vì tao không trốn được đâu!!!

Kêu tụi mày lên đây là để đảm bảo được không ai cản tao giết nó thôi. Hàng họ tao không mang lên, vì tao không muốn tụi mày phải dính lớn vào chuyện này, có gì tao sẽ gánh. Ai hỏi gì, tụi mày cứ trả lời là đến để thuê phòng, quen biết tao trên mạng nên nhờ tao thuê khách sạn dùm.

- Sao mày lại nói vậy hả tibu? Đã thế là có phước cùng hưởng có họa cùng chia mà. Long lên tiếng

Tibu liền đáp lại

- Tụi mày coi tao là anh em thì làm theo lời tao nói, Long mày là người hiểu tao nhất, mày biết tao đang nghĩ gì mà

- Ừ tao hiểu rồi, có gì tao sẽ lo liệu hết, ông già của mày tao coi như ông già tao mà!!

- Ok Vậy tụi mày cứ đi chơi đi, tối anh em mình sẽ gặp

Trong lòng Nhân cảm thấy có chuyện bất an, chính vì vậy mà Nhân chủ động gọi điện thoại cho tibu. Sau một lúc nghe tibu kể hết tất cả, Nhân cũng hiểu được phần nào

- Mày đã suy nghĩ kĩ chưa tibu? Sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời mày!

- Ừ tao suy nghĩ cả đêm hôm qua rồi Nhân, tao muốn chấm dứt ác mộng cho sunny một cách im lặng, để lộ mấy tấm hình đó ra thì cuộc đời của sunny coi như xong

- Ừ tùy mày thôi, tao cũng chẳng cản được mày nữa, giờ tao đi cầm xe. Có gì nếu tối có lẽ mày sẽ cần tiền.

- Đừng làm vậy mày. Tao tự lo được. Tibu cản nhân lại

- Mày gọi tao là gì? Là hai tiếng anh em, để tao giúp mày

- Thôi được, tối anh em gặp.

Cả ngày hôm đó sunny liên tục gọi điện thoại cho tibu, nhưng tibu không trả lời, tibu cố gắng lảng tránh sunny mặc dù nhớ và muốn nghe giọng của sunny lắm... Tibu cứ mãi bồn chồn trong lòng, liệu mình có thể chấm dứt được tất cả, liệu mọi chuyện có kết thúc được không?..

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Xin Lỗi, Tao Không Xứng Đáng Là Anh Em Với Tụi Mày...

Tibu đứng trên đồi thông tin một lần nữa, hít một hơi thật sâu để cảm nhận được cái không khí trong lành và vô cùng thuần khiết. Có lẽ cuộc đời tibu sẽ có nhiều thay đổi lớn trong đêm nay bởi vì tibu biết nếu có chuyện gì xảy ra, tibu không bao giờ chạy trốn được, chạy trốn khỏi cái bóng của chính mình.

Dường như nhiều năm trôi qua, tibu lại suy nghĩ về mọi chuyện đã xảy ra trong cuộc đời mình, mình đã làm được những gì? Chỉ là con số không. Có nhiều người anh em tốt là một trong những điều khiến tibu vừa lòng nhất với cuộc sống, có nhiều em út rồi cũng chẳng làm gì, chỉ là một cái hư danh nào đó mà khi ta ngoảnh lại chỉ thấy vô cùng hối tiếc... chẳng thể có một cuộc sống bình thường như những người khác.

Nhiều đàn em, có một chút thể lực một chút chỗ đứng cũng chẳng xóa tan đi được cái cảm giác lúc nào cũng phải phòng lo sợ, lúc nào cũng phải tránh né và đề phòng có người đâm chọt sau lưng... ừ thì cũng chỉ để lấy số má, lấy cái hư danh đó!!

Gió vẫn cứ thổi rì rào, từng cơn gió thổi ngang qua người tibu một cách chậm rãi. Tibu nhắm mắt và cảm nhận... dường như sao mọi thứ bình yên như thế, tibu cảm thấy trong lòng mình vô cùng nhẹ nhõm, như thể là sau đêm nay mọi chuyện sẽ kết thúc, mọi thứ sẽ trở lại quỹ đạo của nó.

-Aaaaaaaaaaaaaa, sunny anh yêu em!!

Tiếng hét của tibu như xé tan cái màn đêm tĩnh lặng và khiến biết bao nhiêu cặp tình nhân xung quanh đó phải giật mình, có người cười có người im lặng cũng có người khẽ tiếng chửi sau lưng tibu là thằng khùng. Tibu chẳng quan tâm, chỉ biết ngay lúc này ngọn lửa trong lòng mình đang cháy rực lên như sẵn sàng cho mọi chuyện!! Ngọn lửa của tuổi trẻ, ngọn lửa của lòng căm hận và ngọn lửa của tình yêu...

Rồi sau đó tibu để lại một tin nhắn cho sunny:

- Anh yêu em sunny, cảm ơn cuộc đời đã mang em đến bên cạnh anh, anh hạnh phúc và sẽ không bao giờ hạnh phúc hơn thế. Ngày mai khi bình minh lên, sẽ không ai làm tổn hại được em nữa...

-

Ngay sau đó sunny liên tục gọi điện thoại cho tibu nhưng tibu không bắt máy, rồi cầm điện thoại lên, tibu gọi cho Long :

- Công viên yersin nha mày, 10 phút nữa tao có mặt ở đó. Mày với anh em lên đó nha.

- Ok, có mặt liền. Hôm nay làm tao nhớ đến tội mình hồi trước quá tibu!

- Ừ, cái thời tuổi trẻ bồng bột.

Rồi hai đứa cười phá lên, nụ cười hôm nay sáng khoái quá. Cứ như hồi xưa lúc Trung còn sống, lúc nào trước khi lâm trận cả đám đều cười như thế, nụ cười tạo nên cái “khí”. Cái khí chất hiên ngang và có một chút điên dại

Tibu là người ra tới công viên đầu tiên, một lúc sau thì Nhân đến.

- Nhân hả, sao mày ra sớm đây, tao chưa gọi cho mày mà. Tibu hỏi

- Ừ tại tao gọi cho thằng Long

- Nhân à, thật ra ngày hôm nay tao không mong mày có mặt một chút nào, mày cũng là anh em của tao. Có chuyện gì thì sẽ liên lụy đến mày, tao không nở..

- Mẹ cái thằng, đây mà mày cũng nói được. Nhân đáp lại

- Không Nhân, tao nghiêm túc. Tụi thằng Long thì có gì là xuống sài gòn liền, còn mày thì sao? Làm sao mà đi được?

- Tao không quan tâm, đừng nói đến chuyện này nữa

- Tibu im lặng không nói gì, nhưng trong đầu thì đang suy nghĩ nhiều điều. Đúng lúc này thì Long và mấy đứa khác đến. Tibu tụ tập mọi người lại và nói

- Ở đây có một số các bạn lạ mới lên nên mình cũng nói trước. Minh, Long Beo Sói... thì cái cảnh này quá quen thuộc rồi. Khi làm việc, đạn vô tay ai thì người đó gánh một mình không liên lụy anh em. Cha, mẹ người đó anh em sẽ lo dù phải làm ruộng cả đời cũng gánh. Riêng mình, chuyện hôm nay là của cá nhân mình, xin lỗi vì đã kéo mọi người vào!! Nếu ai cảm thấy không đáng phải làm thì mọi người cứ về không ai trách

Không một ai bỏ đi nhưng nhìn vào ánh mắt hai thằng bạn của Long, tibu biết được tụi nó chẳng mong muốn gì giúp tibu !

- Ok mình đã nói rõ, bây giờ là 7h45. 8h mình xuất phát, tới nơi mình sẽ vào đầu tiên để tìm thằng T. Nếu có gì trở ngại mình sẽ gọi Long ngay lập tức

Rồi tibu quay lại nhìn những người anh em thân thiết của mình, mọi người chẳng ai nói ai. Chỉ mỉm cười. Tibu tự hiểu lâu rồi mọi người mới lại sát cánh bên nhau như hồi xưa, lại cùng nhau chống lại tất cả, rồi lại cùng nhau hút chung một điếu thuốc như thuở nào. Tibu thấy mình vô cùng hạnh phúc khi có những người bạn như thế này

8.00 pm 27.4.2008

- Đi thôi anh em, tiếng tibu vang lên

Mọi người mỗi người một cái khẩu trang, riêng tibu đi xe máy một mình và không đeo khẩu trang. Tibu muốn hít thở cái không khí trong lành và cũng chẳng hề có ý định trốn chạy bất cứ thứ gì..

Đến trước cổng khách sạn MC cũng là nơi ở của thằng T khôn nạn. Tibu liền xuống xe và chậm bước đi vào, phía bên kia xe, cửa xe mở một cách

nhanh chóng

Tiếng Long vang lên

- Tụi mày về lại đòi thông tin đoi, một mình tao vào với tibu vô là được rồi. Trong kia không có về là đồng người

Tibu khề mỉm cười, miệng chửi Long

- Mẹ cái thằng, đúng là anh em!

Long biết này giờ cái suy nghĩ lo sợ sẽ liên lụy tới mọi người làm tibu không yên lòng, nên mới kêu mọi người đi trước

Bước vào khách sạn Mc. Ở bên trong cũng không có gì đặc biệt ngoại trừ một bộ ghế bằng gỗ có vẻ đắt tiền.

- Dạ chào hai anh, hai anh cần gì ạ? Tiếng con nhỏ lễ tân

Tibu không nói gì và nhanh mắt nhìn xung quanh. Đập vào mắt tibu chính là thằng T đang ung dung ngồi trên đó và đang nói chuyện với một người con gái hình như người còn gái đó đang khóc vì tibu thấy cô ấy đang dụi mắt. Tibu nhìn liền sang Long và nháy mắt, tay tibu vội thò ra túi sau và lấy con dao bấm...

Nhanh như cắt tibu chưa kịp rút dao ra thì Long đã vội lao đến và đè pa một cú trời giáng vào ngay mặt thằng T. Rầm... rầm... liên tục những cú đấm và đá sau đó của Long. Người con gái ngồi trước mặt thằng T chỉ kịp la lên mà không hiểu chuyện gì xảy ra. Tibu cầm dao và lao đến, định đâm một dao chí mạng vào cổ nó thì

- Tibu dừng lại... dừng lại ngay.....yyyyyy!!!!

9.00 pm

Đúng một tiếng sau, tibu và Long trở lại đòi thông tin. Mọi người chỉ nhìn thấy tay Long hơi sưng, còn tibu không nói gì chỉ im lặng. Đôi mắt của tibu như người vô hồn và đứng như chết lặng...

- Sao rồi tibu? Mọi người hỏi

Tibu chỉ im lặng và cứ đứng không một chút cử động như thế

- Sao vậy Long? Mọi người quay lại hỏi Long

Long cũng im lặng và chẳng nói gì

Rồi bỗng nhiên đôi mắt vô hồn đó của tibu, từng giọt nước mắt chảy ra... điều mà cả đời Long, Sói Beo hay Huy... chưa bao giờ được thấy. Bất chợt hai chân tibu quỵ xuống cùng những giọt nước mắt. Tiếng tibu nện lên trong cổ họng

- Tao quỵ xuống đây xin lỗi tụi mày, tao không xứng đáng làm anh em của tụi mày nữa, chút nữa tao đã đẩy tụi mày vào chỗ nguy hiểm chỉ vì tao quá ngu ngốc, tao đúng là một thằng ngu, còn thua con súc vật nữa. Tao xin lỗi....Beo, Sói, Tô, Dũng, Huy, Vũ và Tú... Tao xin lỗi!!!

Lần đầu tiên trong mắt mọi người được nhìn thấy tibu quỵ trước mặt nhưng lại để xin lỗi. Trước đây dù có bị đánh, dù có bị rượt chém bắt quỵ lạy tibu cũng thà chết chứ không bao giờ làm. Vậy mà giờ này, tibu lại quỵ trên cái đầu gối mà tibu đã phải bỏ bao nhiêu máu và mồ hôi để bảo vệ nó...

- Đ.M đứng dậy đi tibu!!!!!!!!!!!! Mọi người đồng thanh. Mày coi tụi tao là gì mà lại làm vậy!!!! Mày con thân thiết hơn anh em ruột của tụi tao, có gì thì đứng lên nói đi.

- Tao chẳng có gì để nói, tao có lỗi với tụi mày. Hôm nay tao đã sai rồi. Tụi mày hiểu tao thì đừng nói gì nữa. Tibu lên tiếng

Mọi người không ai nói gì nhưng tự hiểu rằng đã có chuyện gì đó đã xảy ra, nhìn vào đôi mắt vô hồn của tibu đủ để chứng minh điều đó. Một cú sốc về tinh thần rất lớn... Thậm chí trước đây khi Trung chết, cũng không thể thấy được vẻ mặt đó của tibu! Cũng không thể thấy được những giọt nước mắt đó...

- Mọi người về khách sạn đi, tối nay không có chuyện gì xảy ra đâu. Cứ ngủ bình thường khỏi phải trốn chạy. Để tao ở đây một mình với tibu. Long nói

- Mẹ, làm mất công lên đây. Người gì mà như đàn bà. Thằng bạn của Long chọt lên tiếng

Long hét lên

- Đ.M mày nói cái gì ?????!!! Rồi lao vào đánh thằng đó liên tục

- Đ. M mày là cái đ đ gì mà dám nói như vậy với tibu. Đ.m mày chỉ là mấy thằng lính, mấy thằng giang hồ dơ không hơn không kém. Long vẫn cứ lao vào vừa đánh vừa chửi. Rồi đứng dậy chạy tới cầm cục đá 57 trên tay

- Mày!! Đéo đủ tuổi và tư cách để nói chuyện với thằng anh em của tao chứ đừng nói đến chuyện phát xét nó.

- Em xin lỗi anh Long, em xin lỗi. Anh tha mạng cho em !!!!!

Tibu vội chạy tới

- Thôi được rồi Long, nó cũng chỉ là một thằng nhóc. Bỏ đi. Cũng lỗi của tao thôi

- Việc đéo gì mà mày phải bênh nó. Để tao cho nó một bài học. Long nói lại

- Thôi tha nó đi Long, tội mày cũng về hết đi nhe, tối nay tao muốn một

minh ở đây với Long và Nhân. Anh em thông cảm nha. Còn mày, thằng nhóc! Cút về nhà, và đừng để tao thấy mặt lần nữa...

Rồi cũng chỉ còn ba thằng cùng nhau ngồi trên đồi thông tin và dự định chuẩn bị đi đến nơi vô cùng đặc biệt..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Một Cái Không Gian Nhỏ Xấu Thôi Nhưng Ấm Cúng Và Bình Yên Lắm....!

Nhân được nghe tibu kể rằng có một người bạn đã đánh đổi mạng sống của mình để cứu lấy tibu, mặc dù chưa bao giờ nói rõ là ai nhưng trong lòng Nhân vô cùng ngưỡng mộ về con người này kèm theo là một cảm giác tò mò. Đã 10h đêm rồi, đêm nay Long, Nhân và Tibu cũng là lần đầu tiên Nhân đến thăm Trung, có lẽ cái mức độ điên của ba thằng cũng không nhỏ chút nào.

Nghĩa trang về đêm không một ngọn đèn le lói, tiếng gió rì rào và xào xạc.. từng cơn, từng cơn như thổi buốt sống lưng từ trên xuống dưới. Không gian im lặng đến đáng sợ, ở nơi người đã khuất sống thì chỉ có tiếng im lặng mà thôi. . .Đêm nay trăng khuyết, từng ánh trăng le lói và chiếu sang mờ mờ qua những lá thông nhỏ xíu, hắt lên các ngôi mộ...

- Dcm!!! Giờ này ra đây nhậu kể thì cũng bệnh hơi bị nặng rồi mày ơi. Nhân khẽ thì thầm

- Khả khả, làm gì mà sợ hả mày. Người sống còn đáng sợ hơn người chết nhiều lần mày à. Tao chuẩn bị rồi, hơn lít rượu với ba bịch sữa đậu này lót dạ đây.Long lên tiếng

Tibu vẫn im lặng. Chẳng mấy chốc cả ba đã đến nơi trung đang yên nghỉ. Cỏ mọc lên khá cao, không một nén nhang không một bông hoa

- Sao Trung, khỏe không mày. Tibu lên tiếng. Teng.! Tibu chậm rãi mở cái zippo mời một điều thuốc và cắm lên bát nhang của Trung. Rồi tibu nói

- Làm một điều thuốc cho ấm lòng đi bạn...

Nhân khẽ quan sát, bát nhang của trung chỉ có một vài cái nhang, còn lại toàn là để thuốc. Cái mộ nhìn khá là cũ kỹ, có lẽ một thời gian dài dưới cái thời tiết khắc nghiệt của mưa nắng làm cho màu sơn bị sòn cũ đi khá nhiều. Xung quanh cây và cỏ dại mọc khá um tùm

- Nhịn đói được nhưng nhịn thuốc không được đúng không mày? He he Long lên tiếng

- Nhân à, đây là Trung người đã thay tao nhận lấy nhát chém của tử thần. Chắc mày cũng thấy lạ vì dường như ngôi mộ quá cũ kỹ giống như không có ai chăm sóc đúng không? Trung không có cha và mẹ, sinh ra và lớn lên trong một ngôi làng dành cho trẻ mồ côi. Tội tao học chung với nó từ hồi còn còi trưỡng tầm mưa với mấy con nhỏ hàng xóm. Nó bất hạnh từ nhỏ, sống thiếu tình thương và thường xuyên bị đánh đập bởi những người quản giáo trong đó. Mất tibu được buồn!

Rồi Long chen vào

- Tội tao dường như là người thân duy nhất của nó, cùng lớn lên và sống với nhau như từng cái chân, cái tay trong cùng một cơ thể vậy. Có cái ngon cùng nhau chia ăn, chia nhau đến từng viên bi, tấm hình thờ còn nhỏ... Rồi một ngày nó chợt biến mất và không bao giờ trở lại nữa. Long thờ dài...

Nhân im lặng không nói gì, đến gần Trung, tay rút điều thuốc từ trong bát nhang ra. Làm một hơi rồi cắm lại và nói

- Mình chưa bao giờ gặp nhau đúng không Trung. Nhưng từ giây phút này, tao sẽ trở thành một người bạn, một người anh em của mày và là thành viên trong cái gia đình đặc biệt này !

Tối nay là một trong những ngày buồn nhất đối với tibu, nhưng ngay lúc này này nó đặc biệt lắm. Cả ba nhìn nhau mỉm cười, tình bạn là thế, tình anh em là thế nó thiêng liêng và bất diệt!!!

Tibu bước đến gần Trung

- Mày nghĩ sao hả Trung, đêm này đã có nhiều chuyện xảy ra, mày nghĩ tao làm có đúng không? Có phải tao đang lạc lối trong cái mê cung gọi là tình yêu mà dường như không bao giờ có lối thoát ra?

Rồi tibu im lặng trong một thời gian dài, Long lên tiếng nói với Nhân

- Mày biết có chuyện gì xảy ra không Nhân? Để tao kể mày nghe

Từng hình ảnh vừa mới xảy ra ngay trước mắt tibu lại hiện về...

-Tibu dừng lại.... dừng lại ngay.....yyyyyyy!!!!

Chưa kịp định thần ai lên tiếng thì cô gái đó lao tới và cản tibu lại. Con mãnh thú trong người tibu đang chiếm lấy linh hồn của tibu, giữa cái chết và sự sống dường như mong manh quá. Trong đầu tibu lúc này chỉ muốn giết chết kẻ đã khiến người con gái tibu yêu thương phải đau khổ. Nhưng con mãnh thú đó như bị dội một gáo nước lạnh, lạnh còn hơn cả nước tan chảy từ băng ở bắc cực. Người con gái đó chính là sunny!!

- Tibu dừng lại ngay, không được đâm anh T không được làm hại anh T !! Sunny vừa khóc vừa la lớn trước mặt tibu.

Tibu như bừng tỉnh, tim tibu một thoáng ngừng đập, sao tibu thấy trong lồng ngực mình khó thở vô cùng. Từng giây trôi qua như lấy đi từng mảnh nhỏ trong trái tim bị xé vụn của tibu. Tibu không thể nào mở miệng nói được một lời, cái cổ họng khô không khóc như vừa đốt cháy cả gói thuốc lá. Rồi tibu cũng chỉ ú ớ được vài tiếng

- Sao... sao ... sunny..sunny...??

Long cũng dừng lại từ lúc nào, rồi chạy sang chỗ của tibu hét lên

- Sao vậy tibu ? Sao mày lại dừng lại. Trong ánh mắt của tibu, trong cái khoảnh khắc tibu và sunny nhìn nhau. Một người thì mắt đầm ướt vì lệ rơi, một người thì như chết đứng không nói được một lời. Long cũng tự hiểu, có lẽ đây là người tibu yêu thương, người đã khiến tibu vứt bỏ tất cả cuộc sống của mình để đánh đổi một cuộc sống bình yên và hạnh phúc cho cô ấy.

Rồi con nhỏ lễ tân cầm điện thoại lên và báo công an, cái hành động đó như một cái búa tạ khổng lồ đập tan cái sự đông cứng của không gian vô hình này. Long khẽ bừng tỉnh và la lớn

- Đi thôi mày, công an sắp đến!!!!

Tibu vẫn đứng đó

- Nhanh lên mày, đi thôi!!!!

Tibu vẫn bất động

Không chân chừ suy nghĩ, Long chạy tới chỗ tibu tay kéo lấy tay tibu. Tibu vẫn đứng yên một chỗ, mắt vẫn nhìn sunny. Bên dưới thằng T vẫn nằm đau đớn vì những cú đá cú đâm của Long, mặt nhăn nhó và nhìn vô dụng như một thằng đàn bà (thằng t cũng cao 1m8, tướng khá là lớn)..Thấy tibu vẫn chưa bừng tỉnh, Long lao tới

Chát..!!! Long tát vào mặt tibu một cái kêu khá to và hét vào mặt tibu

- Tỉnh lại đi mày, tỉnh lại đi tibu!!!!!!

Cái tát như kéo tibu trở lại với hiện thực, dường như đưa bộ não của tibu trở lại hoạt động bình thường. Sunny la lớn

- Anh đi đi..!!! đừng làm chuyện ngu ngốc nữa !!!!

Đôi mắt đó, vẫn to tròn những đóa hoa vì đầm ướt nước mắt rồi, long lạnh và đẹp đến thế nhưng sao long tibu lại đau vô cùng. Vù.... Tibu chạy tới chỗ thằng T, bồi thêm một đập như thể dồn toàn bộ sức lực vào mặt nó..

Rầm !!! Rồi quay lại miệng cười mỉm và lên tiếng

- Quà valentine tới sớm cho mày đó thằng khốn

Tibu quay lại nhìn sunny một lần nữa rồi chạy thật nhanh cùng Long ra ngoài leo lên xe máy, mặc cho mọi người trong khách sạn la hét, mặc cho sunny đang nhìn theo Tibu ...

...

- Chuyện là thế đó Nhân, tao cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rồi tibu bước lại chỗ Nhân và Long

- Mà biết tại sao lúc đó tao không đâm chết nó không Long, vì tao yêu sunny. Tao sợ người sunny yêu không phải là tao mà là nó. Tao muốn giết nó hơn ai hết, nhưng tao không nỡ làm trái tim sunny tan vỡ vì cướp đi sinh mạng của người sunny yêu thương. Mà có nhìn thấy ánh mắt Sunny lúc đó không, tao không hiểu ánh mắt đó nhìn tao là đầy căm giận và căm thù hay là yêu thương nữa !!!

- Tao chưa bao giờ yêu ai, đến với tao chỉ là tình một đêm mà thôi, cao lắm cũng được vài ba đêm. Cho nên tao chẳng hiểu tình yêu là cái quái gì. Tao chỉ biết một điều là mà chưa bao giờ thay đổi như thế này, tao cũng không phản đối vì mà ngày càng trở nên đứng đắn và trưởng thành hơn. Không còn long bong và bông bột như trước nữa. Đó là tác dụng phụ của tình yêu hả? Long hỏi tibu

- Tao không biết nhưng tao chưa bao giờ hối hận vì những gì đã làm, tao yêu sunny. Yêu đến mức chỉ cần sunny hạnh phúc là đủ với tao, tao không trông mong gì hơn thế nữa.

Tao yêu không phải vì muốn chiếm hữu sunny cho riêng mình. Chỉ có điều là nếu thật sự tao bị người con gái đó lừa dối thì chẳng khác nào tao đã đẩy anh em của mình vào chỗ nguy hiểm vì sự ngu ngốc của mình. Tao thấy có lỗi quá!!

Mà biết điều gì không? Có hai lý do để tao sinh ra, một là trở thành anh em với tụi này, hai là để yêu sunny. Thôi đừng lằng nhằng nữa, nhậu thôi và quên hết mọi chuyện đi !!!!!

- Mà đừng nói thế, lỗi gì mà lỗi, làm như người xa lạ không bằng. Quên chuyện đó đi !! Mà có đề ý đến gương mặt của thằng t lúc này không. Lúc mà đập nó á tibu, nhìn cái mặt ngu không chịu nổi. Thật là sáng khoái quá đi, ít nhất lần này cũng không uống công. Khả khả

Ha ha ha.. cả ba thằng cười ngả cười nghiêng rồi la lớn :

- Thật là sáng khoái quá đi.!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Không khí thật trong lành biết bao nhiêu, trời đã về khuya, trăng chiếu vào từng giọt sương long lanh đọng trên từng lá thông, nhiệt độ có lẽ cũng đã xuống tới 9 độ rồi. Cái không gian ở một khu nghĩa trang u ám lạnh lẽo và vô cùng đáng sợ lắm. .. Tồn tại song song trong đó là một cái không gian nhỏ xíu thôi, chỉ có ba người sống và một người chết nhưng ấm cúng và bình yên lắm. ...!!

Hôm đó là một đêm khó ngủ của thằng T có lẽ vì đau đớn

Nhưng ở một nơi khác, có một người cũng không ngủ được... Sunny...

Anh cứ nghĩ rằng tình yêu của anh dành cho em là hoàn hảo sunny à, nhưng cho đến giây phút này, anh vẫn nghĩ liệu tình yêu anh dành cho em là

hoàn hảo, hay ngược lại... chính tình yêu của em dành cho anh mới là hoàn hảo.!!

Thật ra mình không định cho ra Chap này, nhưng nếu đi theo câu chuyện, các bạn sẽ nghĩ sunny là một người con gái không ra gì, một con người bội bạc. Nhưng đằng sau đó, lúc nào cũng là sự hy sinh và chịu đựng kể cả đến khi sunny bị cả thế giới ruồng bỏ, sunny vẫn âm thầm yêu mình một cách lặng lẽ và luôn dõi theo mình. ... điều đó thật sự làm mình cảm thấy đau đớn, như là một viên đạn xuyên thẳng trái tim và tâm hồn mình khi biết được những điều đó.. khi mọi chuyện đã trở nên muộn màng!

Thật ra viết chap này là một điều không dễ dàng với mình, nó khiến mình cảm thấy đau đớn lắm, cứ nhắm mắt và nghĩ về những chuyện đã xảy ra... mình không cầm được nước mắt nữa rồi... mình yếu đuối thật...

Hãy trân trọng và yêu thương những gì mình đang có, đừng để khi mất đi rồi mới cảm thấy hối hận các bạn à!

Không có một chi tiết nào trong chuyện là mình tự nghĩ ra, kể cả về nhân vật sunny. Vì chính sunny đã tâm sự tất cả với nhân vật Linh. Linh cũng là một người bạn thân của mình, nên Linh đã nói lại cho mình nghe

Speical bonus: Câu chuyện về Sunny !!!

Những ngày đầu chập chững bước lên đất Đà Lạt để sinh sống, sunny cảm thấy mọi thứ vô cùng lạ lẫm, tất cả mọi thứ đều xa lạ. Nhưng sunny yêu nơi này, yêu cái không khí trong lành và mát mẻ cũng như con người nơi đây, thân thiện và dễ mến!

Sau một năm ôn thi lại, sunny quyết tâm thi và học tại Đà Lạt. Thời gian đầu sống ở Đà Lạt quen biết được T qua gia đình. T có mối quan hệ khá thân thiết với gia đình sunny, chính vì thế mà sunny phần nào cũng mến con người này. Về ngoài khá điển trai, lịch sự chín chắn và thành công trong công việc kinh doanh, sunny xem thành như một người bạn, một người anh trai của mình.

T giúp đỡ sunny rất nhiều, từ việc làm quen với cuộc sống ở đây tới mọi chuyện liên quan đến việc ôn thi, kể cả khi gia đình sunny gặp khó khăn, cũng chính T đã giúp đỡ gia đình sunny vượt qua. Đối với T, sunny luôn coi mở và đầy kính trọng. Là một cô gái ngây thơ và hồn nhiên, việc có cảm tình với T chỉ là chuyện sớm hay muộn đối với sunny...

Nhưng sunny chỉ muốn dừng lại tại đó, vì sunny cảm nhận được sau cái hào nhoáng bên ngoài của T, ẩn chứa sau bên trong còn có một điều gì đó rất bí ẩn... đôi lúc không biết vì cố tình hay vô ý mà tay T chạm vào tay hay vào người của sunny một cách tế nhị. Sunny cảm thấy sợ, nhưng rồi cũng chỉ tự

trấn an mình, coi T như anh trai và có lẽ T cũng coi mình như em gái mà thôi...

Ngày trung thu, T mời sunny đi chơi vì hôm đó mới kí được một hợp đồng lớn, vẫn như mọi ngày sunny vui vẻ nhận lời. Ăn tại một nhà hàng sang trọng, lần đầu tiên sunny uống rượu, là một chai rượu vang. Sunny chỉ nhấp môi mà thôi, hương vị rượu vang thật đặc biệt, nó ngọt nhưng lại cay, hơi chất nhưng lại mặn, nó thơm nhưng không nồng. Chỉ có điều sao đôi mắt sunny như nặng trĩu lại, không lẽ mình lại say rồi? Sunny tự hỏi.

- Em sao vậy? không khỏe hả sunny. T hỏi

- Dạ hình như em bị trúng gió hay sao mà em thấy hơi chóng mặt và mệt quá

- Thôi để anh đưa em về nhà, ở đây gió lạnh nên nguy hiểm lắm

Rồi dần dần sunny không còn sức lực trên đôi chân của mình, chỉ nhớ là T dìu mình vào xe rồi sau đó thiếp đi không còn biết gì nữa. Cả cuộc đời này, có chết tibu cũng không bao giờ quên được cái biển số xe đó. Xxx 2226

Đà Lạt lạnh quá, từng cơn gió rít lên, ừ có lẽ đã vào mùa mưa bão rồi.. từng cơn mưa ào ạt rơi xuống, làm sunny tỉnh giấc, từ từ mở mắt ra sunny thấy mình vẫn nằm trong xe, trời đã tối từ lúc nào... Cả cơ thể đau buốt và nhức mỏi vô cùng... sunny cảm thấy đau lắm. Rồi sunny cũng dần tự hiểu mọi chuyện, sunny hét lên như một người điên

- Anh là thằng khốn nạn, sao anh có thể làm những chuyện như thế này với em, anh khốn nạn lắm, đồ tồi !!!!

- Anh xin lỗi sunny, vì anh quá yêu em mà thôi !

- Yêu, anh yêu tôi mà làm như thế ư? Yêu tôi mà lại làm những chuyện đồi bại như thế này với tôi ư? Anh giết tôi đi, anh làm tôi sống còn đau khổ hơn chết!!!

- Đừng thế nữa, hãy cho anh một cơ hội đi em

Rồi sunny cũng tha thứ cho hắn, chẳng phải tình yêu, cũng chẳng phải vì lòng vị tha. Mà vì món nợ mà hắn tạo ra với sunny và gia đình sunny quá lớn. Làm lớn mọi chuyện chỉ làm chính bản thân sunny thêm nhục nhã, gia đình sunny thêm đau đớn mà thôi. Hãy cứ nhắm mắt và cho qua tất cả, coi như là một sự đền đáp. Chính cái suy nghĩ ngây thơ, chính cái bản chất lương thiện của mình mà sunny đã làm hại cuộc đời của mình, đã giết chết đi cuộc sống tốt đẹp vốn có mà chính sunny là người đáng được hưởng hơn ai hết...

Tin tưởng đặt mọi niềm tin vào T đối với sunny như chỉ đặt một tờ giấy trắng lên ngọn lửa đang cháy rừng rực. Cái ngày trung thu đó, là ngày mà sunny biết được T đã có gia đình, đã có vợ con... Mọi niềm tin vào con trai với sunny không còn nữa, cả thế giới như sụp đổ trước mặt sunny, sunny đã đặt hết tất cả vào một ván bài mà mình không thể thắng...

Tự tìm đến cái chết là điều có lẽ giải thoát được cho sunny lúc này... sunny đã cắt chính đôi tay nhỏ nhắn của mình như để giải thoát cho chính bản thân (xin thề với các bạn là chuyện này có thật, vết sẹo đó tibu đã nhiều lần hỏi nhưng sunny chỉ trả lời là rửa chén bị đứt tay, đem, rửa chén mà đứt cổ tay ?) Rồi sau đó, may mắn sớm được người nhà phát hiện, sunny được cứu. Nhưng trái tim của sunny, có lẽ không cứu được... T và sunny chia tay!!!

Lần đầu tiên gặp tibu, sunny dường như không để ý. Ngày đầu họp lớp lại ngủ trong lớp, khi sunny hát thì mới tỉnh dậy. Cái thái độ đáng ghét kinh khủng, mặt thì lác cắc, nhìn lão kinh khủng, chân thì vắt lên ghế người khác, nhiều khi sunny tự hỏi đây có phải là một sinh viên không nữa, hay chỉ làm một thằng âm binh mới từ dưới đất chui lên

Rồi cũng chủ động nhắn tin làm quen với sunny, chẳng xa lạ sunny biết ngay là đang quấy rối mình. Rồi một thời gian tiếp xúc, sunny nhận ra rằng đằng sau con người đó thật dễ mến và tốt bụng. Sunny thích cái đôi mắt đó, lạnh lùng và cương trực. Đã lâu rồi, sunny mới cảm thấy lòng mình vui trở lại, tibu hình như đang hàn gắn lại từng mảnh vỡ trong tim sunny, đang làm sunny lấy lại lòng tin vào cuộc sống, một cuộc sống đầy màu sắc...

Lần đầu tiên tibu hôn sunny, sunny cảm thấy tibu thật ngộ nghĩnh và thơ ngây. Cái nụ hôn đầu tiên của tibu, như là hai đứa con nít đang hôn nhau. Đáng yêu và dễ thương lắm. Và rồi còn xin lỗi vì đã hôn sunny nữa chứ. Thật sự đó chẳng phải là nụ hôn, chỉ đơn giản làm một cái chạm môi mà thôi.

Một cái chạm môi, như đem lại một luồng gió mới đối với cuộc sống của sunny. Sunny thật sự hạnh phúc, hạnh phúc lắm. Vì biết tibu thật lòng, một thứ tình cảm mà người ta gọi là tình yêu chân thành, sunny biết tibu yêu mình còn hơn bản thân và cuộc sống của tibu... Đôi lúc sunny cảm thấy mình thật không xứng đáng với tình yêu của tibu, sunny cảm thấy mình như một tờ giấy trắng với một vết mực đen lem luốc không bao giờ xóa đi được...

Cái ngày tibu đến để đánh T, tối hôm đó T gọi điện thoại cho sunny tới là để nói có chuyện quan trọng cần gặp. T thật là một thằng đê hèn, trước mặt sunny, T đe dọa là sẽ khiến cho tibu không bao giờ học được nữa, sẽ không bao giờ cho tibu thấy ánh sáng được nữa. Nói rằng mình là người nhiều tiền, bỏ tiền ra thì một thằng có tên tibu biến mất thì cũng chẳng ai biết. Hơn thế nữa, nó còn đòi hủy hoại phần đời còn lại của sunny bằng cách tung những hình ảnh lúc làm nhục sunny lên mạng.

Sunny chỉ biết im lặng và khóc... khóc rất nhiều, ừ con gái yếu đuối và đáng thương lắm, họ luôn cần một người con trai để bảo vệ và che chở cho mình..

Rồi đúng lúc đó, sunny không ngờ tibu sẽ đến. Sunny bước ra căn phòng cho tibu giết thằng T.. Nhưng tibu ơi, anh có biết rằng không phải vì em sợ T sẽ chết, mà em lo sợ anh sẽ hủy hoại chính cuộc đời của anh không. Em sợ nếu có chuyện gì xảy ra em sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa... Nhìn thấy anh chết đứng nhìn em, em đau lòng lắm, nhưng em biết nói làm sao đây? Trước lúc chạy ra, em chỉ thấy anh quay lại cười. Một nụ cười khiến em đau lòng lắm, một nụ cười khinh rẻ hay coi thường.. Nụ cười đó dành cho ai? Có phải là em không anh...

Ừ từ lúc nào em đã yêu anh rồi, yêu thật nhiều !!

Lúc đó, T làm mọi chuyện âm ỉ và đòi báo công an và sẽ không đồng ý để yên chuyện này còn không thì sẽ thuê giang hồ xử anh. Em sợ lắm, em sợ người em yêu đau đớn, em sợ người em yêu gặp nguy hiểm... Em van xin, em khóc lóc và năn nỉ T..

T cũng đồng ý tha cho anh nhưng.. em phải đi theo T và trở thành một món đồ chơi của T và không được ở cạnh anh nữa... Phải làm sao đây, rồi em cũng gật đầu đồng ý vì không biết từ lúc nào em yêu anh còn hơn chính bản thân mình...

“Đêm đó ở một nơi khác, có một người cũng không ngủ được...Sunny...”

Xin lỗi em sunny, anh lại rơi nước mắt nữa rồi, có phải vì khói thuốc quá cay không... Anh nhớ em...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chỉ Là Anh Sợ, Anh Sợ Em Sẽ Rồi Xa Anh Sunny À...

Những tia nắng đầu tiên xuyên qua từng lá thông, mặt trời cũng dần lộ dạng. Cả đêm nằm gió và dầm sương, nhưng tibú ngủ một giấc thật ngon lành, có lẽ vì quá say. Khẽ rùng mình vì trời lạnh và từng tia sáng chiếu thẳng vào mặt, tibú mở mắt và tỉnh dậy..

Từng giọt sương vẫn còn đọng trên mắt tibú, trên khắp khuôn mặt tibú. Tibú đưa tay lau mặt, gạt đi những giọt sương, gạt đi những mệt mỏi đã xảy ra. Tibú thấy lòng mình nhẹ nhàng vô cùng. Một ngày mới lại bắt đầu, chẳng cần biết hôm nay sẽ như thế nào, chẳng cần biết có chuyện gì xảy ra, đơn giản là một ngày nữa lại đến và hãy tận hưởng nó như một món quà mà thượng đế ban tặng cho chúng ta

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Đứng ngay trên đỉnh cao của ngọn đồi, hít thở từng luồng khí cực kì trong lành vào buổi sáng sớm, con người như quên hết tất cả những vất vả trong cuộc sống hằng ngày, quên hết tất cả những chuyện đau buồn. Tibú hét lên một tiếng thật lớn, như là chào ngày mới

- Dcm, mới sáng sớm mà lên con rồi hả tibú. Long nhăn nhó

- Đm vẫn còn say hả tibú. Nhân lên tiếng

Rồi tibú cười lớn

- Haha, dậy đi tụi mày, sáng rồi. Hay là muốn nằm ở đây luôn, để tao sắp xếp đào cho tụi mày hai cái lỗ. Cho nằm đến khi mục xương luôn. Thôi dậy đi rồi uống café

Long và Nhân lồm cồm bò dậy, cả ba cùng đến khu ngã năm đại học uống café. Nhân nhí từng giọt café đắng ngắt nhưng thơm lừng, chậm rãi hút từng hơi thuốc. Tibú khề thở dài...

- Sao vậy mày? Nhân hỏi

- Tao thấy trong lòng hơi lo lo, không biết hôm qua sunny ở đó làm gì? Không biết có chuyện gì xảy ra với sunny không

Rồi tibú quay sang nói Long

- Mày lo sắp xếp xuống sớm đi Long, tao nghĩ chuyện hôm qua thằng T không bỏ qua đâu, thế nào công an cũng hỏi thăm. Mày yên tâm, ông già tao cũng có quen biết một vài người. Nếu bị kêu về đồn, chắc cũng bị tắm quất một trận thôi chứ không có chuyện gì đâu. Chuyện này để tao lo

- Ừ, vậy thì tùy mày, tao cũng chẳng giúp được gì. Có chuyện gì nữa thì gọi tao một tiếng, tao lên liền

Rồi tibú nhận được tin nhắn của sunny

- Sao anh không đi học? Anh đang ở đâu

- Anh đang uống café với bạn, tí nữa anh vô học hai tiết sau

Sau đó tibú và Nhân đưa Long ra khách sạn và về, rồi hai thằng lại lang thang vô lớp học giữa giờ ra chơi. Nhìn bộ dạng mệt mỏi của tibú và Nhân,

người thì toàn mùi hèm, ai cũng thấy lạ và hỏi.

- Sao nhìn mệt mỏi vậy? bộ nhậu cả đêm hả

Tibu và Nhân cười và trả lời

- Ủ hôm qua tụi tao nhậu cả đêm ngoài nghĩa địa

Mọi người chỉ cười và chẳng ai tin, ừ có lẽ nhìn bề ngoài không ai nghĩ hai thằng lại điên đến mức đó

Sunny vẫn ngồi đó, có điều nhìn sunny sao hốc hác quá, mắt sunny có vẻ hơi sưng vì khóc. Tibu thấy hơi khó chịu vì nhìn sunny như thế, lòng tibú bỗng thất lại. Tibu từ từ tiến về phía sunny, ngồi xuống cạnh sunny quay sang nhìn sunny một lát rồi hỏi sunny

- Em ăn sáng chưa? Sao nhìn em buồn vậy

- Em ăn rồi tibú

- Hôm qua có chuyện gì mà em lại ở đó vậy? anh thật không hiểu

- Hôm qua anh làm như thế là em không đồng ý, sao anh lại bỗng bột vậy. Anh không suy nghĩ kĩ về những điều mình làm sao

- Em trả lời anh đi, sao em lại ở đó

Sunny im lặng một lúc, sao không gian của hai đứa bỗng trở nên xa cách và nặng nề đến thế...

- Thật ra có điều em đã không nói với anh, T là người yêu đầu tiên của em. Nhưng T đã có vợ, em biết được điều đó trước khi gặp anh. Rồi tụi em chia tay. Hôm qua T hẹn gặp em để nói chuyện, đúng lúc đó thì anh đến

- Vậy.. vậy mọi chuyện em nói với anh đều không phải là sự thật đúng không

Sunny chỉ im lặng và không nói gì...

- Em không muốn nói thì thôi, anh cũng không ép

- Em xin lỗi, xin anh đừng ghét bỏ em tibú à...

Tibu càng làm không khí trở nên căng thẳng hơn, tibú đứng dậy rồi bước ra ngoài hành lang mỗi một điếu thuốc để hút, sau đó im lặng và suy nghĩ... Trong đầu tibú lúc này không phải là một cuộc đấu tranh nội tâm, cũng chẳng phải là đang trách móc gì sunny. Tibu đang lo sợ... tibú đang suy nghĩ nhiều điều trong đầu

Anh là người đến sau phải không sunny, chỉ để xóa nhòa đi những hình ảnh đã làm em đau khổ trước đây?

Tình cảm em dành cho anh không đủ nhiều để quên đi được tình yêu trước đây của em đúng không?

Có phải em đang muốn rời xa anh hay không?

Em có yêu anh nhiều hơn T không, anh không quan tâm. Anh chỉ biết được một điều, em quan trọng đối với cuộc sống của anh. Việc em rời xa anh, chẳng khác nào em đã lấy đi cuộc sống của anh. Rồi anh sẽ sống như thế nào hả sunny...

Renggggggg!!! Tiếng chuông vô lớp vang lên, tibú đi vô lớp định ngồi cạnh sunny và nói những suy nghĩ của mình cho sunny biết nhưng Linh đã ngồi cạnh đó rồi. Tibu lại lúi thúi đi xuống cuối lớp và ngồi, chỉ kịp nhìn thấy một ánh mắt thật buồn đang theo dõi mình.

Từng phút nặng nề cứ trôi qua, những suy nghĩ trong đầu cứ khiến trái tim của tibú phải khó chịu. Tibu chỉ muốn đứng dậy và hét lớn thật lớn rằng :sunny, anh yêu em, đừng rời xa anh.. nhưng lại không thể làm được.

Sunny nằm dài trên bàn, uể oải và mệt mỏi lắm. Tibu nhìn sunny và thấy thật buồn, có lẽ đêm qua là một đêm rất dài với sunny...

Bỗng chốc những suy nghĩ trong đầu của tibú khiến tibú trở thành một kẻ ngốc, mọi việc thật đơn giản. Muốn nói chuyện với sunny, tibú chỉ cần lấy điện thoại ra và nhắn cho sunny.

- Sunny, nhìn thấy em buồn và mệt mỏi như thế. Thật sự anh đau buồn lắm biết không. Anh đang lo sợ, không phải là vì em yêu T hay yêu anh. Anh sợ em sẽ không còn bên cạnh anh nữa. Anh sợ em sẽ rời xa anh. Anh chỉ mong em luôn bên cạnh anh mãi thôi, anh chỉ muốn đến cuối đời, người ngồi bên cạnh giường của anh chính là em. Em đang nghĩ gì, nói cho anh biết đi sunny!

- Anh đừng suy nghĩ nhiều nữa tibú, em yêu anh và sẽ không xa rời anh đâu. Em không bao giờ muốn rời xa anh cả. Anh tha lỗi cho em vì đã giấu mọi chuyện được không?

- Sao lại tha lỗi? Anh chưa bao giờ giận em hay bực bội vì em cả. Cho dù chỉ được là một kẻ bù nhìn bên cạnh em anh cũng hạnh phúc rồi. Anh không

hy vọng sẽ có em cho riêng mình, không hy vọng em chỉ nghĩ về anh.

Ai đó có thể nói anh nhu nhược nhưng anh là thế, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy em anh cũng hạnh phúc rồi. Anh không mong điều gì nhiều hơn thế nữa.. Thời gian sẽ xóa được tất cả, hãy hứa là luôn ở bên cạnh anh được không? Anh sẽ chăm sóc, quan tâm và luôn bảo vệ che chở cho em..

- Cuộc sống không biết trước được điều gì tibu à, em chỉ biết là em rất yêu anh và không bao giờ muốn rời xa anh cả.

Chẳng có điều gì chắc chắn được sunny sẽ mãi ở bên cạnh mình. Tibu cảm thấy trong lòng bất an và lo sợ lắm..

Phải làm sao, để anh có thể bên em mãi mãi

Phải làm sao để mỗi sớm thức dậy, anh lại được nhìn thấy em đang nằm bên cạnh anh..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chiếc Nhẫn Và Sợ Dây Chuyền...

Chiếc nhẫn tibu có phần nào đã bạc màu, có lẽ vì dầm mưa dài nắng và phơi sương quá lâu rồi. Có nhiều chuyện đã xảy ra, mọi thứ có thể phai dần theo năm tháng, nhưng có một thứ không bao giờ bị mất đi và sứt mẻ, dù chỉ là một chút xíu. Đó là tình yêu tibu dành cho sunny.

Dạo này sunny không còn đeo nhẫn của tibu tặng như hồi xưa nữa, thay vào đó là một chiếc nhẫn vàng. Vàng chói lóa và toát lên một vẻ cao sang, hơn hẳn cái nhẫn bạc tầm thường và rẻ tiền của tibu.

- Sao em không đeo nhẫn của anh nữa? Dạo này anh ít thấy em đeo nó quá à. Nhẫn vàng này ai tặng em vậy? Tibu hỏi sunny

- Hi hi đâu có ai tặng đâu anh, em để dành tiền mua nè, lâu lâu thay đổi nhẫn nhìn cho nó lạ

Tibu sợ có lẽ nào tình yêu sunny dành cho tibu đã thay đổi, mà cuộc đời này chẳng ai biết trước được điều gì. Con gái ai chẳng mơ ước một cuộc sống đầy đủ và không vất vả.

Một túp lều tranh hai trái tim vàng, chỉ khiến người ta bật cười, thời buổi này chỉ có thú mới sống như thế. Ừ ta chỉ cười dream cùi, thuốc thì War house 5k một gói. Điện thoại thì cứ Nokia 1xxx tờ tí te. Haizz sao để giữ được người yêu với cái mã mỏng toi

Dạo này sunny gầy lắm, thật sự là rất gầy. Tibu lo lắng cho sunny rất là nhiều, nhìn sunny như thế, tibu xót lắm như là một vết thương vừa mới dứt bị xát muối vào vậy. Thịnh thoảng tibu lại mua cho sunny nho khô, ừ..là vì sunny rất thích ăn. Đó là những gì tibu có thể làm được để thể hiện sự quan tâm của mình.

Tibu thấy buồn lắm, vì chẳng thể ở bên cạnh sunny cả ngày để chăm sóc cho cô ấy, tin nhắn cho tibu từ sunny dạo này cũng dần ít đi..gặp sunny cũng không còn nhiều được như trước nữa.

Mỗi ngày trôi qua thật nặng nề và khó khăn với tibu biết bao nhiêu. Phải làm sao đây khi mà khoảng cách đó từ lúc nào lại xuất hiện và dần nói rộng ra.

Một lần đi ngang qua tiệm trang sức, đập vào mắt tibu là một sợi dây chuyền vàng với mặt ngôi sao rất sáng. Trong đầu tibu chợt nghĩ, ngôi sao đó thật sáng như là sunny vậy. Nếu mình có thể mua nó để tặng cho sunny thì hay biết mấy... 4 năm trước, 1750k không phải là một số tiền nhỏ đối với sinh viên

Và rồi tibu chợt lóe lên một ý tưởng, mình phải đi làm thêm để mua nó tặng cho sunny mới được. Nhưng làm gì bây giờ, khi mà mình chẳng có trình độ gì cả, nếu đi bưng cả phê thì lương bèo qua (thời đó 300k/ tháng), và rồi nhớ tới một người quen.

Tibu đi thẳng một mạch lên chợ Đà Lạt, lên lầu ba. Đồng dục và mạnh mẽ bước vào thẳng phòng nhân sự của tranh thêu tay XQ (XQ Silk Hand Embroidery là một thương hiệu tranh thêu nổi tiếng nhất Việt Nam, đã xuất hiện ở nhiều nơi trên thế giới đặc biệt là ở Châu Âu)

- Dạ chỉ cho em hỏi ở đây còn tuyển người mẫu không ạ? Bằng đôi mắt cương trực và đầy tự tin, tibu hỏi chị giám đốc nhân sự

Sau đó chị hỏi nhiều điều về tibu, tuổi tác trình độ học vấn, nơi ở và lý do xin vào làm người mẫu ở đây. Rồi tibu cũng nhận được việc với lương khởi đầu là 1tr7. Chị đó nhìn tibu và cười, tibu thấy lạ lắm không phải là một nụ cười chào hỏi? Đến sau này tibu mới hiểu được, nụ cười đó có một chút châm biếm và mỉa mai. Mía mai cái công việc người mẫu

Ngày đầu tiên đi làm, ai cũng mặc vest chỉnh tề. Chỉ tibu mặc quần tây áo sơ mi vàng và thắt caravat nhìn bự không chịu nổi, tibu thấy mình cùi bắp. Một chị là quản lý nơi tibu làm đến nói chuyện với tibu, phổ biến cho tibu biết nội quy và công việc của mình.

Nói sơ qua một chút về công ty XQ.

(X-Q sử quán là tên viết tắt tên của hai nghệ nhân Võ Văn Quân và Hoàng Lệ Xuân nhằm duy trì và phát triển nghề tranh thêu tay truyền thống. Nghệ nhân Võ Văn Quân đã cùng chị Xuân vạch hướng đi mới cho ngành nghề, kết hợp giữa nghệ thuật thêu và tính nghệ thuật của hội họa tạo sắc màu mới cho tranh thêu Việt Nam.

XQ đến nay đã có hơn 3.000 thợ thêu, trong đó có hơn 2.000 nghệ nhân và 6 công ty trực thuộc trong và ngoài nước

Chị Hoàng Lệ Xuân là cháu 4 đời của một nghệ nhân thêu trước đây của cung đình Huế. Điều đáng ngưỡng mộ là thời gian đầu thành lập công ty, chỉ có hai người mà thôi. Chị Xuân thì thêu tranh, anh Quân thì đạp xe đạp đi bán tranh. Vậy mà từ hai bàn tay trắng đã tạo dựng nên cơ nghiệp như ngày nay)

Sau khi phổ biến nội quy và công việc. Thì tibu bắt đầu làm việc, công việc của tibu chỉ là lượn tới lượn lui trong công ty, chỉ việc đi ra rồi đi vô, nói chuyện với khách.

Ngắm gái tán phết chán rồi thì đi ra ngoài uống cà phê, uống đã rồi thì vô lại rồi đi tới và đi lui. Một thì kiểm chỗ nào bị ả ngủ. Xong thì kết thúc một ngày. Một công việc hết sức nhẹ nhàng và có đôi chút nhàm chán.

Đến ngày thứ hai, mượn được bộ đồ vest của ông già, ráng diện vào cho nhìn cho bằng người ta. Hài thôi rồi, lên tới công ty thì các chị xinh tươi (Nữ nhân viên trong công ty ai cũng mặc áo dài, nhìn mướt thôi rồi. Ngoại trừ nghệ nhân thêu các nhân viên khác tuyến đều có ngoại hình) mới cười và nói

- Em mượn đồ của ai vậy, nhìn rộng thùng thình mặc cười quá đi

Tibu thờ dài, ước gì có phép độn thổ. Đồ tui mượn ông già tui, lấy gì mà không rộng. Quê không chịu nổi, đành nuốt nước miếng cắn răng chịu đựng, ngậm bồ hòn răng lê lét cho hết ngày.

Tối hôm đó về nhà, năn nỉ vị cha già vĩ đại của dân tộc cho tiền mua một bộ đồ. Nhưng thú thật nhà cũng chẳng khá giả, nên tibu quyết định xin 350k để mua một bộ vest cũ. Chà! Trong lòng vui sướng biết bao, cầm bộ vest trong tay hai mắt long lanh và mừng rỡ như mới trúng vé số. Đầu tibu tự nhủ, phải có đầu tư mới gặt hái được thành quả tốt chứ.

Khỏi phải nói, sáng hôm sau đi làm thì nhìn tibu thôi rồi, đẹp lung linh trong bộ vest màu đen, cũ thôi nhưng đẳng cấp hơn hẳn. Đến tới công ty, mấy em ai cũng tấm tắc khen, nào là tibu mặc vest nhìn đẹp quá, nào là nhìn trưởng thành và menly quá. Haizzz mấy đôi mắt đó còn xa lạ gì, không thể nhầm lẫn vào đâu được, mấy đôi mắt cáo thành tinh đến thời kì sinh sản.

Các chị trong công ty ai cũng thương tibu vì tibu ngoan lại nghe lời mấy chị, hơn nữa thấy hoàn cảnh tibu cũng tội, ba mẹ mỗi người một nơi, tibu lại đi làm thêm để kiếm tiền (nhưng mấy ai biết là kiếm tiền để mua đồ tặng người yêu chứ).

Trong công ty có một phòng riêng để pha trà và trữ các loại mứt mời khách, vì được mọi người quan tâm nên tibu sướng lắm, suốt ngày trong đó uống trà và ăn mứt. Hôm đó đang nằm dài uống trà, mắt thì lim lim nhớ tới sunny như đang phê thuốc.. tự nhiên mở mắt ra, tibu thấy Linh (không nhớ hết tên được) đang đứng như trời trồng ngay trước mặt tibu.

Phụt!!!!!!!!!!!!. Bao nhiêu trà và mứt trong miệng phun hết ra. Đập phồng nước cốt dừa, tính hù tibu tới chết hay sao đột nhiên đứng đây im ru không nói gì còn nhìn tibu chằm chằm nữa chứ.

Dem, cứ như ma hiện hồn (Mà nói một chút về nhỏ đó, nhỏ đó đi làm lúc nào cũng mặc áo dài, mà cái thể loại áo dài cách tân, không có hai cái tay áo, chỉ có sợi dây vòng lên rồi cột ở cổ. Sexy vãi. Vòng 1 thì nhìn thôi rồi, chỉ có thờ ơ ngạo và choáng.Haizzz)

- Linh làm gì ở đây vậy, làm tibu hết hồn

- Tibu nằm ở đây làm gì sao không ra tiếp khách đi? Méc ông chủ nha

Rồi Linh từ từ áp sát cái mặt vào tibu. Dem nó muốn mình hôn hay sao á, hay là đang quyến rũ mình. Tibu thầm nghĩ. Vê!, đôi mắt nó tà không chịu nổi, con mẹ này chắc là dâm phụ mới lớn đây. Haizzz chắc lại thể loại chơi xong bỏ thần sầu quý khóc, nếu như không vì cái khoản lương thì chắc tibu chửi cho nó một trận quá. Tibu thầm nghĩ và tắc lưỡi. Tibu giật bắn người, ngồi dậy ngay

- Ấy da , thật là mắc vệ sinh quá đi. Xin lỗi Linh mình đi vệ xinh xui đã

Vô phòng vệ sinh, tibu chui thăm

- M nó, tự nhiên làm mình phun cái đống trong miệng ra, giờ phải vô đó dọn. Grừ....

Hôm đó chẳng biết là cái ngày quái gì, bao nhiêu chuyện cười chảy nước mắt xảy ra. Tối hôm đó, đói bụng mò đi ra ngoài mua bánh mì ăn. Đi bộ trên đường Nguyễn Chí Thanh.

Tibu thấy hai đứa, một đứa nam khoảng 24, 25 gì đó đang chơi với con nữ khoảng 19,20(Sau này tibu mới biết thằng đó là Liêm bêêê, luôn tự nhận mình là Lý Mạc Sầu, khùng cũng có tiếng ở Đà Lạt) . Tranh giành nhau cuốn sách ngay ngoài đường. Nhìn thằng đó điên không chịu nổi, tibu thấy thương nó vì có lẽ thần kinh nó có vấn đề, thấy cũng tội.

Ông trời sinh người bình thường ra tại sao còn tạo ra những người như thế này, tồn tại trong xã hội thật tội nghiệp cho họ. Tới gần đó thì thằng đó nhìn tibú và la lên

- Anh ơi, chị này lấy sách của em

Tiến đến gần sát nó thì... Dẹp nó, nhanh như cắt nó thò tay bóp tờ rym tibú rồi kêu

- Anh đẹp trai quá à

Bà m nó chứ, tibú chỉ muốn vỗ cho nó mấy bạt tai nhưng lại thôi, bỏ qua và đi mua bánh mì. Một phần vì cái bụng đói, một phần vì không biết từ lúc nào tính tình tibú thay đổi hẳn, trầm hơn biết kìm chế và nhịn nhục hơn, có lẽ vì sunny, sunny đã thổi vào tibú một luồng sinh khí mới, biến đổi tibú thành một con người khác, tốt hơn rất nhiều...

Nước mắt anh đang rơi nè sunny, thật sự là nó đang rơi. Không mạnh mẽ không kịch liệt và ồn ào, nó thəm lặng và nhẹ nhàng lắm nhưng vô cùng đau đớn, anh nghe thấy tim mình đập hơi nhanh, đủ để hơi thở không còn nhịp nhàng nữa...

Tháng 7, tháng 8 hay là tháng 9... Em lại biến mất và không bao giờ trở lại nữa. Anh từng ngược mắt lên trời, cầu xin rằng hãy cho anh gặp em một lần nữa thôi, hãy cho em ở bên cạnh anh một lần nữa, để anh lại được ấm áp, lại được bình yên và hạnh phúc một lần dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. và giờ là lúc em phải đi sao...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ngày Đó Đến Rồi Phải Không Sunny...cái Ngày Mà Em Sẽ Xa Anh!

Một ngày buồn tháng 11.

Hôm đó là sinh nhật sunny. Trời mưa phùn rất nhẹ, hơi lạnh và ẩm ướt. Món quà của tibú thường thôi, chỉ là một cái kẹp tóc, đính vài hạt đá rẻ tiền dọc theo cái kẹp màu đen. Hôm nay định tổ chức cho sunny cái tiệc nho nhỏ vì tibú chưa lãnh được lương nhưng sunny nói rằng bên nhà họ hàng tổ chức sinh nhật cho mình rồi nên để hôm sau mới gặp nhau được.

Gọi điện thoại sunny không bắt máy, nhắn tin thì không trả lời. Tibú muốn gặp sunny trực tiếp để tặng quà. Chỉ là gặp thôi, vì tibú nhớ sunny quá rồi...

Cóc cóc cóc!!!

- Dạ anh cho em gặp sunny, hôm nay sinh nhật sunny em có quà muốn tặng sunny

- Ủa, không có sunny ở đây mà em, sunny tổ chức sinh nhật với bạn mà

Một thoáng suy nghĩ, rồi tibú chào anh họ sunny

- Dạ vậy em về nha anh, em chào anh

Đầu tibú đang rối bời với những suy nghĩ

Sunny đi đâu rồi? Sunny đang ở đâu? Sunny đang làm gì? Tại sao sunny không muốn gặp mình? Tại sao sunny lại lảng tránh mình? Sao mọi chuyện lại không bình thường, hôm nay là sinh nhật sunny mà. Tại sao? Tại sao? Tại sao?

8h30

pm Tibú đứng trước nhà sunny, nhà không có ai. Đèn vẫn tối thui, không có một chút ánh sáng cũng như sự hiện diện của con người trong đó

Trong lòng tibú thấy bất an lắm, cứ bồn chồn và lo sợ. Lo sợ không biết có chuyện gì sẽ xảy ra. Cái cảm giác cứ như có ngọn lửa đang cháy bên trong tibú, từng phút từng giây lớn dần lên theo cấp số nhân, nó thiếu đốt từ từ và dần dần từ bên trong cơ thể tibú

9h pm

Đã bao nhiêu điều thuốc rồi nhỉ, tibú cũng không nhớ rõ nữa, chỉ biết rằng mình bắt đầu cảm thấy khó thở

9h30 pm

Đã bắt đầu sang gói thuốc thứ hai rồi nhưng sao sunny vẫn chưa về...

10h pm từ ngoài đầu đường ánh sáng làm tibú giật mình quay lại nhìn, nhưng chỉ là một chiếc taxi, có lẽ không phải sunny rồi

Rồi chiếc taxi tiến tới phía nhà sunny, dần chậm lại và dừng hẳn ngay trước nhà sunny. Tibú vẫn còn nhớ rõ, từ cửa bên phải ở phía sau, sunny dần bước ra. Hôm nay sunny xinh lắm, mặc một bộ đầm màu trắng, cài băng đô màu xanh và make up nhẹ. Tibú chạy tới trước cổng nhà sunny

- Em đi đâu vậy? Sao em nói qua nhà đi tổ chức sinh nhật. Anh qua thì anh B nói không có? Từ tối đến giờ em đã ở đâu?

Sunny không nói gì, khuôn mặt sunny như người vô hồn, nhợt nhạt và không một chút sinh khí

- Sao em không nói gì hết vậy? Có chuyện gì nói cho anh biết đi ! Tibú bắt đầu cảm thấy lo lắng

Vẫn một sự im lặng đáng sợ, rồi bất chợt sunny khụy xuống nếu như tibú không kịp đỡ con người nhỏ nhắn đó trên tay, có lẽ sunny đã nằm ngay dưới chân tibú rồi

Tìm tibú bắt đầu đập mỗi lúc nhanh hơn rất nhiều, mặt tibú dần tái mét. Từng lời nói của tibú bắt đầu không mạch lạc nữa, tay tibú trở nên run rẩy

- Có chuyện gì vậy em, nói cho anh biết đi, đừng làm anh sợ mà. Đừng làm anh sợ sunny!!!

- Em xin lỗi, từ tối đến giờ em đi ăn với T ở nhà hàng. Rồi lúc đó vợ T và mẹ T tới, đánh ghen em. Vợ T tát cho em một cái, em nhục nhã và đau đớn quá tibú ơi!!!

Em có nghe thấy tiếng gió xé không sunny, anh không biết từ đâu nhưng... nhưng vừa có một viên đạn bay xuyên qua tim anh. Nó không chỉ là một lỗ hổng trong tim, mà nó xé nát trái tim anh rồi. Đốt cháy từng mảnh vụn trong tim anh, chỉ còn một chút tro mà thôi. Anh phải làm thế nào đây? Anh phải bật khóc vì nó quá đau ư? Hay là anh gục ngã ngay trước mắt em.

Anh không còn cảm giác trên đôi chân mình nữa rồi.. Mọi thứ sao nặng nề quá, như đang đè nặng trên đôi vai của anh, có lẽ anh không đứng vững được nữa. Mọi thứ trước mắt sao dần nhòe đi, mưa sao...? Mưa thật rồi..!

Dường như tình yêu anh dành cho em là không đủ và chưa bao giờ đủ, đơn giản là vì em chưa bao giờ cần đến nó. Trong trái tim em chỉ có một mình T thôi đúng không. Nhưng.. nhưng anh yêu em mà sunny...anh yêu em mà...

Tibú tự nhủ mình phải thật bình tĩnh và sáng suốt. Có thể cả cuộc đời phải sống trong bóng tối, có thể cả cuộc đời sống trong gục ngã và sợ hãi nhưng ngay giây phút này, ngay khoảnh khắc này đây tibú phải thật bản lĩnh và mạnh mẽ. Có lẽ lúc này sunny cần một người bên cạnh để bảo vệ và che chở...

Hãy cố gắng lên tibú, hãy thật cứng cỏi cho dù cả đời này sunny không yêu mày nữa không cần mày bên cạnh nhưng giây phút này, mày là người duy nhất ngồi bên cạnh sunny. Mày là người duy nhất có thể giúp đỡ sunny, chẳng phải đó là điều mày muốn sao? Bảo vệ và che chở cho sunny...

Cố gắng thật bình tĩnh, tibú hỏi sunny

- Nó dám đánh em sao, nó đánh em ở đâu? Em có đau lắm không? Nó có làm gì em nữa không?

- Em không đau nhưng em sợ lắm tibú, chị nói là không để yên cho em, sẽ kêu người đánh em ? Có khi tí nữa sẽ có người đến đánh em

Tibú ôm lấy sunny...

- Em đừng sợ, anh đây rồi anh ở ngay bên cạnh em rồi, sẽ không ai có thể làm đau em nữa đâu! Sẽ không ai làm tổn thương em được nữa.

Biết rằng nếu tối nay ngủ ở nhà sunny sẽ không an toàn, tibú chở sunny qua nhà Linh ngủ. Linh mở cửa và hỏi có chuyện gì nhưng không ai trả lời? Cả ba ngồi trên gác xép nhỏ, nơi Linh ngủ. Thấy vẻ mặt thần thờ của sunny, Linh cố gắng hỏi sunny. Rồi tibú lên tiếng

- Linh ngồi nói chuyện với sunny đi nhé, tibú xuống dưới uống miếng nước.

Tibú cảm thấy cổ họng mình như bị lửa đốt, khô không khốc.. đến khó thở! Tibú vẫn chậm rãi rót nước uống. Nhẹ nhàng đặt cốc xuống dưới, rồi từ từ bước vào phòng vệ sinh

Phịch!!! ...!!! Tibú khụy xuống dưới đất, ngay lúc này tibú không còn đứng trên đôi chân của mình được nữa.

Sao bỗng nhiên tất cả nhòe đi một cách nhanh chóng... nhòe đến mức tibú chẳng còn thấy được gì, mọi thứ.. mọi thứ cứ dần nhạt nhòa.. Tay tibú bịt miệng thật chặt, chặt đến mức tibú không thể thở được. Tibú cố gắng cắn lấy tay mình để không miệng không bật thành tiếng nấc, tibú thấy miệng mình sao mặn quá, là vị mặn của cảm xúc, vị mặn của những giọt nước mắt hay là vị mặn của máu...

Những giọt nước trên mắt của tibú cứ liên tục rơi không ngừng, chưa bao giờ tibú khóc đến như thế. Từng hơi thở trở nên quá nặng nề và chậm chạp... Vẫn cứ rơi, nước mắt tibú vẫn cứ chảy xuống không ngừng trên khuôn mặt đầy đau đớn đó.. Anh thật yếu đuối...

Anh khóc vì em làm tan nát trái tim anh hả sunny?

Anh khóc vì tình yêu anh dành cho em không đủ lớn để dành lại em bên cạnh anh sao?

Hay anh khóc vì đối với em, anh chỉ là một con gió thoảng qua và chưa từng có ý nghĩa đối với cuộc đời em?

Không! Không phải!!! Tất cả đều không phải!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Anh khóc vì anh đã không bảo vệ được em

Anh khóc vì anh đã để người ta làm đau em

Anh khóc vì.. vì .. thật sự ngay giây phút này đây, anh cảm thấy bất lực. Bất lực nắm chặt lấy tay em để em không rời xa anh, nhưng đôi tay nhỏ nhắn ấy dù anh cố gắng đến mức nào, dù cố gắng đến chút sinh lực cuối cùng anh cũng không thể giữ nó lại...

Tibu run rẩy đôi tay, cố gắng rút điều thuốc ra hút để bình tĩnh hơn. Nặng nề quá, mọi thứ trở nên nặng nề quá. Thời gian, không gian và cả chính bản thân tibu...

Tibu đứng lên, rửa mặt thật kĩ. Hít một hơi thật sâu rồi trở lại gác

Cố gắng tỏ ra thật tỉnh táo và điềm tĩnh. Tibu nói với sunny

- Tối nay em ở lại với Linh nhé, sẽ an toàn lắm, em đừng lo gì hết và đừng suy nghĩ nhiều nữa. Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi, có gì em cứ gọi điện thoại. Anh sẽ có mặt liền. Cũng khuya rồi, em với Linh ngủ sớm nhé. Mai còn đi học

Rồi tibu quay sang dặn Linh

- Linh để ý sunny đêm tibu nhé. Có gì thì nhớ gọi tibu. Chúc Linh ngủ ngon

-

Rồi tibu đi ra ngoài và về...

4h45 Am

Sáng sớm Đà Lạt lạnh thật, cả người tibu ướt đầm vì dầm sương cả đêm. Lạnh, lạnh quá... Từng hơi thở của tibu không còn mạnh mẽ được nữa, có lẽ tibu sắp gục ngã tại đây. Điều thuốc cuối cùng cũng đã hết, làm sao để cơ thể trở nên ấm áp đây... ừ nó chẳng thể ấm áp được nữa..

Đến lúc này, tibu cảm thấy hơi an tâm vì sunny sẽ không gặp chuyện gì và có thể ngủ ngon một giấc sau một ngày quá mệt mỏi và đau đớn. Tibu lùi thui một mình, đi ra xe và về nhà... Không quên quay lại nhìn nhà của Linh, nơi sunny đang ngủ...

“Anh cần em Sunny... Thật sự rất cần, nếu em đi rồi.. Cuộc sống của anh sẽ thế nào...”

Cuộc đời của một con người là bao lâu? 10 năm, 20 năm hay 50 năm? Như thế nào thì được gọi là sống? Là chấp nhận mỗi ngày trôi qua rất đổi bình thường và chẳng có một chút gì đặc biệt để nhớ, hay là sống hạnh phúc dù trong một quãng thời gian ngắn? Hoặc cũng có thể sống hạnh phúc cả đời...

Mỗi người có nhiều suy nghĩ, lựa chọn khác nhau và họ cảm thấy vừa lòng với những gì họ đã làm. Riêng tôi, tôi chưa bao giờ hối hận với điều mình đã lựa chọn, tôi hạnh phúc với những gì mình có được, đôi lúc tôi cảm thấy cuộc đời mình đang đi vào ngõ cụt, nhưng trong cái đường hầm đen tối đó lại le lói một chút ánh sáng... Cái thứ ánh sáng mà Ny đã đem đến cho tôi, kể cả khi không còn bên cạnh tôi nữa. Ny như là một bàn tay vô hình luôn nâng đỡ tôi đứng lên mỗi khi tôi gục ngã, kéo tôi dừng lại khi sắp đi vào con đường không có lối thoát, và cho tôi một nụ cười ấm áp thật sự một khi tôi buồn dù là chỉ trong suy nghĩ...

Tôi đau đớn và mệt mỏi, nhưng vẫn tồn tại trong tôi một chút hy vọng, cái hy vọng rằng một ngày nào đó tôi sẽ lại được gặp em, lại được ở bên cạnh và bảo vệ cho em như tôi đã từng cố gắng làm...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hình Như Anh Không Đem Đến Hạnh Phúc Cho Em Được Sunny À...

Sáng hôm đó tibu nghỉ học, không phải vì mệt mỏi qua một đêm thức trắng, không phải vì chán ghét sunny, tibu nhớ sunny lắm chứ nhưng mắt tibu sưng húp rồi. Tibu sợ sunny sẽ nhìn thấy mình lúc này, nhìn thấy rằng mình cũng thật yếu đuối.

Tibu tự nhủ trong lòng mình phải thật mạnh mẽ và cứng cỏi ít nhất là trong những lúc này, để có thể bảo vệ và che chở cho sunny, để có thể tìm ra một con đường sáng suốt nhất cho sunny, và để làm sao để sunny không đau khổ và buồn nữa.

Có thể tibu đau khổ và buồn nhiều lắm vì sunny không yêu mình. Có thể cuộc đời tibu sẽ không còn vui vẻ và hạnh phúc vì không còn sunny bên cạnh nữa, nhưng ngay lúc này đây tibu không cho phép những cảm xúc của mình có cơ hội để bộc lộ ra, mà chỉ dành cho những suy nghĩ, sự quan tâm và lo lắng cho sunny.

Đạo này sunny gầy lắm, sunny chỉ còn có 37 kg thôi, sunny không biết tự chăm sóc cho chính bản thân mình, tibu vô cùng đau đớn vì điều đó, nhìn người mình yêu tiêu tụy và hốc hác như thế... nhìn đôi mắt trong sáng và hồn nhiên ngày nào đã bị sự đau khổ và buồn bã chiếm lấy. Điều đó như từng vết cắt vào tim tibu, nó còn đau hơn gấp trăm lần thế, từng vết thương như cứ rỉ máu không ngừng và chẳng bao giờ liền lại.

Một ngày mưa Đà Lạt, mưa như trút nước và nhấn chìm cả thành phố, từ một cuộc nói chuyện, tibu cảm thấy rằng mình không xứng với sunny. Tibu thấy được mình không thể đem đến cho sunny một cuộc sống hạnh phúc và đầy đủ, sunny ở bên cạnh mình sẽ khổ chứ không được sung sướng như bao người khác...

27.3.2009

Tiếng nhạc điện thoại tibu kêu lên, một cuộc điện thoại từ số lạ

- Alo. Tibu trả lời

- Cho hỏi phải Tibu không?

- Ủ, tibu đây, có chuyện gì không?

- Tao là T đây, là bạn của sunny, mày còn nhớ tao không?

Là cái thằng khốn nạn, là thằng cảm thù còn thua một con súc vật, làm sao mà tao không nhớ mày được.

- Ra là mày, mày ăn đòn chưa đủ sao? Tao và mày chẳng có chuyện gì để nói đâu T à. Tibu trả lời

- Mày không bao giờ xứng đáng để tranh dành sunny với tao đâu, mày tưởng nó yêu mày sao? Nó chỉ yêu tao mà thôi. Mày có cái gì mà đòi ở bên cạnh nó? Mày đem được cho nó một cuộc sống đầy đủ như tao sao? Mày chỉ là một thằng nghèo đáng thương mà thôi

- Đm mày, tao chẳng có gì nhưng tình yêu của tao đủ để đem đến cho sunny một cuộc sống hạnh phúc. Tibu lớn tiếng

Chỉ nghe một tiếng cười nhạt nhẽo từ đầu dây bên kia, rồi T trả lời

- Tình yêu? Haha tao khinh bỉ cái thứ tình yêu của mày, mày tưởng sunny cần tình yêu của mày sao? Tình yêu của mày tạo ra tiền sao?

Câu nói như xát muối vào tim tibu, tibu chợt nghĩ không lẽ bên cạnh mình sunny sẽ không được hạnh phúc thật sao.

Rồi T nói thêm

- Những thứ tao có được, người khác sẽ không bao giờ có và nếu tao không có được thì tao sẽ không bao giờ để ai có được, kể cả sunny. Mày hãy nhớ lấy điều đó. Sunny đối với tao chỉ là một món đồ chơi, chán rồi thì tao sẽ không vứt bỏ, mà sẽ hủy hoại nó để không ai có thể đụng tới được

- M mày, mày thử đụng vào sunny một lần nữa xem? Chỉ cần mày làm sunny tổn thương tao thề đất Đà Lạt này không có chỗ cho mày dung thân. Tibu hét lên!

- Haha, mày nghĩ quá đơn giản rồi tibu à! Tao là người sunny yêu thương nhất, mày làm tao tổn thương chẳng khác gì đâm một nhát vào tim sunny đâu. Mày nghĩ sunny sẽ chấp nhận chuyện để mày làm tao đau sao? Dù chỉ là một cọng tóc, nó cũng không bao giờ tha thứ cho mày đâu

- Mày đi phải đàn ông T à, mày còn thua một con chó nữa

- Vậy mà sunny lại yêu tao đến chết đi được tibu à, haha thôi tao không nói chuyện với người không cùng đẳng cấp với mày nữa. Cứ hưởng thụ kiếp nghèo và tình đơn phương của mình đi.

Cái nụ cười thóa mạ người khác của T như là một mũi tên xuyên trúng tim đen của tibu. Cái niềm kiêu hãnh của tibu không còn nữa, nếu là trước đây tibu đã đến đánh cho nó một trận rồi. Vậy mà giờ đây tibu lại lặng đi và suy nghĩ...

Mình ghét thằng khốn đó, căm thù nó hơn bất kì ai nhưng thật sự có vài điều nó nói là đúng. Mình có được gì? Không có nhà, cũng chẳng có xe hơi lại càng không có tiền để đưa sunny đến những nhà hàng sang trọng. Bên cạnh mình sunny sẽ khổ, chỉ tình yêu chân thành dành cho sunny là không đủ... Lòng tự tin của mình đâu hết rồi, sao mình thấy nhục nhã quá..

Một người đàn ông không đem lại được cho người phụ nữ mình yêu thương một cuộc sống đầy đủ và sung sướng thì đâu xứng đáng để được bên cạnh cô ấy !

Liệu bên mình, sunny có thể sống hạnh phúc được không..?

Mình có gì? Ừ cũng có tiền đây, mỗi sáng hên thì có được 10, 15k để mời sunny ăn bánh mì. Thuốc lá thì lấy của mấy thằng em hút, đôi lúc cả tuần không có ngàn bạc trong túi, dẫn sunny đi chơi thì phải chây cái mặt ra mượn Nhân hoặc kêu mấy thằng em cho mượn tiền. Ôi trời, bản thân mình còn không xong làm sao mà chăm sóc cho sunny đây..

Muốn mua một sợi dây chuyền để tặng sunny mãi mà còn không đủ tiền, người ta thì búng tay một cái là ra hai ba chục sợi nặng gấp mấy lần của mình.

Sao mọi chuyện xa tầm tay của mình qua, mình bắt đầu thấy hơi mệt mỏi rồi và chẳng biết nên làm như thế nào...Giờ này sunny đang làm gì... mưa đó, sunny có lạnh không em? Em nhớ mặc ấm một chút nhé, anh nhớ em quá rồi... em đang bình yên chứ? Mỗi giấc ngủ em có ấm áp không...

Anh muốn ôm em lắm...

Anh muốn mang đến hơi ấm cho em trong cái thời tiết lạnh lẽo này lắm...

Anh muốn nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé và mềm mại của em...

Anh muốn...

Liệu nếu như em không xuất hiện trong cuộc đời anh, mọi chuyện sẽ như thế nào hả sunny ? Anh sẽ không phải nhớ em đến mức khó chịu như thế này, anh sẽ không phải giật mình tỉnh dậy mỗi đêm và kêu tên em nữa...

Ngày đó thằng T nói đúng, bên anh em chẳng có được hạnh phúc, nếu như anh không tỏ ra lạnh nhạt thì có lẽ em cũng chẳng mạnh mẽ và cứng cáp như ngày nay. Nhưng... nhưng Ny à, dường như chính anh đã làm cho trái tim em chai sạn và đông cứng mà không biết khi nào nó mới tan chảy và ấm áp trở lại

Anh đã làm đúng hay sai... thật ra trong tình yêu chẳng có gì là đúng hay sai, hãy cứ yêu mà thôi. Ừ anh vẫn yêu em, vẫn cái tình yêu như thuở ngày xưa, nồng nàn và mãnh liệt như thế!

Khúc đàn Song form secret garden mà anh vẫn đàn trước đây, em sẽ chẳng bao giờ nghe được nữa đúng không. Cái tiếng gió xào xạc trong bóng đêm như cười nhạo nỗi đau khổ của anh, những dòng chữ anh đang viết để miêu tả cái nỗi niềm hối hận đến tột cùng của anh sao ?

Những nốt nhạc vẫn cứ cất lên, mà chỉ có mình anh nghe nó cùng nỗi buồn và trống vắng như kỷ niệm một tình yêu đang chết đi, chết dần chết mòn theo năm tháng, cái tiếng đàn đó như con gió đêm mang theo tiếng rạn vỡ của con tim anh. Nó là một khúc đàn hoàn hảo, nhưng buồn...

Những ngón tay khô ráp và yếu ớt của anh đàn nhẹ nhàng lướt trên những phím đàn, cẩn thận gởi trao đến em những nỗi nhớ nhưng qua từng nốt nhạc... dù anh biết nó sẽ không bao giờ đến được với em...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tạm Biệt Em Sunny, Hãy Mang Theo Cuộc Sống Của Anh Và Sống Thật Bình Yên Nhé...

3 giờ sáng rồi, tibu vẫn nằm hút từng hơi thuốc, suy nghĩ và không thể nào chợp mắt được. Mọi thứ trở nên vô cùng yên tĩnh và im lặng đến buồn, chỉ có tiếng đồng hồ tik tok tik tok, tibu ôm lấy hình của sunny trong lòng mình.

Tibu nhớ sunny lắm, sunny cười thật tươi và trông hạnh phúc làm sao... làm sao để mang hạnh phúc cho em được hả sunny, từng lời nói của T như xát muối vào con tim anh vậy, nhưng từng lời nói đó đều đúng anh phải làm sao đây...

Ừ mình đâu thể nào đem được hạnh phúc đến cho sunny, cách tốt nhất là đừng cố gắng níu kéo sunny nữa, hãy để sunny tự quyết định cho hạnh phúc của mình... Có lẽ tibu phải rút lui thôi, phảng phất đâu đây có chút mùi hương của chua xót và nghiệt ngã thì phải. Sau tự nhiên tìm tibu thấy quặn lại, nó hơi nhói trong lồng ngực, hình như những giọt nước mắt giờ đây dường như đã trở nên vô nghĩa.

“Anh và em không ai là người có lỗi cả sunny à, ông trời đã trở trêu để mình gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này, hình như thượng đế tạo ra con người để họ chịu đau khổ trong cuộc sống.” Tibu tự nhủ.

Và rồi tibú cũng thiếp đi, có lẽ vì đôi mắt quá mệt mỏi... mệt mỏi vì những giọt nước mắt. Đàn ông cũng là con người, cũng có những lúc họ vô cùng yếu đuối và gục ngã. Chỉ là họ không bao giờ thể hiện điều đó trước những người mình yêu thương...

Sáng hôm đó, sunny gọi điện thoại cho tibú

- Anh khỏe không, em nhớ anh
- Anh thật sự nhớ em lắm sunny à. Tibú nói trong nghẹn ngào
- Tibú à, có chuyện em phải nói với anh. Mẹ đã biết hết tất cả mọi chuyện rồi, cả nhà em nữa, họ hàng ai cũng biết.
- Hà, tất cả đều biết rồi sao? Em có bị mẹ la không? Có ai làm em buồn không? Phút chốc tibú thấy hơi bàng hoàng
- Em thấy nhục nhã quá tibú ơi, anh B (anh họ sunny) chỉ thẳng mặt em và nói em chỉ là một con đĩ... em xin lỗi anh, vì em mà anh phải chịu nhiều đau khổ rồi?
- Sao? anh dám nói em như thế sao? Có ai đánh em không

(Mãi đến tận ngày hôm nay, tibú cũng không bao giờ quên được câu nói đó, nếu B không phải anh sunny, tibú đã đánh cho B một trận rồi, có thể sunny tha thứ cho nó nhưng tận sâu trong lòng tibú, tibú không bao giờ tha thứ được điều đó, cái hành động sỉ nhục sunny là điều tibú không bao giờ chấp nhận được.)

- Dạ không anh, nhưng mẹ không cho em học ở đây nữa, vài bữa nữa chắc em chuyển xuống Sài Gòn học, chú em quen biết dưới đó và đang chuẩn bị làm thủ tục cho em nhập học.

- Anh... anh... tibú không thể cất thành lời. Em gặp anh được không sunny, anh muốn nói chuyện với em, một phần là vì anh nhớ em quá rồi...
- Dạ, để em lấy xe rồi xuống gặp anh liền
- Em nhớ đi xe cẩn thận nhé, anh yêu em.

Rồi một lúc sau, tibú gặp sunny. Họ nói chuyện ngay trước sân nhà tibú

- Em phải đi thật sao sunny, không có em làm sao anh sống được, hãy ở lại đây với anh được không sunny...
- Em xin lỗi, em không thể làm khác hơn được, mong anh hiểu cho em. Chỉ có đến một nơi khác em mới có thể có một cuộc sống bình yên mới...
- Nhưng thật sự anh không thể sống thiếu em sunny, anh yêu em nhiều lắm...

Rồi tibú choàng tay tới, ôm chặt sunny, ôm thật chặt như thể không bao giờ để sunny rời xa, không bao giờ để sunny phải đi đâu hết..

- Tibú... em... em cũng yêu anh thật nhiều nhưng có lẽ đi một nơi khác sẽ tốt cho em và cả cho anh nữa, rồi người đời sẽ nhìn anh bằng con mắt như thế nào? Em không muốn bất kì ai coi thường anh

Rồi sunny nói tiếp

- Trái đất này tuy rộng lớn nhưng lại vô cùng nhỏ bé, nếu thật sự yêu nhau, mình sẽ sớm gặp lại thôi tibú à...
- Nhưng... nhưng... rồi những giọt nước mắt lăn dài trên má tibú.

...Chỉ biết rằng đó là lần đầu tiên tibú khóc trước mặt sunny !!

...

Những ngày sau đó, tibú không đi học và bỏ thi, suốt ngày chỉ ở XQ, không phải tibú không muốn gặp sunny nữa, chỉ vì tibú đang trốn tránh, đang trốn tránh một cái sự thật mà tibú chẳng bao giờ có thể đối mặt với nó...

Trước ngày sunny đi, một cái ngày u ám và đau buồn của tháng 5... sunny đến lớp để chia tay. Sáng hôm đó, tibú vẫn ở XQ vẫn cứ nằm một cục trên gác hút thuốc và chẳng đoái hoài đến mọi chuyện, rồi bỗng điện thoại reo lên. Linh gọi

- Tibú đang ở đâu, lên lớp liền đi, hôm nay là ngày cuối cùng sunny lên lớp, ngày mai sunny đi rồi, sunny muốn gặp tibú lắm, mấy bữa nay mẹ sunny cản không cho sunny ra ngoài, khó khăn lắm sunny mới xin lên lớp được
- Thôi tibú đang bận làm, chắc tibú không lên đâu
- Sunny mong mày lắm đó tibú à, mấy giờ nó khóc hết nước mắt trước lớp rồi, ai cũng hiểu sao mày không hiểu hả tibú. Linh nặng lời
- Tibú xin lỗi, tibú bận lắm Linh thông cảm cho tibú nhé.

Rồi tibù cúp máy cái rụp, Linh không kịp nói một lời gì nữa...(Thề với các bạn, đến đoạn này, tay mình run đến không viết được, cái cảm giác đó mình chẳng bao giờ quên được...)

Nhiều suy nghĩ trong đầu tibù khiến tibù vô cùng khó chịu, cái câu nói của thằng T cứ như đập vào đầu tibù “Mày không bao giờ xứng với sunny cả...”

Người tibù run bần bật, hơi thở trở nên gấp gáp một cách kì lạ..

“Nhưng hôm nay có lẽ là lần cuối cùng mình được gặp sunny, mày sao vậy tibù chẳng phải mày rất nhớ sunny sao? Chẳng phải mày muốn gặp sunny lắm sao?

Vậy thì hãy đi đi, đừng ở đây quy lụy và làm ba cái trò đàn bà nữa”

Tibù ngồi bật dậy, chạy thật nhanh xuống dưới tới thẳng chị quản lý, mặt trắng bệch không còn giọt máu và nói:

- Chị Hạnh cho em nghỉ một chút, em có việc gấp cần ra ngoài, lớp em chuẩn bị có bài kiểm tra đột xuất.

- Đang giờ làm việc mà em, em đi lờ sếp qua chị biết ăn nói làm sao? Chị Hạnh trả lời

- Nhưng thật sự em đang gấp lắm chị à, chị thông cảm cho em

Chẳng cần biết ý kiến của chị ra sao, tibù chạy thẳng một mạch ra trước lấy xe máy bỏ chị Hạnh đằng sau với vẻ mặt sùng sốt.

Vù vù, tiếng xe chạy xé gió như thể chưa bao giờ nhanh hơn, nhưng sao hôm nay tibù thấy xe chạy thật chậm quá, sao không thể chạy nhanh được nữa. Trong lòng tibù thấy vô cùng sốt ruột và lo lắng, không biết rồi mình sẽ đến kịp không, không biết mình có thể nhìn thấy sunny không...

Đến cổng trường thì tibù chạy thẳng xe vào nhưng bảo vệ liền chạy ra ngăn không cho vào (trường tibù sinh viên không được chạy xe vào)

Ràmmmm!!!!!! Tibù rút chìa khóa và thả xe xuống đất không cần gạt chân chống, đầu óc tibù không suy nghĩ được gì nữa cả, rỗng rếch và không định hướng... tất cả bây giờ dường như là một bản năng, tibù không còn biết mình đang làm gì nữa.

Tibù chạy nhanh hết sức có thể để có thể đến được lớp. Sau những ngày không ngủ nghỉ, ăn uống sức tibù xuống thấy rõ, tibù bắt đầu thấy chân mình mỏi rã rời, mọi vật trước mắt dần nhòe đi vì bị hoa mắt, tibù không thở kịp nữa, tim đập nhanh nghe thấy rõ. Thành thật...thành thật... tibù thấy ngột thở, không biết tìm mình đập nhanh vì mệt hay là vì biết mình sắp phải đối diện với sunny, đối diện với sự thật...

“Mày này, sao giây phút này mày lại trở nên yếu đuối, sao ngay lúc này mày lại không còn chút sức lực nào nữa... Cô lên đi nào, hãy lê lết cái thân vô dụng của mày thật nhanh đi, mày có thể chết vì mệt, nhưng hãy đợi sau khi nhìn thấy sunny đã... Thằng khốn tibù, cố lên đi chứ.. một chút nữa thôi, sắp tới rồi...”

Cuối cùng thì tibù cũng đến được gần cửa lớp, nhưng tibù nghe thấy một ai đó đang nói, nói trong tiếng nấc nghẹn ngào của những giọt nước mắt.. Là tiếng nói của người tibù yêu thương:

- Từ ngày... mai, mình sẽ không... không còn là.. thành viên của lớp này nữa... thời gian đã qua, mình...mình rất vui và hạnh phúc vì là một thành viên... của lớp.. mình đã... có những.. kỷ niệm đẹp bên cạnh.. các bạn. Cảm ơn các bạn rất nhiều!!

Bước vào trong đi tibù, sao chân mày lại dừng lại, sao chân mày lại đông cứng lại.. Sao mày lại ngồi xuống.. mày lại chảy nước mắt hả thằng yếu đuối ? Hãy vào trong đi chứ.. Mày nắm chặt hai tay lại để làm gì? Người mày muốn gặp trong kia kia, hãy vào trong và ôm lấy cô ấy? Mày khóc sao, mày không dám vào trong vì sợ lớp sẽ nhìn thấy mày khóc sao, cái lòng kiêu hãnh của mày, cái sự sĩ diện của mày từ lúc nào lớn hơn tình yêu dành cho sunny rồi...

“Nhưng nếu vào trong thì bao ngày qua cố gắng tỏ ra lạnh nhạt với sunny của tao trở thành công cốc rồi, tao sợ sunny sẽ lưu luyến nơi này và không ngừng đau khổ với mọi chuyện xảy ra... Tao muốn sunny quên tao đi như là một thằng bội bạc...”

Tibù chỉ đứng bên ngoài cửa sổ và nhìn vào,sunny đang khóc rất nhiều, cổ áo dường như đã đầm ướt vì nước mắt...

“Làm sao để anh có thể đủ can đảm và bước vào trong đó lau khô những giọt nước mắt cho em đây sunny, em đừng khóc nữa.. từng giọt nước mắt của em đang đốt cháy trái tim anh đây... Nếu vậy thì hãy khóc đi và quên hết tất cả em nhé...Anh xin lỗi vì đã không giữ được lời hứa sẽ bảo vệ và che chở cho em đến hết cuộc đời, có lẽ từ giây phút này anh chỉ còn được âm thầm và lặng lẽ dõi theo em..

Anh không thể cùng em chống lại thế giới nữa rồi, mọi người đều trách em đều ăn hiếp em mà anh không thể làm gì được cho em, anh không xứng đáng để ở bên cạnh em nữa... Em sẽ tha lỗi cho anh chứ.. Anh cũng không dám mong điều đó, chỉ mong là em hãy sống thật bình yên nhé.. hãy hứa với anh đi!...”

Rồi ánh mắt sunny cứ nhìn về phía cửa..thình thoảng quay qua nhìn Linh dường như muốn nói sao tibù vẫn chưa đến... Linh chỉ biết im lặng, và rồi nước mắt sunny vẫn cứ rơi. Sunny khụy xuống dưới sàn, Linh đỡ lấy sunny, mấy đứa ngồi bàn đầu chạy lên đưa sunny về phía chỗ ngồi. Hình như sunny đau đớn lắm...

“Xin lỗi sunny, anh lại không đỡ được em rồi, những lúc gục ngã sau này, em hãy cố gắng tự đứng dậy và thật mạnh mẽ em nhé. Làm sao để ngăn những

giọt nước mắt của anh thôi rơi đây,hình như tim anh ngừng đập rồi, em có nghe thấy từng mảnh vỡ của nó đang rơi xuống không...”

Tibu vội vàng thật lại phía đằng sau, từ xa mẹ sunny dần tiến tới lớp, rồi bước vào trong... Hình như mẹ sunny đang dần mang đi cuộc sống của tibu mỗi lúc một xa hơn, và dường như không bao giờ có ngày trở lại...

Nhưng...nhưng anh yêu em nhiều lắm Ny à. Rồi anh sẽ sống như thế nào khi thiếu em!!!

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Anh Và Em Cùng Nhau Chống Lại Thế Giới Nhé....hình Như Điều Đó Là Không Thể!

Dường như đứng trước một cuộc chia ly, chẳng ai có thể thành thật được, trong mắt mọi người ở lớp bây giờ tibu như một người vô tình và tệ bạc. Làm sao tibu có thể quên được cái hình ảnh đó, cái hình ảnh sunny khóc không thành lời, mắt thì luôn hướng về cánh cửa với hy vọng rằng tibu sẽ đến, nhưng ai biết được đằng sau cái không gian đầy đau đớn đó lại có một người đau khổ hơn gấp trăm lần.

Ai nghĩ gì không là điều quan trọng nữa, trái tim tibu giờ đây đã vỡ thành trăm ngàn mảnh rồi, làm sao để hàn gắn lại nó làm sao để có thể nhặt lấy từng mảnh vỡ của nó...

“Anh đã không thể nói lời tạm biệt em sunny à và đó là một lỗ hổng trong trái tim anh”

Tibu biết rằng khi bước qua cánh cửa đó đồng nghĩa với việc níu kéo sunny ở lại mà điều này là không thể,nhưng nếu bước qua cánh cửa đó... tibu sẽ chạy tới ôm lấy sunny thật chặt và không bao giờ buông tay ra.. tibu sẽ hét lên thật lớn rằng : anh yêu em và anh không bao giờ có được một cuộc sống bình yên khi thiếu em.

Và..Nhưng.. Thời gian không bao giờ quay trở lại...

Đã bao nhiêu ngày trôi qua rồi nhỉ, một ngày một tuần hay là một tháng kể từ ngày sunny đi... Đà lạt mưa cả tuần rồi, lúc thì ào ạt lúc thì rả rích.

Tibu vẫn ngồi đó bất động, nhìn ra phía trước cửa sổ.. Lách tách...lách tách từng hạt mưa,mưa buồn và cô đơn! Thời gian cứ trôi một cách thảm lạng. Tibu cảm trên tay sợi dây chuyền đó, sợi dây chuyền mà không bao giờ đến được tay sunny nhìn ngôi sao của sợi dây chuyền tibu tự nhủ lòng mình.

Ngôi sao và Sunny lúc nào cũng như thế, lấp lánh và luôn tỏa sáng, nó không sáng rực rỡ để rồi chóng tàn, mà nó cứ lung linh... lúc sáng lúc tối, lúc ẩn lúc hiện không bao giờ mất đi. Nhưng việc với tay tới những ngôi sao là một điều không thể đối với con người, nó chỉ để nhìn ngắm chứ không bao giờ sở hữu được. Mọi chuyện trở nên xa xăm tay quá...

Đã bao lâu rồi, không gian cứ âm u và lạnh lẽo, không một chút ánh sáng.. Ánh nắng ảm áp không còn nữa... ừ sunny cũng không còn nữa. Tibu khẽ nhìn ra ngoài đường, mưa to thật! Mọi người cứ vội vã đi, như tránh né từng hạt mưa lạnh cắt da cắt thịt xuyên qua từng lớp áo.

Thình thoảng lại có một vài cặp tay trong tay đi dưới mưa trông họ thật hạnh phúc, hình như họ không lạnh thình thoảng quay lại nhìn nhau cười một cách khó hiểu, cái nụ cười đó hình như ảm áp lắm bình yên lắm. hạnh phúc lúc là thế, đôi khi vô cùng giản dị mà con người không bao giờ nhận ra...

Những hình ảnh của sunny cứ hiện ra trước mắt tibu và không thể biến đi. Vang vọng bên tai tibu vẫn còn giọng nói của sunny đâu đó, tibu lại bật đoạn clip có sunny trong đó.

“Tibu à, tibu có thấy sunny dễ thương không? Hôm nay đi chơi với tibu vui lắm. Đừng bao giờ rời xa sunny nhé...”

Vẫn nụ cười đó, nó ảm áp và luôn tươi mới lúc nào cũng đem lại cho tibu một cảm giác bình yên đến kì lạ. Tibu nhớ sunny quá, tay tibu run bần bật, từng nhịp đập trở nên chậm lại.. tibu không khóc nhưng có những nỗi buồn tột cùng đến mức con người chẳng thể bật khóc

“Anh và em cùng nhau chống lại thế giới nhé”

Hình như điều đó là không thể, rồi đây ai sẽ thay anh chăm sóc bảo vệ và che chở cho em hả sunny... Cái nỗi nhớ đó nó da diết và sâu lắng chứ không ào ạt, thà cứ để nó bộc lộ hết ra ngoài nhưng nó không như thế, cứ dằn vặt trong tim tibu, đôi lúc lại nhói lên một cách đau đớn.

Phải chăng tình yêu giữ trong trái tim mình sẽ quý giá hơn? Nỗi đau hãy dừng lại được không, hãy dừng lại một phút thôi để anh có thể đóng băng tất cả kí ức quý giá này mãi mãi và cho từng giọt nước mắt thôi không rơi nữa.

Em đang ở đâu hả sunny?

Tik tok...

Em có nhớ anh không sunny?

Tik... tok... tik

Không có anh em sẽ sống tốt chứ?

Tik .. tik

Những câu hỏi của anh vẫn ngổn ngang ở đó, dường như giờ đây chỉ còn cái đồng hồ nói chuyện với anh.. và em yêu anh chứ sunny?

....

Rồi tibù đứng dậy, mặo áo khoác và lấy xe chạy thật nhanh.. lách tách.. từng giọt mưa cứ rơi trên vai tibù, tay tibù bắt đầu không còn chút cảm giác nào vì lạnh, hôm nay mưa lạnh quá!

Tibù lại đứng trên ngọn đồi Thông tin, rồi tibù nhẹ nhàng nằm xuống mặc cho những giọt mưa, mặc cho những dòng nước chảy thấm ướt hết.. từng giọt nước lăn dài từ tóc xuống mặt tibù, hôm nay sao mưa mặn quá...!! Mưa ơi, hãy cuốn trôi tất cả đi nhé, cuốn đi những nỗi đau của sunny, cuốn đi những giọt nước mắt đã từng rơi xuống, và hãy cuốn luôn tôi đi... hãy cuốn tôi đến nơi sunny đang đứng được không

Một tiếng trôi qua...

Lại hai tiếng trôi qua...

Ba tiếng..

Bốn tiếng...

.....

.....

- Anh đừng đi được không? Em yêu anh nhiều lắm, em đã cho anh tất cả rồi, đừng rời xa em

- Cô tránh xa tôi ra, đừng làm phiền tôi nữa

Tibù chợt tỉnh giật vì có tiếng nói chuyện, khắp người tibù nhức mỏi vô cùng, có lẽ tibù đang sốt. Hình như tibù đã thiếp được một lúc, trời cũng đã tạnh mưa và tối từ lúc nào nhưng vô cùng lạnh lẽo, tibù ướt sũng vì nước mưa tay chân tibù tê hết rồi, trời lạnh quá.. Tibù ráng lấy gói thuốc ra, những đả nát bấy vì bị ướt.. ừ trái tim tibù cũng thế..tan nát hết rồi. Hình như vì tibù nằm nên không ai để ý có sự có mặt của tibù lúc này.

Tibù ngồi dậy, nhìn qua phía bên kia và thấy một người con gái đang khóc, tay thì nắm lấy tay của một người đàn ông. Rồi người con gái lên tiếng:

- Anh đừng bỏ rơi em, em sống không thể thiếu anh được

- Cô tránh ra đi, tôi chán lắm rồi

Rồi bất chợt cô gái quỳ xuống trước mặt người con trai, tay níu lấy chân thằng đó

- Em van xin anh, đừng bỏ em

- Cô làm gì thế? Cô có tránh ra không, cô có quỳ chết ở đây tôi cũng không quan tâm

Cô gái đáng thương đó vẫn cứ bầu vịu lấy thằng đàn ông và van xin, rồi bất thành linh tibù thấy rõ ràng thấy đó nạt cô gái và tát hai cái.

Không biết có phải tibù cần tìm chỗ để trút nỗi buồn, hay là vì tibù thấy quá thương cô gái nhưng tibù đứng dậy thật nhanh, chạy đến chỗ thằng đó không cần nói gì và song phi một cú ngay giữa ngực nó. Không dừng lại ở đó

Bốp... bốp.. tibù liên tục đâm vào mặt thằng đó miệng la lớn

- Đm mày, đánh con gái hà... bụp...thích thì đánh với tao, mày không yêu nó thì cũng đừng đánh nó chứ. Mày đúng là con dog mà..

Rồi tibù vẫn tiếp tục đánh, người con gái đến cạnh tibù và kéo tibù ra những cái sức lực nhỏ bé đó làm sao có thể ngăn được con thú trong tibù lúc này

- Thằng khốn nạn, mày để người yêu quỳ lạy dưới chân mày hả? Bốp.. bốp tibù vẫn cứ tiếp tục đánh, thằng con trai dường như không thể chống chọi được gì, mọi chuyện đến quá nhanh... miệng yếu ớt van xin tibù

- Em xin...lỗi.. anh tha cho em

Tibu đánh còn mạnh hơn... rồi hết trước mặt nó

- Con c, mày thích tha lắm phải không. Con dog như mày tao thấy ghét lắm, được rồi để tao tha cho mày

Tibu dừng tay, nhìn xung quanh và chạy tới chỗ đồng đá, lượm một cục đá và cầm trong tay tiến về phía thằng kia đang nằm, hình như tibu đang muốn giết nó thì phải.

Và....

- Ông dừng tay lại, ông là ai mà dám đánh bạn trai tôi hả? ông thật khôn nạn mà, ông tưởng ông là ai?

Tibu khựng lại, không phải vì bưng tỉnh sau những gì mình vừa làm, cũng không phải vì mình bị người con gái đó chửi... mà là vì những giọt lệ lăn dài trên mắt cô gái đó, tự nhiên tim tibu đau quặn lại, đau đến khó thở... tibu nhớ đến lúc sunny khóc ở trong lớp và nhìn ra phía cửa, chờ đợi người mình yêu... Cái ánh mắt đó, giống ánh mắt của cô gái lúc này. Đây đau đớn và buồn bã...

Chát....! Cô gái tát tibu một cái, điều đó khiến tibu vô cùng bất ngờ

- Ông có giỏi thì đánh tôi đi, sao dám đánh người tôi yêu như thế hả? Rồi cô gái nhanh chóng lấy điện thoại ra báo công an

Tibu khẽ cười nhếch mép, trong đầu suy nghĩ...

Bị người yêu đối xử như thế này mà vẫn bình tĩnh nó còn dám đánh mình nữa chứ. Tình yêu của cô gái này lớn đến mức dù nguy hiểm vẫn đứng ra bảo vệ người mình yêu sao? Nhưng thằng đó thật là quá tệ bạc mà? Những giọt nước mắt đó là vì bị đối xử tệ bạc hay là vì mình đánh người yêu của nó? Mình thật không hiểu...

Rồi tibu chạy thật nhanh đến chỗ xe của mình nổ máy và chạy đi (lẽ mà mấy chú bắt được về đồn thì ốm đòn)

Vừa chạy xe, tibu vừa suy nghĩ về chuyện lúc này.. tình yêu lớn như thế sao? ừ có lẽ những gì mình đã làm cho sunny, nếu ai đó ở vị trí của mình cũng sẽ làm như thế... rồi điện thoại tibu kêu lên

- Nghe nè Huy

- Tibu hả, tối nay tại tao xuống mày ngủ nhé

- Ok tao cũng đang chạy về, tối nay không có ai ở nhà

- Ok men, bye bye

Và rồi, sau buổi tối hôm đó, cuộc sống không biết đâu là thực đâu là ảo... chỉ biết rằng, qua những làn khói trắng, sunny lại về bên cạnh tibu, lại ôm lấy tibu thật chặt như đã từng..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Những Làn Khói Trắng...

Vừa chạy xe, tibu vừa suy nghĩ về chuyện lúc này.. tình yêu lớn như thế sao? ừ có lẽ những gì mình đã làm cho sunny, nếu ai đó ở vị trí của mình cũng sẽ làm như thế... rồi điện thoại tibu kêu lên

- Nghe nè Huy

- Tibu hả, tối nay tại tao xuống mày ngủ nhé

- Ok tao cũng đang chạy về, tối nay không có ai ở nhà

- Ok men, bye bye

Về tới nhà, tibu cởi bỏ cái áo khoác ướt sũng vì nước mưa, cái cảm giác lạnh buốt thấm tận vào xương, nhức nhối và tê cứng. Tibu bỗng thấy nhớ sunny biết chừng nào, cuộc sống sao trở nên u buồn và chán nản quá.

Đà lạt tối nay thật lạnh, bỗng chốc cảm giác cô đơn chiếm lấy toàn bộ linh hồn tibù, như muốn bật khóc, có những nỗi buồn chẳng bao giờ có thể thổ lộ với ai, thời thì cứ nén chặt nó trong lòng...

B..ừmmmmmm...ừn.. ừn... tiếng bô của khoảng 6,7 chiếc xe máy đậu trước sân nhà tibù.

Cóc... cóc..

- Mở cửa tibù. Tiếng Huy gọi

Rồi tibù mở cửa, hôm nay tụi nó xuống nhà tibù ngủ, ừ thì trong lòng đang buồn, có anh em nói chuyện kẻ cũng vui và người ngoài phần nào, ít nhất cũng có thể giúp tibù không nghĩ về sunny trong chốc lát.

- Em chào anh tibù

Tiếng mấy thằng nhóc

- Ủ, tao tưởng tụi mày học sài gòn mà? Sao về đây rồi

- Dạ, em học chán quá nên bỏ về đây

- M, còn nhỏ thì lo học hành cho tốt đi mày

- Dạ, em biết rồi anh tibù

Rồi beo rút từ trong túi ra một vỏ hộp thuốc lá, tibù tối nay tụi nó xuống đây ngủ là để hút cần sa. Từ trước đến giờ thì tibù chẳng bao giờ hút. Đơn giản là vì không thích. Rồi thì mấy thằng, thằng nào cũng làm vài khói, chỉ khoảng 10 phút sau là đờn nào cũng có sự thay đổi, hai con mắt đờ ra, mi sụp xuống, bắt đầu cười sảng. Rồi thì cũng nhìn nhau cười đến bể bụng mà chẳng cần lý do. Mọi người ai cũng thật vui, chỉ riêng tibù ngồi một mình thần thờ, đôi mắt nhìn xa xôi

- Ê beo, làm tao một khói coi

- Ủa anh tibù, hôm nay anh chơi hả, sao lạ vậy trước giờ có bao giờ thấy anh chơi đâu?

- Đm, tụi mày đờn nào cũng vui vậy, tao tự kỉ ngồi một mình buồn chết m

- Hehe, cậu hôm nay cũng chơi hả? Vui nhe, lại đây mình đom cho một nỏ

Cảm giác đầu tiên khi hút là có một chút gì đó rất rát và gắt ở ngay cổ họng, sau đó thì ho sặc sụa. Rồi thì trong đầu thấy dần trở nên nặng nề, cái cảm giác rất kì lạ, nó giống như là làm bộ não của mình trở nên bị liệt dần vậy, mọi thứ trôi đi rất là chậm chạp. Đôi khi coi phim mặc dù tiếng anh dở tệ nhưng cũng có thể nghe rõ từng chữ mà các nhân vật đối thoại với nhau.

- Khả khả, mặt mày sao hôm nay dễ thương dầy Beo? Tibù lên tiếng. Có lẽ tibù bắt đầu “cháy” rồi!

- Haha, cháy rồi hả anh tibù, tiếng mấy thằng nhỏ

- Sướng không mày, haha Beo vừa cười vừa lên tiếng

- Ủ thấy đã lắm mày, sao tự nhiên thấy mắc cười quá, vui trong lòng mà chẳng hiểu tại sao, thấy phấn khích quá mày ời

Khi khói bắt đầu ngấm rồi thì tự nhiên tất cả mọi thứ trở nên buồn cười một cách kì lạ, đôi khi ôm bụng cười chảy nước mắt đầm đìa nhưng cũng chẳng dừng lại được. Hoặc là chú tâm vào một việc gì đó một cách quá độ và làm một cách điên cuồng, chẳng hạn như tập trung nhìn vào một cái ly nước cả tiếng đồng hồ nhưng lại chẳng biết mình đang làm gì. Ủ thì chỉ trong khoảnh khắc đó trong lòng cảm thấy thật vui và chẳng vương vấn bất cứ điều gì.

Khi cái cảm giác ảo lên đến tột độ, chỉ cần nhắm mắt lại và tưởng tượng, nó sẽ xảy ra ngay trước mắt của tibù, một thế giới ảo được hình thành trong cái thế giới thực. Rồi sunny lại ngồi ngay bên cạnh tibù, nói chuyện thì thâm vào tai tibù và khẽ nắm tay tibù... Hạnh phúc thật? Là hạnh phúc thật sự, hay chỉ là hạnh phúc ảo? Mặc kệ... thế nào đi nữa, nó cũng là hạnh phúc...

.....

.....

Đã mấy giờ rồi nhỉ? Từng tia nắng chiếu thẳng vào mặt tibù, nắng gắt và thật khó chịu. Đầu nhức kinh khủng, cơ thể trở nên nặng nề và mệt mỏi vô cùng.

Đêm qua mình đã làm gì nhỉ? Tibù chợt suy nghĩ về những chuyện hôm qua. Hầu như không còn một chút gì trong kí ức của tibù

Có phải tối qua mình gặp sunny không nhỉ?

Sao mọi thứ lại vô cùng thân quen và rất thực như thế? Mặc dù sunny ở bên cạnh mình là chuyện không tưởng. Có lẽ mọi thứ là do mình tưởng tượng ra mà thôi...

Đã bao nhiêu ngày rồi tibu không gặp sunny nhỉ? Hình như là đã rất lâu rồi. Bụng tibu đau quặn lại, có lẽ cái dạ dày lại lên cơn. Mấy ngày rồi chẳng ăn uống gì, chỉ có nước và thuốc. Cơ thể tibu trở nên dần kiệt sức, sao tibu muốn nghe cái giọng nói ấm áp và đầy trìu mến đó quá...sunny.. giờ này sunny đang làm gì?

Đã bao nhiêu tháng trôi qua rồi nhỉ, đã lâu tibu cũng chẳng gặp Nhân, cũng không đi học. Nghe nói sắp đến thi học kì, mặc kệ nó.. chán rồi...

Cuộc sống dạo này quanh đi quẩn lại cũng chỉ có lúc cháy và lúc tỉnh, thì cứ cháy cả đêm rồi ngủ ban ngày. Thời gian trôi qua nhanh đến kì lạ, mọi thứ bắt đầu dần vào quên lãng, cái chất độc hại đó đang từ từ hủy hoại tibu, trí nhớ của tibu không còn như trước nữa, người thì trở nên gầy hắc đi, hai đôi mắt lúc nào cũng thâm đen và mệt mỏi. Không ăn uống được như trước.

Rồi thì thời gian sau đó, hút cần sa không còn đủ để tibu có được cái ảo giác mình mong muốn. Thế giới này không bao giờ gọi là đủ với một con người, để được cái hạnh phúc ảo đó, tibu phải chuyển sang các loại khác cao cấp hơn. Tibu bắt đầu đập đá thâu đêm suốt sáng.

Cái cảm giác chơi đá nó hoàn toàn khác, nó ở một cái cấp độ cao hơn nhiều. Nó không khiến bộ não trở nên mu muội, nó tỉnh.. tỉnh một cách kì lạ, tỉnh gấp trăm lần mỗi sáng thức dậy. Nó khiến bộ óc hoạt động hết công suất đôi khi làm những hành động không ý thức được hoặc trở nên mê sảng. Rồi thì cứ hai ba ngày không ăn không ngủ, cơ thể tibu suy nhược thấy rõ, chỉ trong vài tháng mà đã sút đến 10 kg.

Hình như khoảng thời gian tibu tỉnh táo là dường như không có, bộ óc trở nên rỗng toếch và không suy nghĩ hay làm được điều gì...

Ai đó có thể trách anh nhu nhược hay yếu đuối khi gặp những khó khăn hay đau buồn trong cuộc sống

Ai đó có thể nói anh là một thằng vô dụng

Nhưng chẳng phải vì em sunny à, chẳng phải vì em mà anh đang hủy hoại cuộc sống của mình. Con đường của mỗi người là do họ lựa chọn

Còn anh, anh chẳng cần phải chọn lựa, khi không còn em bên anh nữa điều đó đồng nghĩa với việc ai đó đã cướp đi cuộc sống của anh..

Hạnh phúc là thứ không phải dễ để có được, anh có cách riêng để tạo nên hạnh phúc của mình. Miễn sao là anh lại được gặp em, lại được bên cạnh em

Ôi... anh nhớ em, sunny!

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Và Rồi Ngày Mai Khi Thức Dậy, Anh Sẽ Lại Bắt Đầu Một Cuộc Sống Mới....

- Tibu hả, anh khỏe không? Em nhớ anh nhiều lắm, cuộc sống ở đây làm em mệt mỏi quá. Em nghe nói anh không còn lên lớp nữa. Anh sao vậy? Như thế em đau lòng lắm...

- Anh... Anh...

- Sao anh không nói gì hết vậy? Anh không còn muốn nói chuyện với em nữa sao?

- Nhưng em.. em là sunny hả?

- Anh quên em thật rồi sao?

- Anh.. anh mệt quá anh không nói chuyện được...

- Thật sự em rất nhớ anh, ở đây em chỉ có một mình không bạn bè, không có anh bên cạnh em buồn lắm. Em thấy nhớ Đà Lạt, nhớ những lúc trời lạnh được ngồi đằng sau ôm anh thật chặt, thật ấm áp.

- Anh... anh cũng... nhưng mà anh...

.. tí... tí... tí.....

Sau một thời gian dài không gặp nhau, rồi tibù cũng nghe điện thoại của sunny, giọng sunny vẫn thế, nhẹ nhàng và vô cùng đang yêu. Chỉ có điều tibù không thể nào đủ tỉnh táo để nói chuyện với sunny, đầu là thực và đầu là hư vô.. tibù cứ nghĩ đó là một giấc mơ... Chỉ biết rằng, cuộc sống đó đang giết chết tibù từng ngày, từng giờ và từng phút...

Tik... tik... tok...

Đã mấy giờ rồi nhỉ, thời gian trôi qua nhanh quá, chẳng thể phân biệt được đâu là ngày và đâu là đêm nữa...

Tibù ngồi đó, ngay góc nhà, nơi tibù vẫn ngồi và lén nhìn sunny ngủ mỗi khi xuống nhà tibù. Hôm nay tibù không chơi bởi gì cả, vì hôm nay là ngày 3-10 ngày mà lần đầu tiên tibù được hôn sunny, tibù muốn mình thật tỉnh táo...

Trời cũng đã tối rồi, nhà tibù không một ngọn đèn không một chút ánh sáng tibù không muốn thấp sáng cái nơi này, tibù sợ ánh sáng, sợ phải đối diện với hiện tại. Mọi vật tối đen như mực, nơi này không có một chút sinh khí cũng như chẳng có sự hiện diện của một con người.

Không biết từ lúc nào tibù trở thành một thằng vô dụng, một con người dư thừa của cái xã hội này. Tibù ngồi co ro trong một góc nhà run rẩy chẳng khác gì một con thú, một con thú đã từ rất lâu sống tách biệt khỏi với cộng đồng con người.

Trời lạnh, tibù cầm trên tay đôi găng tay màu trắng xanh mà sunny đã từng tặng, đặt nó lên má của mình. Ừ tibù có lẽ đã trở thành một người điên, không còn làm chủ được tâm trí của mình nữa. Tất cả dường như chỉ là một hành động trong vô thức, tibù thấy nhớ sunny vô cùng. Tự nhiên nước mắt cứ chảy dài ra như thấm ướt cả đôi găng tay, người tibù run rẩy một cách vô vọng, không biết phải do thời tiết hay là vì tibù đang bật khóc..

Đầu tibù nhức như từng nhát búa đập dồn dập vào, từng nhát búa như xoá tan cái hình ảnh của sunny, xoá tan mọi kí ức của tibù về sunny. Hình như quãng thời gian quá dài sống trong thế giới của những ảo giác đã ăn dần ăn mòn từng tế bào trong tibù, mọi thứ tibù không còn nhớ được rõ như trước.

Thịch.. bịch...

Tibù tự tay đánh vào ngực mình, đánh vào đầu mình !!!

Bịch... bịch...

Mày tự tỉnh dậy đi tibù, tại sao mày có thể quên mọi thứ liên quan đến sunny được...

Bịch... Hãy nhớ lại đi...

Nhưng tao.. tao... tao giờ thành một con người vô dụng rồi, mày thấy chân tay tao run rẩy không?... Mày thấy tao còn không cảm nổi một ly nước để uống không? Thậm chí tao còn không nhớ mình đã làm gì và sẽ làm gì..

Tao đánh để cho mày tỉnh.. đánh để cho mày thức giấc

Cứ thế tibù cứ nói chuyện với bản thân mình, chẳng biết vì bị điên hay vì thần kinh đã không còn ổn định như trước nữa... Bỗng chốc chỉ trong một thời gian ngắn, từ một người luôn tự tin, lúc nào cũng ấp ủ hy vọng và được mọi người kính trọng giờ chỉ còn một con số không tròn trĩnh, tibù tự nhốt mình trong cái thế giới biệt lập, không ánh sáng không hy vọng. Tibù thấy mình yếu đuối vô cùng, không thể gượng dậy... không thể tự đứng dậy sau một cú vấp ngã quá lớn...

Tibù nhìn sang bên cạnh, tấm hình sunny dựng trên cái tủ... Rồi bỗng nhiên...

Xoảng!!! Tibù đứng dậy, đập phá tất cả... tất cả những gì trước mặt tibù, tất cả những gì vướng bận trước đôi chân của tibù... Rầm!!!! tibù đập bay cái ghế... Tibù nhắc từng thứ một lên tay và ném đi tất cả.. mọi thứ sao trở nên ngọt ngào và nặng nề quá, ném đi hết, ném đi hết để cho không gian trở nên rộng lớn hơn, ném đi hết để tìm kiếm một chút không khí trong lành, ném đi hết để ánh sáng có thể lọt vào căn phòng tối tăm...

Xoảng.. xoảng.gg.gg.. tay tibù, máu bắt đầu chảy dài xuống dưới đất, tibù hành động như một con thú dữ, một thằng điên loạn mất đi linh hồn.. mọi sự giận dữ đột nhiên bộc phát như một ngòi nổ được hẹn trước.. từng khung cửa sổ trong phòng đã tan tành...

Chân tibù rỉ máu vì những mảnh vỡ của thủy tinh... Cảm giác nhức nhối và đau buốt như ăn sâu vào tận xương tủy. Nhưng dường như tibù chẳng cảm nhận được gì cả, chỉ có điều trái tim tibù bây giờ sao trở nên trống rỗng quá, hụt hẫng và dường như không còn chút cảm giác.

Tibù ôm chặt hình sunny vào trong lòng mình, từng giọt máu bắt đầu lem l๋ว cái tấm hình của sunny, có phải nó đang làm phai mờ dần hình ảnh của sunny? Có phải nó là hồi chuông cảnh tỉnh tibù chấm dứt tất cả mọi thứ? Tibù đưa đôi tay gầy guộc, đen sạm và run rẩy của mình lên lau mọi thứ làm mờ hình ảnh của sunny... rồi từ từ, khuôn mặt sunny hiện ra, mái tóc dài đen óng, đôi mắt to tròn long lanh.. bỗng tibù khựng lại... tibù như chết lặng khi nụ cười đó xuất hiện trước mắt mình.

Một phút... hai phút trôi qua.. rồi cứ thế tibù không cử động mà chỉ nhìn chăm chăm vào bức hình...

Tibù bật khóc!!! Bật khóc khi nhìn thấy nụ cười đó của sunny, nó rạng rỡ như cái nắng ấm áp của mặt trời. Mỗi ngày thức dậy, nhìn thấy nụ cười đó như bắt đầu một ngày mới tràn đầy sinh khí và nhiệt huyết.. Cái nụ cười đã xoá tan cái thế giới cô độc và lạnh lẽo của tibù trước đây.

Nó ý nghĩa và kì diệu đối với cuộc sống của tibù. Đã bao nhiêu tháng trôi qua, đây là lúc tibù cảm thấy tỉnh táo hơn bao giờ hết. Tibù không còn cảm thấy

đau đớn gì nữa, mặc kệ cho cái cảm giác nhức nhối đang hành hạ cái đầu, mặc kệ cho cảm giác đau buốt trên các vết thương đang rỉ máu, mặc kệ cho cho từng cơn đau thắt trong dạ dày vì những ngày tháng bỏ ăn bỏ uống.

Tibu đứng dậy, tay nắm chặt bức hình, lên từng bước chân nặng nề ra trước sân nhà... Phịch..h...hhh tibu ngồi xuống, dường như đôi chân không còn đỡ được cái cơ thể nặng nề và mệt mỏi thêm một giây phút nào nữa.

Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi nhỉ? Đêm nay trăng sáng quá, hàng vạn ngôi sao vẫn cứ lấp lánh, lúc ẩn rồi lúc hiện. ...

Tibu khẽ bật cười, tibu thấy trong lòng mình thật vô cùng nhẹ nhõm và thanh thản, những ngày đã trôi qua thật vô nghĩa, tibu cảm thấy vô cùng hối hận vì những gì mình đã làm, chính tay tibu đã giết chết của sống của mình trong những ngày tháng vô nghĩa đó.

Mình đang làm gì?

Và mình đã làm gì?

Tibu cố gắng suy nghĩ tất cả mọi chuyện đã qua... Có lẽ mình cần bắt đầu lại một cuộc sống mới, mọi thứ nên chấm dứt tại đây và ngay hôm nay.

“Mỗi tối anh đều ngược lên trời sunny à, anh nhìn những ngôi sao sáng trên đó, em đối với anh cũng như là một ngôi sao vậy. Cứ mãi tỏa sáng và chẳng bao giờ chịu dừng lại. Anh biết em cũng đang ở một nơi nào đó ngoài kia mà thôi, một nơi rất xa xôi... Anh muốn em quay về... Em là tất cả những gì mà anh có. Anh lại ngồi xuống và nhìn lên trời mỗi khi các ngôi sao chiếu sáng xuống nơi anh đang đứng, anh nói chuyện với những ngôi sao như cố với lấy tới em, và ước rằng em cũng đang như thế, đang nói chuyện với anh... Anh như một người điên vậy sunny à”

Không biết từ lúc nào, những người xung quanh bắt đầu bàn tán về tibu, nói rằng tibu như một người điên, không nói không cười suốt ngày chỉ quanh quẩn ở trong nhà, và dường như không bao giờ thấy được tibu. Lâu lâu lại nghe tiếng tibu gào thét, ừ thì là... thì là những lúc đó vì quá nhớ sunny, tibu lại gào lên trong vô vọng...

Đã khuya lắm rồi thì phải, từng làn sương mù bắt đầu buông xuống trước mặt tibu. Sương lạnh nhưng thật đẹp, mọi thứ trở nên âm đạm và buồn nhưng bình yên quá. Tibu hít một hơi thật dài, hưởng thụ cái không khí trong lành mà từ rất lâu rồi không cảm nhận được.

Trở về phòng mình, tibu khẽ thở dài vì mình đã tàn phá mọi thứ, từng cơn gió lạnh lùa vào phòng, nhưng như thế lại hay, cửa sổ vỡ hết rồi thì mặt trăng và các ngôi sao có thể chiếu sáng vào căn phòng của tibu, đáng lẽ tibu phải làm điều này từ lâu lắm rồi. Tibu nhắm mắt lại và mỉm cười, bỏ mặc mọi thứ, ngủ một giấc thật ngon, một giấc ngủ bình yên... và rồi ngày mai khi thức dậy, tibu lại bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc sống sunny sẽ không còn phải lo lắng và buồn vì tibu nữa...

Ừ lại là em, lại là nụ cười của em sunny, một lần nữa lại thức tỉnh anh dậy sau những cơn ác mộng quá dài...

Anh nhớ em Ny à !!

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bắt Đầu Một Kết Thúc

Có phải tất cả đã kết thúc phải không sunny? Thật nực cười vì anh nhận ra một điều rằng mình chưa bao giờ xứng đáng với tình cảm của em, cái tình yêu của anh có phải là một thứ rẻ tiền và không thực tế không? Vậy, em có yêu anh không...

Ừ anh là một thằng đàn ông yếu đuối, em sẽ thất vọng lắm nếu nhìn thấy anh lúc này đúng không? Anh sẽ không khiến em phải lo lắng cho anh thêm nữa...

25.12.2009

Đã hơn nửa năm rồi nhỉ, hơn nửa năm tibu xa cái lớp học này. Có lẽ tibu trốn tránh lớp học, trốn tránh mọi thứ có liên quan đến hình ảnh của sunny, tibu sợ.. sợ không thể kìm nén cái cảm xúc nhớ sunny một cách da diết, rồi tibu cũng sẽ bật khóc vì quá nhớ đến sunny thôi.

Sau một đêm mưa bão, mọi thứ trở nên xơ xác biết bao nhiêu. Trên đường tới lớp hàng ngàn lá thông và các cành cây nằm la liệt, đâu đó lại có một vài cây thông nhỏ bị gãy.

Sáng nay trời trong xanh một cách kì lạ, nắng ấm bắt đầu lan tỏa ra khắp mọi nơi, từ những góc ngách nhỏ, dưới những tán cây lạnh lẽo và xơ xác, và tận trong trái tim của tibu. Có lẽ tibu đã tìm được lối đi cho chính bản thân mình, cũng là cái nụ cười trong khung hình... Ừ thì sau cơn mưa trời lại sáng!

Cửa lớp đây rồi, cái nơi mà tibu đã ở bên cạnh sunny suốt cả thời gian mỗi khi lên lớp.

Hítttttttt hààààà.....

Tibu thờ một hơi thật dài, không khí sao trong lành quá. Tibu mỉm cười, tibu cười một cách gượng gạo và đầy đau đớn

“ Mọi chuyện thật sự đã kết thúc rồi sao, và đây là sự thật? Đã đến lúc mình phải chấp nhận nó...” tibu trầm nghĩ.

- Tibu !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!.. Nhân la lớn

- Khỏe không mày? Lâu rồi mới gặp mày. Tibu đáp trả

- Ủ, cũng hơn cả tuần rồi, lần nào qua nhà mày, mày cũng im lặng chẳng nói gì, mở miệng nói thì tao chẳng hiểu gì? Đạo này còn chơi không?

- Tao bỏ rồi Nhân, chán cuộc sống đó lắm rồi. Tibu mỉm cười

- Làm điều thuốc tibu.

- Ủ

Khà khà, cả hai cười một cách sáng khoái. Chẳng ai hiểu, chỉ có hai người bọn họ tự hiểu, có lẽ Nhân hiểu rằng tibu đã trở lại, trở lại từ một thế giới mà chưa bao giờ thuộc về tibu.

- Tibu !!!!!!!!!!! Tiếng các bạn trong lớp, nhóm của sunny và các nhóm khác la lên khi thấy tibu

- Tibu sao lâu quá mới lên lớp vậy? Bữa giờ làm gì mà không đi học? Dung lên tiếng (Dung là bạn trong nhóm của sunny, và cũng khá thân)

- Ủ, tibu bận một số chuyện, giờ mới đi học lại

- Tibu, sao dạo này tibu nhìn gầy quá vậy, có bị bệnh gì không? Sao nhìn tibu khác quá? Cả quãng thời gian dài vừa qua tibu làm gì mà Linh gọi không bắt máy, nhắn tin cũng không trả lời? Linh lên tiếng mặc dù thừa hiểu đã có chuyện gì xảy ra

Mọi người ai cũng ngạc nhiên là một điều không khó hiểu, nói sao nhỉ? Hai đôi mắt tibu thâm đen vì những đêm thức trắng và không ngủ, dường như tibu chẳng bao giờ có một giấc ngủ ngon.

Hơn nửa năm mà tibu bị sút đến 11 kg, người không ra người, ma không ra ma. Tiều tụy và hốc hác như một thằng nghiện. Tuy nhiên có một điều không thay đổi mà dường như chỉ có Linh và Nhân nhận ra, cái ánh mắt của tibu vẫn ngạo mạn, sáng và cương trực như ngày nào chỉ có điều thỉnh thoảng lại có nét đượm buồn trong đó.

- Cảm ơn mọi người, tibu không sao, chẳng có chuyện gì đâu, tại tibu lười ăn nên vậy thôi nè. Thôi mọi người học đi, sắp vô lớp rồi

Trong một thoáng, Linh và Nhân chợt nhìn nhau cười, có lẽ họ vui mừng lắm vì tibu đã trở lại.

Rồi tibu và Nhân ra trước lang can của lớp nói chuyện

- Chúc mừng mày nhe tibu, biết mày có quà gì không?

- Gì đó mày? Quà gì? Yêu thăm tao hả ? Khà khà

- Còn hơn thế nữa, mày được kỉ niệm 12 môn học lại. Nhắm nỏ không?...

- Hà hà, hơi bất ngờ một chút thôi. Chỉ có điều không biết qua nỗi không nữa Nhân ơi. Thật sự bây giờ để nhớ một chuyện gì đó cũng quá khó khăn với tao rồi, những chuyện vừa xảy ra ngay mới hôm qua tao cũng không thể nhớ một cách rõ ràng.

Làm sao tao học được đây? Thậm chí, những đứa trong lớp bây giờ tao còn không thể nhớ được tên của tụi nó. Tao vô dụng thật rồi!

- Sao mày nói vậy hả tibu, điều gì đã vực mày dậy? Đã kéo mày ra khỏi cái thế giới đó?

- Ủ, chỉ là một nụ cười...

- Vậy tại sao mày không làm được, chuyện khó khăn nhất là tỉnh dậy sao con ác mộng kéo dài đó, mày đã làm được, vậy còn có thứ có thể ngăn cản mày sao?

- Tao cũng chẳng biết nữa, thôi tới đâu tính tới đó. Cuộc sống đưa thì mình đẩy thôi, miễn sao mày đừng yêu tao là được. Khà khà

- Đm mày điên quá rồi tibu ơi. Khà khà

Trong lòng tibu bây giờ thật sự cảm thấy sợ, tibu sợ rằng mình không thể vượt qua khó khăn này, không thể khắc phục những gì do mình tự gây ra. Học bây giờ là một điều quá khó. Đầu rồi con người đầy tự tin và thông minh?... hay tất cả đã biến mất từ lâu

Tibu trầm nghĩ “ Cách duy nhất để bắt đầu mọi thứ là mình phải tìm cách sử dụng cái bộ óc đã quá đât này. Phải làm sao đây.. phải làm sao đây...

- Tibu!!!!

Tibu giật mình vì có ai đó gọi mình

- Sao lâu quá không lên lớp hả em?

- Chị là ?..

Nhân nhắc nhỏ tibu

- Điền hả mày, bà Liên, cô giáo chủ nhiệm chứ ai.

- Dạ... dạ em khỏe thưa cô

- Em nợ nhiều môn lắm rồi, tình hình như thế này là em không ra trường được đâu nhe

- Dạ, em biết rồi cô. Em sẽ cố gắng!

....

Tik tok ... đã 1h sáng, tibu không ngủ được. Trong đầu cứ mãi mê suy nghĩ về mọi chuyện, và về tương lai của mình. Làm sao mình có thể tiếp tục việc học được. Phá hủy một cuộc sống thì dễ nhưng xây dựng lại nó thật là khó. Rồi nếu lỡ có một ngày gặp lại, sunny sẽ nhìn mình bằng con mắt như thế nào?

Nhìn những tia sáng le lói, chiếu qua khung cửa sổ. Mang lại ánh sáng cho căn phòng, dù rằng ánh sáng nhỏ và yếu ớt lắm nhưng làm cả không gian sáng hẳn lên. Rồi một ý tưởng táo bạo chợt lóe lên trong đầu tibu.

“Ừ, có lẽ mình đã tìm ra được một phương pháp để nhớ rồi”

“Bộ não bây giờ của mình như là một căn phòng tối không một chút ánh sáng, chỉ cần một tia sáng nhỏ thôi cũng sẽ thay đổi tất cả. Hãy bắt đầu từ những thứ đơn giản, những thứ gần ánh sáng nơi cửa sổ nhất, rồi nó sẽ chiếu sáng cho cả căn phòng. Trong đầu mình giờ như một mê cung không ánh sáng.

Giờ mình không còn gì để mất nữa, vậy hãy đặt hết hy vọng vào đây. Phương pháp sẽ là như thế này

Cửa vào cái mê cung trong bộ não bây giờ sẽ là cái tên sunny, thứ sẽ mang lại ánh sáng mạnh mẽ và ấm áp nhất. Sau cửa vào sẽ là nhiều nhánh đường được chia ra, mỗi nhánh có một đặc điểm riêng. Ví dụ như nhánh bạn bè, nơi mà anh và em cùng học đó sunny. Đó sẽ là nơi anh sắp xếp kí ức về em, tên và các bạn trong lớp. Ngoài ra còn có những nhánh khác như học hành (được chia nhỏ ra gồm các môn học, các kĩ năng trong việc học v.v..) , kế hoạch trong tương lai (định ra trong tương lai là phải làm gì, đang làm gì và sẽ làm được gì) v.v...

(Xin lỗi vì các bạn có lẽ sẽ khó hiểu và tưởng mình điên khùng, nhưng nếu bạn nào từng đọc nhiều sách thì sẽ biết được rằng phương pháp trên khá giống với phương pháp nhớ mê cung nhưng khác ở chỗ các nhánh được phân chia rõ ràng. Có một cuốn sách nói về các phương pháp nhớ nhưng chỉ có tiếng anh, nếu mình nhớ không lầm thì hình như là How to Memorize Anything của tác giả James thì phải.)

Những ngày đầu tiên có vẻ thật khó khăn với tibu, nhưng mọi chuyện rồi đầu cũng vào đó, chậm nhưng mà chắc, tibu đã phải mất cả tháng để làm quen với nó. Rồi tibu tự đặt tên cho cách nhớ của mình, một cái tên kì lạ. “Phương pháp nhớ của phù thủy”

Cũng nhờ nó mà những kí ức của tibu được lưu giữ đến tận ngày nay, không sai sót một chi tiết nào, tất cả về sunny tibu đều nhớ rõ ràng, khi mà trước đó, tibu thậm chí không thể nhớ đến những chuyện đã xảy ra dù chỉ mới ngày hôm qua. Phải mất hàng ngày hàng tháng, để tibu lang thang khắp cái đất Đà Lạt và chấp nối các sự kiện, các chuyện đã xảy ra, những kỉ niệm về sunny vào cái trí nhớ của mình.

Một tháng sau kể từ ngày đầu tiên trở lại lớp học, tibu trở nên tự tin và mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Con người trước đó của tibu đã quay lại.

- Thăng Thăng kia, tui bảo ông mua coca mà sao lại mua pepsi. Tiếng Phương la lớn

(theo tình hình hiện giờ của lớp thì đây là hoa khôi còn sót lại kể từ khi sunny đi, khá dễ thương nhưng đáng ghét vì cái bản tính tiểu thư và coi thường người khác)

Rồi nhỏ Phương đá Thăng một cái. Tibu thừa hiểu rằng Thăng có cảm tình với Phương. Cái cách mà Phương đối xử với Thăng khiến tibu khó chịu vô cùng. Có một loại con gái tibu cực kì ghét, xinh đẹp và tỏ ra coi thường người khác.

Tibu bước lại gần đến chỗ Thăng ngồi

- Mày không thấy nhục hả Thăng, để loại người như vậy lợi dụng và không coi mình ra gì mà chịu được hả?

- Có chứ tibu, nhưng tao thích nó. Tao cũng mệt lắm rồi, chắc tao bỏ cuộc thôi

- Mày bỏ cuộc là sự lựa chọn sáng suốt, một ngày gần nhất tao sẽ khiến mày cảm thấy vui vì con Phuong sẽ phải chịu đựng cảm giác của mày lúc này đây. Tin tao đi

Thắng chỉ nhìn tibu một cách khó hiểu vì không biết tibu đang nói cái gì nữa

Rồi tibu khẽ mỉm cười, một nụ cười bí ẩn và đầy mưu mô quỷ quyệt khi tibu nhìn Phuong...

- Alo
- Anh hả? Anh khỏe không tibu? Em nhớ anh
- Anh khỏe, em thế nào hả sunny? Đạo này cuộc sống của em thế nào, học có vất vả không? Em còn đau dạ dày không?
- Em vẫn ổn anh à, anh đừng lo quá. Em nghe mấy đứa nói, anh đang quen Phuong phải không? Nghe tụi nó nói là em biết tụi nó xạo rồi. Hi
- Anh đang quen Phuong đó em. Tụi nó không xạo đâu!
- Anh...anh.. em thật là thất vọng quá mặc dù em biết anh không phải là gì của em.
- Anh..anh xin lỗi em, sunny...
- Thôi anh làm gì làm đi, nhớ phải giữ gìn sức khỏe và học thật tốt nhé
- Sunny... em cũng thế nhé

Sau những tiếng tút.. tút lạnh lẽo của cái điện thoại, tay tibu nắm thật chặt, chặt đến mức mà dường như muốn nổ tung từng mạch máu đang chạy xuyên suốt khắp cơ thể của mình.. miệng tibu đắng ngắt và lạt lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức của một linh hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Câu Chuyện Về Phuong

Chẳng phải rảnh rồi, cũng chẳng phải tibu thay đổi suy nghĩ của mình về chuyện tình yêu, càng không phải tibu muốn chơi bời gì cả. Chỉ là cái cách đối xử của Phuong khiến tibu cảm thấy vô cùng khó chịu, đặc biệt là Thắng cùng là bạn của Tibu, mặc dù trong suy nghĩ của tibu Thắng không thân như những người anh em của mình nhưng Thắng luôn coi tibu là bạn thân của mình, luôn coi tibu là cái đầu tàu trong lớp học này.

Nhìn thấy người bạn của mình bị coi thường và đối xử không ra gì tibu càng thêm bức bối. Tibu cũng chẳng sợ mọi người nghĩ gì về mình, giờ không còn sunny bên cạnh nữa, cuộc sống cũng chẳng khác nào con số không tròn trĩnh, quan tâm đến suy nghĩ của người khác chỉ thêm mệt sức.

Trong mắt tibu, thế giới này chỉ có hai loại con gái, một là những người luôn biết tôn trọng mọi người xung quanh dù mình có đẹp nhiều đến mức nào. Hai là loại người luôn coi thường người khác, luôn đòi hỏi bạn bè hay người yêu mình phải thế này thế nọ, phải đẹp trai, nhà giàu hay đơn giản là hoàn hảo trong mắt mọi người, chính vì thế họ coi những người con trai khác không hợp với cái chuẩn do mình đã đặt ra như là rác rưởi, muốn đối xử như thế nào cũng được và không biết tôn trọng những người đó.

Và Phuong là một trong số đó, tính tình như một tiểu thư chính hiệu, luôn tỏ ra khó chịu hay ghê tởm khi bên cạnh mình là những người vớ vẩn bên ngoài không đẹp, không có nhiều tiền trong túi và coi họ như là một con thú cưng của mình.

Tiếp xúc với biết bao nhiêu người con gái, tốt có xấu có nên tibu rất hiểu tâm lý của con gái. Cho dù đồn có địch hay không tibu vẫn đánh và tự tin với những gì mà mình sẽ làm được. Đối với con gái, trước hết phải tự tin vào chính bản thân mình, đừng sợ mình không làm được mà hãy nghĩ mình sẽ làm gì để có được những điều mình muốn. Bạn rất thích một ai đó nhưng không biết làm sao?

Cái tâm lý của một người con gái trước hết là bạn có điều gì đặc biệt so với những người khác mà khiến người con gái đó phải để ý? Tiền và vẻ bên ngoài cũng khá là có tiền đồ nhưng... nhiều người khác cũng có thứ đó. Hãy tạo ra sự khác biệt và đừng để họ biết họ quá quan trọng với mình, có những lúc tỏ ra thật quan tâm đến họ nhưng thỉnh thoảng hãy pha vào trong đó một chút lạnh lùng, thờ ơ. Đó là một phần trong sự khác biệt

Kể từ buổi sáng nói chuyện với Thắng. Những ngày sau đó, tibu luôn chọn một vị trí thuận lợi trong lớp học để Phuong có thể nhìn thấy tibu. Tibu luôn nhìn Phuong mỗi khi học trong lớp, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống, nhìn một cách lạnh lùng và không chớp mắt mỗi khi Phuong quay lại. Chỉ biết rằng những lúc như thế Phuong cảm thấy vô cùng ngọt ngào và khó chịu. Có ba cách để người khác nhớ tới mình, một là làm người ta thích, hai là làm người ta quá ghét và cách cuối cùng là trở thành một con số bí ẩn trong suy nghĩ của người mình muốn tiếp cận.

Một buổi sáng lạnh lẽo và âm u của Đà Lạt, cái không khí ẩm ướt và khó chịu nhưng Tibu cảm thấy khoan khoái đến vô cùng, có lẽ vì Tibu thích mưa, thích những lúc bên cạnh sunny dưới mưa. Tibu đến lớp và ngồi ngay sao Phuong. Tibu chồm về phía trước, ngay sáng bên tai Phuong nhưng không nhìn Phuong mà chỉ nhìn về phía trước lớp, miệng hơi nhếch và nói:

- Phuong, cho Tibu mượn vở chép bài được không? Máy bữa trước Tibu ngủ trong lớp nên không chép bài

- Ừ những chữ Phuong xấu lắm nha Tibu

- Ok không sao, cảm ơn Phuong.

Rồi Tibu đứng dậy, đi thẳng một mạch ra bàn cuối, không thèm nhìn Phuong dù chỉ là một cái liếc mắt, đầy kiêu ngạo và lạnh lùng. Dù để biết rằng Phuong đang nhìn mình từ đằng sau, Tibu khẽ cười, một nụ cười chỉ nhếch mép thôi, bí ẩn và đầy toan tính. Rồi Tibu quay sang nhìn Nhân và nói chuyện. Sau một hồi nói chuyện thì Tibu và Nhân kết thúc...

- Nhớ lời tao dặn nha Nhân và đừng quên giao kèo giữa tao và mày, Tibu nói.

- Ok, đừng lo, tao sẽ làm như mày nói

Rồi Nhân tiến về phía trước, Nhân ngồi cạnh nhỏ Phuong (người yêu của Nhân chơi thân với Phuong nên Nhân cũng quen Phuong) và nói:

- Hôm nay Nhân ngồi đây học nhe, ngồi đầu nghe giảng cho rõ. Hehe

- Sao ông nhiều chuyện vậy, ừ ngồi đi. Phuong trả lời

Cạch... cạch... cạch

Tiếng Tibu ngồi nhip chân và chờ thời gian trôi qua...

Tiết học được hơn một tiếng, Tibu đột nhiên ho lớn. Phía trên, Nhân quay về phía Phuong và thì thầm:

- Phuong cho Nhân mượn điện thoại nhắn tin được không, điện thoại hết tiền rồi, Nhân rủ thẳng Tibu tí xuống căn tin uống cafe

- Ừ. Điện thoại nè.

Phuong đưa điện thoại cho Nhân, quay lại nhìn xung quanh lớp rồi khẽ dùng ánh mắt lại nơi Tibu đang ngồi, chỉ một chút xiu thôi nhưng Tibu cũng biết được điều đó. Chỉ có một điều Phuong không biết, sau lưng mình Tibu đang nhìn Phuong với ánh mắt lạ lùng, có một chút coi thường và thất vọng trong đôi mắt đó...

...

Trời mưa to quá chừng, lớp đã tan nhưng mọi người đều dừng chân lại trú mưa. Tibu mời lấy điều thuốc, và đưa cây dù cho Nhân:

- Mày với Hồng (người yêu Nhân) về trước đi, cầm dù tao nè! Tibu nói

- Ừa, rồi mày lấy dù đâu mà về?

- Mày khỏi lo, hồi nữa khác sẽ có người đưa tao ra bãi gởi xe

- Ừ, tối rảnh cafe ha

- Ok men, bye

Lách tách... lách tách... từng giọt mưa cứ rơi đều đặn và nhip nhàng. Tibu thì đang chậm rãi hút thuốc, trong đầu đang suy nghĩ “ Trong vòng nửa điều thuốc là em sẽ phải mở cái miệng đó ra nói chuyện với anh thôi ”. Trong tay Phuong đang cầm một cây dù, đứng cách Tibu khoảng 2m. Tibu thừa hiểu rằng Phuong đang chờ đợi một điều gì đó nên chưa về, và Tibu biết rõ điều đó là gì. Rồi Phuong cũng lên tiếng nói chuyện với Tibu:

- Tibu có ai về chung không? Phuong có dù nè, Phuong cũng chuẩn bị ra bãi gởi xe. Đi chung cho vui

Tibu đồn hơi rảnh hút hết điều thuốc, miệng chậm rãi thở ra và nói:

- Ừ cảm ơn Phuong trước nha

Rồi cả hai lặng lẽ cùng đi ra bãi gởi xe, trên đường đi Tibu không nói một câu nào chỉ lặng lẽ bước đi chậm rãi và nhìn từng hạt mưa nặng trĩu đang trước. Trong lòng Tibu khó chịu lắm, trước mặt Tibu chỉ có hình ảnh hai người đang đi cùng nhau trong mưa, dưới một cái dù màu xanh da trời... Tibu và sunny.. mọi chuyện đã từng như thế.. Tibu thấy tim mình đập hơi chậm lại, hơi quên một chút có lẽ vì Tibu đang nhớ sunny.

- Tibu!!! Tibu.. Tibu làm gì vậy?

Chẳng biết tại sao tibu đi ra ngoài cái dù từ lúc nào không biết, từng hạt mưa đã làm ướt tibu phần nào. Chẳng hiểu sao tibu không cảm nhận được điều đó, có lẽ tibu đang mãi mê suy nghĩ về một người con gái..

- Ủ không có gì đâu Phuong, chắc tại tibu đang mãi suy nghĩ
- Suy nghĩ gì mà ghê vậy trời, không biết mình đang làm gì luôn? Phuong đáp lại
- Không biết nữa, có khi do đi với Phuong nên hồi hộp thôi. Tibu nói
- Tibu xạo quá, đừng chọc Phuong nữa.
- Tối bãi xe rồi, Tibu về đây. Bye Phuong. Buổi tối vui về ha
- Ủ Tibu cũng thế nhe, tạm biệt

9h Tối... Tibu ngồi một mình trên ghế sofa, lắng nghe bài hát “When you tell me that you love me” Bài hát mà ngày xưa Sunny vẫn thường hay múa cho tibu xem, khi đó sunny chẳng khác nào một thiên thần, một thiên thần mà tibu không bao giờ có thể xóa nhòa trong trái tim và tâm trí mình.

Tik tok, thời gian cứ trôi, tibu vẫn cứ ngồi bất động như chờ đợi một điều gì đó. Dân đã lạt ngủ rất sớm vì buổi tối trời lúc nào cũng buồn và lạnh. Tibu biết chắc được rằng điều mình chờ đợi đang đến...

Rè...rè... điện thoại tibu chợt rung lên, báo tin nhắn từ Phuong

“Tibu đang làm gì đó, tibu chép bài xong chưa? Nếu chưa xong thì khi nào trả Phuong cũng được”

Tibu khẽ cười, nhếch mép thôi, nham hiểm và có chút tàn nhẫn. Rồi.. tibu bước vào phòng đi ngủ. Trong đầu suy nghĩ

“Châu rạu này, mày thua tao rồi Nhân. Mày đợi xem trong 6 ngày tao sẽ làm gì để con Phuong bỏ thằng bỏ giàu có của nó theo tao, rồi tao sẽ làm nó mất hết tất cả, bạn bè, tình yêu và cả lòng tự trọng”

“Cuộc đời không phải là một chuỗi của các sự kiện ngẫu nhiên đâu Phuong à, không phải tự nhiên mà thằng Nhân mượn điện thoại của anh để nhắn tin cho em, không phải tự nhiên anh mượn vở của em, càng không phải tự nhiên mà anh lại đi chung với một người như em dưới mưa, mà.. tất cả đều do sự sắp đặt...”

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Điều Tệ Hại Nhất Là Mày Lại Nói Những Điều Đó Cho Tao Nghe...

Thời gian gần đây, mỗi ngày trôi qua đều là một cực hình đối với tibu, mệt mỏi khó chịu và đau đớn. Không hiểu có chuyện gì đang xảy ra nhưng tibu không thể ăn uống như trước đây, ăn xong chỉ ới hết ra ngoài, bụng cứ đau quặn lại, đôi khi đau đến không thở được, tibu tự hiểu rằng chính mình đã tàn phá cơ thể trong khoảng thời gian trước đây, không ăn không uống, dạ dày cứ bị hành hạ đến ngày nay qua ngày khác có lẽ đây là lúc tibu phải chịu hậu quả với những gì mình đã làm.

Cái ngày tibu quyết định sẽ làm cho Phuong phải chịu cái cảm giác mà Phuong gây ra cho Thắng, làm cho Phuong phải thay đổi về cách sống và suy nghĩ đến cùng thật trùng hợp, vì chính lúc này đây Tibu cần một ai đó có thể làm cái vỏ bọc cho những hành động của tibu...

Mục đích dạy cho Phuong một bài học cũng chỉ là một lý do mà sâu xa trong đó còn có nhiều điều uẩn khúc khác trong những tính toán của tibu. Ai đó có thể nói tibu thủ đoạn, nham hiểm nhằm đạt mục đích cho riêng bản thân mình... nhưng mấy ai hiểu được nỗi lòng tibu lúc này...

Rè...rè... điện thoại tibu chợt rung lên, báo tin nhắn từ Phuong

“Tibu đang làm gì đó, tibu chép bài xong chưa? Nếu chưa xong thì khi nào trả Phuong cũng được”

Tibu khẽ cười, nhếch mép thôi, nham hiểm và có chút tàn nhẫn. Rồi tibu bước vào phòng đi ngủ hẹn đồng hồ 4h sáng.

Tibu cứ nằm trần trọc mãi, suy nghĩ về nhiều điều.

“Hạnh phúc? Trong cuộc đời của con người, liệu hạnh phúc có tồn tại mãi không? Có phải đó là một thứ rất xa vời mà chính mình cũng không bao giờ với tay tới được. Như thế nào thì gọi là hạnh phúc? ”

“Tao đang nhớ đến mày đó Trung, cuộc đời ngắn ngủi của mày liệu đã bao giờ cảm thấy hạnh phúc chưa? Mày mò còi từ nhỏ, mày kể hầu như tất cả về cuộc sống của mày cho tao nghe.

Kể rằng người mày từa mẩu như thế nào mỗi khi bị phạt, bị người ta cầm cây hoa hồng đánh khắp người khi bỏ trốn ra ngoài đi chơi, kể rằng mỗi khi hút thuốc bị phạt miệng ngậm hàng chục điều thuốc và phải hút cho hết, nước mắt nước mũi cứ ứa ra, miệng thì không thở được, nhưng mày không khóc, chỉ là thấy tủi thân vì nhớ bố mẹ.

Đôi lúc nhậu say không biết gì, nhưng tao vẫn nhớ rằng những lúc đó mày chỉ nằm lù lù một đống, miệng thì không ngừng kêu ba mẹ.

Tao vẫn nhớ những lời mày nói : có được những người anh em như Long và tao là những điều hạnh phúc nhất đời với mày.

Cuộc sống của tao quá hạnh phúc so với mày Trung à, tự nhiên tìm tao quặn lại...

Dù làm gì nhưng tao đang bảo vệ hạnh phúc của chính mình, có lẽ điều đó không sai phải không Trung...”

Tít...tít... thời gian trôi qua thật nhanh tibu nằm suy nghĩ được một lát mà chớp mắt đã 4h sáng. Tibu với tay lấy cái điện thoại tắt báo thức. Rồi nhắn tin cho Phương:

“Sorry Phương nhen, tibu không để ý Phương nhắn tin, tibu chép bài xong rồi. Hôm nay hơi buồn nên không ngủ được, đôi lúc thấy thêm cái cảm giác cần một ai đó để tâm sự...”

con người sinh ra, chẳng ai có thể sống một mình được, dù thế nào thì đến một ngày nào đó cũng cần một ai đó để chia sẻ mọi thứ, mệt mỏi thật...
Thôi chúc Phương một ngày tốt lành”

Rồi tibu chốt thiệp đi...

6am Tibu nhận được tin nhắn từ Phương

“Sao tối qua tibu ngủ trễ vậy, có chuyện gì buồn sao? Phương mới ngủ dậy”

Tibu không trả lời, ngồi dậy và rời khỏi giường. Cái thời tiết lạnh lẽo vào buổi sáng của Đà Lạt khiến con người ta thật uể oải khi phải bước ra khỏi cái giường của mình.

Lạnh đến rùng mình, nơi nào trên cơ thể tiếp xúc với không khí bên ngoài đều lạnh buốt và nhức nhối đến khó chịu.

Tibu nhớ đến sunny, mỗi sáng thức dậy sunny đều nhõng nhẽo, cuộn cái chăn lại lăn khắp giường, mắt thì nhắm tịt những vẫn cứ làm mọi thứ, xếp chăn màn, đánh răng... những hình ảnh đó thật đáng yêu biết bao nó khiến tim tibu hơi thất lại.

...

Bước vào lớp học, tibu tiến tới chỗ Phương trả lại cuốn vở và nói

- Cảm ơn Phương nhiều nhe, tibu chép bài xong rồi

- Xong rồi hả tibu? À tibu ăn sáng chưa, tí xuống căn tin ăn sáng chung

với nhóm Phương không? Phương hỏi.

- Thôi cảm ơn Phương, tibu ăn rồi. Với lại cũng không dám đi đâu, sợ

người yêu của Phương đánh lăm

Tibu cười rồi đi tới chỗ ngồi của mình, Phương thì không nói gì cả, có lẽ trong đầu đang suy nghĩ điều gì đó

Hết hai tiết học rồi cũng đến giờ ra chơi. Tibu quay sang nói Nhân

- Xuống căn tin cả phê mày

- Ừ đi, à mà con Phương sao rồi, hai ngày rồi nha mày, tao đang thèm uống rượu đây. Khả khả

- Ha ha, chưa đến phút chót mà mày, rượu của ai thì chưa biết được.

Xuống tới căn tin, tibu ngồi ngay bàn đối diện với Phương, cố ý để Phương nhìn thấy mình.

Thật ra tibu cũng chưa ăn sáng, tibu cố ý từ chối Phương nhưng cũng cố ý chọn bàn này.

Tibu vừa ngồi nói chuyện với Nhân vừa nhìn sang Phương ngồi đối diện, đủ lâu để thấy được thỉnh thoảng Phương lại cố ý nhìn xung quanh để có thể thấy tibu. Rồi tibu nói với Nhân:

- Châu rượu này, mày nên chuẩn bị trước đi Nhân. Khả khả

Cuối buổi học hôm đó, lớp trưởng thông báo hai ngày nữa sẽ tổ chức cắm trại trong thung lũng vàng, tối qua đêm tại đó. Nhân và tibu quay sang nhìn nhau cười, ừ có lẽ đêm đó sẽ có nhiều điều thú vị đây. Tibu nói Nhân :

- Đà Lạt lạnh lắm phải không mày?

- Diên há tibu, điều đó thì ai chẳng biết. Sao lại hỏi vậy

- Biết buổi tối Đà Lạt ngoài trời bao nhiêu độ không? 8 độ, tối hôm đó tao sẽ kết thúc giao kèo của tao và mày, rồi mày xem, tối hôm đó sẽ như thế nào.

Nhân không biết Tibu định làm gì, chỉ thấy tibu cười nhưng cũng không phải cười, nó kì lạ, có một chút gì đó đáng sợ và khiến Nhân vô cùng tò mò...

...

Trong cái thế giới rộng lớn này, được mấy ai sống luôn quan tâm đến mọi người xung quanh, thôi thì có lẽ họ cũng chỉ sống cho riêng mình, ngoại trừ gia đình và những người anh em, ai sẽ quan tâm đến chúng ta?

Quãng thời gian không đi học, mấy ai hỏi han và nhớ tới tibu? Cho dù lúc đi học, lúc nào tibu cũng giúp đỡ và quan tâm mọi người, vậy mà...

Cái cách con người đối xử với nhau, yêu thương và luôn chia sẻ nó có luôn tồn tại không? Khi còn nhỏ, thầy cô luôn dạy rằng, phải sống yêu thương mọi người xung quanh và đối xử một cách tinh tế với họ các em nhé.

Yêu thương? Trong cái xã hội đầy biến chất này, con người yêu thương nhau thật không hay là chỉ vô tình như những con thú hoang.

Tinh tế ? bản chất của nó chỉ là hai chữ thủ đoạn, chỉ là cách gọi lịch sự hay không lịch sự mà thôi !

Bản tính con người vốn dĩ không bao giờ thay đổi, nhưng mà trong cái cách tibu suy nghĩ, hình như tibu đang nhìn cuộc sống bằng một màu đen...

...

Tối hôm đó, tibu đang ngồi nhâm nhi điều thuốc và ly cà phê với Nhân thì nhận được tin nhắn của Phương

- Phương buồn quá tibu ơi, Phương mới chia tay với bạn trai rồi

Tibu quay lại nhìn Nhân mỉm cười rồi nhắn tin lại

- Ừ sao lại chia tay ? Không phải là hai người đang hạnh phúc lắm sao

- Không phải như mọi người nghĩ đâu tibu à, thật ra Phương và anh ấy tính không hợp nhau. Nên giờ phải chia tay cho cả hai cùng nhẹ nhàng

- Ừ nếu Phương nghĩ vậy thì tùy Phương, không thể quen nữa thì phải chia tay chứ biết làm sao

Rồi cứ thế, hai bên cứ nhắn tin qua lại cho đến lúc...

.....

Xoảng... tibu đập nát ly cà phê trên tay xuống đất, Nhân giật mình và hỏi

- Cái gì dậy mày, tính hù chết tao hả mày?

- Ừ không có gì đâu, tao lỡ tay thôi.

- Lỡ tay khi gì, tao thấy mày đập vỡ rỗng. Uống cà phê mà cũng say hả mày. Khả khả

Nhân hơi khựng lại vì thấy tibu không cười, mặt hầm hầm như là có chuyện gì đó vô cùng bức mình. Tay tibu nắm chặt lại run bần bật.

Nhân nhìn xung quanh rồi hỏi

- Gì vậy tibu? Có thằng nào láo hả, sao thấy mày có vẻ bức mình

- Tao bức mình con Phương thôi chứ chẳng có thằng nào đâu

- Ủa nó nói gì mầy hả? Nhân gắng hỏi

Tibu suy nghĩ một lúc rồi nói

- Thật ra lúc đầu tao chỉ định cho con Phuong một bài học nhỏ, với lại kiểm ít rượu của mầy để uống. Nhưng mà nó vừa làm một chuyện mà tao không bao giờ tha thứ cho nó được.

- Gì vậy cha nội, nó đòi hiếp dâm mầy hả?

- Khả khả, điên khùng quá mầy. Thôi không nói nữa, về ngủ mai đi học

Rồi hai đứa ra lấy xe về, Nhân chỉ kịp thấy cho đến lúc này, tay tibu vẫn không ngừng nắm chặt...

Text message

From: Phuong

Uh. Thôi tôi đau tinh tôi do, cu song vui vẻ là được, mà P hỏi tibu một chuyện được không? Sao con sunny lại xuống sai gôn vậy? nghe nói nó te lam phai không, nhìn nó là p không ưa rồi? bua cuối lên lớp, nó khóc nhiều lắm hình như nó vì quên lưng tung nên phai bỏ học. May cho tibu là không quên nó nữa nhe

Cái sai lầm thứ nhất của mầy là dám gọi sunny bằng con, mặc dù tuổi mầy không bằng sunny. Cái sai lầm thứ hai là mầy nói sunny tệ, cái sai lầm thứ ba là dù sunny tốt hay xấu cũng không đến lượt mầy ưa hay không ưa để phải nói xấu sunny. Và sai lầm lớn nhất là mầy nói tao không quen nó là điều mầy mẫn. Điều tệ hại nhất là mầy lại nói những điều đó cho tao nghe...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Lửa Trại....

Đạ lạt về đêm thật lạnh, sương mù lại rải rác khắp cái bờ hồ và thành phố, ai đó có lẽ thích cái khung cảnh này nhiều lắm nhưng tibu cảm thấy trong lòng thật buồn và ảm đạm. Cái lạnh lẽo nó cứ ăn sâu vào trong thịt da, sâu trong tận trái tim tibu, khô quắt và nhẩn nhúm vì buồn và nhớ đến ai đó quá nhiều...

Thật sự quá nhiều kỷ niệm ở nơi đây rồi, làm sao để quên được sunny khi mà trái tim và cả tâm trí của tibu không thể dứt ra được những hình ảnh của sunny dù chỉ một phút giây ngắn ngủi, ai biết được mỗi đêm thức dậy tibu lại cảm thấy vô cùng thất vọng với hiện tại, vẫn cứ giấc mơ đó mỗi đêm, sunny đứng ngay trước mặt tibu cười rạng rỡ, nó như ánh mặt trời tỏa nắng lên nhưng vùng đất lạnh lẽo và khô cằn, tibu cố gắng đến bên cạnh sunny miệng không ngừng gọi nhưng không bao giờ đến được, ngay trước mắt nhưng chẳng bao giờ chạm tới...

Giật mình tỉnh giấc, cái cảm giác đó vô cùng khó chịu và kì lạ, như là lạc lõng trong một thế giới không người mà không bao giờ thoát ra được, như là mong chờ một điều gì đó, mong chờ một đáng cứu thế sẽ tới.

Nó thật sự hút hẫng đến vô cùng, tìm đập nhanh một cách kì lạ, cái tiềm thức của tibu như không chấp nhận được sự thật, không chấp nhận được rằng đó chỉ là một giấc mơ... Rồi thì miệng cũng chỉ ú ớ kêu lên được một chữ.. Sunny.

Ngày cắm trại rồi cũng đến, tibu không còn thích cái không khí nhộn nhịp như đã từng, nhân tin gọi Nhân mang bộ đồ câu cá để hai thằng đánh lá, khỏi mất công lằng nhằng dựng trại và dọn dẹp.

Hôm nay là một ngày khá đẹp trời, nắng ấm không một chút mây mọi người ai cũng đến đầy đủ. Tới Suối vàng, hai thằng im im xách bộ đồ nghề giả bộ đi lạc đề câu cá.

Phải nói là chán không chịu được, xung quanh chỉ có cây cối và nước, cá thì không cắn câu, hai thằng đành ngồi tán dóc chuyện trên trời dưới đất, tán qua tán lại thì tibu nhận được tin nhắn của Phuong

-Tibu với Nhân đi đâu rồi? Sao không vô với lớp cho vui

-Ừ hai đứa đang câu cá thôi, thích câu cá nên mang theo cần câu

-Vậy à, Phuong ra đó chơi chung cho vui nhen, trong này cũng chán quá

-Thôi, ở ngoài này chật lắm không đủ chỗ ngồi với lại cũng chán nữa, Phương cứ ở trong đó đi

Sau đó thì không thấy Phương nhả tin nữa, Nhân quay sang hỏi tibu:

-Sao rồi, tiến triển tới đâu rồi hả mày ? Chơi vậy có ác quá không, thằng Thắng có nói gì không?

-Đu xa để đạt được mục đích hehe, ác quá hả Nhân, tao đã làm gì đâu mà ác, tao muốn nó còn phải chịu đựng nhiều hơn nữa.

Thằng Thắng không nói gì, nhưng mày yên tâm tao không đụng gì đến con Phương đâu, tao chỉ cho nó một bài học và khiến nó hiểu nó cũng chỉ là người bình thường như bao người khác, đừng quá tự đề cao mình.

-Ừ tùy mày thôi, dậy mày tính hiếp dâm nó hả tibu? Khả khả

-Hiếp m mày á, nhìn tao giống hạng người đó hả, mà lâu lâu soi gương thấy cũng giống, Khả khả

Hai đứa cười ngả cười nghiêng, bắt chọt tibu hỏi Nhân

-Thôi không giỡn nữa, thật sự mày có biết tao đang nghĩ gì không Nhân?

-Lạy hồn, mày nghĩ gì sao tao biết ? Về chuyện gì mới được ? Nhân hỏi tibu

-Nếu một ngày tao chết đi, mày có buồn không ?

-Buồn con m mày, say nắng hả nói bậy bạ gì vậy ?

Rồi tibu im lặng một lúc

-Giày dép còn có số hưởng chi con người, chết lúc nào ai biết được. Haha

-Hồi trước mày chơi nhiều quá bị bại não rồi hay sao á tibu, haha. Ủa mà sao mày dặn thằng Vinh không đi chung với xe của lớp mà đi riêng bằng xe máy vậy?

- Ừ tao có dụng ý của tao, chờ đến tối rồi mày biết thôi. Ê cá cắn câu kia Nhân

Không bỏ công sức ngồi cả buổi sáng, cuối cùng cá cũng cắn câu, một con cá chép được gần một lạng. Đâu phụng, bực hết cả mình. Thế là hai đứa thả cá, vứt luôn cần câu xuống hồ và giờ tay thế không bao giờ câu cá nữa (chẳng qua là hai con gà đưa đòi bắt chước người ta câu cá thôi)

Chờ cả ngày trời cuối cùng đến tối, rồi thì cũng có bấy nhiêu trò, đốt lửa trại rồi nhảy múa cá hát, khủng nhất là cái khoản mua 30 lít rượu và uống bằng chén. Trời càng lúc càng lạnh, lạnh đến buốt xương sống, ai cũng ngồi xung quanh đống lửa.

Chẳng cần nói cũng biết, nhỏ Phương giả bộ ngu ngơ đi lòng vòng rồi chọn ngay chỗ ngay cạnh tibu làm như trùng hợp lắm. Tibu cứ ngồi im đấy, rồi Phương lên tiếng

-Trời lạnh quá tibu nhỉ

-Ừ lạnh và buồn

-Ủa sao tibu lại buồn?

-Ừ buồn vì lạnh

-Ủa sao tibu lại buồn vì lạnh. Phương hỏi tibu, mặt thì ngu ra

-Ừ tại vì mỗi khi lạnh thì thấy buồn

-Hừ, tibu đừng chọc Phương nữa, Phương nói chuyện đàng hoàng với tibu mà

Rồi tibu chợt giật mình nhìn về phía xa, rồi lên tiếng :

-Phương có thấy gì không? Góc cây ở phía xa kia, có bóng người ở đó

Phía xa, trong cái không gian tối đen và sâu hun hút dường như có một ai đó đang đứng bất động, như cứ đứng yên một chỗ và nhìn về phía lớp, cái cảm giác sợ hãi và có một chút rùng mình. Trôi về khuya, chỉ có tiếng gió rít, thỉnh thoảng lại hú lên như tạo ra một cái không gian đầy rùng rợn và bí ẩn. Bóng người đó, vẫn cứ bất động, nhìn về phía tibu và Phương.

A, ghê quá tibu ơi. Phương sợ quá à. Rồi bắt chọt Phương níu lấy cánh tay tibu thật chặt

tibu nắm chặt bàn tay lại, hình như tibu cảm thấy khó chịu khi Phương đụng vào người mình nhưng tibu vẫn cứ cố gắng chịu đựng không thì mọi công sức như đổ sông đổ biển.

Cứ thế 5 phút, 10 phút rồi 15 phút trôi qua...

-Ừ thôi ngồi đây, đợi tibu chạy qua xem ai đang đứng đó.

Rồi tibu bỏ tay Phương ra khỏi cách tay của mình, đi bộ đến gần gốc cây cười lớn lên rồi về nói với Phương

-Chẳng phải ai đâu Phương, chẳng qua là xe máy của thằng Vinh để đó, còn vắt cái áo khoác lên cành cây, làm mình thấy giống người thôi nè

-Trời, vậy mà làm Phương hết hồn. Lúc này Phương lỡ khoác tay tibu, tibu đừng giận nhé, tại Phương sợ quá thôi

-Ừ không sao đâu Phương nè

-Phương ngồi sát lại bên tibu, im lặng một hồi lâu như đang suy nghĩ điều gì đó rồi bật chột ngai ngừng lên tiếng

-Tibu à, lúc này khoác tay tibu Phương thấy ấm áp lắm, Phương... Phương...

-Sao vậy Phương? Tibu hỏi

-Phương... Phương... thích tibu

-Hả? Thích tibu hả, tibu có gì đâu mà Phương thích

-Tibu lúc nào cũng lạnh lùng hết, Phương không hiểu sao nhưng Phương cứ như bị cuốn hút vào tibu vậy. Không lúc nào mà không nghĩ về tibu, Nhân nói với Phương là tibu hiện giờ không có bạn gái, Phương làm bạn gái của tibu nhé, rồi Phương sẽ không bao giờ làm tibu buồn đâu.

-Ồ... tibu cũng không biết nữa, tạm thời mình cứ như thế này đi, còn quen nhau hay không thì cứ để mọi chuyện tự nhiên

-Vậy bữa nào rảnh rồi thì mình đi chơi nhé tibu?

-Ừ, sao cũng được nè.

Sự thật mà nói dường như lúc này tibu chẳng thể tập trung mà suy nghĩ đến những chuyện khác, trong đầu óc tibu bây giờ chỉ có hình ảnh của sunny, từng nhip đập trở nên chậm chạp và khó khăn đến lạ thường “Ước gì, em ở bên cạnh anh lúc này, em vẫn đang là một thành viên của cái lớp này, tập sống một cuộc sống có em chưa bao giờ khó khăn như thế sunny à.

Từ cổ chí kim, các bậc tiền bối thường dùng rượu để ngâm thơ đối ẩm thưởng thức cái tinh hoa của nghệ thuật, nhưng cũng có người dùng rượu để giải sầu, như muốn mượn nó để quên đi tất cả phiền muộn, quên đi những nỗi buồn.

Tibu đứng dậy, bỏ mặc Phương ở đó mà thật sự tibu cũng chẳng quan tâm đến sự tồn tại của Phương, tiến về phía Nhân và mấy đứa trong lớp, tibu thờ dãi, tay cầm chén rượu uống một hơi cạn hết. Cái thời tiết lạnh buốt, khiến tibu cần đến cái ấm áp mà sunny đã từng đem lại đến kinh khủng.

Cuộc sống của con người đôi khi ngăn ngui đến một cách khó hiểu, khi mà con người ta chưa kịp làm những gì mình mong muốn, khi mà con người ta còn đang hối hận vì những lỗi lầm đã gây ra thì thượng đế lại không cho họ một cơ hội để sửa chữa, mà dường như lại trừng phạt những gì họ đã làm.

- Uống đi Nhân, tối nay tao có tâm trạng không vui. Có một người anh em tốt cùng uống rượu giải sầu còn gì bằng nữa

- M, tao say quá rồi tibu ơi, uống cạn đi. Ha ha. Đêm nay thật là vui quá đi. Nhân lèm bèm

- Uống đi tibu, tao cũng say quá rồi Nhân ơi khả khả. Vinh lên tiếng (sau này, Vinh là một trong hai người tibu thân nhất ở trên lớp)

Một chén, hai chén rồi cứ thế cứ thế... rượu thì cứ uống nhưng sao càng uống lại càng tỉnh, càng uống lại càng buồn. Lòng tibu nặng trĩu, sao không gian lại trở nên nặng nề đến thế. Không biết Nhân và Vinh đã đi đâu từ lúc nào mà đột nhiên, tibu nghe thấy tiếng hai đứa nó la lớn ở phía đằng xa:

- Ê Vinh, mấy con ngựa nhìn vui quá mày ơi. Tiếng Nhân gọi (Hai thằng đều say cảm đầu, ở đó có ngựa vì là thung lũng nên người ta thả ngựa tự do qua đêm)

- Giờ tao ra nắm đuôi ngựa chơi, mày đi không Nhân, Haha vui quá vui quá !!!!

Rồi từ xa, mặc dù đã thấm men rượu nhưng tibu thấy bóng hai thằng thấp thoáng tiến về phía đàn ngựa, như bừng tỉnh tibu la lớn và kêu mấy thằng trong lớp

- Ê tụi mày, chạy ra đây với tao nhanh lên

Rồi tibu cố gắng chạy thật nhanh đến chỗ Nhân và Vinh, vừa đi vừa la lớn:

- Dm, hai thằng kia, bị điên hả? Ngựa đá chết m tui mày bây giờ

Tibu chạy tới, một tay ôm Nhân một tay thì giữ Vinh. Nhưng mà hai thằng đó lại say quá, miệng cứ lảm bảm

- Ngựa ơi, anh đến chơi với em đâyyyyyyy

Cũng may lúc đó, mấy thằng trong lớp chạy ra kịp, cùng nhau khiêng hai thằng đó vô khu trại của lớp. Rồi thì Nhân và Vinh cũng lên tiếng

- Tibu với Nhân nè, tối nay tao buồn quá, con bỏ bỏ tao theo trai rồi. Dm mà theo cái thằng nhiều tiền nữa chứ, con m nó!

- Dcm, kệ m nó đi, việc đ gì phải buồn vì những đứa như thế. Tibu nói

- Nhưng mà tao nhớ nó quá tibu ơi. Vinh lảm bảm

- Haizzz, thôi buồn thì cứ buồn đi, rồi cũng sẽ hết, có anh em ngồi đây với mày rồi đừng suy nghĩ nhiều nữa. Cứ vui chơi đêm nay là được. Quên hết con m nó đi, tối nay tao cũng buồn, thôi uống tiếp đi.

Ngồi gật gù cả tiếng đồng hồ mới thấy Nhân lên tiếng, có lẽ tỉnh rượu rồi, đêm nay Nhân buồn, không ai biết nhưng tibu biết điều đó, có lẽ Nhân đang buồn vì chuyện tình cảm, cũng chẳng biết nói sao vì Nhân không muốn nói về chuyện này, chỉ khi nào chịu hết nỗi thì lại tâm sự với tibu.

Đúng lúc đó thì thằng Vinh lại xin thuốc hút, mặc dù nó không biết hút thuốc, trong khi chỉ còn một điếu duy nhất, thôi thì cứ như hồi học cấp 3, hút chung một điếu !.

Vậy mà không khí trở nên ảm áp đến lạ thường, nó ảm cúng cứ như một gia đình, ba thằng không ai nói ai dường như đều có một nỗi buồn trong lòng, nhưng nó lại không còn quan trọng nữa, khi mà cả ba cùng uống rượu, cùng say cùng chia sẻ nhau điếu thuốc.

Như là cùng nhau chia sẻ nỗi buồn hay niềm vui trong cuộc sống vậy. Bạn bè, chẳng ai hoàn hảo nhưng những lúc cần họ bên cạnh, họ sẵn sàng chia sẻ tất cả với mình. Không cần phân biệt giàu nghèo gì, chỉ có cái tình là đủ. Đôi khi chỉ là một chén rượu với vài câu ăn tục nói phét nhưng cũng đủ làm cái lòng đang nặng trĩu của một con người trở nên nhẹ nhõm đến lạ thường..

Ai đó trách móc rằng sao mày lại quen thằng này, chơi với thằng kia! Mày có biết nó hư lắm không. Nhưng ai biết rằng đằng sau cái vẻ bên ngoài đó, nó thật sự quan tâm đến mình, những người bạn đó luôn bên mình những lúc mình cần.

Mà có một điều chẳng phải ai cũng biết, khi mà dù trong tình huống nào, dù có nguy hiểm hay ảnh hưởng đến tương lai của họ, họ cũng chẳng mấy may suy nghĩ mà đến bên cạnh giúp đỡ mình ngay.

Đêm nay Nhân buồn, Vinh cũng buồn ... hai thằng say cảm đầu và ngủ từ lúc nào. Những chén rượu cạn hết rồi, nhưng sao nỗi lòng của tibu vẫn còn đó, sao nó không vui đi chút nào. Nó khó chịu lắm, ăn dần ăn mòn trái tim của tibu.

Chẳng thể nói cùng ai, trong lòng tibu biết rồi một ngày không xa sunny sẽ lại trở lại Đà Lạt nhưng làm sao tibu có thể đối mặt với sunny? Rồi tibu sẽ đủ can đảm để một lần nữa chen vào cuộc sống của sunny nữa không..

Bỗng nhiên tibu đứng dậy, chạy thật nhanh về phía bụi cây nôn hết tất cả trong bụng ra, mà có gì chứ, chỉ có rượu và rượu mà thôi. Bụng đau thắt lại, nước mắt nước mũi lại trào ra, nó khó chịu và cực kì đau đớn, tibu thậm chí không dám thở vì sợ nó sẽ lại đau, tibu chột bật cười. Nụ cười đó đầy cay đắng, cười nhưng dường như nước mắt đang chảy ngược vào tim, như đang cười với cuộc đời, cười chính bản thân mình..

Rồi tibu về trại của mình, nằm xuống gác tay lên trán... suy nghĩ... cứ nghĩ về những hình ảnh của sunny mãi thôi, chẳng thể nào tibu quên được những hình ảnh của sunny, dù chỉ một phút hay thậm chí là một giây, những hình ảnh đó còn kéo vào tận trong từng giấc mơ của tibu và chẳng bao giờ thoát ra được, rồi mắt tibu sao thấy cay cay...

Tibu thiếp đi từ lúc nào, trong giấc mơ tibu nghe tiếng sunny gọi mình như ngày nào

“Tibu thấy sunny có dễ thương không? tibu phải ở bên cạnh sunny mãi nhé, không được vất chanh bỏ vỏ sunny đâu nha” Vẫn cái điệu bộ và giọng nói đáng yêu đó, dường như nó chưa bao giờ nhạt nhòa trong tâm trí và trái tim tibu..

Rồi tibu cứ thế, cứ ngủ lan man và chập chờn, một phần vì rượu nên không tỉnh được, một phần vì trời lạnh. Chỉ có điều, khi trời còn đang tối chập choạng và chưa sáng, tibu có cảm giác như ai đó đang ôm mình. Có lẽ là một thằng nào đó năm mơ sinh ra hoang tưởng và ôm tibu lấy tibu mà thôi..

5h Sáng tibu giật mình tỉnh dậy. Hai cánh tay đang ôm tibu. Dcm một là cánh tay lông lá của thằng Thắng. Oắt đồ phắc, cánh tay thứ hai rõ ràng là của con gái, nhìn kĩ lại thì ời mềng ời. Cái cảnh chẳng ai có thể nghĩ ra nổi. Thắng đang nằm ôm Phương, Phương thì nằm ôm tibu. Tibu giật bắn cả người, ngồi dậy ngay lập tức, chẳng hiểu sao rõ ràng đây là lều của con trai, con nhỏ Phương ngủ ở đây từ lúc nào. Đ thể nào mà tưởng tượng được. Cái m gì đang xảy ra đây !!!!

Rồi tibu liền chạy ra ngoài, đóng lều vẫn còn cháy âm ỉ, tibu ngồi sát đó, cố nhớ những gì xảy ra tối qua. Thằng Vinh cũng vừa mới dậy, tiến đến ngồi cạnh tibu và nói:

- Dm tối qua say quá tibu ơi, tao chui qua lều con gái ngủ, ời tèm hem ở bên đó. Khả khả. Nghe nói con Q dính chương nguyên miếng thịt lên đầu. Vài hahaha

- Tao còn vải hơn mây nữa, con Phuong nó qua lều nằm ngủ cạnh tao nè, bà m nó. Còn ôm tao nữa chứ. Đ hiểu!

Rồi Phuong cũng thức dậy, tiến về phía tibu mỉm cười và nói :

- Tối qua tibu ngủ được không? Tối qua ngủ ấm nhỉ

Đầu tibu như muốn nổ tung, ầm cái con m mây chứ không lẽ chửi thẳng vô cái bản mặt trơ trọi của mây. Tibu nói

- Ủa sao tối qua Phuong lại nằm cạnh tibu?

- Thì tại thằng Vinh ói đây chỗ con gái, không có chỗ ngủ nên Phuong qua đây ngủ, tibu nói

Phuong nằm cạnh tibu mà

- Ủa có hả, sao tibu không nhớ gì hết? Tibu hơi nghi ngờ và hỏi lại

- Có mà, tibu còn... còn....còn.. hun má Phuong một cái nữa!!!

- Hờ ?????? Có nữa hả? Sao tibu không nhớ gì hết

- Phuong không biết, nhưng tibu phải chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm chứ.

Tibu im lặng không nói gì chỉ nhìn Phuong một cái rồi đứng dậy, đi sang phía hồ ngồi và suy nghĩ

“Móa nó, chịu trách nhiệm gì chứ, mình thừa biết là chẳng có chuyện đó nhưng thôi, dù sao mình cũng đang cần nó. Không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng đến vậy” Tibu mỉm cười

Có một điều tibu nhớ rất rõ, khi đang ngồi uống rượu đêm qua, tibu nghe được nhóm của sunny nói chuyện.

- Ê tụi mày, hình như sunny sắp lên Đà Lạt chơi rồi !!!

....

Haizz anh nhớ em sunny... vậy là anh sắp được gặp em sao?...

Ngày mai là ngày cuối cùng em rời xa nơi này, rời xa cái đất Đà Lạt yêu dấu, khắc sâu biết bao nhiêu kỷ niệm giữa em và anh, em thấy nhớ anh vô cùng tibu à. Không hiểu tại sao giờ này, em lại thấy nhói đau trong lòng ngực mình, có phải vì em sắp rời xa anh không... hay là vì cái cách anh lạnh lùng trong những ngày cuối cùng em còn ở đây.

Em sắp đi thật rồi, em không nhớ tibu à... Đêm này thật lạnh, nhưng trăng sáng quá, còn anh... anh đang làm gì, có nghĩ về em như em luôn nghĩ về anh không...

Rồi cái ngày em không bao giờ mong đợi cũng đến, cái ngày cuối cùng em được đứng trên lớp học. Nơi mà em và anh cùng nhau kết thúc những buổi học, nơi mà mỗi khi em nhìn xuống cuối lớp thì thấy anh đang nhìn em trìu mến và đầy yêu thương, nơi mà anh khiến em phải rơi lệ vì hạnh phúc.

Điều đó không thật đẹp sao hả anh? Bên nhau những lúc trời mưa, em nhớ cái khoảnh khắc khi anh nhìn em, trìu mến và ấm áp vô cùng, anh im lặng và không nói gì chỉ nhìn em mãi thôi, nhưng... em cảm nhận được cái tình cảm không bờ bến mà anh dành cho em. Vậy mà.. vậy mà cái ngày cuối em ở trên lớp, sao anh không đến? Nước mắt em cứ tự tuôn ra mãi không ngừng, em không nhớ xa anh.

Hình như em nuốt tiếc quãng thời gian đã trôi qua, đôi mắt em cứ hướng về phía cánh cửa, nơi mà anh sẽ bước qua. Nhưng dường như sự hy vọng đó cũng như những giọt nước mắt của em, rơi xuống nơi em đang đứng và tan ra như không bao giờ tồn tại. Và anh đã không đến... anh có nghe thấy không, nghe thấy tiếng từng mảnh vỡ từ trái tim em đang rơi xuống...

Mình sẽ lại được gặp nhau chứ, tibu?

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Gặp Lại Sunny

Sau cái đêm cấm trại, Phuong muốn tibu phải làm bạn trai của mình, đầu đó phảng phất mùi thuốc ở đây, thật ra đó có lẽ là một cái bẫy định sẵn của Phuong, nhưng Phuong đâu biết rằng Phuong mới chính là con mồi trong cái bẫy mà tibu tạo ra.

- Tibu, sao Phuong rù hoài mà tibu không chịu đi chơi với Phuong?
- Ừ tại tibu không rảnh thôi, với lại mệt trong người nên không muốn đi đâu hết
- Tibu mệt gì trong người? Đã khám bệnh chưa? Rồi ai lo ăn uống cho tibu? Tí nữa học xong tibu tự đi xe về được không?
- Tibu tự về được mà, à mà tí nữa học xong để tibu chở Phuong về nhà
- Thật hả tibu, ok nè

Đã Lạt đêm nay thật lạnh, khiến con người ta thật buồn. Đôi khi là cảm giác lạc lõng và mất phương hướng. Mãn đêm đôi khi thật đẹp và huyền ảo, nhưng cũng thật đáng sợ. Một ngày nào đó, khi nhìn về phía trước, khi mà chính bản thân chúng ta cũng chẳng thể xác định được mình cần gì và phải làm gì điều đó thật không dễ chịu chút nào.

Ai đó hỏi bạn sống vì điều gì, bạn sẽ trả lời như thế nào?

Một câu hỏi mà có lẽ trong lòng tibu vẫn chưa có lời giải đáp...

Rồi tibu nhìn thấy bóng dáng của mấy đứa trong lớp thấp thoáng phía xa, tibu liền lên tiếng:

- Ôm tibu đi
- Hà? tibu nói gì? Phuong bất ngờ hỏi
- Ôm tibu đi!!! Tibu hơi nặng giọng với Phuong

Rồi cứ thế hai đứa đi trên một đoạn đường mà không ai nói tiếng nào. Qua khu đường sinh viên thì tibu mới mở miệng:

- Bỏ tay ra đi Phuong, đừng ôm tibu nữa
- Sao vậy tibu ? Tibu không thích sao

Tibu im lặng, rồi xe cũng đến nhà Phuong. Phuong xuống xe nhìn tibu, nhưng tibu cũng chẳng thèm để ý. Rồi bỗng có một thằng nhóc (theo tibu biết thì có lẽ là con chủ nhà trọ của Phuong) lên tiếng:

- Thằng kia, vô đây làm gì mà?

Tibu thấy buồn cười vô cùng, nó chỉ là một thằng nhóc 9x không hơn không kém. Mà xã hội bây giờ loạn quá, mấy thằng nhóc không coi ai ra gì, cứ thích thể hiện với mọi người trong khi bản thân mình không có gì tài giỏi. Nhưng tibu cũng chẳng nói gì, mà vẫn cứ im lặng bỏ mặc thằng nhóc đó nói gì thì nói. Rồi tibu quay sang nói Phuong:

- Thằng lớp mình thích Phuong thật lòng đó, Phuong thấy sao?
- Thằng Thằng hả? Nhìn nó mặt cảm tình lắm, Phuong ghét nó từ đầu đến chân
- Ghét nó vì nó xấu mà còn dám thích Phuong hả, nếu không thích người ta cũng không cần phải coi thường người ta đâu Phuong à. Thôi Phuong ngủ ngon nha, tibu về
- Tibu ngủ ngon nha, tối buồn thì nhắn tin cho Phuong

Rồi tibu quay đầu xe, không quên lườm thằng nhóc lúc nãy một cái. Chỉ có điều buồn cười là thằng đó lại nổi máu côn đồ và chửi tibu:

- Mày mà dùng xe tao đập chết m mày.

Tibu vẫn cứ im lặng chạy xe, không hiểu từ lúc nào tính tình tibu trở nên trầm và biết kiềm chế rất nhiều, chẳng biết có phải do sunny hay không nhưng tibu bây giờ tốt hơn tibu ngày xưa. Có lẽ thế...

Buổi sáng hôm đó đi học, không hiểu có chuyện gì sẽ xảy ra mà trong lòng tibu cứ thấy bồn chồn và khó chịu đến kinh khủng. Hay là nó như một điều gì đó giống như là điềm báo trước?

Tibu vẫn cùng Nhân ngồi trên căn tin như mọi ngày, điếu thuốc và ly cafe không còn ngon như mỗi ngày. Tibu vẫn thấy trong lòng như hàng ngàn con kiến đốt.

- Nhân, hay về lớp sớm đi mày. Tao thấy hình như sắp có chuyện gì xảy ra, tao khó chịu lắm

- Ủ tầy mầy, dậy thì về lớp.

Hai đứa đang tính về thì Phuong từ bàn khác chạy sang, nói với Nhân:

- Từ từ rồi về lớp Nhân, hôm nay Phuong đãi Nhân ăn kem, ngồi chơi với tui Phuong xiu nữa đi

- Sao tibu? Nhân hỏi tibu

- Thôi Nhân không hiểu sao tao muốn về lớp lắm !!!

Mặc dù vậy nhưng không hiểu tại sao nhỏ Phuong giống như muốn níu kéo hai thằng ngồi lại căn tin vậy, tibu thấy trong ánh mắt Phuong có điều gì đó rất lạ. cuối cùng thì tibu cũng phải ngồi lại vì Nhân chưa chịu về lớp.

Được khoảng nửa tiếng thì cả đám trở về lớp, tibu về lại chỗ ngồi của mình. Ngay lúc đó Vinh chạy qua chỗ của tibu và nói:

- Nãy giờ có gặp ai không tibu?

- Điền hả mầy, tự nhiên gặp ai. Tibu nói

- Mày không gặp sunny hả, nó mới về cổng sau được 5 phút đó

- Dm, mấy cái này không đùa nha mầy

- Dcm, tao mà lái xe cán chết

Tibu như chết lặng... thành thật...thành thật... tibu nghe rõ từng nhịp đập của trái tim mình, từng hơi thở trở nên khó khăn hơn rất nhiều, thậm chí là không thở được. Chấp nôi lại tất cả tibu hiểu rằng chính con Phuong biết chuyện này và cố gắng kéo dài thời gian để tibu không gặp sunny.

Rầm.. tibu đập tay lên bàn và nói to:

- ĐMmmmm Sao mọi người ai cũng biết mà không nói tibu lấy một tiếng hả ??????

Rồi tibu lao thật nhanh về phía cổng sau... đủ nhanh để chưa đầy 5 phút nữa, tibu có thể gặp sunny... có thể gặp người mà tibu nguyện đánh đổi tất cả chỉ để nhìn thấy nụ cười đó, ánh mắt đó, dáng đi đó.... để có thể gặp lại người con gái đó, thiên thần trong lòng tibu..

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn*... được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tình Yêu...

Tìm tibu đập nhanh hơn bao giờ hết, bao nhiêu ngày tháng đã trôi qua rồi cũng đến ngày sunny trở lại.. nhưng dường như trong tibu lúc này có một điều gì đó, một điều gì mà dường như không thể nào diễn tả bằng lời được, nó nghẹn ngay cổ họng tibu lúc này.

Trong lòng tibu thấy bức mình và căng gien hơn bao giờ hết, tất cả mọi người, sao không ai nói cho tibu biết một tiếng về sự có mặt của sunny hôm nay... vậy mà.. vậy mà cứ im lặng như không có chuyện gì xảy ra.

Tibu chạy thật nhanh, chạy bằng tất cả sức lực mà mình đang có, đoạn đường mà ngày nào hai đứa vẫn cùng nhau đi chung. Từng bậc thang ngả màu vì rêu xanh, hai bên từng hàng thông cao vút và xanh mượt. Gió vẫn thổi như thế, rì rào.. rì rào thỉnh thoảng lại rít lên.

Đã bao lâu rồi nhỉ, dường như đã từ rất lâu rồi mọi thứ đã có lẽ thay đổi vì màu của thời gian, nhưng liệu tình cảm giữa hai đứa có còn được như xưa nữa không..

Tibu dừng lại, ngay trước dãy nhà A25, người tibu như bất động, không còn thở được nữa, mọi thứ bất chợt dừng lại. Ngôi nhà cũ kĩ, những hàng thông già, mọi thứ nhòe đi trong mắt tibu.

Dáng đi đó... dáng đi đó chẳng phải rất quen thuộc sao... vẫn đôi giày búp bê, vẫn chiếc áo khoác mỏng và mái tóc thẳng thướt tha nhưng không còn dài như trước nữa...

Người con gái mà tibu luôn yêu thương, luôn mong nhớ từng đêm từng ngày, luôn tồn tại trong hơi thở của tibu từng phút từng giây, người con gái mà tibu chỉ dám gặp trong giấc mơ mỗi đêm chẳng phải đang trước mắt tibu sao?

Sunny chậm rãi từng bước một, vẫn cái dáng đi đáng yêu như một đứa con nít... sunny hơi gầy, nhưng từ đằng sau tibu biết rằng sunny không còn hốc hác như trước nữa. Khoảng thời gian trôi qua, có lẽ sunny đã sống rất tốt nhưng sao sunny lên mà không báo tibu một tiếng nào, không lẽ... không lẽ sunny đã không còn muốn gặp tibu nữa, sunny không còn nhớ đến tibu nữa...

Tibu đưa tay lên gạt những giọt nước trên mắt để không làm nhòe đi cái hình ảnh của sunny trước mặt mình, tibu sẽ chạy đến thật nhanh ôm lấy sunny, để sunny không bao giờ rời xa tibu được nữa, dù chỉ là một giây phút ngắn ngủi.

Sunny một bước, tibu lại bước thêm một bước... tibu cứ lèo đèo theo sau sunny, nhìn sunny từ đằng sau... Tibu hít một hơi thật sâu, rồi chạy thật nhanh đến bên cạnh sunny. Tibu ôm chặt lấy sunny...

- Đừng đi đâu nữa em nhé, đừng đi đâu nữa sunny nhé... em đừng nói gì cả, hãy cứ im lặng để anh có thể tận hưởng giây phút này, giây phút hạnh phúc trong cuộc đời anh...

- Đã bao lâu rồi sunny? bao lâu rồi anh mới có thể ôm em như lúc này. Từng ngày đã qua, anh đã phải sống ở địa ngục quá lâu. Mỗi khoảnh khắc trôi qua lại là một tiếng tik tắc đầy khó khăn và đau khổ khi anh sống không có em.

- Em có biết không, khi em bỏ đi anh đã lạc trong một lối đi không ánh sáng quá lâu, anh tưởng mình sẽ không thoát ra được, nhưng cũng vì em mà anh đã đứng dậy.

Rồi cứ thế, tibu ôm sunny thật chặt, cả hai im lặng... tibu hít một hơi thật dài, vẫn cái mùi thơm từ tóc sunny, nhẹ nhàng, thoang thoang qua khứu giác của tibu. Nó không mạnh mẽ để rồi sớm tan biến trong không khí, mà cứ phảng phất và không bao giờ quên được. Vậy là, không rời xa anh nữa sunny nhé...

.....

Rầm rầm... tiếng tibu đạp bàn. Đôi mắt đỏ lên vì tức giận và đầy cảm hận, không khí trở nên nặng nề hơn bao giờ hết, tibu không thể giữ được bình tĩnh được nữa, mà lồng lộn lên như một con thú dữ, một con thú bị tổn thương nặng nề...

- Tại sao tụi mày không ai nói với tao một lời hả? Sao không ai nói cho tao biết là sunny lên?

Bạn bè cái kiểu đ gí dấy, tao luôn coi những người trong lớp như tụi mày là bạn bè của tao. Vậy mà giờ như thế này? Tụi mày biết tao nghĩ gì mà. Tibu hét lên

- Thôi tibu, được rồi, kệ tụi nó đi, quan tâm làm gì.

- Đm mày thấy sao hả Nhân, ai tao cũng sống tình nghĩa, vậy mà giờ thế này. Mày có biết là kể từ khi sunny xuống, hầu như tháng nào sunny cũng lên lại đây, vậy mà tụi nó không cho sunny gặp tao, cũng không nói cho tao biết.

- A dù, dấy hả?

- Đm, tao nói rồi, giờ tao cần cái đứa nào trong lớp này nữa, ngoại trừ anh em của tao, từ giờ có chuyện gì thì cũng đừng nhờ thằng này nữa, cái lớp này tao cũng cần, coi như gạch tên tao đi.

- Làm gì mà ghê dấy, tưởng mình là cái rồn của vũ trụ chắc? Tiếng một vài đứa trong lớp

- Tụi mày là cái con c gì, có gì khó chịu hả? Đm cứ lên đây, tao hầu. Đm nó chứ, tao đang điên đây. Lớp này, đ là cái gì hết. Không phải cái sự thật là trong lớp đại học thì mệnh ai người đó sống sao? Hôm nay thì nói xấu người này, hôm sau thì đâm chọt người kia. Đ phải ngoại trừ mấy thằng bạn thân trong lớp thì tụi mày đ ai dám gần tao sao, sợ tao ảnh hưởng đến tụi mày sao?

Tao làm mà, tao làm khi cứ sống tình nghĩa với tụi mày.

- Thôi Nhân ra ngoài với tao, học làm đéo gì nữa, nhậu đi

- Uống đi Nhân, tao nói thật, lớp đ gí mà cư xử tao thấy như thú đối xử với nhau, mày thấy tụi nó vậy được không?

- Ủ chơi dấy là bẻ quá

- Con nào cũng nhận là thân, con nào cũng nói là quan tâm tao. Vậy mà bây giờ dấy đó, tức nỏ nỏ.

- Thôi kệ cm tụi nó đi tibu.

- Ủ.. thôi...uống...

Bỗng nhiên tibu bịt miệng lại, chạy thật nhanh vào phòng vệ sinh. Tibu cười, bỗng nhiên thấy buồn cười khi mà bụng tibu đau quặn lại, như tất cả lực phủ ngũ tạng đang bị xáo trộn, nước mắt nước mũi tibu trào ra vì quá đau. Không biết từ lúc nào, cứ động một tí rượu, cứ ăn uống một tí là tibu lại ói ra tất cả, đôi lúc máu ra nhiều đến giật mình. Tay tibu run bần bật, tibu thấy sợ...

Cảm cảm giác sợ hãi đến tận cùng...

Ừ thì cứ giả bộ say quá nên mệt đòi về nhà...

Tối đó thì Phuong nhắn tin cho tibu

- Tibu rảnh không, đi uống cafe đi?
- Thôi tibu đang mệt, để bữa khác đi Phuong
- Sao tibu chán quá vậy, để Phuong rủ hoài mà không chịu đi, ý tibu là gì đây?
- Phuong muốn rõ ràng chứ gì, ừ được rồi đây cũng là thời điểm thích hợp. Ờ đó! Giờ tibu lên nhà Phuong.

Hai đứa im lặng một hồi lâu, tibu mồi một điếu thuốc rồi lên tiếng, phá vỡ cái không gian yên tĩnh và nặng nề đó:

- Phuong muốn gì?
- Vậy tibu, tibu muốn gì? Không biết từ lúc nào Phuong yêu tibu rồi, sao tibu cứ hoài như thế, cứ im lặng và tỏ ra bất cần
- Vậy Phuong biết Thắng yêu Phuong không?
- Phuong biết, thì sao? Nhưng Phuong không có cảm tình với Thắng.

Tibu hút một hơi thuốc thật dài rồi nói tiếp:

- Không có cảm tình thì ít nhất cũng phải tôn trọng người ta, Phuong có quyền sai bảo Thắng như một con chó sao? Hay có cái đặc biệt quyền là tát, là đánh hay là đá nó mỗi khi khó chịu hả?
- Phuong... Phuong...
- Phuong cái gì hả? Nói thẳng cho Phuong biết, tất cả chỉ là do tibu sắp đặt, tất cả chỉ là kế hoạch tibu làm cho Phuong yêu tibu mà thôi. Giờ thì sao, giờ thì Phuong bắt đầu thấy hơi ngẹn lại trong cổ họng, lồng ngực thì nhói lên vì đau rồi chứ gì? Đó là cảm giác của Thắng lúc này.
- Tibu.. tibu thật là dễ tiện.

Tibu khẽ cười và nói:

- Tibu khốn nạn, tibu dễ tiện nhưng chẳng liên quan gì tới Phuong, và Phuong cũng không bao giờ có cái quyền gọi sunny là con. Phuong tuổi gì mà dám gọi như thế. Nói thật Phuong chỉ là cái loại gái ưa mấy thằng nhà giàu, ưa mấy thằng đẹp trai mà thôi.

Tự nhìn lại mình đi, Phuong tốt hơn ai mà tự đề cao mình quá vậy. Nói thẳng ra, những thằng khác đến với Phuong chẳng qua là coi Phuong như là một thứ đồ chơi mà thôi, không hơn và không kém, Phuong tự nghĩ lại đi. Bao nhiêu thằng ở lại bên cạnh Phuong được lâu.

Rồi hai hàng lệ Phuong rơi xuống một cách nhanh chóng, nó như đâm thẳng vào tim tibu mặc dù tibu không có cảm tình với Phuong, con gái khốn đó là một điều khiến bất cứ người con trai nào cũng khó chịu và thật sự đau lòng, nhưng tibu vẫn cố gắng kiềm chế và tỏ ra độc ác đến một cách kì lạ.

Âu thì tận sâu trong lòng tibu, tibu thật sự cũng muốn giúp Phuong nhìn ra giá trị của cuộc sống, giá trị của những người xung quanh và biết yêu bản thân Phuong mà thôi.

Rồi tibu tiếp tục nói

- Phuong không bao giờ có thể so sánh được với sunny, trái tim Phuong vốn dĩ không có sự nhân hậu.
- Hic.. vậy.. vậy sao mỗi lần đi học về tibu đều kêu Phuong ôm tibu? Không phải tibu có tình cảm với Phuong sao?
- Tình cảm? Phuong không đủ thông minh rằng khi có mặt những đứa trong lớp, những đứa bạn thân của sunny thì tibu mới kêu Phuong ôm tibu sao? Ừ tibu cố ý để tụi nó thấy, cố ý để mối quan hệ của tibu và Phuong lọt đến tai sunny. Đơn giản là tibu muốn sunny quên tibu. Phuong đối với tibu chỉ là một công cụ trong những gì mà tibu đang làm thôi.

Phuong cứ khóc mãi... khóc mãi. Trái tim tibu lúc này vô cùng khó chịu, rồi tibu vẫn cứ tiếp tục:

- Hãy thật tỉnh táo khi trao cho ai tình cảm của mình Phuong à, đừng quá dễ dãi. Biết sao tibu nói vậy không? Thằng bạn tibu làm công an bảo vệ mục tiêu trên XYZ, nó gặp Phuong rồi, nó kể tibu là Phuong đi hát karaoke chung với tụi nó, thằng bạn nó sàm sỡ Phuong một cách dễ dàng mà Phuong chẳng phản ứng gì cả. Hãy yêu bản thân mình hơn nữa, đừng dễ bị lợi dụng. Hãy sáng suốt nhận ra đâu là tình cảm thật. Biết Thắng nói gì với tibu không?

“Tibu đừng làm tổn thương Phuong được không?”

Chẳng phải khi Phuong bỏ người yêu để theo tibu, những đứa bạn thân trong nhóm Phuong coi thường và trở nên ghét Phuong lắm sao? Đừng sai lầm thêm nữa, hãy sống tốt cho mình và cho mọi người.

- Tibu... nhưng Phuong có tình cảm với tibu thật lòng mà..tibu.. tibu

- Thôi tibu về đây, hãy suy nghĩ kĩ về tất cả và đừng khóc nữa. Tibu xin lỗi..

Tibu đập điều thuốc một cách nhanh chóng, cũng như đập tất cả đối với Phuong. Rồi lạnh lùng bước đi.

Vẫn thẳng nhóc hôm bữa, tibu nhìn lên và la lớn:

- Nhìn con c gì thẳng nhóc con, đâm chết m mày bây giờ, ngon thì bước qua đây mày. Rồi thì thẳng nhóc cũng im thin thít, mặt mày trắng bệch không nói lên được một lời. Ôi, cuộc sống lúc nào cũng hài hước thật...

<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Khi-Tinh-.../ZWZCA0ZD.html>

Bây giờ, tibu không cần phải kiềm chế cũng không cần phải nhịn nhục gì nữa, tibu đã hy sinh tất cả vì sunny, điều đó có nghĩa là tibu đã từ bỏ cuộc sống của chính mình, liệu tibu có đủ dũng cảm để người mình yêu đau khổ mỗi khi nhớ đến mình, yêu có phải là hy sinh khi không thể mang đến hạnh phúc cho người mình yêu, hay chỉ đơn giản là mong đợi mỗi ngày trôi qua là một nụ cười lại nở trên môi của cô ấy?

Hoặc là đôi lúc chỉ nghe giọng nói ảm áp qua một cú điện thoại : ừ em khỏe và sống tốt, anh thế nào? Hay một ngày nào đó, trước lúc nhắm mắt lại thấy lòng bình yên đến vô cùng khi nghe tin : Ủh anh ấy đối xử rất tốt với em, khiến em sống hạnh phúc và vui vẻ. Liệu mọi thứ có trở nên vô nghĩa không? Ậu cũng là cái duyên số, con người ai cũng có số mệnh, vấn đề chỉ là thời gian... Thôi thì hãy cứ âm thầm và lặng lẽ.

Bước lên xe máy, Tibu thấy trong lòng vô cùng nhẹ nhõm nhưng lại vô cùng đau đớn, đôi lúc có những thứ nhẹ tựa lông hồng nhưng cũng có những thứ nặng tựa thái sơn...

Ừ thì hôm đó, tibu đã không bước đến và ôm lấy sunny, chỉ từ xa nhìn sunny bước đi mà trong lòng đầy đau đớn, như đứt đi từng đoạn ruột, mọi thứ xé nát trái tim tibu, thôi thì cũng đành nhìn sunny bước đi một lần nữa bằng hai đôi mắt đang nhòe đi vì nước mắt...

Sunny một bước, tibu lại một bước, sunny không biết rằng tibu đang theo sau sunny, từng giọt nước mắt tibu lại rơi một lần nữa, tay tibu nắm chặt lại, dồn hết tất cả sức lực còn lại để níu kéo cái cảm xúc muốn chạy tới ôm lấy sunny... Rồi thì bóng dáng đó cũng dần mất đi trong mắt tibu, hình ảnh người con gái đang xa dần xa dần và biến mất trong cái không gian rộng lớn...

Tình yêu khiến con người phải rớt lệ vì hạnh phúc, nhưng cũng khiến con người gào thét trong hai dòng lệ vì đau khổ?

Tình yêu là gì? Như thế nào là đúng và thế nào là sai...

Có lẽ, không bao giờ có thể định nghĩa được tình yêu là gì...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Yêu Em Đến Những Hơi Thở Cuối Cùng Của Anh..

Kể từ cái ngày gặp lại sunny, mỗi ngày trôi qua lại là một ngày đầy đau khổ đối với tibu. Cái cảm giác mà mỗi đêm trôi qua, lại phải giật mình thức giấc, trong lòng hụt hẫng và thất vọng, lúc thì con đau hành hạ, lúc thì nỗi nhớ hành hạ.

Rồi cứ thế, khi đau tibu lại lạm dụng vào thuốc giảm đau mà không biết được rằng, chính cái thuốc giảm đau đó đang giết chết cơ thể mình dần dần.

...

- A lô, tibu nghe nè Phuong

- Tibu hả, Phuong muốn gặp tibu. tibu đừng lạnh lùng như thế nữa được không

-Tibu đã nói với Phuong rồi, không bao giờ Phuong có thể lay động được tình cảm của tibu. Tibu đang rất mệt mỏi và khó chịu. Phuong đừng làm phiền

tibu nữa

- Coi như Phuong van xin tibu được không, gặp Phuong một lần đi mà

Tibu thấy lòng mình khó chịu, khó chịu vì ân hận. Tibu đã lôi Phuong vào chuyện này, mà dường như mọi thứ đã vượt qua tầm kiểm soát của tibu, Phuong yêu tibu thật lòng mất rồi. Tibu nghĩ lúc này cần phải thật sự khiến Phuong từ bỏ tất cả, khiến Phuong căm thù và ghét tibu thì mới chấm dứt được.

- Thôi được rồi, muốn gặp phải không? Muốn quen tibu đúng không? Thay đồ đi, giờ tibu qua đón

Rồi tibu lấy điện thoại, gọi cho Beo

- Beo hả? Tụi mày đang ở đâu? tibu hỏi

- Đang ở nhà thằng Bi trên số 4 nè, có chuyện gì hok?

- Có chuyện cần giúp, tụi mày trên đó làm gì?

- Đang ngồi đập với tụi nó, cháy quá rồi, lên chơi chung cho vui khà khà.

- Ủ, ngồi đó, tao lên liền

Tibu đón Phuong, chẳng cần nhìn Phuong dù chỉ là một lần, chạy thật nhanh đến nhà Bi. rồi Phuong hỏi tibu :

- Đi đâu vậy tibu?

- Muốn yêu tibu, muốn quen tibu đúng không? Vậy cứ im lặng và đừng nói gì.

Đến nhà Bi, tibu nắm tay Phuong và đi thật nhanh vào trong, đập vào mắt Phuong là cảnh một đám thanh niên, chân tay thì xăm trổ, tóc thì cạo trọc. Phuong thấy hơi sợ, đặc biệt là có một cái mùi tanh rất khó chịu xộc vào mũi Phuong.

- A dừ, tibu hôm nay lạ mày, lần đầu tiên thấy mày dẫn con gái đi cùng, bỏ hả. khà khà. Tiếng mấy thằng trong nhà hỏi?

- Bỏ đ gi, tụi mày cứ ngồi im đó cho tao. Chuẩn bị đốt dùm tao

Rồi tibu quay lại nói Phuong

- Phuong muốn quen tibu sao, ok. Đây là cái thể giới tibu đang sống, trong đó là ma túy tổng hợp, muốn yêu tibu. Được thôi, hút nó! hút nó đi rồi Phuong muốn gì cũng được. Bì đâu, đốt dùm anh đi em!!!

Rồi Beo lên tiếng

- Hút đi em gái, hút đi rồi anh cho em lên thiên đường, làm cho em sướng. Khà khà

Mặt Phuong không còn giọt máu, trắng bệch, rồi Phuong như sắp bật khóc vì sợ, không phải tibu muốn dồn ép Phuong đơn giản là tibu biết Phuong sẽ không làm điều đó. Tất cả như quá sức tưởng tượng của Phuong.

Phuong đứng đó bất động, và bắt đầu khóc. Tibu lớn tiếng

- Sao Phuong, hút đi chứ, muốn gia nhập thể giới của tibu mà?

tibu nói

- Hic.. hu.. Phuong xin lỗi, tibu tha cho Phuong đi. Tha cho Phuong đi, huhu. Phuong nấc lên từng lời

- Sao? Không đủ can đảm hả, vậy đi về và nín đi

Tibu chở Phuong về nhà, trước lúc về tibu nói với Phuong

- Phuong không bao giờ họp với tibu, hơn nữa cho dù Phuong có hút tibu cũng không cần, đơn giản là tibu không quan tâm đến Phuong. Hãy biết yêu thương mình hơn và suy nghĩ một chút đi, không còn nhỏ nữa! Hãy sống vui vẻ, tibu xin lỗi

Phuong vẫn thế, im lặng và khóc...

...

“Cháu là tibu phải không? Trước hết cháu phải hết sức bình tĩnh. Cháu bị ung thư, điều quan trọng là cháu cần phải hết sức lạc quan và tập trung chữa trị. Hy vọng khỏi bệnh không phải là không có, nhưng tinh thần là cực kì quan trọng. Cháu nên thu xếp nhập viện sớm!”

...

Tibu lại ngồi đó, trên tay cầm bức ảnh của sunny và cười một mình.. cười vì hạnh phúc, cười vì sunny hay là cười vì cuộc đời. Mọi thứ nghiệt ngã đến vô cùng. Đến một mức độ nào đó, vượt qua sự chịu đựng của một con người, họ cần ai đó bên cạnh mình lúc này, cần một ai đó để có thể thật sự chia sẻ mọi thứ với mình, nhưng làm sao đây khi người đó đối với tibu chỉ có thể là sunny...

Tuyệt vọng đến vô cùng, trong lòng tibu bây giờ không biết nên làm gì nữa. Cầm tờ giấy trên tay, nó chẳng khác nào con dấu của diêm vương đại nhân đóng vào cái giấy thông hành dành riêng cho tibu. Mọi thứ trước mắt tibu dần sụp đổ, không thể suy nghĩ được gì, không thể làm được gì, lẽ nào số phận đã an bày rồi thì con người dù muốn hay không cũng phải chấp nhận nó.

“N ah, tao bị ung thu rồi, mọi cơ hội qua kham trên bệnh viện. Giờ tao không biết nên làm gì và nên làm gì. Sao mọi thứ lại đến với tao một cách bất ngờ và đau đớn như thế này. Tao không biết nói gì hơn, may hiểu tao đang muốn nói đến chuyện gì mà. Mai một khi không còn nữa, may phải thay tao để y ong gia cho tao. Tao chỉ mong may làm chuyện đó cho tao mà thôi. Tao nhớ sunny qua n oi, tao muốn gặp sunny hơn lúc nào hết. May phải hứa là không để chuyện này đến tại sunny nghe không?”

“Ua? sao lại như vậy? Mà may khám o đau ha tibu, có chắc không? Có chữa trị được không. Dcm may đang o đau ? ”

“Uh thôi không sao, may hứa với tao đi!”

“Tao hứa, nhưng chuyện do may không phải lo. Nhưng cũng phải có cách gì đó chứ, may đừng bỏ cuộc ! ”

“Tao không biết nữa, giờ tao thay mệt mỏi lắm”

“may đang o đau ha tibu??? “

...

“Sao may không trả lời tao??? “

...

“May đang o đau, sao tao gọi hoài mà không liên lạc dc??”

Đôi thông tin hôm nay đẹp đến lạ thường, mọi thứ bình yên quá đỗi. Chưa bao giờ tibu thấy nhớ sunny như bây giờ, có lẽ vì tibu sợ một ngày nào đó, tibu không còn cơ hội để được nhìn thấy sunny một lần nữa, không còn được nghĩ về sunny mỗi đêm nữa...

Chưa lúc nào, tibu có thể cảm nhận mọi thứ rõ ràng như bây giờ, từ mùi thơm của những thảm cỏ xanh mượt, hay tiếng gió đang thì thầm bên tai tibu lúc này, hoặc đằng xa, ánh sáng le lói của mặt trời đang dần biến mất.

Ừh không khí đã dần lạnh từ lúc nào, nhưng tibu không thấy lạnh mà thấy cần hơi ấm của ai đó sưởi ấm cho mình ngay lúc này, trái tim tibu có lẽ đã quá kiệt sức vì nhớ nhưng, vì một nơi rồi tibu cần một nơi để dừng chân ngay lúc này.

Ngày gặp lại sunny, tibu đã không thể chạy tới ôm lấy sunny như mình vẫn luôn mong ước. Ông trời luôn trêu ngươi con người, lẽ nào đó chỉ là một trò chơi mua vui cho ông hay cái cảm giác gieo rắc đau khổ và bất hạnh khiến ông cảm thấy thỏa mãn.

“Ngay cả khi không muốn, anh cũng phải làm thế, anh không thể yêu em sunny à. Anh đã sai ngay từ đầu, anh không nên tiếp tục yêu em. Không biết tại sao anh lại như thế này, không còn nhiều thời gian cho anh, anh thậm chí không thể chờ được nữa.

Anh biết em sẽ không bỏ mặc anh một mình như thế này phải không sunny? Đừng yêu anh đừng quay lại bên anh nữa. Hình như anh đang đợi nói lời ly biệt, yêu em rất nhiều, nhiều hơn bất kì thứ gì quý giá nhất đối với anh trên thế giới này nhưng anh phải quay đi.

Anh xin lỗi anh không thể đi bên em đến những bước cuối cùng rồi, anh xin lỗi vì đã không thể giữ được lời hứa đem lại hạnh phúc cho em đến hết đời, không thể làm cho em cười mỗi khi em không vui, không thể tự tay lau khô cho em những giọt nước mắt những khi em buồn nữa.

Hãy xóa đi những kỷ niệm của hai đứa mình và thay thế vào đó những kỷ niệm khác hạnh phúc hơn em nhé... hãy.. hãy là em trước khi biết anh sunny à!

Anh thật yếu đuối vì những giọt nước mắt anh lại rơi rồi, và phụ nữ không thích những người yếu đuối đúng không em, anh xin lỗi vì anh không thể làm cho những giọt nước mắt này ngừng rơi được. Không phải những giọt nước mắt vì đau buồn đâu em, anh thề đó!!..

Đó là những giọt nước mắt vì hạnh phúc, anh thật sự hạnh phúc vì quãng thời gian qua đã được gặp em, được yêu em. Ông trời đã không bạc đãi anh khi cho anh gặp được em, và cho dù có một lần nữa phải đánh đổi quãng đời còn lại chỉ để được gặp em như trước đây thì... anh xin lỗi, vì anh sẽ lại gặt đầu đồng ý một lần nữa.

Con người không hoàn hảo, nhưng bên cạnh em, em làm cuộc sống của anh trở nên hoàn hảo, em có biết điều đó không hả sunny? Mỗi sáng thức giấc, anh sẽ ngập tràn hạnh phúc và bắt đầu một ngày mới đầy yêu thương khi anh được nhìn thấy em, nhìn thấy nụ cười của em, khi anh lại được nhẹ nhàng vuốt cái sống mũi nhỏ nhắn và đáng yêu của em, em có biết điều đó không sunny?

Sunny.

Anh yêu em.

Yêu em đến hơi thở cuối cùng của anh, cho dù sau này hơi thở của anh không còn mạnh mẽ và đầy nhiệt huyết như trước nữa nhưng anh vẫn yêu em như thể sunny à...

Thường thì trong vô vọng con người ta lại tìm thấy thứ ánh sáng le lói trong con đường không lối thoát đó. Đôi khi chỉ những điều vô cùng giản dị và nhỏ bé lại thay đổi cả một cuộc đời của một con người. Hãy cứ sống hết mình và đừng nuối tiếc về bất cứ điều gì, để rồi khi nhắm mắt, ừ thì ta đã sống một cuộc sống không nuối tiếc..

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sự Xuất Hiện Của Jenny.

Tường chừng như tất cả đã kết thúc, tường chừng như cuộc sống đã đặt dấu chấm hết với tibù nhưng... rồi thì mọi chuyện cũng xuôi xuôi, khi đi tái khám tại một bệnh viện khác, tibù mừng rỡ với kết quả trên tay, chỉ bị xuất huyết dạ dày, chứ không hề có vấn đề gì về ung thư cả. Thế đấy, khi buông xuôi rồi thì tự nhiên hy vọng nó cũng lại tìm đến trong cuộc sống.

Phải bước ra từ cõi chết mọi lần, phải nếm trải cái mùi vị tường chừng mất đi tất cả mới biết quý trọng nó, mới biết quý trọng cái cuộc sống vốn có của mình. Chưa bao giờ tibù thấy mỗi ngày mới trôi qua lại tràn đầy sức sống và niềm hy vọng như lúc này, ít nhất từ bây giờ tibù luôn quý trọng mỗi ngày lại được sống, lại được bắt đầu tất cả cho dù nó không xuôi xuôi và như mong đợi.

Và người đầu tiên tibù muốn nói chuyện chính là sunny, bao nhiêu cái suy nghĩ trong đầu tibù, tibù sẽ không bao giờ để mất sunny nữa, tibù sẽ xuống sài gòn, sẽ làm tất cả để có lại một người con gái bên cạnh sunny.

Hai bàn tay tibù run lên vì hạnh phúc, cầm điện thoại trên tay tibù nghĩ tới những hình ảnh của sunny, nghĩ tới những lúc hai đứa bên nhau, và rồi chỉ trong một vài giây nữa lần đầu tiên tibù có thể tự tin về tương lai mà nói chuyện với sunny.

Day 1:

- Sunny hả?

- Dạ, em là sunny

Ôi giọng nói đáng yêu đó, cái giọng nói mà khiến trái tim tibù bao đêm thổn thức và luôn nhớ tới. Rồi tibù tiếp tục nói.

- Em khỏe không? anh nhớ em nhiều lắm, em thế nào rồi, cuộc sống dưới đó thế nào? Em sống tốt chứ?

- Dạ em vẫn khỏe, nhưng cho em hỏi ai vậy ạ?

Tibù hơi khựng lại, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra

- Em đừng đùa nữa, anh nè, tibù nè.

- Dạ, tibù nào ạ?

Chần chừ một chút, rồi tibù lại nói tiếp

- Sunny, em đừng đùa nữa? Tibù nè. Anh biết em giận anh vì quãng thời gian qua anh lạnh lùng với em, anh xin lỗi. Đừng giận anh nữa.

- Dạ xin lỗi anh, nhưng hình như mình không quen nhau thì phải, thật sự em không quen ai tên tibù cả.

- Đừng đùa dai nữa, mình học chung hai năm ở ĐL, rồi em đi sài gòn, giống gì mà ghê vậy, giả bộ quên anh hả?

- Dạ đúng là mình có học trên đó 2 năm, nhưng xin lỗi bạn, thật sự mình không nhớ bạn là ai hết, mình học chung lớp à?

- Em đừng như thế nữa, em hận anh lắm sao? Có chuyện gì vậy, em như thể anh đau lòng lắm..

- Bạn đừng nói chuyện thân mật như vậy, xin lỗi bạn. Giờ mình bận rồi

Tút... tut ... tiếng máy cắt ngang như một gáo nước lạnh dội thẳng vào cái khuôn mặt đang háo hức của tibu, mà bây giờ nó đã chuyển sang bàng hoàng và quá sốc vì những gì vừa xảy ra..

“ Cái gì đây, sao... sao lại như thế, sao sunny lại như thế, lẽ nào sunny vẫn còn đang giận mình... Vậy thôi, hy vọng sunny sẽ bớt giận, rồi mình sẽ gọi sunny sau.” Tibu nghĩ

“ Em vẫn cứ sống trong tim anh từng ngày, rồi nếu một ngày nào đó, chính em bắt anh phải quên em, anh sẽ làm điều đó như thế nào, khi mà kể cả khi nhắm mắt lại, những hình ảnh của em cũng hiện ra trong suy nghĩ của anh...”

Day 2 :

- Sunny hả, em đang làm gì đó?
- Ừ sunny đang học, có chuyện gì không bạn?
- Em còn giận anh không? Anh xin lỗi, anh sẽ không bao giờ lạnh lùng với em như thế nữa.
- Mình đã nói với bạn rồi, cho dù mình học chung lớp nhưng mình thật sự không thể nhớ bạn là ai, bạn đừng tỏ vẻ thân mật với mình như thế nữa.
- Nhưng mà, nhưng mà... anh....
- Thôi mình bận học rồi, bye bạn.

Tút... tut...

Day 3:

- Alo
- Anh nè sunny, coi như anh cầu xin em đi, em đừng lạnh lùng như thế nữa được không, anh van xin em đó. Anh không hiểu có chuyện gì nhưng em đừng giả bộ như không quen biết anh nữa được không?
- Sunny nói rồi, mình thật sự không nhớ bạn là ai, cũng không quen biết bạn, bạn đừng như vậy được không, mình sắp thi rồi, mình thật sự bận lắm
- Đừng vậy mà sunny, nghe anh... nghe anh.. tut... tut....

Những ngày sau đó, sunny không còn bắt máy mỗi khi tibu gọi nữa. Bắt đầu từ lúc đó, tibu thật sự cảm thấy sợ hãi vô cùng, rõ ràng không phải mọi chuyện là một trò đùa mà là một điều gì đó thật sự nghiêm túc, có lẽ nào sunny hận tibu đến mức đó...

Chỉ biết lúc này, trái tim tibu thật sự đang rất đau...

Mấy ngày hôm nay, tibu cứ như người mất hồn, cứ nghĩ về sunny hoài thôi mà không biết làm sao, không biết làm như thế nào để mọi chuyện có thể trở lại như ngày xưa. Buổi tối hôm đó, tibu bật máy tính lên, đăng nhập yahoo xem sunny có online hoặc pm cho tibu không. Rồi bất chợt một nick lạ pm tibu:

- Tibu đang làm gì đó, giờ mới thấy onl. Hôm nay thế nào? Có vui không
- Rõ ràng là một nick lạ, và tibu thật sự không biết đó là ai. Tibu nhanh chóng type lên máy tính
- Ừ cũng bình thường, tibu xin lỗi nhưng cho hỏi bạn là ai vậy?
- Ơ Sao vậy, sao tibu quên mình nhanh vậy, mới mất ngày mà quên mình rồi sao?
- Ừa tibu nhớ là chưa bao giờ nói chuyện với bạn mà

Tibu chợt nghĩ, nick của tibu cũng có mấy thằng bạn thân biết pass, có lẽ nào tụi nó lấy nick mình tán vớ tán vẩn không? Rồi tibu hỏi

- Trí nhớ của mình kém lắm, xin lỗi bạn nhe, vậy bạn tên gì và ở đâu nè?
- Mình tên jenny, ở sài gòn. Bạn nhe, giả bộ quên mình chứ gì?
- Hok phải giả bộ, mình quên thật, tại đầu mình có vấn đề nên dễ quên lắm.
- Ừ không sao, vậy hôm nay mình làm quen lại từ đầu ha. Hihi. Bạn coi wc của mình không? Mình bật nhé

Rồi jenny gọi wc cho tibu, nhưng tibu đã từ chối và không xem

- Sao vậy bạn, sao bạn từ chối vậy? không muốn nhìn thấy mình sao? hihi
- Ừ mình không muốn xem, đánh giá một người không phải bằng vẻ bề ngoài
- Ừ tùy tibu thôi, tibu cũng đặc biệt nhỉ, những người khác chat ai cũng đòi wc.
- Tibu ở Đà Lạt phải không, đi lạnh nhỉ, jenny cũng thích ở đi lăm, thích cái không khí và những hàng thông xanh của đi.

Tibu đang chán chường suy nghĩ về cô bé này thì

- Ui da, mình có việc bận rồi, phải đi thôi. tạm biệt tibu nhé. Hẹn khi khác nói chuyện
- Ừ bye bye, nice day ha

“Bỗng nhiên tibu thấy hơi rùng mình, có lẽ nào.. có lẽ nào đây là sunny?”

Có lẽ nào sunny đang giả bộ để một lần nữa hai đứa lại gặp nhau một cách bất ngờ..

Sao mình ngu vậy, tự nhiên đòi bắt wc cho mình xem mặt lại còn biết khá rõ về đi, là sunny rồi, sunny đang cố ý để mình nhìn thấy sunny...”

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đối Diện....

Có bao giờ hai người yêu nhau đến mức không thể rời xa nhau dù chỉ là trong ý nghĩ, một ngày nào đó vô tình thấy nhau lại như hai người xa lạ ? Lúc đó họ sẽ hụt hơi vì trái tim đập quá nhanh chứ?

Hay là nín thở vì hồi hộp và tỏ ra như chia sẻ quen biết nhau? Sẽ chẳng bao giờ quên được một người mà mình thật sự yêu thương, dù thế nào, dù có chuyện gì xảy ra nhưng thật ra... họ cố tình tỏ ra không nhìn thấy nhau...

Có bao giờ yêu một ai đó quá nhiều rồi, nhưng lại phải chia xa, rồi thì cảm giác khi gặp lại có phải là tiếc nuối vô cùng hay không, những hình ảnh và kỷ niệm trước mắt lại quay về hay là cứ hờ hững và lạnh lùng như chưa từng bên nhau.

Mấy ngày rồi gọi điện thoại sunny không chịu bắt máy, tibu chẳng khác nào như ngồi trên một đồng lửa, đã quá nhiều khó khăn, quá nhiều trở ngại rồi, nhưng cũng vượt qua đấy thôi, vậy mà...

Tối nay tibu nhắn tin nói sunny onl chat một xíu cho đỡ buồn, tibu lại ngồi trước máy tính hy vọng cái nick thienthandethuong sẽ sáng nhưng vô vọng, thay vào đó lại là jenny pm tibu.

- Tibu onl rồi à, sao lại để ẩn thế kia, phát hiện rồi nhe :P
- Hi jenny, ừ tibu thích để nick ẩn, mà sao jenny biết thế?
- Đơn giản là vì jenny biết thôi
- Thật sự jenny là ai, tibu thấy tò mò lắm, jenny bao nhiêu tuổi rồi?
- Jenny 18 tuổi, tibu chắc cũng lớn rồi nhỉ?
- Ừ, tibu 23 rồi. Tibu để nick ẩn vì đang chờ một người, sao jenny lại pm đúng lúc vậy? Có phải jenny biết tibu không vậy?
- Hi, đâu có đâu, jenny đâu biết anh!
- Xưng tên được rồi jenny, không cần phải gọi tibu bằng anh.
- Nhưng em thích thế, vì anh lớn hơn em mà tibu ^_^
- Vậy em bắt wc cho anh xem đi, anh không tin em không biết anh, em là sunny phải không???

- Sunny nào, em ko biết ai tên sunny hết nè, hi hi.

- Vậy bật wc cho anh xem đi, anh muốn xem.

- Hok mà, em bật wc thấy em rồi, anh yêu em thì sao. Hi hi. Em ngủ đây. Anh ngủ ngon nha, Đi lạnh nè, anh mặc ấm một chút nha :X

- Buzzz

- Buzzz

- Em off thiếc rồi hà, em là ai....

Rồi jenny cũng off, tibu thấy tò mò về người con gái tên jenny lắm, tibu đang mơ hồ nghĩ rằng jenny có phải là sunny ? Nhưng cái cách nói chuyện của jenny có gì khác với sunny lắm, nó hơi ngây thơ và có một chút gì đó nghịch ngợm.

Những cái suy nghĩ trong đầu của tibu bây giờ, nó khó chịu nhiều lắm, nó thiếu sót từng mảnh vỡ vốn dĩ chưa bao giờ hàn gắn được trong trái tim, hàn gắn sao đây khi mà chỉ duy nhất có một người làm được điều đó và hài hước là bây giờ cô gái đó lại tỏ ra như một người xa lạ với tibu.

Không chịu được nữa rồi...

Không thể nghĩ được nữa rồi...

Càng không thể nhắm mắt chờ đến ngày mới nữa rồi, tibu chụp lấy cái điện thoại gọi cho Linh, cô bạn thân nhất của sunny ngay tức khắc

10 pm 19-11-2010

- Linh hả? tibu có chuyện quan trọng, muốn hỏi L ngay lúc này. L giúp tibu đi

- Sao vậy tibu? Có chuyện gì, tibu cứ nói đi

- Sunny có hay gọi điện thoại nói chuyện với L không? Sao tibu gọi mà sunny nói chuyện như chưa hề quen biết tibu. Mà lạ lắm L, như chưa bao giờ yêu nhau vậy. tibu nhớ sunny lắm

- Đạo này tibu không đi học nên L cũng không nói cho tibu biết được, lạ lắm tibu à. Kể từ sau khi lên Đl mà không gặp được tibu, sunny xuống rồi không liên lạc lại gì với L. Thấy lạ nên L gọi điện thoại cho sunny, tibu biết sao không? Sunny cũng như vậy đối với L. Cũng như là chưa từng quen biết nhau vậy.

- Linh nói sao, thật vậy à? Có khi nào sunny đang giả bộ quên hết tất cả không? Tibu khẽ rùng mình

- L không biết nữa tibu à, nhưng L không nghĩ thế? Cái cảm giác lúc gọi cho sunny nó kì lạ lắm, L cảm thấy không phải là giả tạo. Chẳng hiểu có chuyện gì nữa.

- A lô a lô!!! Tibu còn đó không !!!!

- A lô !!!!!

Tibu chết lặng và đứng yên đó, cũng chẳng quan tâm L đang nói gì... Càng suy nghĩ, tibu càng không hiểu, sunny bây giờ như là một ẩn số đối với tibu. Tibu thấy lo lắng lắm, vì sợ có chuyện gì đã xảy ra với sunny.

Tibu lấy tay đập vào đầu mình liên tục...

“Mình phải làm gì đây, mình phải làm gì? Aaaaaaaa, sao mình không suy nghĩ được gì hết, sao mình lại vô dụng vậy.”

Rồi một ý tưởng chợt lóe trên trong đầu tibu, nó hơi táo bạo và có một chút mạo hiểm.

Tibu kéo học bản vi tính, rút hết số tiền gần 600k mà mình dành dụm để sáng ngày mai đi tái khám ra. Tibu chạy thật nhanh ra bến xe, đặt lấy một vé đi SG ngay trong đêm.

11 pm 19-11-2010

“Sunny ngủ chưa, anh đang đi Sài Gòn, sáng mai anh muốn gặp em để nói rõ mọi chuyện”

Sunny không trả lời, tibu đành lấy điện thoại ra gọi cho sunny liền nhưng lần một, lần hai sunny đều không bắt máy, đến lần thứ 3 thì điện thoại sunny đã không liên lạc được

Rồi tibu lại nhấn tin

“Sao em lại tắt máy, có gì thì em cứ nói thẳng đi chứ, đừng làm như thế, đừng cư xử như trẻ con nữa “

Xe chạy trong đêm, từng hơi lạnh thổi ra từ xe làm tibu khẽ rùng mình, không hiểu cơ thể hay trái tim đang buốt dần, nó tê tái và hơi đau đớn.

2 Am 20-11-2010

Cầm điện thoại cả đêm, cuối cùng tibu cũng nhìn thấy điện thoại báo sunny nhận được những tin nhắn tin nhắn của mình, tibu liền gọi lại nhưng một lần nữa sunny lại nhanh chóng tắt máy.

Tibu tiếp tục nhắn tin nữa

“Anh đi một mình xuống đây, không nói ai biết và cũng không nhờ vả ai, giờ chỉ còn một mình anh mà thôi, anh không tin em sẽ bỏ mặc anh dưới này, em sẽ ra đón anh chứ?”

Đến lúc này, tibu lại bắt đầu tưởng tượng ra những hình ảnh về sunny, hình ảnh của hai đứa, tưởng tượng ra sunny sẽ đón tibu, đưa tibu về nhà, rồi nấu cơm cho tibu ăn, có lẽ tibu sẽ lại được ôm chặt sunny..

Hình như tibu đang cố gắng tự lừa dối lòng mình, tibu sợ.. sợ rằng sự thật sẽ không như mình tưởng tượng và mong đợi..

3 Am..

4 Am..

Sunny cũng lại bật máy nhưng khi tibu gọi, những tiếng tút.. tút và thuê bao hiện không liên lạc được chẳng khác gì những nhát dao cắt liên tục vào tim tibu, nhưng có điều chắc nó sẽ không rỉ máu nữa đâu... hình như nó cũng hết máu để chảy rồi thì phải..

5h sáng, tibu xuống tới Sài Gòn, cái thời tiết hơi hanh khô và khó chịu dường như càng làm tibu mệt mỏi và kiệt sức sau một đêm không ngủ. Tibu lại cầm điện thoại lên và gọi sunny nhưng....

Hình như ông trời đang đùa giỡn tibu, hai cái điện thoại đều sắp hết pin, nếu cứ tiếp tục như thế này thì tibu sẽ không còn điện thoại để gọi sunny nữa. Tắt máy, tibu ngồi nhắm nháp ly cà phê và hút điếu thuốc, trong đầu không ngừng tự trấn an rằng mọi chuyện sẽ như mình mong đợi. Sẽ không có gì xảy ra...

Tibu nghĩ rằng chỉ có một cách để gặp sunny, tibu sẽ đến tận trường nơi sunny đang học để chờ gặp sunny.

50k tiền xe ôm, từ ngã tư Hàng Xanh đến Đh Văn Lang. Tibu tới trước cổng trường ngồi đợi, mỗi hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, miệng đắng ngắt và khô không khốc, người tibu mệt mỏi và kiệt sức vô cùng..

25 điếu thuốc và 90 phút.... thì thấp thoáng bóng dáng một cô bé, vẫn cái áo khoác trắng sunny thường hay mặc, chiếc xe mà sunny thường đi, chỉ có điều cô bé này đeo khẩu trang và bịt mặt kín mít. Tibu bật dậy, hôm nay tibu mặc cái áo sơ mi mà sunny vẫn luôn thích..

Dáng người nhỏ nhắn đó tiến gần đến tibu, mỗi lúc một gần hơn... gần hơn.. rồi khẩu trang cũng được dần tháo ra, tim tibu mỗi lúc đập nhanh hơn như muốn nổ tung ra vì đó chính là sunny.

20m

...

10m

...

Rồi 5m

Mắt tibu không dừng nhìn lấy sunny dù chỉ một giây, thoáng chốc sunny đã đi tới ngay trước mặt tibu..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức của một linh hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sài Gòn...

Mãnh liệt... hết sức mãnh liệt, đó là tình yêu tibu dành cho sunny. Thậm chí tibu không thờ được, khi chỉ đứng đây và nhìn sunny như thế này. Trong chốc

lát, sunny đã đi bộ gần tới tibu, sunny đang đứng trước mặt tibu rồi...Nhưng sunny không biết rằng ánh mắt của tibu đã không ngừng hướng về phía mình từ lúc ở bãi gỏi xe, điều kì lạ là dù đang ở trước mặt nhau đấy, dù mặt đối mặt, mắt đối mắt nhưng sunny không dừng lại, chỉ dành một cái nhìn thoáng qua cho tibu như hai người xa lạ...

Vù... ù ù ù... cái tiếng mà sunny đi ngang qua tibu, nó dứt khoát là lạnh lùng đến vô cùng, ngay cả khi sunny đi qua tibu rồi, tibu vẫn đứng đó bất động và không nhận ra được sự thật. Tibu đối với sunny lúc này chỉ là một người xa lạ, một người mà sunny chưa bao giờ gặp. Không thể tin là sunny không nhận ra tibu, nó không phải là giả bộ xa lạ, mà có một cái gì đó rất thật.

Trong ánh mắt của sunny nhìn tibu lúc này, dù chỉ là khoảnh khắc một phần ngàn giây nhưng tibu nhận ra rằng không có cái cảm giác bất ngờ, hay là sững sốt khi thấy tibu, Ừ chỉ là một người đứng ngang trên đường sunny đang đi mà thôi, ừ thì chỉ là nhìn thử xem người đó là ai.

Sững sốt đến tột cùng! Phải nói là tibu cảm thấy rung mình và nổi hết da gà, có một cái điều gì đó khiến các cảm xúc trong tibu bùng phát đến tột độ, nó không phải là vui mừng cũng không phải là quá đau buồn. Mà là một cái gì đó khiến con người ta không bao giờ ngờ tới, cái điều mà tibu có chết cũng không bao giờ tưởng tượng ra được.

Rõ ràng là không phải sunny cố ý không nhìn thấy tibu, cũng không phải sunny cố tình không quen biết tibu. Cái giả định đó bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ, sự thật là sunny và tibu bây giờ trở thành hai người hoàn toàn xa lạ...

Tay tibu run rẩy mãnh liệt, run đến mức không thể đưa được điều thuốc lên miệng một cách chính xác, nếu như lúc này tim tibu ngừng đập vì khoảnh khắc nhìn thấy sunny thì ngay lúc này, trái tim tibu đập nhanh đến mức tibu thấy chóng mặt đến vô cùng, tibu có thể cảm nhận được từng mạch máu đang đập khắp cơ thể mình một cách mạnh mẽ, và ngày càng nhanh hơn như muốn vỡ tung tất cả.

Tibu quay lại chạy thật nhanh đến sunny từ phía sau, đưa tay nắm lấy tay sunny kéo sunny quay lại đối diện mình

- Aaaaa, Bạn làm gì đấy? Sunny khẽ la lớn

- Là anh đây sunny, là tibu đây, em thật sự không nhận ra anh sao?

- Cái gì ? Rõ ràng là mình và bạn không quen biết nhau mà. Bỏ tay

mình ra, không mình la lên bây giờ.

Điều đó... nó chẳng khác gì một gáo nước âm hàng ngàn độ dội thẳng vào mặt tibu, tibu như muốn bật khóc?

- Sao lại như vậy, sao tất cả lại như vậy? Có chuyện gì đã xảy ra vậy sunny ???

- Mình xin lỗi nhưng hình như bạn nhận lầm người rồi, thật sự là mình chưa gặp bạn bao giờ.

Rồi bắt đầu những cặp mắt xung quanh đổ dồn lên về phía tibu và sunny đang đứng, cảm thấy ngượng ngùng nên sunny mặc kệ tibu đứng đó, đi bộ thật nhanh lên những cái cầu thang trong trường, không thèm đoái hoài đến tibu.

“ Bao nhiêu phút rồi nhỉ? Mình đã đứng đây bao nhiêu phút rồi, chỉ biết rằng mình đã nghe thấy tiếng chuông vào lớp học từ lâu rồi. Hình như chỉ cần gặp được sunny, mình sẵn sàng làm mọi điều ngu ngốc nhất!”

Tibu đứng bất động ngay giữa sân trường đã nửa tiếng đồng hồ, chẳng biết đang suy nghĩ đến điều gì, mà chỉ biết tibu cứ đứng đó mãi thôi, những giọt mồ hôi của tibu bắt đầu chảy không ngừng dưới cái ánh sáng mặt trời nóng hơn 35 độ. Cảm giác ngượng ngạo đến vô cùng khi hàng ngàn cặp mắt đã đi qua cứ đổ dồn vào tibu như một người điên.

...

Ừ có lẽ tibu điên rồi, tibu bây giờ cứ như một thằng điên, như một cái xác không hồn lang thang mãi trên đường, cứ đi thôi và đừng dừng lại, chẳng cần biết mình đang ở đâu, đang đi đâu chỉ cần đi thôi. Sao tibu thấy bụng mình đau quá, nó thắt từng cơn đôi chân tibu mỏi và rã rời vì kiệt sức, cũng không thể đứng vững nữa rồi, tibu khó khăn lê từng bước chân một tiếp tục đi trên đường .

Mặt trời hình như đang đùa giỡn với tibu, dồn hết toàn bộ ánh sáng và sức nóng hết lên người tibu. Ở đây ngột ngạt và khó chịu thật, tibu bắt đầu thở chậm dần, rồi mọi hình ảnh bắt đầu tối dần đi... nó tối dần.. tối dần.. tibu cảm nhận được đầu gối mình bắt đầu quỵ xuống vì không còn sức nữa...

....

Em ơi... em ơi...

.. Em sao vậy?...

... Em ơi...

“Sao giấc mơ của mình hôm nay kì lạ vậy nhỉ, mình thấy sunny

Mình cũng nghe thấy tiếng ai đó gọi mình...”

“ Sao người mình mới rã rời vậy nè, mũi thuốc sát trùng ở đâu xộc vào mũi mình khó chịu quá trời”

Tibu mở mắt dần ra, tibu đang nằm trên một cái giường hơi cũ, căn phòng không lớn lắm chỉ có tiếng quạt lạch cạch chạy mãi, không một bóng người. Tibu nhắm mắt gượng người dậy, nhìn đảo xung quanh một vòng, tay tibu hơi nhức vì đang truyền nước.

Chẳng khó để nhận ra đây là bệnh viện hay hay là một cái trạm xá. Tibu rút dây ra khỏi tay mình, một chút máu rỉ ra, tibu mặc kệ nó, có lẽ do truyền nước nên tibu thấy tỉnh táo hơn hẳn, người bắt đầu có chút sức. Tibu đi bộ ra phía ngoài. Thấy chị y tá tibu bèn lên tiếng hỏi :

- Dạ chị cho em hỏi em đang ở đâu ạ

- À lúc này em bị xỉu do kiệt sức và say nắng, mấy người ngoài đường đưa em vào đây mà họ đi hết rồi. Định lấy điện thoại em báo cho gia đình nhưng hết pin nên không gọi ai được hết.

- Vậy em đang ở đâu vậy chị?

- Em đang ở trạm y tế dự phòng quận Bình Thạnh

- Dạ, cảm ơn chị. Em khỏe rồi, em về đây. Chào chị

- Khoan đã em, thanh toán tiền cho tụi chị đã chứ. 210k em à

- Dạ đây, cảm ơn chị nhiều.

Haizzz, tibu thở dài, trời vẫn nắng gắt đến kinh khủng. Tibu chợt nghĩ : Giờ trong túi còn có 180k nếu không về thì chết oan dưới này quá. Rồi tibu lại bắt xe ôm, ra bến xe mua vé và lên xe. Trong túi còn đúng 10k.

Thế là tibu nhịn ăn để mua thuốc hút, thà làm ma đói chứ không làm ma thèm thuốc.

Ngồi trên xe, tibu mới có nhiều thời gian và bình tĩnh lại để suy nghĩ về mọi việc. Rồi bỗng nước mắt tibu tự nhiên chảy ra, không phải tibu đau lòng cũng không phải tibu thấy đau đớn vì mọi chuyện... Nó cứ chảy ra thôi, tibu cũng không hiểu tại sao.

Rồi tibu mượn điện thoại của một thằng nhóc ngồi cạnh mình, bỏ sim vào và gọi ngay cho Linh. Sau khi kể hết mọi chuyện thì Linh nói

- Thật vậy sao tibu? Hay là có chuyện gì với sunny rồi

- Tibu cũng không biết nữa Linh à, hiện giờ tibu thấy thương sunny lắm, vì có điều gì đã xảy ra với sunny nên mới như thế.

- Đợi Linh một tí nha, Linh có số điện thoại bạn cùng lớp sunny, hôm bữa có lên với sunny.

- Ừ Linh gọi thử đi, gọi liền đi nha

Khoảng 5 phút sau thì Linh gọi lại cho tibu

- Nó cũng không biết tibu ới

- Vậy à Linh, sao mọi chuyện mập mờ khó hiểu quá. Haizzz

- À mà nó có nói sau khi lên Đl thì sunny nghỉ học khoảng một tháng rồi mới đi học lại.

- Cái gì, một tháng hà Linh? Ừ thôi được rồi, cảm ơn Linh nhé.

Thật ra sau khi về lại Sài Gòn đã có chuyện gì xảy ra với sunny?

Sau cái ngày hôm đó lẽ nào đã có chuyện gì khủng khiếp đã đến với sunny?

Hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi cứ xoay quanh trong đầu của tibu mà không có câu trả lời...

Một hôm sau tất cả, tibu thiếp đi trên xe... và hình như là mơ về sunny

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: À, Đó Là Sunny Trong Trái Tim Anh..

Sau chuyến xe mệt mỏi, tibù tiếp tục thiếp đi trong cái ngôi nhà rộng lớn nhưng cô độc đó. Đến tối khi thức giấc việc đầu tiên là tibù cầm điện thoại, gọi ngay cho sunny:

- Chào sunny, tibù vừa mới về Đà Lạt. Ủhm.. Biết nói sao đây nhỉ, tibù xin lỗi vì quãng thời gian vừa rồi đã làm phiền sunny, có lẽ tibù nhận lầm người
- Ừ không sao, tibù biết vậy là được rồi, chúc tibù ngủ ngon
- Ừ bye sunny
- Tạm biệt

Hình như sau bao nhiêu chuyện xảy ra, có phải là tibù đã bỏ cuộc, đã chấp nhận xóa cái hình ảnh mang tên sunny trong trái tim mình ? Hay chính cả bản thân tibù cũng không biết mình đang làm gì và sẽ làm gì...

Có lẽ tibù đang đợi, đang đợi thời gian trôi qua thật nhanh, đôi lúc con người phải biết dừng lại đúng lúc, cứ mãi làm một chuyện vượt quá khả năng của mình hình như là một điều không thể...

Rồi tibù cầm cái điện thoại, gọi cho Long

- Nghe nè tibù, dạo này sao rồi?
- Ừ tao khỏe, còn mày? Lâu quá không gặp, kể cũng hơi nhớ. Kaka
- Nhớ m gì, haha.
- Long nè, tao có chuyện nhờ mày giúp đây, chắc cũng không vượt quá khả năng của mày
- Có chuyện gì đây tibù? Nói tao nghe coi.
- Có hai chuyện, một là chắc khoảng thời gian sắp tới, tao sẽ xuống Sài Gòn ở một thời gian, mày sắp xếp chỗ ở cho tao, nhưng tao chưa biết rõ ngày nào sẽ xuống. Có lẽ khoảng một hai tháng nữa là xuống.
- Ok men, mày xuống đây ở luôn bây giờ cũng được. Khả khả. À còn chuyện gì nữa?
- Chuyện thứ hai, mày phải giúp tao bằng được.... bằng mọi giá phải làm cho tao !!

Rồi tibù nói chuyện với Long gần cả tiếng mới xong, hình như là có gì quan trọng và rất bí mật.

Cả ngày trời không có gì trong bụng, tibù loay hoay làm đại một gói mì, vừa húp xì xà xì xụp vừa bật máy tính lên. Không biết có phải là do tình cờ, hay là do mọi chuyện đã được sắp đặt trước nhưng chỉ cần tibù đăng nhập yahoo, là cô bé có tên jenny lại pm. Nghĩ cũng buồn cười, hình như giữa tibù và jenny cũng có một chút gì đó có duyên với nhau thì phải.

- Hey, mấy ngày nay không thấy anh onl nhe
- Ừ, dạo này anh bận. Jenny khỏe không?
- Em bình thường, anh thì sao?
- Tạm tạm thôi, không học bài hả em? Sao không lo tập trung học hành mà thi cử đi.
- Em không thích học, em thích nói chuyện với anh được không :P
- Gì đây ? bộ có quen nhau hả?
- Anh này kì ghê, đã nói chuyện thì anh là bạn em rồi chứ, sao lại dừng dừng vậy
- Hình như em và anh gặp nhau rồi phải không, em quen sunny hả?
- Ừa, em chưa gặp anh bao giờ, mà sunny là ai? Trai hay gái :P sao lúc nào cũng thấy anh nhắc đến cái tên này vậy? Bạn gái anh à, ganh tỵ quá nhen
- Em thật là không quen sao? hình như em đang xạo anh thì phải? Bạn gái? Ừ, đã từng thôi, giờ không còn nữa?
- Sao lại thế? buồn vậy Anh không tin hả, vậy thì xem webcam em đi nè

Rồi jenny gửi webcam cho tibù... khi những hình ảnh đầu tiên về tới máy tính của tibù, tibù hơi khựng lại, giữ nguyên cái tư thế đang gấp mì, đập vào mắt

tibu là một cô bé phải thật sự nói là quá đẹp, hình như khuôn mặt của jenny có một nửa châu Á và một nửa châu Âu thì phải. Đôi mắt không to nhưng màu nâu nhạt, trong veo, cái mũi cao và nhỏ nhắn đường như tô điểm cho cặp môi mỏng và đầy quyến rũ, ừ có lẽ đây là một giai nhân thật sự.

- Lý do em sợ anh yêu em đây sao? Ừ em đẹp thật đấy jenny! anh hơi bất ngờ)
- Cảm ơn anh đã khen, anh có thấy em quen không? em đâu có xạo anh nè
- Ừ, sorry vì cứ nghi ngờ em.
- Anh thấy sao? em có đẹp bằng sunny, bạn gái của anh không. hi hi :P

Tibu hơi bất ngờ vì câu nói đầu táo bạo của jenny, hai đứa cũng chẳng phải thân thiết, cũng mới chỉ nói chuyện với nhau vài lần. Nhưng... hình như có một điều gì đó khiến tibu cảm thấy dễ gần gũi và cởi mở khi nói chuyện với cô bé này.

- Sunny hả? Ừmm.... câu hỏi này khó trả lời đây
- Sao anh không trả lời, không coi em là bạn à?
- Ha ha không phải, chỉ là anh đang suy nghĩ câu trả lời thôi. Đã bao giờ em gặp một người, mặc dù chỉ là lần đầu tiên gặp mặt thôi nhưng đã thấy gần gũi hơn cả người trong gia đình, cái cảm giác lúc đó là nhẹ nhàng và vô cùng bình yên. Những khi mệt mỏi và đầy khó khăn trong cuộc sống, chỉ cần nghĩ tới người đó là em lại thấy tràn đầy tự tin và sinh khí để vượt qua tất cả chưa?

Hay đơn giản là chỉ cần thần người đó cười, nghe giọng nói của người đó là trái tim em đã đập sai nhịp rồi không.

Hoặc cũng có thể là chỉ cần người đó hạnh phúc, cho dù phải đánh đổi tất cả kể cả cuộc sống của mình, em cũng sẵn sàng làm mà không một chút do dự?

À, đó là sunny trong trái tim anh

- Điều đó thật ngọt ngào, nếu em mà có người yêu như anh thì chắc hạnh phúc lắm
- Ha ha chẳng có gì ngọt ngào cả, chỉ là những lời nói thật lòng thôi. Em và sunny ai đẹp hơn hả? Vậy theo em như thế nào thì là đẹp?
- Hi hi, em cũng không biết, anh làm khó em quá à.
- Anh ít khi nói chuyện với người khác như thế này, mà có lẽ vì anh biết mình sẽ chẳng bao giờ gặp nhau thật ngoài đời nên anh mới tâm sự với em. Dù gì, đây cũng chỉ là một thế giới ảo
- Tibu, anh có xem em là bạn không?
- À.. ừ... có, em là bạn anh ^_^
- Vậy thì chắc chắn mình sẽ gặp nhau, haha. Mà anh đặc biệt thật, bình thường người ta thấy em là buông lời tán tỉnh rồi, còn anh lại chẳng nói gì cả. Em tò mò về anh quá
- Đừng tò mò làm gì, sẽ phải thất vọng thôi, anh không như em tưởng tượng đâu =)) Con gái thấy anh là chán rồi, còn chẳng muốn nói chuyện nữa. Thôi anh out đây, bye em
- Khoan đã tibu, anh cho em số điện thoại đi, những lúc buồn em có thể nói chuyện với anh không? Năn nỉ anh mà T_T
- Thì lên yahoo nói chuyện cũng được mà
- Huhu anh không xem em là bạn hả?
- Thôi được rồi, nè 0123456789
- Hi hi, tạm biệt anh nhé. anh ngủ ngon số điện thoại em nè 9876543210
- Em ngủ ngon.

Đêm không ngủ được, lúc nào cũng dài và cô đơn. Tibu chẳng bao giờ quên được, là hình ảnh của sunny, là tình cảm dành cho sunny hay là những cảm giác đau đớn không bao giờ nguôi khi mà sunny quay mặt lạnh lùng với tibu? Có hai cách để khiến trái tim một con người không bao giờ quên được, hoặc là khiến người đó yêu mình hơn cả cuộc sống của họ hoặc... là khiến người đó căm hận mình đến khi nhắm mắt cũng không bao giờ quên được.

Cái cách sunny đã bước qua tibu, nó cứ ám ảnh trong tâm trí tibu mãi, lạnh lùng và tuyệt tình đến đau lòng. Nhưng trong đầu tibu bây giờ khó chịu lắm, hàng trăm hàng ngàn cái suy nghĩ cứ xoay quay và tra tấn tibu mãi. Thật sự là tibu không còn chút ấn tượng nào về tibu hay là sunny đang cố ý làm điều đó, không lẽ sunny bây giờ ghét tibu đến như thế sao...

“Thế còn lời hứa sẽ mãi bên cạnh nhau đến hết cuộc đời này, lời hứa sẽ luôn ở bên nhau khi gặp khó khăn đâu rồi, nó biến mất cùng thời gian rồi sao? Ôi sunny, em làm trái tim anh đau quá, bao nhiêu vết sẹo ở trong này do em khắc lên rồi...”

Nếu đổi lại là em, em sẽ vẫn yêu anh như anh đang yêu em chứ hay em căm hận anh đến hết cuộc đời này?

Hình như anh đang hận em thì phải... hay anh đang điên vì những con chó em cứ hành hạ anh mãi và không dừng lại...”

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: 10 Ngày Thực Tập, Sự Khởi Đầu..

Những ngày sau đó, chẳng phải tự nhiên hay sắp đặt mà tibu và jenny vốn trở nên thân thiết. Có thể là do tibu cần một ai đó để chia sẻ và tâm sự, hoặc jenny đối với tibu như một người em, một người bạn thân thiết trong những lúc buồn.

Chẳng phải con người là vậy sao, dù có cứng cáp và mạnh mẽ đến thế nào, dù có vững vàng hay nghị lực như thế nào thì đến một lúc nào đó cũng phải có ngày ngã xuống, cần một ai đó để tâm sự, để nói chuyện và đôi khi là để lắng nghe mình khóc mà thôi.

Và jenny là như thế, tibu cần một người để chia sẻ về tình yêu của mình, về tình yêu của tibu dành cho sunny. Mà cũng chẳng phải nói là cần, jenny tự nhiên xuất hiện trong cuộc đời của tibu, thế thôi ! Như là sunny vậy, và có lẽ nếu không gặp sunny trước, không yêu sunny trước thì tình cảm đó có khi nó lại được dành cho jenny.

Những cuộc gọi điện thoại từ jenny nó ngày một nhiều hơn, có những lúc vì jenny đang buồn nên muốn có người chia sẻ, cũng có khi là tự dưng muốn nói chuyện với tibu. Tibu và jenny cứ như hai người bạn, thân nữa là đằng khác...

Nhiều khi là 10h đêm, hoặc cũng có thể là 2h sáng. Chẳng cần biết lúc nào giờ nào và khi nào. Tibu phần nào cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều vì có thể chia sẻ những tâm sự hay nỗi lòng của mình với jenny, nếu là những người khác thì không đơn giản để nói lên tất cả nhưng đối với tibu, jenny hồn nhiên với cái tuổi 18, cái cử chỉ quan tâm bạn bè hoặc cùng buồn với họ nó vô cùng đặc biệt.

Có lẽ cái tuổi 18 hồn nhiên là thế, không phải dè chừng vì sợ bị tổn thương bởi một ai đó, trong suy nghĩ của jenny lúc nào nó cũng dễ thương cả, luôn tin vào cuộc sống tươi đẹp và tràn đầy niềm vui chờ đợi mình.

Buổi tối hôm đó, trước đêm tibu cùng lớp đi thực tập 10 ngày ở miền Trung thì jenny gọi

- Tibu hả, anh đang làm gì đó? Khỏe không nè. Em nhớ anh đó. Hi hi

- Anh đang thu xếp đồ đạc để chuẩn bị mai đi thực tập nè.

- Wao sướng nhỉ, em cũng muốn đi. Mà anh có nhớ em không, hay hôm nay chỉ nhớ mỗi chị sunny thôi. Hi hi

- Báo cho em một tin vui là hôm nay anh chỉ nhớ sunny thôi, khả khả. Mà sao em xinh đẹp, học giỏi nhà lại có điều kiện mà không kiếm một anh nào để mỗi ngày chờ đi hóng mát. Lớn rồi chứ đâu còn nhỏ xíu nữa.

- Nhưng bây giờ em chỉ thích anh thôi, vì chỉ có mình anh là đánh giá em bằng cách nhìn khác chứ không bằng vẻ bên ngoài. Hu hu em thích anh lắm rồi, phải làm sao đây?

- Ôi trời, anh biết, nhưng đừng như thế em phải mở lòng mình ra mới gặp được những người tốt chứ. Anh chỉ là một người bình thường thôi.

- Tại anh đó, ai biểu những lúc em buồn cần nói chuyện với ai đó thì anh lại nói chuyện với em, làm bây giờ em cần anh mỗi khi buồn, lại còn nghĩ về anh hoài nữa chứ. Hừ

- Thôi thôi, anh xin lỗi. Cùng đừng buồn nữa.

- Anh biết không tibu, tình yêu của anh dành cho chị sunny là điều em luôn ngưỡng mộ nhất từ trước đến giờ, nhưng cũng là thứ khiến em lại vô cùng ganh tỵ.

- Haizz, có gì đâu mà em phải nói vậy. Một ngày nào đó tìm được người yêu em thật lòng thì người ta cũng sẽ như thế thôi. Thôi anh thu xếp đồ chuẩn bị đi nè.

- Hừ, rồi anh xem, em sẽ gặp anh ở Huế. Mai em đi đặt vé máy bay luôn. Chúc anh chuyến đi tốt đẹp nhé. Anh ngủ ngon nè.

- Ư em ngủ ngon, em chỉ gọi đùa, nếu có duyên thì mình gặp nhau.

Tibu chợt cười rồi lại thở dài...

Hình như con người ai cũng có nỗi sợ hãi của riêng mình, có bao giờ nửa đêm giật mình tỉnh giấc chợt thấy nước mắt đã đầm đìa từ lúc nào? Ai cũng có một điều gì đó tận sâu trong trái tim, một điều mà họ luôn che giấu và chưa bao giờ muốn nói cả... Yêu một người khiến ta mệt mỏi vì phải làm sao để có được người đó, nhưng khi đã có được họ rồi thì ta lại lo sợ sẽ mất họ. Làm sao có thể khiến mọi người luôn nhớ tới mình, làm sao để người mình yêu sẽ mãi mãi thuộc về mình?

Có thể anh sẽ chọn cái chết, mọi người sẽ bảo anh điên, anh ngu ngốc nhưng chẳng phải thế sẽ tốt sao? Ai cũng nhớ đến anh, rồi em sẽ mãi mãi thuộc về anh. Khi đó em sẽ bật khóc chứ, hay chỉ khẽ nhắm mắt lại trong một lúc và nhớ tới anh...

Tại sao những khi con người khi có tâm sự lại không bao giờ ngủ được nhỉ, cái không gian yên tĩnh vào ban đêm dường như đáng sợ một cách kì lạ, mà khi đó con người cảm nhận được cái cảm giác cô đơn đến tột cùng.

Hình như những trái tim đã từng tan vỡ thì nó không bao giờ yêu được lại như lần đầu tiên phải không sunny? Nó sợ một ngày nào đó sẽ lại không chịu đựng được cái cảm giác đó nữa, cái cảm giác như từng mạch máu đông lại rồi đột ngột vỡ vụn ra, hay cái cảm giác bị bỏ rơi, lạc lõng cô đơn và vô cùng tuyệt vọng ... Không hiểu rằng con người có hay không nên sống với niềm tin và hy vọng... Mong đợi nhiều quá một ngày sẽ lại đau đớn vì nó.

Vậy thì hãy chấm dứt cuộc sống ngay tại đây vì không có niềm tin thì đó chẳng còn là cuộc sống nữa...

...

Đêm dài hay ngắn rồi cũng trôi qua thôi, một ngày mới cũng đến. Và rồi tibu chuẩn bị tất cả mọi thứ tập trung trước trường để khởi hành đến điểm dừng chân đầu tiên... XZ... Cái nơi mà sunny sinh ra và lớn lên, và có lẽ nó là nơi gắn liền nhiều kỷ niệm và thân thương với sunny nhất.

Đến chiều thì cả đoàn cũng tới được XZ, tibu tự tách đoàn, ừ thì tự nhiên tibu muốn đi bộ một mình. Hình như những kỉ niệm về hai đứa đang hiện về và giết chết tibu dần thì phải, tìm tibu khẽ thất lại vì nhớ sunny. Tibu chợt nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu để cảm nhận được cái gió biển đang thổi bên tai, mùi hơi mặn hay là vị cái nước từ trong khóe mắt của tibu vừa rớt ra nhỉ... Con người dù mạnh mẽ đến đâu thì cũng có lúc yếu đuối đến vô cùng thì phải.

"Những cơn gió... từ nhỏ đến lớn em vẫn luôn cảm nhận nó mỗi ngày phải không sunny, còn bây giờ, ngay giây phút này, anh đang đứng đây và cảm nhận từng cơn gió mát của biển như em đã từng... anh cũng ngửi thấy mùi vị của nó như em đã từng... Một ngày nào đó khi trở về, em sẽ nghe được nó chứ? em sẽ nghe được gió biển nói với em rằng anh yêu em chứ, và em sẽ cảm nhận được một chút ướt át trong cơn gió đó chứ? Ư! Gió cuốn nước mắt của anh đi rồi... những giọt nước mắt vì nhớ em..

Anh không hối tiếc, và một ngày nào đó khi nhìn lại anh vui vì những gì mình đã làm..

Nhưng anh nuối tiếc, vì quãng thời gian bên cạnh nhau anh đã không trân trọng nó hơn nữa và anh nuối tiếc vì đã để mất em

Phải làm sao đây khi mà những kỷ niệm của mình đối với em bây giờ chỉ là một nắm tro tàn, mà anh sợ rằng không biết khi nào nó sẽ bay mất mà sự thật là có lẽ nó bay mất rồi..."

Đang chậm rãi bước trên đường thì tibu nhận được điện thoại của Linh

- Tibu đang ở đâu, về khách sạn gấp đi, giờ tụi Linh chuẩn bị qua nhà sunny chơi để thăm mẹ sunny luôn nè, có mấy dịp được ra đây nè.

- Ư, tibu chạy về liền. Đợi tibu với nha.

15 phút sau, rồi thì cả nhóm cũng có mặt ở nhà của sunny, nhà sunny nhỏ nhưng xinh và ấm cúng lắm. Ăn uống với mẹ của sunny xong thì tibu đi một vòng, bước lên những bậc thang mà sunny vẫn luôn bước, đi trên những viên gạch bông mà sunny vẫn luôn đi.

Phòng sunny đặc biệt, nó hướng ra phía biển, tibu khẽ tới cửa, mở cửa để gió biển có thể lùa vô phòng như sunny vẫn luôn làm, từng món đồ, từng khung ảnh của sunny trở nên thân thuộc đến lạ thường với tibu, tibu bước tới tủ đồ của sunny, mở nó ra.

Từng cái áo khoác, từng cái khăn quàng nó như... nó như bóp chặt trái tim tibu lại vậy, cũng chẳng biết nói cảm giác lúc này là thế nào, tibu khẽ đưa từng ngón tay lên, vuốt nhẹ qua tất cả để có thể cảm nhận được cái hơi ấm của sunny, ấm áp và bình yên...

Tibu thở phào nhẹ nhõm, rồi nằm dài trên giường của sunny, nhắm mắt lại. Mọi thứ trở nên bình yên đến lạ thường, sao lòng của tibu chưa bao giờ thấy nhẹ nhõm như lúc này.

Dường như là sunny đang nằm ở bên cạnh tibu vậy, đang thì thầm vào tai tibu ba tiếng "em yêu anh" mà tibu luôn ao ước được nghe.

Tibu đã phải đi một quãng đường rất dài, đau đớn và đầy cô độc... Bất chợt.. tibu ước, phải chăng mình có thể nằm đây mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy, phải chăng đây là những giây phút cuối cùng của mình... Đột nhiên tibu thấy vô cùng hạnh phúc..

Chương 35: Gặp Gỡ Jenny...bí Mật Của Sunny!

Nếu như tibu cảm thấy bình yên và thanh thản bao nhiêu, khi nằm trong căn phòng tồn tại sự hiện diện của sunny trên từng centimet vuông thì khi rời khỏi căn phòng đó, tibu càng đau buồn và khó chịu bấy nhiêu.

Tibu không muốn rời xa nó chút nào, mà thật ra bây giờ cũng đã khác rồi, tibu đã chấp nhận được những cái sự thật đó... hình như trải qua mọi chuyện càng gian nan khó khăn bao nhiêu thì con người càng mau trưởng thành bấy nhiêu.

Bỏ qua tất cả, điều mà tibu muốn bây giờ là chuyện gì đã khiến sunny trở nên như thế này và làm sao để sunny có thể trở lại bên cạnh mình như trước kia.

Trước khi rời phòng sunny, tibu không quên quay lại hôn lên bức ảnh của sunny đang treo trên tường, như là đánh kếm bao nhiêu nỗi nhớ dành cho sunny, mà hình như nó là một điều vô nghĩa và chẳng bao giờ trở thành hiện thực được.

Chậm rãi bước xuống dưới nhà, tibu nghe rõ mọi người nói chuyện, chợt tibu dừng lại khi mọi người bắt đầu bàn tán về sunny. Tibu nghe thấy tiếng Linh:

- Ủa sao sunny bữa nay lạ lắm cô, con gọi điện thoại mà không nhớ ra con là ai luôn. Mà con có làm gì để sunny ghét đâu, con là bạn thân nhất của sunny mà.

Rồi mẹ sunny chỉ âm ừ cho qua, nhưng khi mấy đứa kia ra ngoài chơi, chỉ còn lại một mình Linh và mẹ sunny thì mẹ sunny mới mở lời với Linh mà không biết trên cầu thang, tibu đang ngồi trên đó.

- Cô cũng coi Linh như là con của mình nên mới kể Linh nghe, mà coi đừng nói ai nghe

- Dạ, có chuyện gì mà sao nghe có vẻ nghiêm trọng vậy cô?

- Con có biết là quãng thời gian vừa từ Đl xuống Sài Gòn, thằng T nó đâu có buông tha cho con sunny nhà cô, nó bày hết trò này đến trò khác, đầu cho sunny học và bắt đầu cuộc sống mới.

Còn sunny nhà cô thì suốt ngày ủ rũ và rầu rĩ, nhiều khi cả tuần không mở miệng nói một lời, nó chẳng thèm quan tâm đến thằng T làm gì với nó, nó chỉ ngồi trong phòng hết ngày này đến ngày khác, nhiều khi không ăn không uống.

- Ủa sao vậy cô, mà sao giờ sunny lại như vậy?

- Cô hỏi nó tại sao, nó không chịu nói gì cả. Mà cô biết chắc cũng do cái thằng tibu thôi, hình như hai đứa nó yêu nhau quá rồi. Con có biết không, lúc mới xuống ngày nào nó cũng đợi cô không để ý là lên ra ngoài để đòi trốn lên đl, thời gian đầu lúc nào cô cũng phải ở bên cạnh nó, coi chừng và chăm sóc cho nó như một đứa trẻ..

Mẹ nào mà không thương con, nhưng cô chỉ muốn tốt cho nó mà thôi, nếu nó ở đl thì không thể nào có tương lai được, rồi mọi người sẽ nghĩ ra sao.

- Sao giờ sunny lại như vậy ạ?

- Rồi cô nhận ra một điều, nó không thể nào quên được, không thể nào bắt đầu cuộc sống mới con à. Cứ như thế cô sợ nó không sớm thì muộn rồi cũng trở nên điên loạn mất. Ông nó là người Chăm, mới nói với cô là đem nó vô Phang Rang, gặp thầy Chăm để chữa.

Vậy là cô đem nó vô đó cả tuần, nhờ thầy cúng rồi làm đủ cách, giải hạn cho nó, rồi xóa hết những điều đau buồn cho nó, xóa hết kí ức của nó lúc ở đl. Cho nó uống thuốc, uống bùa rồi nhiều thứ nữa. Phải hơn nửa năm rồi đó con à, tháng nào cô với nó cũng phải vào đó một lần để nó uống thuốc của thầy cho, lúc nào cô cũng khóc lóc năn nỉ nó để đi cùng cô, nhiều khi phải cứng rắn để bắt nó đi, nó cũng khổ tâm lắm nhưng mẹ nào không thương và muốn tốt cho con..

Lúc đầu thì tưởng không có tác dụng nhưng đến một thời gian sau thì con sunny nhà cô dần dần cũng tươi tỉnh hẳn ra. Đến bây giờ cô cũng phải tin.

- Thật hả cô, hèn gì coi gọi điện thoại cho nó mà nó lạ lắm.

- Chỉ tội cái thằng tibu, cô thấy nó còn thương con Ny nhà cô nhiều lắm.

- Dạ ...

...

Nhẹ nhàng bước trở về phòng của sunny, tibu không nói gì và giả bộ như vẫn ở trên đó từ nãy đến giờ. Rút lấy một điều thuốc ra hút, tibu ngồi trước ban

công và suy nghĩ... điều thuốc tàn cũng là lúc tibu lấy điện thoại ra :

- Long hả, tao có chuyện gấp cần mày giúp.

- Nói đi tibu, quan trọng lắm hả?

- Ừ quan trọng như chuyện hôm bữa tao nhờ mày, bây giờ mày kiếm dùm tao thằng bạn nào đó ở Tháp Chàm, sau đó kiếm dùm một ông Thầy hay bà Thầy nào đó nhà, gấp dùm tao nhen. 1 tuần nữa về đỉ là tao đi luôn nha. Với lại mày chuyển khoản cho tao mượn 2 triệu để vô là tao đi Phan Rang luôn.

- OK men, chuyện nhỏ, cứ yên tâm, đến lúc mày vô là có tất cả thông tin mày biết. Mà có chuyện gì vậy?

- Cũng liên quan đến chuyện hôm bữa tao nhờ mày, gấp tao kể sau nha. Giờ tao đang bận. Bye men

- Ok bye bro

Tibu không bao giờ tin vào những chuyện mình vừa nghe, dù thế nào cũng không bao giờ thay đổi quan điểm đó, nực cười, đòi có những chuyện đó sao? Ừ con người sẽ quên, khi con người muốn quên thôi. Còn sunny, điều tibu cần biết là vì lý do gì mà sunny lại xử sự với tibu như bây giờ...

...

Trở về khách sạn Nhân và Vinh rủ tibu đi nhậu vì thấy tibu sau khi qua nhà sunny trở về có vẻ khá buồn. Ba thằng không ra quán vì theo ý của tibu, thế là mua chai rượu trắng với mấy hột đậu phộng. Ngồi với nhau sương sương rồi thì tibu nói với Nhân và Vinh:

- Biết tại sao tao lại kêu mua rượu về nhậu trong khách sạn ko? Vì cái này đây. khà khà. Rồi tibu rút từ trong ví ra một bọc nhỏ.

- Ừa tưởng bỏ rồi mà mày. Nhân lên tiếng

- Đèo, thì bỏ rồi nhưng mình đang đi chơi mà mày, tự thưởng cho nhau đi chứ. Lâu rồi tao không được cười, hôm nay làm trận cười sảng khoái đi. he he. Tibu trả lời

- Ừ ừ tibu nói đúng đó mày. Vinh thêm vô

Thật ra không phải tibu đầu độc gì anh em, nhưng đêm hôm đó thấy Nhân, Vinh, Tibu cười với nhau quá vui vẻ, ai cũng năn nỉ tibu đòi hút rồi ngồi tám với nhau bẻ bụng chơi thành ra mườì mấy thằng làm loạn cái khách sạn như cái nhà thương điên) nói chuyện thì chẳng ai hiểu, chẳng có nội dung đôi lúc cứ nhìn nhau rồi tự nhiên ôm bụng cười cả tiếng đồng hồ, nhưng điều quan trọng là mọi người thấy vui, ôi đúng là cái thời sinh viên. Vui thật... nhưng không bao giờ quay trở lại...haizz

Jenny luôn có những hành động kì cục, nhưng đôi lúc lại đặc biệt và đáng yêu. Cái cách mà jenny xuất hiện, nó luôn bất ngờ và chẳng bao giờ đúng lúc. Tối hôm đó khi tibu đang và mấy đứa đang ngủ say thì jenny gọi liên tục. Phải đến cuộc gọi thứ 4 thì tibu mới bắt máy

- a.. lô... sao giờ này chưa ngủ em? Anh đang mệt lắm

- Em thích bây giờ anh phải nói chuyện với em đó, lâu lâu.

- Thôi anh ngủ đây

- Ày, khoan nè. Anh mở mail ra đọc đi, em mới gởi mail cho anh đó. Đọc liền bây giờ đi, năn nỉ anh đó.

- Sáng mai anh đọc, anh giờ mệt lắm jenny à, thuốc mới tan nên anh mệt kinh khủng.

- Tibu, anh hư quá đi mà. Muốn bị em hun phải không. Hôm nay anh nhớ chị sunny nhiều lắm phải không?

- Anh ngủ đây.

- Hun em rồi em cho anh đi ngủ

- Ừ, Jenny ngủ ngon nhé...

...

- Ừ thôi không giỡn nữa, anh ngủ ngon nhé tibu. Mai nhớ đọc mail của em. alo tibu... tibu... sao anh ngủ nhanh vậy... buồn ghê, em chỉ muốn nói là em sẽ gặp anh ở Huế thôi, vì em đang ở đó mà... em nhớ anh!

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Chẳng Biết Là Cố Tình Hay Vô Ý Để Tibu Và Jenny Đi Với Nhau..

New mail from Jenny_binbin@gmail.com

Hi anh tibu

Anh có biết em đang ở đâu không hả tibu? Em đang ở Huế nè, hi hi. Em thích con người ở đây lắm đặc biệt là mấy cô bé nói giọng Huế, dễ thương lắm anh à. Không biết giờ này anh đang làm gì nhỉ? Em thấy hơi nhớ anh, nhưng em biết chắc anh sẽ không nhớ tới em đâu :P

Cái nóng của Huế và Sài gòn đều gay gắt như nhau, chính vì thế mà em ở trong khách sạn cả ngày anh à. Muốn gọi điện thoại cho anh lắm nhưng em không dám gọi, vì sợ làm phiền anh đi với lớp nè. Hình như anh đang ở quê nhà của chị sunny đúng không? Cảm giác thế nào, chắc tuyệt lắm nhỉ.

Mấy ngày nữa là anh có mặt ở Huế phải không? Em hy vọng sẽ gặp anh.

P/s Em có quà cho anh đó nhe

Rồi buổi sáng phải rời xa cái nơi sunny sinh sống cũng đến. Buồn và nuối tiếc, đó là cảm giác của tibu lúc này. Sự nuối tiếc đó nó lớn lắm, không phải chỉ lúc này, mà sau quãng thời gian và tất cả những chuyện đã xảy ra. Mọi thứ đều vượt quá tầm kiểm soát của tibu.

Hình như rồi thì thời gian cũng có thể chữa lành tất cả vết thương, nhưng những vết sẹo nó có biến mất hay không? Hay là luôn tồn tại để nhắc nhở chính bản thân chúng ta.

Sau cơn mưa rồi thì trời cũng phải sáng mà thôi, dù là mưa phùn mưa dầm hay là mưa bất chợt, ngắn hay dài cũng không quan trọng, điều quan trọng là nắng sẽ lại đến.

Tibu biết rằng có lẽ lúc này, dù có sunny hay không tibu vẫn sẽ tiếp tục sống và sống thật tốt cũng như là cái cách sunny đã quên tibu vậy...

Hình như tibu đã trưởng thành rất nhiều, kể cả trong suy nghĩ. Không như trước đây, khóc lóc và yếu mềm như một đứa con nít không được mua kẹo hay mất đi một món đồ chơi quý giá. Giờ tibu đã tập làm quen với cuộc sống không có những thứ không thuộc về mình.

Ừ mỗi người một cuộc đời khác nhau, dù hạnh phúc hay bất hạnh hay cũng phải chấp nhận nó... đừng trách ai hay than vãn về số phận, hãy hiểu rằng mình có một cuộc sống tốt hơn nhiều người.

Đêm đầu tiên ở Huế, sau khi ăn tối thì cả nhóm Tibu, Nhân, Vinh, thầy MNT (một người rất đặc biệt sẽ nói ở một trong những chap sau này) cùng một vài đứa nữa đi hát karaoke. Khoảng 8h thì tibu nhận được điện thoại từ một số lạ

- Alo tibu đó hả? Biết em là ai không.

Tibu hơi chần chừ một chút và suy nghĩ, cô bé này giọng Huế có một chút ngọt ngào vì quá nhẹ nhàng.

- Xin lỗi, bạn là ai vậy ạ. Tibu hơi ấp úng và hỏi lại

- Anh này, mới đây mà quên người ta rồi sao. Em giận anh đó nhe

- Nhưng xin lỗi, thật sự mình không biết bạn là ai mà.

Rồi bất chợt...

- Ha ha lừa được anh rồi nhé, thấy em có giống người Huế không?

Giọng Sài gòn, có một chút lai nhẹ nhàng như rót mật vào tai, tibu nhận ra ngay người quen

- Em nhe jenny, dám chọc anh sao. Muốn gì đây

- Em muốn nhiều thứ lắm tibu à. Hehe Nhưng trước hết là em muốn gặp anh, vì em biết anh đang ở Huế.

- Ừ vậy mình gặp nhau đi ha, giờ sao đây nè?

- Để em xuống khách sạn chỗ lớp anh chơi vì em tò mò muốn biết về những người bạn của anh, muốn biết lớp anh như thế nào, rồi hỏi nữa anh phải đưa

em về lại đó nha.

- Anh đang ở ks xxx nè, em xuống liền hả?

- Nửa tiếng nữa em xuống nè

- OK em, vậy anh ngồi quán cafe cạnh khách sạn đó luôn nha.

Quán cafe đó thì hiện giờ không thể nhớ được tên, chỉ nhớ được rằng cái cách trang trí của quán rất đặc biệt, đậm chất cung đình của Huế, chạy xung quanh quán là một con sông nhân tạo nhỏ cùng các hòn non bộ lớn bé khác nhau. Rất đặc biệt và đặc trưng! Rồi hai thằng ngồi nói chuyện vớ vẩn khoảng hơn 20 phút thì taxi dừng trước quán cafe.

Biết nói làm sao nhi... ờ thì trong các bộ phim của nước ngoài hay có cái cảnh một nữ diễn viên chính bước xuống từ xe hơi? Là nó đấy !

Từ taxi, đôi chân của jenny bước ra trước, nó trắng và thon dài thật sự khiến nhiều cô gái phải ganh tỵ khi nhìn thấy, jenny mặc một cái áo thun màu đen rộng và dài đủ để che phủ gần hết cái quần cái quần cộc. Quyển rũ là đây, không phải chỉ riêng tibu mà thật sự Nhân ngồi bên cạnh cũng phải thở oxy.

Đây là cô gái đầu tiên mà tibu cảm thấy đẹp đến mức mình phải chú ý, jenny khác với trong wc quá nhiều, đẹp hơn lộng lẫy hơn và quyến rũ hơn, như là một bông hồng đẹp nhất trong đóa hồng được chọn lựa kỹ nhất.

Mà có lẽ cũng chẳng thể dùng ca từ nào để diễn tả được vẻ đẹp của một người phụ nữ. Khi mà tibu chưa kịp chớp mắt, khi mà Nhân chưa kịp ngậm cái miệng của mình lại thì jenny đã tiếng gần tới chỗ của hai thằng và lên tiếng

- Tibu , nhìn là em nhận ra anh ngay, anh khác với hình mà em nhìn thấy quá nhi. hi hi. Kìa chắc là anh Nhân phải ko? Anh tibu nhắc về anh suốt.

- Em cũng khác với sự tưởng của anh nhiều lắm đó jenny, ở ngoài đời có vẻ em xinh hơn trong hình, còn cao nữa chứ. Em ở khách sạn nào? Gần đây không? Tibu hỏi lại

- Em ở Imperial á, mấy chị lễ tân trên đó dễ thương lắm. Hi

- Em uống gì, kêu đi jenny. Rồi Nhân cũng lên tiếng

- Em uống trà đào. Trà đào á anh tibu. Hi rồi jenny quay sang nháy mắt với tibu.

Trà đào? Hà, tibu chợt mỉm cười. Món thức uống mà tibu ưa thích nhất, và cũng chỉ mình jenny biết lý do tại sao.

Rồi jenny đứng dậy

- Sorry hai anh nhe, em đi toilet một chút

Khi jenny đi rồi thì Nhân lập tức quay lại, nói với tibu :

- Đờ cờ mờ, oắt thờ phất

- Gì đây Nhân, điên rồi hả mày?

- Mày quen nhỏ này ở đâu vậy tibu, sao nó đẹp quá vậy, bộ nó lai tây hả? Nhìn mặt lai đẹp quá. Éc

- Kết rồi hả? Ha ha, mới không? Tao giới thiệu. khả khả. Ủ ông già nói người nước ngoài, lý do quen được thì cũng vớ vẩn lắm, nhưng tao với nó thân lắm. Tại tao kêu lớp mình ra đây thực tập nên nó ra theo nè.

- Cái đêch, ở khách sạn imperial nữa chứ, 5 sao đó mày. Tối nay tính lên ngủ chung với nó hả. Khả khả. Mẹ, mày thì sướng rồi, tao thì khổ, thôi tối nay tao làm vài khói tự ký, để cho thằng anh em sung sướng và hạnh phúc vậy. Ha ha

- Tao với nó bình thường mà, có gì đâu mà mày nói bậy không. Cái thằng.

Một lúc sau thì jenny ra, ba đứa ngồi nói chuyện một hồi thì bắt taxi đi ăn bún. Sau đó lại tản bộ ở trung tâm. Rồi đột ngột Nhân bỏ về trước, chẳng biết là cố tình hay vô ý để tibu và jenny đi với nhau..

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chỉ Một Đêm Thôi Tibu

Huế về đêm như một bức tranh hoàn hảo, đẹp và thanh bình. Phố Huế về đêm không đông đúc nhộn nhịp như Sài Gòn, không ồn ào như Hà Nội. Trời về khuya yên tĩnh và ít người đi lại.

Từng ánh đèn vàng chiếu xuống những con đường rộng lớn nhưng chỉ có lác đác vài bóng người, hơi se lạnh vì từng cơn gió bắt đầu thổi liên tục cuốn bay từng chiếc lá khô lên trời, rồi lại rơi xuống như từng cung bậc cảm xúc của con người.

Jenny hơi rùng mình, đưa hai tay ôm lấy đôi vai nhỏ xíu, nhẹ nhàng đi từng bước thật chậm. Hình như đây là lần đầu tiên Tibu và Jenny đi chơi riêng với nhau, không tính những lúc Tibu xuống Sài Gòn để tái khám và mua thuốc, những lúc đó chỉ gặp Jenny rồi đi ăn chung. Còn lần này, hai đứa thật sự là có những khoảng thời gian và không gian riêng.

Tibu chợt mỉm cười.

- Anh cười gì đó Tibu, Jenny nhìn Tibu mỉm cười và hỏi.

- À thì nghĩ tới thằng Nhân làm anh buồn cười, nó có ý bỏ về để anh và em đi riêng với nhau đó.

- Hi, mà anh Nhân có vẻ hiền Tibu nhỉ, em thấy anh ít nói ghê.

- Ừ, tính nó hiền và ít nói, nhưng ở lớp nó là thằng thân với anh nhất có thể nói là như anh em ruột thịt. Ủa mà Jenny, em đi ra đây chơi xin phép gia đình chưa? Em đi một mình không sợ sao?

- Nhà em đang đi Vịnh Hạ Long chơi, rồi đi Trung Quốc nữa, vài ngày nữa em bay ra ngoài Bắc rồi đi Trung Quốc luôn. Em ở đây một mình là vì muốn gặp anh đó chứ. Anh nghĩ xem, hình như mình cũng có duyên với nhau đó chứ. Có bao giờ anh nghĩ mình sẽ gặp nhau ở Huế chưa? Không bao giờ nghĩ tới đúng không? Hi hi

“Hừ, Huế. Không ngờ mình lại gặp nhau ở cái nơi này đúng không Jenny? Không hiểu sao lúc này trong lòng anh lại thấy nhẹ nhàng lắm. Có lẽ vì em đó Jenny, quãng thời gian qua khi anh gặp khó khăn thì em lại là người luôn bên cạnh và động viên anh nhiều nhất.

Hình như từ lúc nào em trở thành một người bạn rất thân của anh rồi, một người tri kỷ, hay lẽ nào một phần trong trái tim của anh, dù là nhỏ thôi nhưng từ lúc nào cũng có tên em trong đó rồi..?

Hoặc cũng có thể bây giờ cảm xúc của anh đang lộn xộn, cái thứ mà vốn chai sạn từ lâu rồi... ừ trái tim anh hình như không còn nhận ra được cảm xúc thật của mình nữa...”

- Tibu, sao anh im lặng vậy, không nói gì hết?

- Em có ước mơ không Jenny? Thật sự con người sống có nên mơ ước không? Một người bạn nói với anh rằng sống phải thực tế, đừng nên hy vọng hay tính tới chuyện tương lai làm gì.

- Sao tự nhiên anh hỏi vậy hả Tibu? Ước mơ của em á? Em chỉ mong được gặp bố mẹ ruột của mình một lần thôi... Anh có biết không Tibu, em chẳng cần một cuộc sống giàu sang như hiện giờ, chẳng cần có vẻ ngoài đẹp như bây giờ, em chỉ cần một gia đình bình thường như bao người khác.

Rồi mắt Jenny chợt dậu xuống, buồn và hơi ướt át. Trong đôi mắt nâu sáng và trong veo đó dường như chứa rất nhiều tâm sự và nỗi buồn, mà hình như không thể nói với ai, hoặc cũng có thể là không biết nói với ai...

Tibu thấy khó chịu, tim thì hơi thắt lại một chút. Có lẽ vì thương Jenny, thương cái hoàn cảnh của Jenny. Dường như lúc này chẳng có một lời nói, một ca từ nào có thể an ủi được nỗi lòng Jenny.

Rồi hai đứa lại chậm rãi bước trên từng con phố, Jenny cứ đi dưới đường rồi lại lon ton lên vỉa hè, lâu lâu lại chạy ra giữa đường nhảy nhót, haizz cái tuổi 18... Bất chợt, Jenny chạy thật nhanh về phía trước rồi quay đầu lại nói với Tibu:

- Anh biết không Tibu, ước mơ có xa vời hay không là do mình mà thôi. Anh đi nhanh lên, tới đây em nói nè.

Rồi Jenny lại bước chậm thật chậm về phía Tibu, tay thì lấy từ trong túi xách ra một thứ gì đó. Đưa cho Tibu rồi Jenny nói:

- Đây là quà em tặng anh đó. Đặc biệt lắm, em phải đặt làm đó nha

Nhìn vào tay mình, Tibu thấy đó là một trái banh bóng rổ bằng pha lê, trên đó còn khắc dòng chữ ““ Jenny <3 “ Điều kì lạ là ở bên trong trái banh hình pha lê đó, có một ngôi sao nhỏ xíu màu xanh.

- Điều này thật là đặc biệt đó Jenny, thường thì anh sẽ không nhận quà của ai hết nhưng lần này anh phá lệ, vì có lẽ em là một trong những người bạn thân thiết nhất của anh thì phải. Ủa mà sao lại có ngôi sao vậy?

- Hi hi, bí mật nhé... em không nói đâu. Nếu một người yêu anh thật lòng, người ta sẽ luôn tin vào những chuyện trong tương lai với anh, còn không thì đó chỉ là một cái cớ để người ta bỏ rơi anh thôi. Sống không có mơ ước và hy vọng là điều ngu ngốc nhất, và đó chẳng phải là cuộc sống đâu Tibu à.

Chẳng biết là hai đứa đã đi bao lâu và bao xa, chỉ biết là hình như ngoài đường không còn bóng người. Thịnh thoáng lại có một vài chú say rượu miệng cứ nói hello, nghĩ cũng buồn cười tibu thì cao to, jenny lại có khuôn mặt Tây á, đâm ra người ta cứ tưởng hai đứa là một couple nước ngoài đang dạo phố. Hai đứa đã đi qua những đầu nhĩ, qua biết bao nhiêu con phố, đi trên biết bao nhiêu con đường, dừng trên bao nhiêu cây cầu..? Ờ thì.. cả hai cũng chẳng nhớ được, chỉ biết là đi với nhau, thế thôi..

Trăm năm bằng hữu dễ gặp

Tri kỷ ngàn năm khó kiếm..

Đã qua ngày mới thì phải, chắc cũng phải 3h sáng. Hai đứa rồi cũng đứng trước cửa khách sạn của jenny. Một hồi yên lặng thì jenny lên tiếng:

- Hôm nay thật sự vui lắm tibu à. Anh là một người rất đặc biệt

- Có gì đâu mà, em cứ nói. Bạn bè đi với nhau mà khách sáo quá vậy

- Anh biết rõ là em yêu anh đúng không?

- À, Ờ , Ừ... ừ anh biết

- Anh khác với những người khác nhiều lắm, anh là người đầu tiên khi nói chuyện là nhìn vào mắt em chứ không phải vào ngực vào chỗ khác của em. Anh là một người cũng chẳng quan tâm đến việc được đi chơi cùng với em, khi gọi điện thoại anh chẳng bao giờ yêu cầu những điều đó cả.

- Anh... anh... tibu ập úng

- Anh luôn hỏi về cuộc sống của em như thế nào, quan tâm em có vui không... Từ tối đến giờ, mình đã đi rất nhiều con đường và đây phố, vậy mà anh cũng chẳng ôm lấy em, chẳng nắm tay em như những người khác, anh luôn nghĩ về chị sunny tibu à..

- Em hình như là người hiểu anh nhất

- Có được anh là một điều thật hạnh phúc, em sẵn sàng từ bỏ tất cả, từ bỏ khách sạn và công ty của gia đình, từ bỏ cuộc sống của em lên Đà Lạt để ở bên cạnh anh tibu à.

- Em cứ nói quá jenny à, rồi một ngày sẽ có người yêu em thật lòng mà! Tibu hơi ngại ngùng

- Cái cách anh quan tâm mọi người xung quanh, yêu thương những người khác thật lạ lùng. Hình như anh chưa bao giờ nghĩ cho bản thân mình cả. Chị sunny, thật hạnh phúc và may mắn rất nhiều khi có được tình cảm của anh. Em thật ganh tỵ quá...

- Thôi, em còn nhỏ nên chưa suy nghĩ chín chắn thôi. Đừng lo nghĩ nhiều nè. Hi. Mình sẽ luôn là bạn tốt mà. Anh cũng thương em lắm như là người trong gia đình anh, như một người em gái, bất cứ lúc nào em muốn nói chuyện với anh cũng được.

Jenny từng bước một, tiến về phía tibu. Mắt jenny chậm chậm nhắm lại và thì thầm với tibu...

“Hãy ở bên cạnh em, em muốn tí nữa thức dậy khi trời sáng, em muốn anh là người em nhìn thấy đầu tiên. Chỉ một đêm thôi tibu... để sau này, em luôn hạnh phúc khi nghĩ về ngày hôm nay, cho dù mai sau em không còn được thấy anh nữa...”

”

Thịch thịch...thịch... tim tibu như muốn nổ tung, nhảy loạn xa ra ngoài, ông trời như muốn đùa giỡn với con người. Trước một sắc đẹp hoàn hảo như vậy, cho dù là thánh thần cũng khó có thể làm chủ được bản thân của mình, huống chi là một con người bình thường..

Rồi tibu đưa hai đôi tay của mình lên, tiến dần sát về phía jenny..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chuyến Phiêu Lưu Của Cuộc Đời...

Hôm nay Đà Lạt lại mưa, lạnh và buồn. Từng hạt mưa có rơi mãi không ngừng, tibu nhìn lên trên, bầu trời xám xịt nhưng phía xa vẫn có một khoảng không trong xanh, ừ rồi sau cơn mưa trời cũng sẽ sáng.

Mới đó mà đã thấm thoát 3 ngày trôi qua kể từ sau chuyến thực tập, tibu chỉ biết rằng sau chuyến đi này có hai điều ý nghĩa nhất, một là được ở trong ngôi nhà nơi sunny sinh ra và lớn lên, hai là có hẳn một chuyến đi suốt đêm với jenny mà trước đây chưa bao giờ có được.

Cái đêm đó, cái đêm mà tibu đi cùng với jenny, nó thật sự có ý nghĩa rất nhiều với tibu. Ước mơ sẽ đến với những người không bao giờ từ bỏ nó, hy vọng chính là động lực trong cuộc sống của mỗi con người.

Có những lúc tibu tưởng chừng như hoàn toàn bất lực trước những điều mà chính mình đang cố gắng, nghĩ rằng mình đang mất dần lý trí khi cứ đắm đầu vào những điều đó thì jenny lại thấp sáng ngọn lửa đó lên.

Và cái điều hài hước là jenny lại là người duy nhất hiểu được và tin tưởng vào tình yêu tibu dành cho sunny, khi mà chính bản thân tibu nhiều khi cũng không còn lòng tin vào mình.

Hơi ẩm tỏa ra từ người jenny, thật sự nó rất ấm áp nhưng hình như nó không phải dành cho mình. Tibu chợt nghĩ và nhớ về tối hôm đó

Jenny từng bước một, tiến về phía tibu. Mắt jenny chậm chậm nhắm lại và thì thầm với tibu...

“Hãy ở bên cạnh em, em muốn tí nữa thức dậy khi trời sáng, em muốn anh là người em nhìn thấy đầu tiên. Chỉ một đêm thôi tibu... để sau này, em luôn hạnh phúc khi nghĩ về ngày hôm nay, cho dù mai sau em không còn được thấy anh nữa...”

Tibu tiến dần về phía jenny, đưa hay tay của mình lên nhưng không phải để ôm lấy jenny mà để lau đi những giọt nước mắt của chính tibu đang dần rơi xuống.

Không phải vì hạnh phúc, cũng không phải oán trách tại sao bây giờ jenny mới xuất hiện trong cuộc đời của tibu mà chính vì lúc này không hiểu sao những hình ảnh của sunny đang hiện dần ra trước mắt của tibu, cái cảm giác nghẹt thở vì nhớ nhưng lại ập đến tibu, từng giọt nước mắt dần ứa ra vì buồn, vì nhớ sunny...

Đôi môi hồng xinh và tươi tắn của jenny như chờ tibu đặt lên trên đó một nụ hôn, nhẹ nhàng hay mãnh liệt như cái cách mà tibu và jenny yêu đương, nếu tiến tới một bước trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, tibu sẽ có được những thứ mà bao người con trai khác phải mơ ước...

Jenny vẫn đứng đó, nhắm mắt, từng hơi thở dần trở nên gấp gáp đôi lúc như không còn thở...

5 Phút trôi qua, cả hai vẫn cứ bất động như thế. Rồi bất chợt jenny ôm lấy tibu :

- Tibu, em biết anh sẽ làm như thế này mà. Em biết anh sẽ không làm gì tổn thương đến em. Nhưng anh đang làm trái tim em vỡ vụn dần rồi.
- Anh xin lỗi, jenny.

- Hãy để em được ôm anh nhé, người em yêu thương. Dù là một lần thôi, em muốn được cảm nhận cái hơi ấm áp và như được che chở này đây. Em buồn nhưng em cũng rất vui, vì đó mới là tibu em yêu...

Jenny đưa tay ra, gạt những giọt nước mắt của tibu, mắt nhìn tibu.. ướt át và dịu dàng

- Quảng thời gian vừa rồi với anh chắc kinh khủng lắm đúng không, em ước là có thể ở bên cạnh anh để chia sẻ với anh trong những lúc đó, nhưng lại không thể được. Anh đang nhớ chị sunny phải không, những giọt nước mắt đang tố cáo anh.

Tibu im lặng không nói gì.

- Anh có biết là những giọt nước mắt của anh chỉ rơi vì chị sunny thôi không? Em thật ghen tỵ

Jenny chợt nở một nụ cười, rồi nhẹ nhàng nói:

- Đừng bao giờ bỏ cuộc tibu à, hãy tự mình đi tìm câu trả lời cho tình yêu của anh. Anh hãy tin rằng tình yêu của anh dành cho chị sunny có thể giúp anh vượt qua tất cả. Anh đã tìm ra được ý nghĩa cuộc sống của mình thì phải luôn cố gắng vì nó nhé.

- Ủ, anh hiểu mà jenny. Em thật đáng yêu

- Hi, vậy sao anh không yêu em? Đáng lẽ chị sunny đã được sinh ra thì em không nên tồn tại trên trái đất này thì đúng hơn. Phải không honey.

- Em đừng nói bậy nữa. Anh cũng coi em như là một người trong gia đình của anh mà

- Hừ, em gái thôi à hay là chị gái ? Nhưng em không thích, em chỉ thích làm vợ của anh thôi tibu. Hi hi. Nếu gặp em trước chị sunny, anh có yêu em không?

- Đó sẽ là bí mật của anh. Rồi mình cũng sẽ có ngày gặp lại. Khuya rồi. Anh phải về thôi.

- Ngôi sao trong trái banh em tặng anh chính là chị sunny của anh đó tibu à, dùng kính lúp phóng to lên anh sẽ thấy đó chính là bí mật nho nhỏ của em. Em yêu anh, yêu anh như cái cách mà anh yêu chị sunny. Rồi mình sẽ gặp lại, chắc chắn thế. Sớm thôi, anh nhé...

Rồi bàn tay jenny dần nói lỏng ra, jenny không còn ôm tibu nữa.

Đi dần về phía chiếc taxi đang đợi, tibu không dám quay lại nhìn jenny vì tibu biết jenny đang khóc, sao lúc này tibu thấy khó chịu lắm. Vô cùng khó chịu...

Haizzz mưa vẫn chưa tạnh, khi không còn ai bên cạnh chỉ có cách đốt liên tục những điều thuốc mới có thể sưởi ấm được cơ thể của tibu lúc này. Mà thật ra cũng chẳng phải, đó chỉ là một thói quen đang giết chết dần cơ thể của chính tibu mà thôi.

Không biết giờ này sunny đang làm gì nhỉ, thật là trớ trêu khi sunny lại quên mình một cách dễ dàng như bây giờ. Tất cả dường như chỉ còn một đồng tro tàn và bay đi từ lúc nào rồi. Làm sao để sunny lại bên mình như lúc trước đây... Tibu trầm nghĩ

Rồi điện thoại tibu reo lên, đầu dây bên kia là Long

- Tao đã gọi tiền cho mày rồi nhe, mày kêu 2 tr nhưng tao chuyển khoản 7 tr lận. Đường xá xa xôi lại còn đất khách quê người, mày rủ thêm ai đi theo. Để có gì còn giúp đỡ nhau nữa. Tao thì không đi được, bận công việc dưới này rồi, dạo này có nhiều thằng đòi cướp cò nên phải ở đây suốt. Haizzz

- Ừ nếu vậy thì tốt quá, cảm ơn mày nhiều nhe. Mà mày cũng phải cẩn thận, được thì kiếm công việc gì để ổn định cuộc sống cho rồi.

- Ồn nghĩa mẹ gì, ừ tao biết rồi. À còn cái việc kia thì tao cũng xong luôn rồi, chắc đây là địa chỉ mày cần kiếm. Từ bến xe, đến đường Trường Chinh và tới khu Văn Hải, tìm người tên là Thầy Châm. Nhưng nói trước với mày là rất khó kiếm. Hy vọng là mày tìm được. Chúc mày mắn nha men

- Ok, thôi cứ vậy ha, xong chuyến này là tao xuống sài gòn. Gặp nhau sau ha.

- Ok men, cẩn thận nha

Hơn hai mươi năm sống trên đời, lúc nào cũng ao ước cuộc sống đầy phiêu lưu và mạo hiểm, lần này thì hình như ông trời đã tạo cho tibu thử cảm giác đó một lần. Có điều sẽ có nhiều khó khăn lắm, và mọi thứ dường như là mò kim đáy bể...

Nhưng tibu không nản lòng, mà dường như đang có một cảm giác rạo rực, sẵn sàng đương đầu với tất cả trong tibu lúc này, ngọn lửa trong trái tim tibu dường như đã phải chờ lâu lắm... nó đang bùng cháy một cách mạnh mẽ !

- A lô, nghe nè tibu.

- Beo hả? Tao có việc cần đi Phan rang, định rủ thằng Nhân mà lại thôi, để cho nó học chữ sắp thi rồi. Mày thì sao?

- Dem, tao thì sao hả? Đang xếp đồ luôn rồi nè. Khả khả

- Chài. Vậy mai xuống nhà tao rồi mình ra bến xe luôn nhe. Nhớ mang nhiều đồ, chuyến này chắc khoảng 3,4 ngày. Nhiều khi lâu hơn.

- Ôi cái đêch, sắp được đi du lịch sướng rồi. Khả khả

- Du lịch cái đầu mày á. Haahaa thôi mai gặp ha

- Ok men.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Nơi Xa Lạ...

Cả đêm trần trọc không ngủ vì chờ đợi một ngày dài đang tới, mới chớp mắt đó quay qua quay lại đã 5h sáng. Bật dậy khỏi cái giường một cách khó khăn vì trời lạnh và mưa, với lấy cái điện thoại tibu gọi liền cho Beo. Haizz cái tháng, gọi đến lần thứ 4 mới bắt máy

- A lô, làm gì sớm vậy mày, mới hơn 5h. Beo trả lời một cách uể oải

- Đi sớm cho khỏe mày ơi, dậy đánh răng rửa mặt làm lý cà phê rồi bắt xe luôn. Ngủ gì mà như heo.

- Âm binh, mới sáng sớm nhẹ mây. Đừng chọc tao chửi. Mà sao cái gì cũng đổ thừa con heo, ăn như heo ngủ như heo lười như heo, phim đen cũng là phim con heo. Đem bỏ tao tuổi họ nhà. Khả khả

- Ha ha thôi dậy đi men. Hôm nay có vẻ mệt đấy! Ra thẳng bến xe nhẹ

- Ok men.

Vệ sinh xong xuôi, Tibu lấy một ít quần áo đủ dùng trong mấy ngày, vợ thêm cái zippo với mấy thứ linh tinh khác rồi xách ba lô bắt xe ôm đi lên bến xe.

Tibu ngồi nhăm nháp từng ngụm cafe vừa đắng vừa ngọt nhưng thơm lừng, hút đến điều thuốc thứ hai thì Beo lên tới. Cả hai đi vô mua vé xe rồi leo lên xe ngồi, khoảng 25 phút sau thì bắt đầu khởi hành.

Ngồi trên xe hai thằng bắt đầu luyên thuyên đủ điều, nói chuyện trước kia rồi lại nhìn nhau cười sặc sụa. Beo biết rõ mục đích của chuyến đi này, biết rõ những điều Tibu đang làm nhưng nó không hỏi gì cũng không nói gì.

Cái đám anh em của Tibu nó như vậy đấy, khi cần thì giúp thì làm chứ chẳng thối mắng, can ngăn hay nhiều chuyện. Mỗi thằng có một lý tưởng sống khác nhau, cái cách mà để những người bạn bình thường có thể trở nên thân thiết hơn anh em ruột thịt là sống phải biết được tính cách của nhau, chịu đựng được những tính xấu và đừng bao giờ tính đến cái lợi cho riêng mình.

Beo lớn lên trong một gia đình nghèo, từ nhỏ ngoài việc học trên trường đã phải lăn lộn kiếm sống phụ giúp gia đình. Nhưng nhìn về bên ngoài của nó, ít ai có thể tưởng tượng được điều đó, da dẻ thì trắng bóc như là một công tử chính hiệu.

Đặc biệt là râu của nó không mọc như thằng khác, đó là cái điều buồn cười đến kinh khủng, chỉ chạy quanh và mọc xung quanh cái miệng chứ không có ở cằm và mép.

Thời còn là học sinh, hai thằng cũng có phần lớn những kỷ niệm gắn liền với nhau, từ những buổi chiều ngồi bán khoai lang, khoai sắn luộc hay bánh cam chiên trên vỉa hè cùng Beo. Buổi tối rảnh rỗi thì nướng bánh tráng hành mỡ.

Mà phải nói hai thằng từ nhỏ đã là quý, bán khoai nướng bánh tráng gì chứ chủ yếu là chọc mấy em nữ sinh dễ thương, em nào đẹp thì bán cho nhiều khoai em nào xấu thì bán ít để lần sau khỏi quay lại luôn. Đôi lúc lại xô cái tính vô giáo dục của hai thằng ra ngoài, cứ thấy mấy em tới hỏi mua là chọc: cho hai anh xem quần sịp rồi anh cho thêm mấy miếng khoai, mấy miếng sắn. Gặp mấy nhỏ hiền thì đồ mạt rồi đi, gặp mấy em dữ thì chửi cho hai thằng xù đầu. Ôi thời thơ ấu...

Có một lần, vì cứu Beo khỏi chết đuối mà thằng anh nó mất. Kể từ đó gia đình nó càng khó khăn hơn, những lúc lên trường đi học chưa bao giờ thấy nó có được một bữa ăn sáng cho đàng hoàng tử tế, lúc nào mọc trong quần ra cũng là cái bánh cam, bị móp méo vì để trong túi. Mà hình như cái bánh cam chiên đó có ý nghĩa rất lớn với nó, nuôi nó khôn lớn và chứa đựng nhiều tình thương từ gia đình thì phải...

Nếu ai đó nghĩ rằng mua cho nó cái bánh, hay cuốn sách thì nó thích lắm thì là một sai lầm, hoặc nếu ai đó coi thường vì nó nghèo thì thằng đó khôn khổ vì cái mặt sẽ bị bầm một cách nham nhở. Ngoài trừ Tibu và mấy anh em trong nhóm, chẳng bao giờ Beo nhận một cái gì từ ai đó. Ừ nghèo cho sạch rách cho thơm

Cùng một xóm nên hai thằng lúc nào cũng như hình với bóng, lúc hai thằng bắt đầu tập tành hút thuốc thì Beo và Tibu là hai thằng duy nhất trong nhóm phải bắt đầu sự nghiệp hút thuốc của mình bằng cách mỗi khi và thuốc là lại ra đường mót để thuốc, kể từ năm cấp 3 là nó bỏ học hoàn toàn, cũng chẳng phải bỏ học.

Nó bị đuổi!

Bị đuổi vì vô lễ với cô giáo, đó là một buổi sáng học kì 2 lớp 10. Cô giáo thì đang kì kèo cáo vạ vô đoàn của thằng Beo, nó thì vốn dĩ không muốn vào. Tao thả bỏ cái tiền đoàn phí đó ra để mua hút thuốc còn ngon hơn, vô đoàn có được cái lợi ích mẹ gì đâu. Beo từng nói thế.

Còn cô giáo, bản chất cái bà cô H đó thực sự lúc nào cũng coi thường những đứa học sinh như Trung, Tibu, Beo hay Long... những đứa hơi phá một chút là bà coi chẳng khác nào cỏ rác, bình thường thì chúng nó cũng mặc kệ, nhưng hôm đó bà lại đụng chạm đến cái tôi trong Beo, đã động đến gia đình nó nghèo. Điều đó chẳng khác nào một nhát búa chạm vào lòng tự ái của nó.

Rồi Beo cũng đứng lên đôi co qua lại với bà, chửi rửa om sòm, kết cục là bị đuổi học. Nó cũng chẳng thèm xin vào trường khác mà kiếm hẳn việc làm, ầu thì cũng kiếm thêm thu nhập để giúp gia đình. Cuộc đời của nó, công danh sự nghiệp cũng trở nên dang dở, ầu cụng là cái số.

Nói chuyện được một lúc thì hai thằng ngủ lúc nào cũng không biết.

Xe bon bon đã được hơn năm tiếng đồng hồ, cả hai giật mình tỉnh giấc bởi tiếng gọi của anh phụ xe:

- Hai em xuống đâu vậy?

Hai thằng lại ngơ ngác nhìn nhau

Tibu quay sang anh lơ xe rồi hỏi:

- Anh cho em hỏi đường Trường chinh ạ, tụi em xuống đó
- Chỗ đó xa lắm với lại không thuận đường đâu em
- Vậy cho em về tới bến luôn ạ.

Phan rang khác biệt hoàn toàn so với Đà Lạt. Nắng như thiêu cháy con người, khí hậu thì oi bức và khó chịu vô cùng. Trên đường đi chỉ toàn cát và đá, không một bóng cây. Ừ cái khí hậu như thế, con người còn phải vật vả mà chống chọi... Mặc may có thêm sương rỗng chỉ chít hai bên đường, nó mạnh mẽ và cứng cáp, thô kệch nhưng có một sức sống mạnh mẽ đến kì lạ.

Dân số ở đây cũng chẳng được đông, chính vì thế mà trên đường thấp thoáng được vài cái bóng dáng của xe máy và người dân đi lại. Tới bến xe, hai thằng lại bắt xe ôm và tiếp tục hành trình của mình.

Từng cơn gió như tấp vào mặt của tibu, nó không mát mẻ và đầy trong lành như bình thường, mà cực kì khó chịu, bao nhiêu gió thì càng nóng thêm bấy nhiêu cứ như là đang đi trong hòa diễm sơn vậy, nóng đến sồn gai ốc...

- Cháu đi đâu. Tiếng chú xe ôm hỏi tibu
- Dạ chú cho con tới đường Trường chinh, ngay khu Văn Hải ạ.
- Mày đi đâu mà tới khu đó, chỗ đó có gì đâu, heo hút và ít người ở lắm
- Dạ con có việc cần kiếm thầy ạ, chú có biết thầy nào tên là thầy Châm ở đó không?
- Chỗ đó còn hoang sơ lắm, tao chẳng biết ai ở đó cả.

Đi gần một tiếng thì mới tới được khu đó, cả người ê ẩm vì ngồi trên ô tô cả buổi sáng, giờ còn ngồi xe máy cả tiếng. Trả tiền xong xuôi thì Beo lên tiếng :

- Giờ biết bắt đầu từ đâu đây mày? Đói bụng quá tibu ơi, chỗ này lại hoang vu, đ có một quán ăn nào luôn.

Tibu cười nín ra, nhìn xung quanh một vòng. Haizzz nguyên một vùng rộng lớn và khá là hoang vu, thấp thoáng phía xa là vài ngọn núi đá, còn lại toàn sương rỗng, cát và cát. Nắng như thiêu thân !

- Đm, không khéo tao với mày bỏ mạng ở đây rồi Beo, hehe. Thôi không đùa nữa, mày nhìn đằng xa kia, có lác đác vài căn nhà, tới đó thử xem rồi nhân tiện kiếm gì ăn luôn, tao cũng đang đói

- Ừ rắng lết qua đó đi, nắng quá. Beo nhăn nhó

Hừ, trời nắng và nóng như chảo lửa, chắc phải cả trăm độ c. Hai thằng giờ nhìn không khác gì mấy thành phần khủng bố của ta li băng, kín mít từ đầu đến chân, mặt thì quần áo đeo kính đen.

- Vcl nóng quá Tibu ơi, khát nước đéo chịu nổi
- Ừ nắng quá mày ơi, giờ mà có gái đẹp tươi mon morn cũng đéo muốn làm gì, chỉ muốn ngậm nước với rửa cái mặt.
- Láo mày, gặp tao là tao vắt sữa uống chứ. Bày đặt xạo xạo không làm gì. Tao khinh.

Hai thằng cười phá lên, rồi tibu có điện thoại, đầu dây chẳng ai xa lạ mà chính là jenny. Nói chuyện một hồi, tibu kể cho jenny về mọi thứ thì jenny lên tiếng

- Anh nha, đi vậy mà chẳng thèm nói em một tiếng, vậy mà nói là coi em như em gái, em muốn đi chung với anh. Jenny nũng nịu
- Anh nghĩ em không được đi, với lại em còn phải chuẩn bị đi học để về làm phụ ba mẹ mà. Tibu phân trần.
- Hừ, em chỉ đi du học thôi, với lại ba mẹ em dễ lắm, một hai năm nữa em đi cũng chẳng sao. Buồn anh ghê, huhu quên em rồi!
- Thôi mà, đừng khóc nhè nữa. Lần sau nếu có chuyện gì thì anh sẽ nói cho em biết, đừng buồn nữa ha
- Em có một món quà bất ngờ muốn nói cho anh biết. Nhớ anh quá tibu ơi, hic. Tự nhiên gặp anh ở Huế làm em yêu anh nhiều hơn rồi. Ghét anh ghê!
- Hờ? Có chuyện gì à? Hi anh đâu có bắt em gặp anh.
- Aaaaaa, anh đáng ghét quá. À chuyện em muốn nói là hôm bữa lúc mình đi với nhau ở Huế, anh có nói là ước gì có thể học chung với chị sunny ở dưới này. Em biết điều đó thành hiện thực rồi, anh phải kiss em để trả ơn nhé.
- Hà ? Là sao, anh không hiểu ý em jenny à.

- Ba em quen biết nhiều, nhờ người tới nói với hiệu trưởng nên anh sẽ trở thành một sinh viên dự thính, vậy là tha hồ gặp sunny nha. Hehe.
- Thật hả jenny??? Hay là em đang đùa anh đó.
- Anh này, em không bao giờ chọc hay lừa dối em đâu, mà em có ngốc khi làm vậy không nhĩ? Chị sunny là tình địch em mà. Hi hi
- Anh thật không biết nói gì, cảm ơn em nhiều lắm jenny...
- Đừng nói cảm ơn tibu à, anh vui là em vui. Em hạnh phúc khi anh hạnh phúc. Hi hi thôi anh đi tiếp đi, tối gọi điện thoại cho em biết nhé! Bye anh nè, moazzzzz !

Vậy là mình sắp được học chung với sunny một lần nữa sao?

Vậy là mỗi buổi sáng khi lên lớp lại được nhìn thấy sunny rồi...

Vậy là mình sắp có cơ hội để bắt đầu lấy lại những thứ đã mất...

Là jenny...

Trở lại với hiện tại, cái nắng đang thiêu cháy tibu dần dần, hai thằng đi bộ được hơn nửa tiếng thì cũng đến được ngôi nhà gần đó.

Ngôi nhà quá cũ kĩ so với thời gian, bằng gỗ và bắt đầu mục nát. Chỉ biết rằng sau cánh cửa sổ, tibu nhìn thấy có bóng dáng của hai người già, có thể là do cái âm thấp và tối tăm vì ngược hướng với mặt trời của căn nhà, hoặc cũng có thể là do cái cách bố trí mọi thứ trong nhà làm cho cho gai ốc của tibu bắt đầu sồn hết cả lên ...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngôi Nhà Giữa Nơi Hoang Vu...

Căn nhà hơi nhỏ, cũ kĩ và ẩm mốc. Cái kiến trúc cũng khá kì lạ khi các cửa được xây hoàn toàn ngược so với hướng mặt trời, giống như là để hạn chế tiếp xúc với ánh sáng vậy. Tuy là ban ngày nhưng trong nhà lại tối vô cùng, âm u và hơi lạnh lẽo mặc dù nhiệt độ ngoài trời lúc này phải đến 40 độ, mới chỉ nhìn sơ từ phía bên ngoài nhưng không hiểu sao tibu thấy sống lưng mình bắt đầu buốt từ dưới lên trên rồi.

Tiếng dép cộc cạch dần rõ hơn, và tiến về phía hai đứa. Một lão ông râu bạc phơ, chắc khoảng ngoài 70 đầu thì quần khăn, mặc một cái áo dài bằng vải thô màu trắng kéo dài đến tận đầu gối, nó cũng gần giống như áo dài nhưng lại khác về kiểu cách và các chi tiết nhỏ nhặt khác. Ông lão chột ho nhẹ một tiếng, nhìn hai thằng rồi quay về phía tibu hỏi nhỏ:

- Mấy đứa bây tìm ai?

- Dạ, chào ông. Tụi con có việc nên đến đây, nhưng khu này hẻo lánh quá nên không có quán ăn và quán nước nào. Ông cho tụi con nhờ một bữa, rồi tụi con sẽ trả tiền ạ

- Hừ.. vậy hả. Tiền? Tao không cần tiền, nhưng nếu chúng mày khát và đói thì vào đây, tao giúp cho một bữa.

Rồi hai tibu và beo đưa mắt nhìn nhau trong một thoáng, sau đó quay lại nói với ông lão:

- Dạ, cảm ơn ông

Cái điều kì lạ là mặc dù cái nóng như lửa đốt bên ngoài, nhưng khi vừa bước vào trong đã có một cái luồng không khí hoàn toàn khác, nó khiến hai thằng phải rung mình. Nó không phải cái không khí mát lạnh thông thường, mà cái lạnh đi kèm với một chút rung rợn như là khí của cõi âm vậy...

Hai thằng vừa vào nhà là cúi chào người còn lại, một bà lão cũng trạc tuổi ông già. Tuy nhiên gương mặt lại phúc hậu và rất là thân thiện

- Chào bà, tụi con là người chỗ khác đến, tới đây để xin bà ly nước và bữa cơm ạ

- Ừ mấy đứa ngồi đây, bà đi lấy nước cho. Đi cả ngày chắc vất vả lắm phải không, thấy đứa nào cũng nhể nhại mồ hôi. Ngồi nghỉ ngơi đi hai cháu.

- Dạ cảm ơn bà!

Đến lúc này tibu mới có thời gian để đảo mắt một vòng và nhìn xung quanh, căn nhà có khoảng ba phòng, phía trong bà lão đi vào chắc có lẽ là bếp và

phòng ngủ. Ngay căn phòng tibou đứng là phòng khách, không có bộ bàn ghế nào, chỉ có một tấm gỗ vuông để ngồi lên đó, chắc có lẽ từ lâu lắm rồi vì mùi gỗ khá là cũ kĩ.

Tibou giật mình bàn thờ được đặt ngay phía trước cửa vào, không bài vị cũng không có hình ảnh, mà trên đó chỉ có những chữ ngoằn ngoèo như là tiếng phạn. Hai bên ở phía trên cao được khắc những hình thể khá là kì quái, nhìn kĩ lại thì tibou nhận ra là hai biểu tượng của nền văn hóa Chăm : Linga và Yoni.

(Tục thờ Linga và Yoni có nguồn gốc từ rất nhiều năm về trước, mà xuất xứ là từ Ấn Độ. Tín ngưỡng của họ gắn liền với thần thoại về thần Mẹ và sự thờ cúng âm lực, coi âm vật của đàn bà là nguồn gốc của mọi sự sáng tạo. Bên cạnh thần Mẹ còn có thần Nam, biểu hiện bằng phiến đá hình dương vật.)

Điều kì lạ là mặc dù Linga và yoni là biểu tượng của văn hóa Chăm nhưng người dân không ai thờ trong nhà, mà nó chỉ hiện diện trên những kiến trúc và nhà thờ cúng của Chăm.

Ở giữa bức tường là một hình thể rất kì lạ mà không thể diễn tả được, những đường nét không có quy luật nào được khắc trên tường ôm lấy một hình lục giác, phía trong là hình một cái đầu giống phật nhưng hai con mắt rất là dữ dằn, nó cực kì có hồn, tibou bị nó cái hình đó cuốn hút bởi vì đôi mắt trong hình, bỗng chốc tibou thấy có một chút sợ hãi...

Không nhang khói nhưng có một mùi hương xộc vào mũi tibou, lúc đầu thì hơi khó chịu vì nó hơi hắc hắc, khiến sống mũi đau buốt và rát nhưng lúc sau lại khiến người cảm thấy khoan khoái và dễ chịu, mặc dù đã một hôm cả ngày nhưng chỉ một lúc là tibou thấy người mình nhẹ nhõm vô cùng.

Dưới chân bệ thờ có một mòm đá nhô lên, hình vuông và khá nhỏ, trên đó có một vài dòng chữ bằng tiếng Chăm nên tibou không thể đọc được. Đang tập trung xem xét về căn nhà thì bà lão mang nước ra cho hai thằng uống, rồi rít cảm ơn rồi hai thằng mệnh ai người đó uống hết một mạch.

Tibou để ý từ đến khi hai thằng vô nhà cho đến lúc này, hai ông bà không hề mở miệng nói chuyện với nhau một tiếng nào cả. Có một cái gì đó rất bí ẩn và kì lạ ở căn nhà cũ kĩ và hoang vu này, hoặc cũng có thể là cái cách sống và văn hóa ở một nơi xa xôi so với nơi tibou sinh sống nó làm cho cả hai thằng đều choáng ngợp và chưa quen với điều đó được.

Hì hà hì hục, miệng và đầu hai thằng cắm vào cái tô cơm khô không khốc với một chút nước mắm, rau cùng một số gia vị lạ miệng khác. Đúng là một miếng khi đói bằng một gói khi no, hai thằng ăn như chưa bao giờ được ăn, dù chỉ là cơm canh đạm bạc nhưng lại hơn bất kì thứ sơn hào hải vị nào.

Ăn hết phần của mình, bụng thì no rồi nhưng miệng vẫn còn thòm thèm, có lẽ hai thằng đói là vì nhìn cả ngày một phần là do đường xá xa xôi nên cơ thể bị mất sức. No nê xong, hai thằng nằm kềnh lên tấm gỗ ngủ thiếp đi, có lẽ vì mệt...

Trời đã về chiều, tibou giật mình tỉnh dậy và hơi hoảng hốt vì ông lão đang ngồi nhìn mình chăm chăm, như hù dọa một đứa con nít bằng cái đôi mắt đáng sợ...

- Dạ ... dạ tụi con mệt nên ngủ thiếp đi lúc nào không biết, ông không ngủ trưa ạ.

Miệng nói chuyện với ông già, còn chân tibou thì đạp Beo liên tục để nó tỉnh dậy, nhưng khổ nỗi nó ngủ say như trâu, đạp mãi lay mãi cũng không chịu thức dậy. Rồi ông già cũng lên tiếng

- Ủ, tao không có thói quen nghỉ trưa. Mà tụi mày đến khu này có việc gì, khu này heo hút lắm, có gì đâu mà đến đây.

- Dạ... dạ con cũng chẳng đầu ông, con đến đây là để tìm thầy Chàm, con có vài chuyện nên muốn tìm hiểu về bùa ngải của người Chăm, thực sự con không phải là người mê tín, con rất thực tế. Nhưng vẫn muốn tìm hiểu xem sự thật là như thế nào

Ông già nghe xong thì cười nhẹ vài tiếng rồi nói.

- Mày không phải là những người đầu tiên đến khu này đâu con. Cái chuyện tín ngưỡng tin là sẽ có thật, còn không tin thì sẽ không có nhưng tuyệt nhiên đừng coi thường nó, có ngày oan mạng đấy con ạ.

- Dạ, con biết. Nhưng ông có biết thầy Chàm không ạ?

Ông lão im lặng một lúc rồi lắc đầu

- Tao chỉ biết một chút về các thầy Chàm mà thôi

- Con muốn biết lắm, ông kể cho con nghe được không? Tibou sốt sắng hỏi.

Ông già lão đắm chiêu một hồi rồi bắt đầu nói

- Người Chăm có xuất xứ từ rất lâu đời, văn hóa Chăm cũng thế. Kể từ thời xa xưa đã tồn tại các thầy cúng, pháp sư song song với các vị vua, các quan văn bá võ trong triều đình. Nguồn gốc từ các vị pháp sư xuất phát từ một vị thần có đôi mắt quý, giống như là Atula hoặc thần chiến tranh và được gọi là Ta rok.

Trong các kiến trúc cổ của Champa, nếu để ý sẽ thấy một số chỗ kín đáo trong các kiến trúc có hình của vị thần này, và tuyệt nhiên đằng sau lớp kiến trúc cổ kính đó có ngai ở trong, mục đích là để tòa kiến trúc mãi trường tồn với thời gian và để không ai xâm phạm nó được.

Tibu sốt ruột lên tiếng hỏi giữa chừng

- Dạ vậy thì có loại bùa ngải nào sử dụng được trên con người không?

- Từ từ đã nào, tao vẫn đang nói mà. Ông lão gần giọng.

Đến bây giờ là hàng ngàn năm trôi qua rồi, nhưng các pháp sư vẫn tồn tại trong cộng đồng người Chăm, họ tự ngấm ngấm truyền cho các thế hệ sau các cách tạo ngải của mình.

Có ba loại pháp sư, một là sở hữu cơ thể của con người, loại thứ hai là sở hữu linh hồn của con người và cuối cùng là tạo ra các biến cố cũng như tai họa trong cuộc đời một con người.

Tuy nhiên đối với các pháp sư chuyên làm ngải để gây ảnh hưởng trực tiếp đến cơ thể của con người : sinh, lão , bệnh, tử thì sẽ phải hiến tế những gì họ thương yêu nhất khi bắt đầu trở thành một thầy pháp, đó có thể là người yêu hoặc thậm chí là con cái. Và họ lần lượt được gọi là : Thầy tế, thầy đạo và thầy pháp.

- Dạ vậy nếu lỡ bị trúng ngải thì sao ạ? Ông có biết cách phá nó không

- Mày có bạn bị trúng ngải hay sao mà hỏi? À chắc đó là lý do mày đến đây đúng không?a

- Dạ, mong ông giúp tui con

- Mỗi người tạo ngải đều có cách phá nó, nhưng họ sẽ không bao giờ làm vì nó ảnh hưởng đến lời thề trước khi trở thành một pháp sư Chăm.

- Vậy không có cách nào hết hả ông? Tibu lo lắng

- Chỉ có một cách là tự mình phá nó, nhưng cái cách thức thì không ai biết được cả, vì nó liên quan đến văn hóa xa xưa rồi, có thể liên quan đến Tarok, vị thần của các pháp sư nữa. Vì đó chính là căn nguyên để làm nên một loại ngải.

- Cảm ơn ông, vậy là ông không biết thầy Chàm ạ?

- Ừ tao không biết.

- Chắc tui con xin phép về luôn, chứ cũng gần tối rồi ạ.

- Tối nay tui mày ngủ đây đi, không có xe đâu, muốn đến chỗ bắt xe thì phải đi bộ hơn 30km, trưa mai sẽ có xe chở cả đi ngang qua đây. Đến lúc đó rồi bắt xe.

Suy nghĩ một hồi, thấy cũng có lý tibù đành gật đầu đồng ý. Trong lòng có một cái gì đó hơi bất an, và tibù hy vọng trực giác của mình đang sai. Chỉ biết rằng, khi nhìn qua bên cạnh tibù thấy Beo vẫn đang say sưa ngủ như một con trâu và chưa chịu dậy..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ngôi Nhà Giữa Nơi Hoang Vu 2.

Đã 6 h chiều mà bên ngoài mặt trời vẫn chưa biến mất hoàn toàn, có lẽ là do cái nắng oi bức và cái thời tiết khắc nghiệt ở nơi này. Phía sau ngôi nhà là những dãy núi đá cao và dài tít đến tận chân trời, hoặc cũng có thể là đến một nơi mà con người không thể nhìn thấy trong tầm mắt của mình.

Đằng xa, ở trên núi nếu tình mất lắm thì mới thấy được loáng thoáng một hai cái mái nhà tranh, mà cũng chẳng biết được đó là gì... có thể là nơi trú ngụ của những người hái thuốc, có thể là nơi để một ai đó tịnh dưỡng, hoặc cũng có thể là những mục đích khác mang phần kì bí và rùng rợn hơn nhiều. Ai biết được ở cái chốn hoang vu này có chuyện gì nữa có thể xảy ra và có bao nhiêu điều mà những người như chúng ta chưa từng biết đến...

Cái xứ sở này cũng lạ thật, gần 7 giờ mới chịu tắt nắng ấy thế mà mặt trời vừa mới xuống núi, một màu đen đã bao trùm toàn bộ một khu vực rộng lớn này chỉ trong chốc lát. Không một ánh đèn, không một tiếng người chỉ có tiếng côn trùng kêu vang vàng trong cái không gian quá rộng lớn.

À mà ở giữa cái nơi núi non hiểm trở này, giữa cái thung lũng cần cỗi chỉ có cát, đá và một số cây được sinh ra là để chống chọi với cái khắc nghiệt của thời tiết thì làm sao đào đâu ra bóng người để được nhìn thấy, để được kêu gọi í ới và tán dóc ba đôi câu.

Không điện, căn nhà lẻ loi một chút ánh sáng bằng cái đèn dầu cũ kĩ và đầy mùi khét của tim đèn. Mà sao hai ông bà lão đó có thể sống ở một nơi như thế này nhỉ, hoang vu và tách biệt so với cuộc sống bên ngoài quá. Tibu thầm nghĩ.

Hai thằng to nhỏ với nhau khoảng một phút rồi bỏ 2 triệu vào cái phong bì, sau đó tibu đặt xuống dưới tấm gỗ ngay phòng khách, nơi hai thằng đang ngồi. Chẳng biết hai ông bà có hay chuyện hay không nhưng thôi cũng chẳng quan trọng. Thời buổi đó, 2 triệu chẳng phải là một số tiền lớn nhưng cái bữa cơm, cái sự quan tâm của ông bà dành cho hai thằng nó còn xứng đáng được nhiều lần hơn thế... Với số tiền này chắc cũng giúp được họ trong một khoảng thời gian.

Bữa cơm kết thúc một cách nhanh chóng, đơn giản là vì thiếu gạo và thức ăn, hai thằng cố gắng dần bụng ăn ít nhưng vẫn không đủ cho cả bốn người. Haizzz sau đó thì cả cái không gian trong nhà tĩnh lặng như mặt hồ trong những ngày đầu mùa, không một tiếng động, không ai nói chuyện với ai, ông già.. bà lão... tibu.. và cả beo....

Hai thằng cảm nhận được cái không khí im lặng nhưng lạnh lẽo và đáng sợ này. Hai ông bà này là người cùng một gia đình mà sao giữa họ cái có một cái khoảng cách lớn như vậy, như là hai người xa lạ, hoặc có thể còn hơn thế... cái cách họ nhìn nhau, nó đặc biệt lắm, không phải như hai vợ chồng mà như kẻ trên và kẻ dưới. Và bà lão mới là người của bề trên.

Trong cái ánh mắt của ông già mỗi khi bà lão ho nhẹ, hoặc nhìn ông lão thì có một chú sợ hãi ở trong đó. Không lẽ gia đình người Chăm cũng là gia đình mẫu hệ? Không phải, chẳng có sổ sách nào ghi lại điều đó cả.

Tình dậy ăn cơm xong là Beo lại nằm lăn ra ngủ, mà cái thằng này cũng kì lạ, bình thường nó ít như thế, một ngày của nó thường bắt đầu từ 4 giờ trưa và kết thúc vào 8 giờ sáng hôm sau vậy mà hôm nay... ừ có lẽ do đi cả ngày nên nó mệt thì phải. Đến bây giờ thì cái sự mệt mỏi đó bắt đầu thấm thía đối với tibu, chân tay bắt đầu không còn sức, mắt thì bắt đầu mở không ra...

.

..

...

Sunny rảnh không, tối nay mình đi xem phim nhé...

... Tibu à, sunny nhớ tibu lắm, lại đây và ôm sunny được không...

.. Sunny đi đâu vậy, quay lại đây, đừng đi nữa tibu không đuổi kịp đâu...

Sunny.... sunny....

Cạch.. Cạch ..

Lạch cạch..... cạch cạch....

Tibu chợt tỉnh giấc bởi những tiếng động lạ, khẽ thở dài haizzz thì ra chỉ là một giấc mơ. Hình như sunny như một cái tâm ma của tibu mà hầu như không bao giờ có thể khai sáng được, dù thế nào thì cái tâm ma đó cũng đè nặng cái lý trí và cuộc sống hiện tại của tibu. Trở lại với căn phòng, tibu lấy tay mình để có thể nhìn thấy rõ hơn chút xíu trong cái căn phòng tối đen như mực này.

Sao mọi thứ tối thui vậy nè, đêm nay có trăng thì tốt biết mấy, mọi thứ sẽ sáng hơn nhiều. Tibu nghĩ. Nhìn sang bên cạnh tibu thấy Beo vẫn đang say sưa ngủ.

Cách cách..... lạch cách.... vẫn tiếng động đó, nó vang vọng từ trong bếp đi ra..

Tibu mở to mắt coi đồng hồ, đã gần mười hai giờ rồi. Tiếng gì vậy nhỉ, giờ này mà hai ông bà còn chưa ngủ sao? Tối thu tối mò dậy mà làm gì nữa hả trời. Tibu ráng ngồi dậy, mang đôi giày vào rồi mò mẫm đi ra đằng sau bếp.

Vẫn cái mùi hương đầy khó chịu nhưng lại quyến rũ đó xộc vào mũi tibu, tiếng động dần rõ hơn. Qua ánh đèn dầu le lói trong bếp, bà cụ đang ngồi đó đầu quấn khăn đen, tay thì đang cầm kéo cắt một vài thứ gì đó, nhìn giống như là nhưng nhánh cây khô.

Bên dưới nơi bà cụ ngồi, vương vãi khắp sàn nhà một thứ bột màu nâu đen, cùng chày và cối, hình như là bà cụ mới giã gì xong. Ở trên bàn, khói bốc ra từ một cái chén sứ cũ kĩ đã đen sạm, bên cạnh đó là một vài tấm vải và giấy hình vuông và nhỏ, được bọc rất kĩ càng.

- Bà ơi, khuya rồi mà bà chưa ngủ sao?

Ông lão đâu rồi nhỉ? Tibu tự mình thắc mắc

Bà lão không trả lời, tibu hỏi lại:

- Bà ơi, bà đang làm gì đó? Đã khuya rồi ạ, mà ngủ sớm cho khỏe

Một hồi sau, thì bà lão mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía tibu và nói :

- Cháu đi ngủ đi, cứ kệ bà.

- Dạ, chúc bà ngủ ngon. Tibu lễ phép đáp trả

Mọi thứ càng ngày càng kì lạ, tibou vất óc suy nghĩ mà vẫn không ra câu trả lời. Trời về khuya, không khí trở nên lạnh dần, hoặc cũng có thể là do cái âm u và lạnh lẽo của căn nhà mà khiến tibou hơi rùng mình khi trở lại ra phòng khách.

Tibou định bụng là sẽ trở lại và ngủ tiếp thì không hiểu do cái trực giác của tibou hay là một lực đẩy vô hình nào đó khiến tibou dừng lại ngay trước bàn thờ... Nhìn và suy ngẫm...

Sao lại là hình Ta ruk ở trên tường nhỉ ?

Bà lão đang làm gì mà giờ này không ngủ? Còn ông lão đâu rồi, sao có một mình bà ở đó

Lẽ nào...

Rồi tibou nhìn xuống dưới, nơi vó mồm đã nhỏ khác tiếng phạn nhô lên, điện thoại thì hết pin, tibou cố gắng tiến sát lại đến viên đá, đưa tay mình ra, dùng ánh sáng của cái đồng hồ điện tử soi vào đó. Cố gắng đến mấy cũng không thể nào đọc được những dòng chữ đó.

Lần này, tinh mắt tibou mới để ý được trên đó có vài con số...

ЖИЙКСЦН

ццнояѳТЖЄž

GđHhẢúúCĐĐ

23 Æ 12 k 1957

29 H 1 61958

Đọc mãi cũng chẳng hiểu, tibou quay trở lại chỗ ngủ, ráng nằm ngủ lại nhưng không thể nào chợp mắt được, mà hàng trăm cái suy nghĩ cứ hiện lên trong đầu tibou lúc này.

Tự nhiên có mấy con số, nó ám chỉ điều gì nhỉ?

Khoảng thời gian đó là khoảng hơn 30 ngày. Nó có ý nghĩ gì vậy ta.

Rồi bất chợt một suy nghĩ hiện lên trong đầu tibou, tibou ngồi phắt dậy ngay lập tức tiến đến chỗ phiến đá dưới bàn thờ.

...

Tibou ngồi đó, miệng há hốc và trở nên khô không khô, toàn thân trở nên bất động!!!!!!

Có bao giờ bạn gặp một nỗi sợ hãi đến tột cùng, khi mà tất cả các cơ trong cơ thể như không thể hoạt động được, mọi thứ trở nên đông cứng, trái tim đập nhanh đến mức nếu như không dừng lại thì nó sẽ nổ tung ra.

Trong tâm trí bạn giờ chỉ tràn ngập nỗi sợ hãi, chỉ mong sao thoát ra khỏi hiện tại càng nhanh càng tốt. Miệng bạn muốn hét lên thật to, nhưng lại không nói ra hơi được, tứ chi trở nên vô dụng và không cử động được.

Cái cảm giác đau buốt nơi sống lưng bắt đầu hiện rõ, nó kéo dài từ dưới lên trên đỉnh đầu, từng đốt một, từng đốt một. Cái nỗi sợ hãi như muốn xé toang mọi góc ngách trong cơ thể bạn, chui ra từ trong bộ óc vẫn còn đang bàng hoàng.

Ừ, bạn ước rằng phải chỉ lúc này có thể thoát ra được nỗi sợ hãi đang bao trùm lấy toàn bộ cơ thể bạn, ước rằng bạn có thể hét thật to thật lớn để có một cách tay nào đó đưa ra nắm lấy bạn, truyền cho bạn chút ít dũng khí.

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ngôi Nhà Giữa Nơi Hoang Vu 3.

Trời càng về đêm càng trở nên lạnh lẽo, lạ thay cái nơi này cũng có sương mù. Mà thật ra cũng chẳng biết là sương mù hay khói từ đâu bay tới, chỉ biết

càng làm cho không khí nơi này thêm phần rùng rợn và đáng sợ. Trong cái màn đêm chỉ có một màu tối đen bao trùm cả một cái không gian rộng lớn đó, mọi thứ yên tĩnh một cách kì lạ. Thình thoảng một vài tiếng kêu của chim cú vọ như té tan màn đêm kèm theo nỗi sợ hãi.

Tibu vẫn quỳ tại nơi đó, thậm chí miệng không thể ú ớ kêu lên một tiếng, nỗi sợ hãi tràn ngập khắp cơ thể tibu, ừ thì tibu cũng chỉ là một con người chứ không phải thần thánh phương nào. Từng tế bào vẫn trở nên tê dại. Lúc này, chỉ có cái trí óc của tibu thì vẫn còn minh mẫn, mắt tibu vẫn trừng trừng nhìn lên viên đá đó.

Lúc mà nỗi sợ hãi tràn đến tibu cũng là lúc mà tibu nhận ra những con số trên tấm đá đó chính là vòng đời của một con người. Nó ngắn ngủi nhưng có nhiều ý nghĩa trong đó, chẳng khó để tibu thấu hiểu ý nghĩa của những hình tượng trên tấm đá, cái dòng chữ in đậm chính là tên của một sinh linh nhỏ bé nào đó, nhưng nó là ai?

Nhiều suy nghĩ và mâu thuẫn hiện lên trong đầu tibu lúc này, thật sự là do tibu đã suy nghĩ quá nhiều hay sự thật lại chính là điều khiến tibu lo sợ...

Mọi thứ càng trở nên rõ ràng hơn khi tự mình chấp nối lại các sự kiện với nhau, từ sự kỳ lạ và hành động khó hiểu của hai ông bà già, đến những biểu tượng khó hiểu của căn nhà. Càng sợ hãi, tibu lại càng thấy rạo rức trong lòng, có một cảm giác gì đó rất kì lạ, giống như là thích thú vậy, hoặc cũng có thể là thỏa mãn với những gì xảy ra trong hiện tại. Tibu rùng mình và khẽ cười nhẹ

Hừ, điều mà mình cất công tìm kiếm lại đang ở trước mắt, vậy mà giờ mới nhận ra. Cả mình và Beo. Ai lại nghĩ ra cái nơi này, nơi mà mình và nó đang nằm ngủ, bên dưới lại là một ngôi mộ từ nhiều năm về trước. Thì ra đây chính là một gia đình Thầy Chàm chính thống, và chẳng thể nhầm lẫn đi đâu được, họ là thầy tế. À mà chính xác hơn, bà lão chính là thầy tế. Nếu mình đoán không lầm, ngôi mộ chính là con hai ông bà lão!

Ừ thì ra từ nãy đến giờ mình đang ngồi trước một cái bia mộ nhìn chằm chằm vào đó, nó có khác gì nhìn vào khuôn mặt của người đã khuất đâu nhỉ, chân mình thì đang đứng trên nơi một người chết đang yên nghỉ, hình như điều đó hơi đáng sợ thì phải..

Hèn gì, trong căn phòng này lúc nào cũng âm u và lạnh lẽo một cách kì lạ, thì ra là có âm khí. Haizzz mình ngốc thật, giờ mới nghĩ ra.

Cái khoảnh khắc chỉ hơn một phút. Một phút cơ thể trở nên bất động, tibu cảm thấy nó như hàng tiếng động hồ. Từng giây một, tibu chỉ ước rằng nó sớm trôi qua. Quay trở lại với thực tại, khi mà tay chân tibu dần cử động được, lúc này tibu đã có thể hét lên, nhưng tibu lại không làm thế. Hít một hơi thật dài, thật sâu và đầy bình tĩnh để suy nghĩ.

Đây chính là nơi thích hợp nhất nếu mình muốn làm rõ mọi chuyện về sunny. Ừ thì cũng sợ hãi thật, nếu bị dính ngại thì sao, nhiều khi cả hai thằng oan mạng nơi hẻo lánh này quá. Không lẽ giờ mình nên bỏ đi sao? Nhưng mục đích mình đến đây là gì, mình chưa tìm hiểu tất cả cơ mà. Thôi mặc kệ, đừng suy nghĩ nhiều nữa, phóng lao thì phải theo lao thôi. Phải đánh thức thằng Beo dậy, dù gì cũng phải hỏi ý kiến nó trước, đâu thể bắt nó theo mình được.

- Beo, Beo dậy đi mày... Beo ! Beo !!!! Tibu thì thầm

Gọi mãi mà không thấy động tĩnh gì, tibu lấy một tay thì bịt miệng, một tay thì bóp mũi.

Ngay một lúc sau, chẳng biết ú ớ cái gì trong miệng mà Beo thức dậy mở mắt ra ngay. Tibu vừa bỏ tay ra thì

- Ơm, cái đ ợi dậy, thằng nào , thằng nào giết tao.

Phải nói là Beo có một giọng nói thật sự đáng sợ với những người lạ, nó trầm và ồm ồm, một khi hét lên thì chẳng khác nào Quan Công cả, mà cái tính nó cũng vậy, nóng như lửa. Tay Beo vừa vung lên định đâm tibu thì Beo chợt nhận ra tibu đang ngồi trước mắt mình. Như tỉnh cả ngủ, Beo chợt hỏi

- Cái đ ợi dậy mày, trò truyện đêm khuya hả tibu

- Ngồi dậy đi, tao có chuyện quan trọng muốn nói với mày

- Chuyện gì dậy? Đêm hôm khuya khoắt, sao không lo ngủ đi.

Rồi tibu tường thuật lại mọi chuyện một cách rõ ràng, hai thằng thì thà thì thầm gần 15 phút. Đã qua ngày mới từ lúc nào, chẳng hiểu sao càng ngày càng lạnh hơn. Không khí trong nhà thì ngày càng âm u.

Nghe xong mọi chuyện, Beo giật phắt cả người lên, mắt thì lăm lăm nhìn về phía viên đá, sau đó nhìn xuống dưới. Nuốt nước bọt rồi nói với tibu

- Ở cái đ ịch con mợ. Tao với mày, cả ngày ở chung với người chết à. Đúng là âm binh.

Rồi Beo rút gói thuốc ra, tay run rẩy lấy hai điếu mặt vẫn chưa hết bàng hoàng và một chút sợ hãi. Tibu kéo nhẹ điếu thuốc, thở một hơi dài rồi nói :

- Giờ tao không tính bỏ về giữa chừng như thế này, có trúng ngại hay bùa gì thì cũng kệ mẹ nó, mày thì sao? Tao chẳng muốn có nguy hiểm hay ảnh hưởng gì đến mày. Hay mày về đi

Chẳng cần phải suy nghĩ gì lâu, beo nói lại ngay

- Nguy hiểm cái nời. Nếu là mày thì mày làm gì? Tao biết mày sẽ đ ợi làm dậy với tao. Khỏi nói nhiều nữa, giờ không phải là lúc để về. Ở mà cái đ ịch, mày kêu tao về giờ này, vừa mới qua ngày mới thôi bố, âm binh ! Tối thui tối mù, thấy đéo gì mà đi.

- Ủ vậy đ lằng nhằng nữa. Giờ tao với mày ra đằng sau tìm bà già nói chuyện.

Những tiếng động từ đằng sau bếp không còn nữa, hai thằng nhẹ nhàng đi về phía đằng sau không quên nhìn bằng một ánh mắt sợ sệt, tay thì chấp vào lạy lạy mấy cái khi đi qua khối đá.

Nhưng khi đi ra đến đằng sau bếp, bà lão đã không còn ở đó nữa mọi thứ đã được thu dọn một cách sạch sẽ và gọn gàng, cũng không còn cái mùi khói khó chịu lúc nãy nữa. Hai thằng lại đi về phía phòng ngủ của hai ông bà già, và càng kì lạ hơn nữa khi tấm màn cửa thì không đóng, nhìn vào trong thì không thấy ai đâu.

Bây giờ thì tibu mới được nhìn thấy cái phòng ngủ này. Bốn góc của căn phòng được dựng lên bốn cái trụ bằng gỗ, trên đó được điêu khắc rất nhiều những kí tự phạn mà chẳng thể nào hiểu được khi nhìn vào, phía trong cùng chỉ có một cái tủ bằng gỗ nhỏ, tỏa ra một mùi thơm thoang thoang và đầy mê hoặc

Phía trên sàn có lẽ là nơi hai ông bà ngủ, một tấm phạn hình vuông, nhìn vào thì có thể thấy một cách rõ ràng những hình tượng ở trên đó, nó như là các hình ảnh của những vị thần của chấm pa cổ, đang vây quanh biểu tượng của vị thần Ta ruk được chạm trổ một cách tinh vi và rõ nét mặc dù tấm phạn đó đã rất cũ rồi.

Mọi chuyện càng trở nên khó hiểu, đến lúc này thì Beo lên tiếng mặt bắt đầu chuyển sắc

- Đâu hết rồi mày?

- Không biết nữa, chắc đi đâu hết rồi. Tibu trả lời

- Ê tibu, có khi nào.. có khi nào hai người đó là ma không mày ???

- Ma cái đầu mày, ma đéo gì mà nấu cơm cho mày ăn, hồi chiều ăn xong mày còn đi ỉ* nữa mà. Mẹ, cơm của ma mà cũng tiêu hóa được hả mày. Đứng là âm binh.

- Ủ mày nói cũng có lý. Mà ông bà đi đâu hết rồi?

- Đéo biết nữa, ra sau xem thử đi.

Không khí ngoài trời khá là mát mẻ, thỉnh thoảng lại có gió thổi, vô cùng trong lành và thoải mái khác hẳn với sự lạnh lẽo phía bên trong nhà. Nhìn quanh đi quanh lại cũng không thấy ai, đã gần 1h sáng, tibu chẳng biết nên làm thế nào thì Beo lên tiếng :

- Hey, nhìn lên trên phía núi kia mày

Tibu nheo mắt, cố gắng nhìn thật kĩ. À thì ra là cái nhà lá hồi sáng mà hai thằng đề ý, bây giờ thì nó lại có ánh sáng ở trên đó.

Hai thằng nhìn nhau

- Giờ sao mày? Beo hỏi

- Lên đó đi Beo, giờ tao với mày lên đó. Hay là mày thích vô nhà ngủ với cái người kia. Hehe

- Đcm, ngủ con mọ mày chứ ngủ.

- Giờ tao với mày không quay lại căn nhà nữa, nhưng cũng phải vào trong đó lấy đồ.

- Ủ

Hay thằng chạy vô vào trong nhà, thu xếp đồ thật lẹ tay thì chấp vào lạy lạy mấy cái mà thật ra cũng chẳng có thằng nào dám nhìn lại vào trong cái tấm đá đó lần nữa.

Đường lên núi chẳng dễ dàng chút nào, gồ ghề và cao, chắc phải đến 65 độ. Xung quanh thì các bụi sương rỗng và cỏ dại mọc um tùm

Móa, hông lẽ hai ông bà già mà leo lên cái chỗ này dễ dàng vậy sao. Tibu trầm nghĩ.

Càng lên cao, không khí càng trong lành hơn. Tiếng côn trùng kêu âm ỉ, lâu lâu gió lùa qua các khe núi hú lên một cách đáng sợ. Hai thằng bắt đầu thở dốc vì mệt.

2h Sáng

Lúc chân tay cả hai bắt đầu mỏi nhừ và dường như không thể leo tiếp được nữa thì cũng là lúc đến nơi. Căn chòi không lớn, chỉ khoảng 6 mét vuông, được thắp sáng bằng hai cái đuốc nhỏ ở dưới đất. Một lần nữa tibu lại được nhìn thấy những biểu tượng trong căn phòng ngủ của hai ông bà già trên bốn cây cột ở bốn phía cái chòi nhỏ này. Nó được xây ngay sát phía núi, ốp phía trước nơi ngọn núi và cái chòi giao nhau, là bức tường bằng đất sét nhưng cực kì tinh xảo và vững chắc.

Khi mà mọi thứ bắt đầu trở nên không có lối đi, dường như tất cả đang đi vào ngõ cụt thì có một điều gì đó thôi thúc tibú nên đi ra đằng sau phía bức tường đất sét. Mọi hy vọng lại được thấp sáng trở lại, ngay phía đằng sau có một cách cửa nhỏ, một lối đi ngằm ở phía dưới. Tibú lấy tay kéo cánh cửa lên, mọi câu trả lời cần được giải đáp, những điều mà tibú luôn thắc mắc về sunny hiện tại có lẽ đang đến hồi được giải đáp, cánh cửa đó đang dần mở ra với tibú, và với cả nền văn minh của thế giới hiện tại...

.

..

...

....

Trời nóng thật. Cái nắng của Sài gòn đang thiêu đốt da thịt của tibú,

- Ê Tibú, uống bia hơi cho mát không mày?

- Ủ đi, nóng quá Long ơi

Cũng đã rất lâu rồi tibú mới hội ngộ với người anh em thân thiết của mình. Mọi chuyện dường như mới xảy ra ngày hôm qua vậy, ừ cũng đã một tuần hơn rồi... kể từ chuyến đi đó

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Con Đường Đúng Đắn...

Căn phòng rộng chừng 20m vuông, giữa cái không gian biệt lập so với cuộc sống bên ngoài. Xung quanh chỉ có tiếng quát tháo, đâu đó tiếng khóc sụt sùi của một vài người khác. Thời tiết oi bức sau nhiều cơn nắng hạn mà không có lấy một giọt mưa, từng giọt mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt của Tibú.

- Mày gầy đi nhiều Long à ! – Tibú lên tiếng

- Ủ, ... - Long nói nhỏ, mà dường như chỉ là một âm thanh nghẹn ngang trong cổ họng, chất chứa một nỗi buồn phiền rất lớn.

Giữa hai người, họ im lặng nhìn nhau. Tình an hem quá than thiết, họ không cần phải nói nhưng vẫn hiểu được suy nghĩ của nhau.

Bất chợt Long lên tiếng:

- Tao biết trước là mình sẽ có ngày hôm nay Tibú à !

- Tao cũng biết điều đó chứ Long, nhưng con đường đi là do mày lựa chọn, tao cũng không cản mày được. Mặc dù vậy tao vẫn thấy buồn quá.

Gương mặt Long giờ hốc hác quá, hai hõm má lõm sâu vào khuôn mặt đã đen sạm vì nắng gió, mắt Long thâm quầng vì đen, có lẽ đã lâu rồi không có một giấc ngủ bình yên theo đúng nghĩa của nó.

- Dù gì, cuộc đời tao cũng đâu có gì để mất hả Tibú. – Long nghẹn ngào.

- Nhưng 13 năm, nó quá dài Long à. Rồi khi trở lại cuộc sống bình thường, tuổi xanh của mày đã hết, hãy suy nghĩ về điều đó đi Long. – Tibú chợt lớn tiếng.

Một chốc suy nghĩ, Long liền nói:

- Từ nhỏ tao đã không cha không mẹ, ngoài tụi mày, tao đâu còn ai khác. Từ lúc xuống đây chú Sáu cru mang, thương tao như con lo cho tao từng chén cơm, tô cháo. Bảo vệ tao, đưa tao lên. Mày thấy đó, những thằng như tụi mình, sống bằng tình nghĩa mà Tibú. Tao biết nếu là mày, mày sẽ làm vậy.

Tibú im lặng, lấy ra từ balo một cái bịch nhỏ.

- Cầm lấy mấy gói thuốc đi Long, tao biết trong này mày không có nhiều.

Chỉ là mấy gói thuốc rẽ tiền, nhưng đằng sau nó còn hơn cả mấy gói thuốc đắt tiền mà mọi người vẫn hay hút. Thậm chí nó còn ý nghĩa hơn những món quà xa xỉ mà mọi người vẫn thường tặng nhau. Nó là cả một tấm lòng, sự quan tâm hay chí ít là một chút ấm áp trong những lúc như thế này đây.

Long chợt mỉm cười.

- Mày biết không Tibu, tao chưa bao giờ hối hận vì mình đã được sinh ra, thậm chí chưa bao giờ được gọi hai tiếng cha mẹ. Nhưng tao có một cuộc sống vui vẻ với những người an hem như mày. Nhiều người mong có một cuộc sống vui vẻ nhưng cả đời họ cũng không có được điều đó Tibu à.

- Tao không chắc nữa Long à, tao thấy bế tắc quá. –Tibu nhăn mặt.

Long chợt cười nói:

- Mày còn nhớ lần mình học cấp 2 không ? Lúc đó học lớp 8, lúc gần thi hk2.

- Ừ ! sao mày ? – Tibu hỏi.

- Lúc đó tao luôn ao ước mình có một chiếc xe đạp như những người khác, nhưng rồi cũng không dám mơ mộng nhiều, vì tao đâu có cha mẹ. Rồi đúng một hôm, mày tặng tao một cái y chang xe của mày. Hóa ra, mày lấy xe của mày đi sơn màu khác rồi cho tao. Mày về nhà nói dối ba là bị mất xe. Báo hại mày bị một trận đòn toi đời.

Tibu cười rồi nói:

- Mày than với tao như là tay trái, tay phải. Chuyện đó cũng có gì to tát đâu. Mà sao tự nhiên nhắc lại ?

Long nhìn Tibu rồi nói:

- Tao biết mày đang khó khăn điều gì. Tao nói chú Sáu rồi, bất cứ khi nào mày qua gặp ông. Ông sẽ đưa tiền cho mày, đừng lo vì tiền đó là của tao.

Tibu định lên tiếng thì Long chặn lời:

- Tao biết mày định nói gì, đừng có nói d9iau62 dư thừa. Mày chính là gia đình của tao, cầm lấy nó và thực hiện ước mơ cũng như hoài bão của mày đi. Tao biết điều mày đang làm có ý nghĩa rất lớn đối với bệnh của mày.

Tibu nhủ mày:

- Bệnh ?

Long cười phá lên:

- Tình yêu là một căn bệnh nan y. Ha ha.Nó có ý nghĩa với cuộc sống của mày thì cũng có ý nghĩa với cuộc sống của tao. Hãy sống tốt luôn phần của tao ở ngoài đó nha người an hem. Cũng sắp hết giờ thăm rồi, về đi Tibu!

- Tạm biệt người an hem. – Tibu nghen ngào nhìn Long bước vào trong. Dường như từng bước chân đá rất cô độc, từng bước một Nó nặng nề và chất chứa nhiều tâm sự lắm. ...

Cái ngày tòa tuyên án 13 năm cho cái tội giết người trong một cuộc ẩu đả. Tibu, Nhân, Beo và những người khác dường như suy sụp, còn phần Long. ... Long không biểu lộ bất kỳ một chút cảm xúc nào. Phải chăng trái tim nó đã quá chai lỳ vì cuộc sống?

Cái ngày đó, thiệt quá bi thảm, chỉ có họ là thân nhân của bị cáo, nhưng cái điều buồn cười chính là tất cả bọn họ, chẳng ai có máu mủ ruột thịt với nhau cả.

Riêng Tibu biết rằng: tất cả những điều Long làm cũng chỉ để gánh cho thứ gọi là ân tình. ...

Hai chữ ân tình nó quá nặng, mà đôi khi trả cả một cuộc đời cũng không thể nào hết được.

“Con đường đi do bản thân mình chọn lựa. Dầu gặp ghềnh hay dễ đi, ta cũng phải bước lên nó”

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Hồi Sinh.

“Sunny đường khóc nữa em ak”

“Anh đây rồi, bước lại đây với anh nào”.

“Sunny! Sunny. Em đi đâu vậy...”

“Đừng đi, quay lại đây với anh !!!.....”

Rè è è rè

Chuông điện thoại làm tỉnh giấc mơ của Tibu . Vẫn chung một giấc mơ đó, nhưng bây giờ không thể phân biệt được nó là ác mộng hay chỉ là một giấc mơ bình thường. Có lẽ Tibu phải cảm ơn cái điện thoại, nhờ nó mà Tibu mới thoát ra khỏi giấc mơ đó! Thật sự đã quá mệt mỏi rồi...

- Alo! – Tibu mệt mỏi trả lời.

- Aaaaaa, Tibu!!! Xuống đây mà sao không nói gì với em hết vậy ?

Ồ, giọng nói này. Ừ, đó chính là Jenny. Tibu khẽ cười, hình như hai người thật sự có duyên với nhau thì phải

Ừ anh mới xuống , sao em biết vậy ?

Anh ghé thăm nha, em không gọi điện thoại cho anh Nhân thì đâu có biết được. Anh sợ dễ sợ, xuống mấy tháng rồi mà kêu mới xuống là sao! – Jenny nũng nịu.

“Oh F**K” ! – Tibu giật mình

Không được giỡn như vậy nha Jenny

Em không giỡn, anh ra mở cửa lẹ đi, nóng quá ah.

“ Gặp Jenny trong bộ dạng này sao ?”- Tibu tự nhủ.

Cánh cửa mở dần, từng tia nắng bắt đầu len lỏi xuyên vào phòng Tibu. Tibu lấy tay che mắt lại vì chói, Jenny cũng hiện ra dần trước mặt Tibu.

- Hey! Tibu lên tiếng.

Jenny mắt tròn xoe, nhìn Tibu một hồi lâu rồi bất chợt hỏi:

- Anh là ai ?

-Hả ? – Tibu méo miệng trả lời. Sao Jenny lại hỏi như vậy nhỉ.

Từng giọt nước mắt bắt đầu lăn trên gương mặt của Jenny, cái gương mặt bầu bĩnh và dễ thương đó.

-Jen... - Tibu chỉ chợt lên tiếng thì Jenny đã chồm tới, ôm Tibu thật chặt. Một cái ôm dường như chứa quá nhiều cảm xúc, bao nhiêu nỗi nhớ mong...

Jenny vừa phụng phịu, vừa nói:

- Tibu, sao anh lại hư quá vậy? Râu dài vậy cũng không cắt, phòng thì đóng kín mít không một chút ánh sáng. Anh chưa ăn gì đúng không? Sao anh không tự chăm sóc mình tốt chút nào vậy? Hay là anh đang tự hành hạ bản thân mình.

Tibu im lặng không nói gì.....

Anh đánh răng rửa mặt đi, em ra ngoài một chút rồi quay lại. Jenny nói rồi quay lưng đi. Tibu nhìn theo và cũng thắc mắc không biết Jenny định làm gì

Quay lại vào phòng, mỗi điều thuốc một hơi thật sâu rồi Tibu chậm rãi quan sát.

“Bấy lâu nay mình đang làm gì ?”

“Cứ thế này mãi thôi sao....?”

Căn phòng ngập mùi ẩm mốc sộc vào mũi Tibu.

“Mình đang sống cuộc sống của một con người sao?”

Tibu tự nhìn vào gương. Không còn nhận ra mình nữa. Râu mọc dài quá, gương mặt Tibu dường như là một người khác.

Căn phòng dường như là một bãi rác. Quần áo, thuốc lá, rác....khắp căn phòng. Đã lâu rồi Tibu mới dậy vào lúc này. Khẽ thở dài, Tibu chậm chậm hút

thuốc...

Tibu cười mỉm. Ừ mình cũng chỉ là một thứ rác sống vất vưởng vào lúc này...

-Tibu !!! Sao anh lại hút thuốc nhiều vậy?- Jenny đã về từ lúc nào, trên tay linh khinh một bịch đồ rất lớn.

- Em đi đâu vậy? Mua đồ à. Anh tính khóa cửa, ra ngoài kiểm ly cafe uống. –Tibu lên tiếng

-Ko anh chưa được đi vào lúc này. Jenny tiến sát lại về phía Tibu. Đặt bịch đồ xuống đất, Tibu vẫn ngồi đó. Còn Jenny , quỳ xuống một cách chậm rãi, lấy từ trong bịch đồ ra một chai bột và dao cạo râu.

- Anh ngồi đó cho em, và đừng nói gì cả... -Jenny thì thầm

Đôi tay đó, nó mềm mại và rất mịn màng. Đang lướt nhẹ trên khuôn mặt Tibu. Từng động tác, hoàn hảo và nhẹ nhàng... Lướt ngang qua đôi mắt, sống mũi rồi đôi môi của Tibu.

-Em rất nhớ anh, Tibu à. Quãng thời gian qua, anh đã làm gì và ở đâu?

Và rồi đôi bàn tay Jenny lướt trên cằm Tibu một cách uyển chuyển và êm ái.

Từng giọt nước mắt của Tibu lăn dài trên má. Tibu đã không hiểu tại sao mình lại khóc nhưng chắc chắn không phải là vì hạnh phúc. Cả cuộc đời Tibu, luôn mong sẽ có một người con gái như Jenny đi với mình đến hết cuộc đời, mẫu hình lý tưởng, dường như chỉ có trong giấc mơ, nhưng ngay bây giờ, ngay lúc này đây nó đang ở trước mắt và trong tầm tay Tibu, nhưng sao Tibu lại không cảm thấy hạnh phúc vì điều đó. Phải chăng ông trời quá trớ trêu khi cứ mãi tạo ra một con người rồi lại châm chọc số phận của họ.

Khẽ ôm lấy Tibu, rồi Jenny lên tiếng:

- Quãng thời gian vừa rồi, anh đã chịu nhiều đau khổ lắm phải không Tibu?

Lại một hình ảnh nữa, có lẽ chỉ đến khi nhắm mắt Tibu mới có thể quên được...

Căn phòng nhỏ thôi, trong đó có hai người đều yêu một cách tha thiết và sâu đậm. Họ vẫn đang tìm kiếm một thứ gì đó... dường như rất quan trọng đối với cuộc sống của họ. Từng tia nắng vàng ấm áp len lỏi vào căn phòng và soi sáng cho hai trái tim cô đơn...

Có phải sống là luôn hi vọng vào một điều gì tốt đẹp và không ngừng tìm kiếm, và cố gắng đạt được nó trong suốt cuộc đời...

...

Rồi Jenny cũng từ từ nói lòng vòng tay ra, tiến tới bịch đồ, lấy trong đó ra nhiều thứ.

-Tibu nè, anh thay bộ quần áo này đi, màu ưa thích của anh đó. Mà nè, nhớ đi tắm trước đi nhé. Ôm anh mà em muốn thở oxy luôn đó.- Gương mặt Jenny thật xinh đẹp biết bao nhiêu, đôi mắt nâu sáng cứ mãi nhìn Tibu một cách âu yếm và đầy trân trọng. Nụ cười đó , thật không thua kém gì Sunny, rạng rỡ và đầy ấm áp.

Từng tia nước mát lạnh xua tan đi cái nóng oi bức của Sài gòn. Dòng nước mát chảy khắp thân thể Tibu mang theo cái bong tối đã bao trùm Tibu bấy lâu nay. Tibu khẽ cười, không ngờ lần này người kéo tibu ra ánh sáng là Jenny. Người mang đến ánh sáng ấm áp cũng là Jenny.

Bước ra phòng tắm, mùi thức ăn xộc vào mũi Tibu. Thì ra Jenny đang nấu ăn. Mùi thơm của bánh nướng và trái cây hòa quyện vào nhau, Tibu cũng chẳng thể cưỡng lại cái mùi thơm hấp dẫn đó sau nhiều ngày dài không có gì trong bụng.

-Tắm xong gọi hả anh? Wa đồ anh mặc vừa quá nhì. Em làm vợ anh được rồi đó. Hi hi, Đi trễ quá nên em không kịp mua gì nhiều cả, anh ăn tạm bánh Pancake em làm nhe, ở nhà em cũng hay ăn cái này. Tại ba em là người Mỹ. Jenny cười một cách lém lỉnh.

-Làm vợ anh hả Jenny? Em còn nhỏ lắm. – Tibu cười trừ.

-Anh này, em 19 tuổi rồi đó chứ còn nhỏ gì nữa. –Jenny phụng phịu rồi nói tiếp.

-thôi chết anh ăn đi cho nóng, nguội mất ngon nè.

Cái bánh Pancake đó, phía trên phủ một lớp xoài ngọt, trang trí bằng một ít rau tươi. Trong hoàn cảnh này, thật sự mang một ý nghĩa cứu rỗi linh hồn một con người hơn là lấp đầy cái dạ dày của người đó. Nghĩ cũng mắc cười, nó giống bát cháo hành của thị Nở nấu cho Chí Phèo vậy.

-Bánh ngon lắm Tibu, sao anh không ăn đi? – Jenny nhìn Tibu.

Tibu khựng người lại, chỉ nhìn thôi chứ không ăn. Mặt hơi buồn...

-em là người đầu tiên nấu cho anh ăn Jenny à...

-anh này, ăn lệ đi không đau dạ dày bây h. Bộ anh cảm động lắm hả. Vậy thì hun em một cái đi. Dường như Jenny không đùa , trong ánh mắt đó, Tibu cảm nhận được sự nghiêm túc trên khuôn mặt của Jenny.

Bây giờ, Tibu mới có dịp nhìn kỹ Jenny mặc dù cô ấy đã đến đây từ rất lâu rồi. Cái áo sơ mi trắng cùng với quần sọc màu đen. Để lộ cặp chân thon dài trắng mịn. Ừ có lẽ Jenny không nhỏ như Tibu luôn cố ý Nghĩ...

Trong tất cả những người con gái Tibu từng gặp. Jenny là người quyến rũ và xinh đẹp nhất.

Đôi môi đỏ mọng đó đang mấp máy như kêu gọi Tibu...

Từng hơi thở trở nên đứt quãng, mọi thứ trở nên quá yên tĩnh, chỉ có tiếng máy lạnh cứ ì ề kêu mãi. Trống tim cứ đập loạn cả lên...

Hai người cứ ngồi đó nhìn nhau trong im lặng. 1 phút 2 phút rồi 5 phút trôi qua... Rồi jenny cũng lên tiếng trước.

-Anh ăn đi, bánh sắp nguội rồi. –Jenny cười.

Cả Jenny và Tibu cùng ăn, họ tươi cười trò chuyện với nhau cả buổi chiều. Jenny kể cho Tibu rất nhiều, từ chuyện học tập đến mọi thứ, về cuộc sống, về gia đình.

...

- Chưa bao giờ em ngưng nghĩ về anh Tibu ak. Kể từ lần gặp ở Huế. Em vẫn luôn nghĩ về điều đó. Hay là vì em không đủ hấp dẫn để em có thể ở bên anh dù chỉ một điểm hã Tibu?

Tibu im lặng...

-hay là vì anh nghĩ em là hạng con gái dễ dãi?- gương mặt Jenny gượng buồn.

Tibu lập tức lên tiếng:

-Jenny! Em đừng bao giờ nghĩ như vậy. Em rất đẹp, dễ thương và trong sáng như một bông hoa đẹp nhất trong cả một khu rừng. Chỉ là anh không muốn làm tổn thương em. Ngay lúc này đây, anh đang cố gắng kiềm chế để không làm gì khiến em tổn thương, em quá hấp dẫn đối với một người bình thường như anh

Jenny khẽ cười và nói:

-Anh xạo quá, em biết dù em có làm gì anh cũng không chạm đến em đúng không? Chỉ hôn em anh cũng không làm thì làm sao anh có thể trở thành người đầu tiên của em như em mong muốn được. Và em biết tại sao... anh không cần giải thích. -Jenny cười nhưng mặt thoáng buồn...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Không Tên.

Nhà chú Sáu là một căn biệt thự nhỏ ở biệt lập so với những ngôi nhà khác ở quận 8. Cánh cổng đen to, phía trước là phòng cửa bảo vệ. Cứ đến ngày đầu tháng là có người cửa chú Sáu gọi cho Tibu.

Hôm nay trời mưa nặng hạt, mọi thứ trở nên buồn bã và ảm đạm một cách khó hiểu khác với những nơi khác của thành phố này, không có cái vẻ ồn ào tấp nập mà nơi này vô cùng yên tĩnh

Sau một hồi được bảo vệ dẫn vào trong nhà. Tibu ngồi chờ chú Sáu ở phòng khách. Căn phòng khá lớn. Phía trên trần là một chùm đèn lớn bằng pha lê, phía góc phải là một cái lò sưởi để trang trí. Căn phòng mang phong cách kiến trúc cổ điển. Nổi bật nhất là chiếc ghế ngay trung tâm phòng khách, được tô điểm bằng một tấm da hổ. Chẳng cần biết là đồ thật hay giả nhưng cũng đủ làm toát lên cái vẻ uy nghiêm của chủ nhà. Đang chăm chú quan sát căn phòng thì Tibu giật mình vì có tiếng bước chân.

Từ phía hành lang, bóng dáng của một người với vóc dáng nhỏ bé bước vào. Chú Sáu chắc đã ngoài 60 nhưng nhìn vẫn còn rất khỏe mạnh và nhanh nhẹn. Ở chú có đặt điểm khiến Tibu không bao giờ quên được, đó là đôi lông mày rậm rậm và hai con mắt nhìn rất... thật khó để dùng từ nào để diễn tả về đôi mắt đó. Chỉ biết là khi nhìn vào đôi mắt đó Tibu cảm nhận được sự mạnh mẽ và có một chút sợ hãi, nó rất cương trực nhưng cũng không kém phần dữ dằn.

-Con là Tibu hã ? – Chú Sáu lên tiếng. Giọng chú Sáu lớn và ồm,...

- Dạ, chào chú. – Tibu đáp trả.

- Chú nghe thằng Long kể rất nhiều về con kể từ khi nó xuống đây. -Chú Sáu chậm rãi lấy từ trong hộp ra một tẩu thuốc, châm lửa và từ từ hút.

Rồi chú nói tiếp:

- chuyện thằng Long, chú rất buồn. Nói thật với con, chú rất thương nó, coi nó như con ruột của mình. – Chú Sáu thở dài.

-Ngay từ lần đầu gặp thằng Long, nhìn nó chú đã biết nó là một người tài, nó thông minh và rất quyết đoán. Nhưng không hiểu tại sao lần này nó lại... Lỗi cũng do chú, tại công chuyện làm ăn của chú mà ảnh hưởng đến nó. Thật ra lúc đầu chú đã chỉ định cho người khác làm, nhưng không hiểu sao nó lại tự ý quyết định như vậy.

- Tính của nó con hiểu chú Sáu à, nó là một người có nghĩa khí, vì cái ơn chú đã ban cho nó nên có lẽ nó làm như vậy. nó không có cha mẹ, chú đã đối xử với nó như một người cha đem lại sự yêu thương và ấm áp cho nó.

Lại thở dài, lòng chú Sáu đang nặng trĩu.

- Có lẽ đó cũng là cái nghiệp con à. Chú đã nghĩ làm từ hai năm trước. Nhưng là một người trong gian hồ, cho dù con đã gác kiếm thì nó vẫn cứ bám đuôi con, cái nghiệp nó quá lớn. Chính vì vậy chú cũng không dám lập gia đình. Chỉ tiếc cho thằng Long nó còn trẻ quá....

Mưa cũng đã ngớt, sau một hồi nói chuyện rất lâu thì Tibu cũng xin phép chú Sáu về. Tibu thấy thương Long quá, lẽ từng bước chân nặng trĩu và thở dài, Tibu thấy tim mình nhói đau...

Xã hội bây giờ, giới trẻ bay giờ... mọi thứ đảo lộn hết rồi. Ai cũng thích chứng tỏ mình ghê gớm, có một vài hình xăm trên người là phải thể hiện nó. Mọi người bắt đầu trở nên hung hăng và cùng biến cái xã hội này trở thành một đồng lộn xộn, hỗn độn.

Bạn muốn trở thành mọi người sống trong gian hồ? nó thật không dễ như bạn nghĩ. Luôn có hai sợi dây treo trên đầu bạn, 1 là của thần chết và 1 là của sự tù đày. Những người đó họ không hung hăng và lúc nào cũng như một con hổ dữ, họ rất điềm tĩnh và đáng hoàng. Miễn sao nước sông không phạm nước giếng.

Người đứng đầu luôn nắm quyền sinh sát và dĩ nhiên có chuyện, sẽ có người gánh cho họ.

Một khi bước chân vào đầm lầy, sẽ chẳng bao giờ rút ra được. Long biết điều đó... Và nó đánh đổi cái tuổi xuân xanh của mình.

Nhưng người anh em, đâu ai muốn nhìn người trong gia đình mình phải khổ cực sống sau những cái khung sắt lạnh lẽo đó chứ...

Có lẽ là do số phận, không cha không mẹ không gia đình đã đẩy Long theo con đường đó. Không có gì trong cuộc sống để phải luyến tiếc và bấu víu, tuyệt nhiên họ cô độc trong thế giới này...

Những con người đang sống trong thế giới này, luôn khao khát được trở lại với cuộc sống bình thường, được có gia đình và chăm lo cho gia đình của mình. Nhưng hình như đây là con đường một chiều, đã đi thì khó có thể quay trở lại...

Có mấy ai biết trước được những điều mình sẽ phải gặp trong tương lai khi bước theo con đường đó như Long... Và mấy ai biết được, người con gái chú Sáu yêu thương đã phải chết vì chú.

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Sài Gòn ... Tối Thứ 7 Tình Cờ !

Có khi nào bạn đang rảo bước trên một con đường thì tim của bạn chợt xao xuyến khi gặp một người nào đó? Chỉ cần một ánh mắt thôi cũng đủ làm cho trái tim của bạn lộn nhào...

Bạn chợt nghĩ rằng người đó và bạn hình như có duyên số, hay đơn giản định mệnh đã đưa hai người đến gần nhau...

Có đến hàng tỷ người trên thế giới này, thế nên hiển nhiên, khi phát hiện một người mình cảm thấy rất thích, đó cũng chỉ là chuyện bình thường. Mọi chuyện thật ra cũng chỉ là sự trùng hợp. Làm gì có cái gọi là số phận, gọi là định mệnh. Và dĩ nhiên một ngày khác đẹp trời, một người khác tốt hơn cũng sẽ xuất hiện.

Con gái chẳng khác nào mê hương, lúc nào cũng đầy quyền rũ, bí ẩn. Khiến cho tâm trí ta chẳng khác nào bị lu mờ đi. Ta sẵn sàng làm những chuyện

ngu ngốc, gồng mình chịu cho cái thứ gọi là đau khổ. Nhưng rồi đến một ngày, cái mùi hương đó không còn sự cảm giỗ đối với ta nữa, rồi ta chợt bật cười vì những chuyện ngu ngốc mình đã làm.

Trong tâm trí Tibu bây giờ đầy những mâu thuẫn... Cái tên Sunny luôn mang đến nhiều cảm xúc, Nhưng... Tibu dường như cảm thấy hận cái tên đó nhiều... Chẳng phải thời sinh viên là quãng thời gian đẹp cuối cùng trước khi con người bước vào vòng lẩn quẩn: Làm việc, kiếm tiền rồi lại nhăm mắt sao? Bây giờ mọi thứ đã không còn nữa, Tibu cảm thấy quá mệt mỏi khi phải bước về cái nơi luôn gắn liền với Sunny, để rồi khi những cảm xúc ủa về, nó lại giằng xé trái tim Tibu... Tibu cứ mãi đi tìm điều gì đây? Tình yêu, sự thương hại hay là những thứ không hề tồn tại...

Thật ra, em đã bỏ rơi anh phải không Sunny... Thật ra, dường như chuyện bùa chú là không có thật phải không? Nhưng nếu có thì cũng đã sao. Vì bây giờ anh cũng chẳng thể làm được gì cả... Và như vậy cũng tốt, em có thể quên đi cái quá khứ đau buồn và có một cuộc sống tốt hơn...

Từng giai điệu, lúc nhanh, lúc chậm của bản piano như nội tâm của một con người. Nó quẩn quại, giằng xé và dường như đang gào thét từ bên trong. Đôi khi từ bỏ cũng là một lối thoát, khi ta cảm thấy bất lực trước tất cả, dường như trốn tránh là sự lựa chọn duy nhất.

Cái ánh mắt lạnh lùng như không quen biết đó, nó còn lợi hại hơn cả một viên đạn xuyên qua trái tim anh Sunny à. Chỉ là anh không chấp nhận được điều đó thôi...

Vậy từ bây giờ, mỗi người một lối đi riêng Sunny nhé, rồi cùng xem liệu con đường chúng ta đi có còn giao nhau nữa không...

Vậy đây, tưởng chừng đến chết mới xa nhau, nhưng đó là cuộc sống và chẳng một ai biết được điều gì...

Sau tất cả những suy nghĩ mệt mỏi, Tibu muốn gác lại tất cả, đi một vòng cho khuây khỏa. Sài Gòn về đêm tuyệt thật, từng luồng gió mát làm con người ta cảm thấy nhẹ nhàng và thanh thản sau một con nắc nắn. Mọi người bên nhau thật vui vẻ, Tấp nập ồn ào và luôn nhộn nhịp. Đó chính là Sài Gòn. Đêm thứ 7, đường đông hơn mọi ngày, từng đôi trai gái tay trong tay thật hạnh phúc, già có, trẻ có, sồn sồn có, già đi với trẻ cũng có... Tibu cười nhạt.

Cắm tai phone, thưởng thức bản nhạc yêu thích của mình. Tibu dạo bước quanh khu vực nhà thờ và lắng nghe tiếng hát của con tim...

“... So I am breaking my habit...”

.....I am breaking my habit... tonight.....”

Tibu nghĩ đến rất nhiều thứ, nào là chuyện học hành, nào là phải kiếm việc làm. Mọi thứ cứ lẫn lộn và chưa đâu vào đâu cả. Trong thời gian chờ đợi hoàn tất hồ sơ để nhập học, Tibu phải kiếm một việc gì đó để làm, chứ ở không hoài sớm muộn gì cũng buồn chết mà thôi.

Bất chợt, Tibu nghĩ ra một lời đề nghị từ một người bạn mới quen ở Festival Hoa. Vẫn còn giữ địa chỉ và số điện thoại. Tibu liền lấy từ trong bóp ra, gọi luôn cho người bạn đó và hẹn gặp vào sáng mai. Cũng nhờ đó, Tibu mới nhận ra trong cuộc sống đầy rẫy những cảm giỗ đưa con người ta đến những thế giới khác, tiền bạc, danh vọng, địa vị khiến con người ta hay đổi bản thân mình...

Hình như trong cuộc sống, luôn có những sự trùng hợp kỳ lạ đưa con người đến với nhau. Đang ngồi nghe nhạc một mình trên ghế đá, thì một người con gái đột ngột ngồi xuống cạnh Tibu, đôi giày cao gót màu đen sang trọng quý phái, người con gái đó mặc một chiếc đầm màu trắng, đeo giò xách Gucci màu đen tô điểm bằng một vài hạt cườm màu hồng...

- Trùng hợp quá nhỉ. – Người con gái tươi cười.

Tibu cười mỉm rồi đáp trả

- Có lẽ là ngẫu nhiên, mà nó cũng đâu có gì khác biệt đúng không? Thế giới này quá nhỏ bé thì phải.

- Điện thoại anh đâu rồi, sao em gọi hoài không được? Anh mới đổi số sao.

- À không, anh đập nó rồi.

- Anh khùng quá nha, lỡ em bị ăn hiếp thì biết gọi cho ai.

- Vì anh biết muốn chạm được đến con người em là điều không dễ chút nào. Luôn có người đưa đi và đón về mà, ai có thể bắt cóc em được chứ.

- Đêm nay trời se lạnh Tibu nhỉ...

- Ừ, một buổi tối mùa thu đẹp trời.

- Em nhớ anh Ti à. Anh cứ đột ngột xuất hiện rồi biến mất...

Và rồi cả hai không nói gì thêm cả, họ cùng nhau im lặng và cảm nhận một chút gì đó ý nghĩa, rất giản dị, rất bình thường mà không phải ai cũng thấy được....

Cuộc sống thật nhiều mệt mỏi và buồn phiền, nhưng đôi lúc hãy nhắm mắt lại, im lặng và cảm nhận những điều giản dị mà bình thường ta không thấy được, sẽ có một chút ấm áp và bình yên ở trong đó.

Hoa nào hoa trắng cho mình yêu

Mây nào mây sẽ bay trong chiều

Đôi vàng và cành lá biếc

Tình nào tình chẳng quyến luyến

Mộng đẹp còn dài có sao chờ ai...

Hoa nào hoa thắm nên dờ dang

Sông nào sông sẽ trôi xa ngàn

Biển rộng và ngọn gió lớn

Ngàn trùng mặt mừng sóng nước

Tình nào là tình còn để mình đợi mong...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức của một linh hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Môi Trường Mới! Công Việc Mới...

- Xin giới thiệu với em đây là anh Tuấn, giám đốc của công ty này. – Anh Minh mở đầu câu chuyện bằng lời giới thiệu.

- Chào anh!- Tibu lễ phép.

- Chào em, Tibu! – Anh Tuấn cười mở và tiếp tục nói.

- Anh nghe Minh nói em đã từng giúp anh trong một chương trình ở Đà Lạt phải không? Anh nói em rất có khả năng trong lĩnh vực này. Chào mừng em đến công ty.

- Dạ, nhờ anh giúp đỡ nhiều ạ. – Tibu trả lời.

- Oke, vậy bắt đầu từ tối nay em lên công ty luôn nha. Có nhiều điều để em học hỏi trước khi bước vào nghề.

Công ty AD nằm trong một con đường nhỏ ở quận BT, cao 5 tầng và khá là rộng rãi. Thầy Tuấn là một con người còn khá trẻ, chỉ ngoài 30, đáng người nhỏ bé và có giọng cười khá là hài hước. Tốt nghiệp đại học luật nhưng lại bỏ nghề và mở công ty AD.

Nói một chút về công ty này, công ty AD chuyên về lĩnh vực sản xuất, điện ảnh. Cung cấp và đào tạo người mẫu và ca sĩ trẻ. Cũng khá là nhiều người thành danh từ lò đào tạo này, hoa hậu có, siêu mẫu có và cả ca sĩ nổi tiếng cũng có.

Tất cả đều gọi giám đốc là thầy Tuấn vì thầy là người thường xuyên đứng ra dạy và truyền đạt kinh nghiệm trực tiếp cho lớp người mẫu và diễn viên.

Lớp học khá đông, khoảng 20 người học vào giờ tối. Căn phòng rộng chừng 40m², chỉ có hai thứ duy nhất trong căn phòng. Một là tấm gương lớn ngay lối đi catwalk và một cái máy để phát nhạc.

Tất cả tưởng chừng rất đơn giản khi trở thành một người mẫu, nhưng không phải như thế. Nó là cả một quá trình không ngừng cố gắng và tập luyện, đặt biệt là đối với con gái.

Quy tắc đầu tiên dành cho con gái là phải luôn mang giày cao trên 10 phân. Nhìn những đôi chân thon dài trắng trẻo đó sung sướng vì đau, té lên té xuống mà Tibu thấy xót xa.

Tibu thì may mắn hơn vì được trời ban cho hai cái chân thẳng, không bị cong nên dáng đi khá tốt, mọi thứ đối với Tibu rất thuận lợi. Lớp học thật sự rất vui vẻ, nhất là vì cái tính cách pha trò của thầy Tuấn. Mân diễn Bikini luôn mang lại nhiều cảm xúc và tốn năng lượng nhất của cả buổi học, Tất nhiên đó là Bikini hai mảnh.

- Hey, Thúy! Sao mông của mày đen thui vậy. Về tắm rửa và vệ sinh sạch sẽ đi nhá. Người đất không à, về nhà kì bót đi nha. – Tiếng Thầy Tuấn vang lên cùng tiếng cười hề tiện.

Cả lớp cười ồ lên. Thế đấy, chẳng phải đang hạ thấp long tự trọng của một người nào đó. Cũng chẳng phải đang sỉ nhục một ai đó. Chỉ là thầy luôn có nhiều cách để lớp học luôn vui vẻ và đầy ắp tiếng cười.

Thật ra đa số các thành viên trong lớp không đến từ SG, mà là từ các tỉnh khác. Có lẽ trong họ luôn ấp ủ cái hy vọng thoát xác và đổi đời. Trở thành người nổi tiếng đồng nghĩa với việc sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Những cái suy nghĩ đó rất đơn giản và ngây thơ, một khi đã trở thành người mẫu, diễn viên, tham gia vài giới Showbiz cuộc sống sẽ tự động trải thảm hồng.... Nhưng có thật như thế không!

Cái điều kỳ lạ và thường thấy nhất ở lính mới đó là thời gian đầu mới bước vào công ty, nhếch nhác và quê mùa... Tibu không xem thường một ai cả, nhưng đó là lời nhận định chung của thầy Tuấn. Cái gu ăn mặc thì không cần bàn cãi, trào nước mắt...

Áo sơ mi, quần tây và giày thượng đỉnh? Đó là một phong cách mới chẳng...

Hay là sự đột phá trong ngành công nghiệp thời trang: Quần lửng, áo sơ mi đóng thùng và giày cao gót? À quên, một đồng dây dưa rế má trên cổ nữa.

Đó là màn khởi đầu của những lính mới, bao nhiêu hình ảnh dở khóc dở cười nhiều đến đâu thì đến lượt những cô nàng học đã khá lâu và đi diễn nhiều chương trình, không còn hình ảnh hài hước nữa và thay đổi vào đó là những cái miệng há hốc, trào máu mũi.

Những đôi chân tự tin sải dài từng bước một, từng đường cong thoát ẩn thoát hiện. Vòng 3 uyển chuyển và linh động như thổi mien những cơn mắt đang hao hao nhìn theo. Cái cách họ diễn xuất khuôn mặt khiến người xem bị cuốn hút hoàn toàn, đôi mắt lạnh lùng như một mũi tên độc xuyên ngang tim, chỉ có thể rí máu mồi mà không bao giờ cảm được, đôi môi gợi cảm đầy quyến rũ như đang mời mọc... như đang kêu gọi và sẵn sàng nuốt chửng trái tim mọi chàng trai...

Có một điều khá buồn cười mà Tibu có thể nhận thấy qua đôi mắt tinh tường của mình đó là. Đa số các thành viên đều đến từ thế giới thứ 3. Tibu tự hỏi, sao lại như thế nhỉ? Hay là vì những người trong giới này mới tham gia hoạt động nghệ thuật. Tibu bật cười, thẳng nhóc giữ xe của công ty cũng là gay...

Lớp học kết thúc luôn là lúc mệt mỏi nhất, nào thì hít đất, nào thì tập cơ bụng, tập yoga, uốn dẻo... Học xong mà muốn tắt nắng! Từ chối mọi lời mời, nào là đi ăn, đi chơi, cà phê hai đi bar. Tibu lấy xe rồi dạo phố một vòng, phóng thẳng lên quận 1, gọi xe rồi đi bộ cho thoải mái đầu óc, kiếm một ít oxy trong lành vào buổi tối, coi như một phần thưởng cho mình sau một ngày mệt mỏi

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức của một Linh hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Dạ Khúc...

Tibu cứ tưởng Đà Lạt về đêm mới là đẹp nhất.

Nhưng Sài Gòn cũng có cái hay của nó, không biết từ lúc nào Tibu thích cái nhộn nhịp và rộn ràng của Sài Gòn. Tiếng mọi người cười nói vui vẻ, tiếng những cặp tình nhân khúc khích đùa giỡn trong các công viên, hay sự tự nhiên một cách hồn nhiên của những đôi trai gái đang hôn nahu giữa chốn đông người...

Những dòng xe qua lại liên tục, tiếng còi xe inh ỏi, tiếng nói đùa la hét của một đám đông nào đó... Tưởng chừng như không có một không gian nào tĩnh lặng, nhưng hãy cứ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cảm nhận từng cơn gió đang vuốt ve khuôn mặt mình, thổi vào tai mình những lời thì thầm... Cuộc sống này luôn tươi đẹp, hãy nhìn và cảm nhận nó theo nhiều cách... HAiz... Con gái Sài Gòn tươi quá Tibu à, Tibu cười mỉm. Đôi khi chiêm ngưỡng cái đẹp cũng làm cho mình tự cảm thấy cuộc sống vui hơn một chút theo đúng nghĩa của nó.

Đang suy nghĩ lung tung trong đầu, thì người con gái đó lại xuất hiện, và ngồi xuống cạnh Tibu.

- Trùng hợp quá nhỉ, đây là cái ghế ưa thích của anh hã Tibu?- Nụ cười thật tươi, hàm răng đều và trắng. Một làn gió nhẹ mang theo mùi hương từ người con gái đến với giác quan của Tibu... Gọi cảm, độc đáo và mạnh mẽ. Một mùi hương vô cùng đặc biệt kích thích khứu giác của Tibu, thoang thoảng một chút hồ phách cùng hương lan, nồng ấm của mùi gỗ, tinh khiết của da thuộc....

- Mùi hương này chỉ em mới có thôi, anh đã nhận ra em từ lúc em bắt đầu đi theo anh từ ghế đá rồi. Đó có phải sự trùng hợp không em nhỉ?- Tibu cười mỉm.

- Chẳng phải ngẫu nhiên mình lại gặp nhau tại nơi này đâu Tibu à, có lẽ ông trời đã sắp xếp điều đó. – Đôi mắt nâu to tròn, tô điểm bằng hàng mi cao vút đang nhìn tibudầy long lanh và láu lỉnh...

- Tibu nè, đi đến một nơi này với em đi. Nó rất đặc biệt, em chắc chắn anh chưa từng đến đó bao giờ. – Cô bé chum chim đôi môi rồi nhìn Tibu.

- Thôi bữa khác được không, hôm nay anh mệt lắm. – Tibu lạnh lùng đáp trả

- Đi đi mà, em năn nỉ anh đó, em không ăn thịt anh đâu, anh đừng lo. Hãy làm cho ngày hôm nay có ý nghĩa và trở nên vui vẻ với anh một chút đi. Em không thích nhìn anh cứ ủ rũ như thế này hoài đâu. – Người con gái phụng phịu.

- Thôi được rồi. Một lần thôi nhe. Em đi tới đây bằng xe máy hay sao?

- Dạ tài xế của nhà chờ em tới ạ, Để em ra nói chú ấy về trước. Em muốn ngồi đằng sau để hóng gió với anh.

- Minh sẽ đi với một điều kiện, không được ôm nha. - Tibu mỉm cười. Cô bé phụng phịu rồi đáp trả.

- Hừ, em biết rồi.

...

Đã từ rất lâu rồi, Tibu mới chờ một người con gái từ sau lưng. Đêm nay không khí trong lành và mát làm sao. Rồi Tibu cảm nhận được một cái đầu nhỏ nhắn và ấm áp dựa vào lưng mình. Tính nói nhưng lại thôi, Tibu mặc kệ và không muốn phá vỡ cái giây phút thanh thản này...

Cả hai dừng lại trước một quán Bar khá lớn, nói bar nhưng cũng chẳng phải Bar, thật ra nó dành cho mọi người tới đây để khiếu vũ.

Tibu vội lên tiếng.

- Vào đây làm gì em? Anh đâu biết nhảy nhót gì đâu.

- Anh cứ vào đi mà, vui lắm – Người con gái riu rít rồi kéo tay Tibu đi vào.

Quán bar khá lớn, phần lớn là khách nước ngoài và khách trung niên. Dĩ nhiên hai đứa là trẻ nhất trong cái nơi dành cho U30 này.

- Ba thường dẫn em tới đây để nhảy chung với ba. Anh là người thứ hai tới đây cùng em, chỉ sau ba thôi đó nha.

- Wa, anh may mắn vậy sao? Nhưng anh đâu có biết nhảy đâu.

- Thì anh cứ nhảy theo em là được. Cô bé kéo tay Tibu tới sàn nhảy. Cầm lấy tay Tibu đặt lên eo mình, còn tay kia nắm lấy tay Tibu.

- Nhìn theo em nè, chân trái rồi chân phải. Cứ bước nhẹ nhàng thôi, không cần phải bước dài. Thả lỏng người ra đi anh. Cứ coi như là chỉ có hai đứa mình ở đây thôi nè.

Luống cuống một hồi, vừa hồi hộp vừa ngại ngùng. Rồi Tibu cũng lấy lại được trạng thái cảm xúc cân bằng. Thật ra cũng vì điệu nhảy quá đơn giản.

- Cũng không tệ phải không em, ít nhất anh cũng chưa đạp chân em lần nào.

Cô bé nhìn Tibu rồi cười khúc khích.

- Chắc tại ly Midori Sour làm anh say nên mới tiếp thu nhanh vậy đó.

- Có lẽ vậy. Tibu đáp trả.

Jenny hôm nay hết sức gọi cảm, chiếc đầm đen cùng đôi giày màu trắng, đôi môi lấp lánh vì son bóng. Ánh đèn vàng nhạt cứ chiếu vào khuôn mặt Jenny làm nổi bật nét đẹp kiều sa của cô ấy. Tay Jenny thật mềm mại, nó nắm Tibu một cách nhẹ nhàng. Luồn từng ngón tay một rồi nắm lại, thật ấm áp....

Tibu cảm nhận được hơi thở đứt quãng của Jenny vì hồi hộp, mà hình như cả Tibu cũng thế, trước một kỳ quan của vẻ đẹp, Tibu sợ mình cũng không thể đứng vững... Tim Tibu đập nhanh hơn bình thường, hai gương mặt sát nhau, mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, chạm rãnh và đừng đưa theo điệu nhạc du dương và nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Cả hai vẫn đứng đưa theo tiếng nhạc, chân vẫn di chuyển theo từng giai điệu. Tay trong tay, Jenny khẽ dựa đầu vào vai Tibu...

- Hay mình cứ vờ như yêu nhau đi anh !

Tibu im lặng không nói gì.

- Em chỉ muốn được hạnh phúc bên anh một thời gian mà thôi, dù là rất ngắn cũng được. Hãy để em sưởi ấm con tim anh trong thời gian này được không...? Thời gian mà ánh mặt trời không tỏa sáng tới anh... Hãy trả lời em được không...? Tibu!!!

.....

Đêm Sài Gòn thật tuyệt, từng cơn gió mát khẽ lùa vào từng làn tóc nâu của Jenny, rồi lại phân tán cái mùi hương quyến rũ đó đi khắp nơi, cứ như cơn gió mát của mùa xuân vậy. Không phải như là tia nắng ấm áp của mặt trời, mà Jenny như là cơn mưa đối với Tibu, cơn mưa đối với sa mạc khô cằn, đường như đang chết dần chết mòn bởi các vết nứt do mặt trời để lại.

Chỉ là đôi bàn tay nhỏ nhắn và êm ái đang xoa dịu trái tim không còn nguyên vẹn bởi những vết cắt và chỉ là bởi hình bóng một người con gái

Liệu thời gian có làm lành được các vết thương...

Liệu quá khứ có bị lu mờ bởi tương lai...

Có thể nào, một ngày đẹp trời nào đó Tibu sẽ không còn nhói đau mỗi khi nhớ đến cái tên Sunny.

Anh...anh sẽ hết yêu em chứ Sunny? Có thể không...?

Mọi suy nghĩ của Tibu bị đánh bật khi Jenny khẽ ôm lấy Tibu. Một cái ôm thật chặt tưởng chừng như không thể thở được, chứa đựng biết bao nhiêu cảm xúc...

Rằng Jenny nhớ Tibu.

Rằng Jenny không muốn xa Tibu một phút nào.

Và rằng... Jenny yêu Tibu.

Suốt quãng đường còn lại, cả hai không nói với nhau câu nào. Jenny thì cứ mãi ôm chặt lấy Tibu cứ như là sợ Tibu sẽ đi mất vậy...

Có lẽ trong cuộc sống này, khi trái tim bạn bị tổn thương vì một ai đó, thì sẽ có một người khác đến và xoa dịu những nỗi đau đó. Vấn đề là bạn có nhắm mắt chấp nhận để những nỗi đau đó đi qua, và đó nhận những điều mới mẻ hay không...

Rồi xe cũng đến trước nhà Jenny, bước xuống xe, Jenny vội vàng quay lại ôm lấy Tibu.

- Cảm ơn anh về buổi tối hôm nay, em thật sự đã rất vui. Một ngày hạnh phúc và đầy ý nghĩa đối với em.

- Ủ, không có gì đâu mà em cảm ơn vì anh cũng thấy rất vui. Lâu lắm rồi anh mới được vui vẻ và thoải mái như thế này.

Jenny buông Tibu ra, nhìn Tibu rồi nói.

- Có thật không anh?

Tibu thoáng nhìn Jenny rồi trả lời:

- Thật mà.

Cười một cái đáng yêu, như bông hoa chớm nở trước mắt bình minh, một thoáng chợt ngại ngùng bởi ánh mắt của Tibu, Jenny khẽ cúi xuống thẹn thùng vu vơ đá mấy hòn đá nhỏ nhỏ...

- À Tibu nè, em có một tin vui muốn báo cho anh biết.

- Gì vậy em? – Tibu hơi tò mò.

- Việc nhập học của anh, ba em lo xong hết rồi ạ. Anh đừng lo, vì học cùng ngành nên mọi chuyện không khó như anh tưởng đâu. Với lại ba em có quen với hiệu trưởng nên không có một chút trở ngại nào hết nè. – Jenny hớn hờ nói.

- Cảm ơn em nhiều lắm. Không biết phải làm sao để trả hết cái ơn này cho em và gia đình. – Tibu chợt ngại ngùng.

- Ấy, anh đừng vậy mà. Em giúp anh với vị trí như một người bạn thôi. Với lại muốn cảm ơn em thì mấy ngày nữa ăn cơm với gia đình em rồi nói với ba em nhé. Hi Hi.

- Ủ, thôi được rồi. Có gì anh sẽ liên lạc với em nè. Em ngủ ngon nha, tiểu thư xinh đẹp!

Jenny bước đến sát Tibu, khẽ hôn lên má Tibu một tiếng:

Chụt.....

- Ngủ ngon và ảm áp nhé hoàng tử lạnh lung của em..

Đêm về, nằm trăn trở hoài mà Tibu không thể nào ngủ được. Tibu thấy trong lòng bồn chồn và rạo rức đến lạ lùng. Tibu lo lắng về cái ngày nhập học. Không biết mọi chuyện rồi sẽ như thế nào, có được suôn sẻ như Tibu mong đợi không. Bất chợt Tibu nghĩ về cô bé với mái tóc và đôi mắt nâu... Và cô gái với mái tóc đen dài cùng đôi mắt to tròn đen láy...

Tibu giật mình tỉnh giấc, bước tới cửa sổ. Mở rộng cánh cửa hít một hơi thật dài...

“Đã bình minh rồi, ngày mới đã tới, mình đã mong ngày này từ rất lâu, rất lâu Phải không Tibu...”

Mỗi điều thuốc Marlboro ưa thích của mình, Tibu nhắm mắt lại, tận hưởng cái không khí buổi sáng sớm hấp thu những cái tinh hoa nhất trong ngày, như để chuẩn bị tinh thần cho ngày hôm nay, ngày về... về với tất cả những gì thân thuộc nhất, tất cả những gì quý giá nhất đối với cái tên Tibu trong thế giới này.

Tibu nhìn mình trong gương, từ từ cạo những sợi râu đang dài trải khắp dưới cằm và hai bên má.

“Mày già rồi Tibu à”. Tibu chột cười. Thêm 1 ít wash cho mái tóc bông bênh của mình. Tibu tự nhủ “Nhưng mày vẫn còn phong độ ỏn ẻm lắm...”. và cười phá lên.

Bước tới tủ quần áo đã lâu không sử dụng

Tibu nhìn vào và tự nói với bản thân.

“Phải mặc cho chúng mày cũ bớt thôi, tao bỏ bê tụi mày lâu rồi !.

Quần Levis đen, áo sơ mi Armani, dây nịt Prada và cuối cùng , đôi giày Converse trắng ưa thích của mình, “Quá hoành hảo cho ngày hôm nay” Tibu hài lòng.

Ngôi trường mới lạ lắm nhưng lại quen thuộc với Tibu. Những ký ức về nó, cả cuộc đời Tibu cũng không bao giờ quên được. Dĩ nhiên nó không thể nào so sánh với trường cũ của Tibu, nhưng nó lại chứa đựng thứ Tibu cùng một lúc trốn tránh và tìm kiếm bấy lâu nay... Tibu thầm cảm ơn Jenny về mọi chuyện có lẽ cái ơn mà Jenny bấy lâu nay giúp đỡ Tibu, cả cuộc đời trả cũng không hết được.

Leo hết 4 tầng thang bộ mới tới được lớp học. Phải nói là trường này quá nhỏ để gây khó khăn cho một sinh viên mới tiềm được lớp học của mình. Một ngày hồng nhật trải đều khắp lớp, các bạn nữ dịu dàng trong áo dài sắc hồng... Mọi con mắt đổ dồn về phía Tibu...

Không còn cảm giác lạ lẫm và sự sợ hãi, không còn cảm giác cô độc và ngọt ngào... Tibu thầm cảm ơn người đã biến Tibu thành một người hoàn toàn mới như ngày hôm nay.

- Bạn là ai vậy? Sinh viên mới sao.

- Bạn từ lớp nào đến đây học à?

.... Mọi câu hỏi đổ dồn vào Tibu, đa số là các bạn nữ.

Tibu đứng dậy và trả lời:

- Chào các bạn, mình mới chuyển trường tới đây và là sinh viên mới của lớp này. Mong các bạn giúp đỡ.

Cái hoàn cảnh bị mọi người xúm lại hỏi về mọi thứ, rồi xin sdt được giải thoát khi thầy giáo chủ nhiệm bước vào. Vừa thấy Tibu, thầy đã gọi Tibu lên.

- Em là cháu hiệu trưởng phải không?

- Dạ. – Tibu lí nhí trong miệng và xém bật cười. Trong lòng đang nghĩ không biết mình có ông bác làm hiệu trưởng từ lúc nào, mà có khi đó lại là bà cô.

- Tôi không cần biết anh là con ai, cháu ai. Vào lớp này phải tuân thủ tất cả nội quy của lớp và trường, không là tôi đuổi hết.- Thầy dẫn mặt.

- Nhân tiện, tôi tên Tuấn.

- Dạ em biết rồi ạ. Cảm ơn thầy quan tâm.

Thầy Tuấn nhìn khá trẻ, chỉ ngoài 30, Dáng người cao ráo, chắc trên 1m7. Chỉ có điều giọng nói hơi ẻo là cùng khuôn mặt quá nghiêm khắc, hai thứ tương khắc với nhau khiến Tibu cảm thấy khá buồn cười.

- Cả lớp nghe đây, giờ tôi lên văn phòng có việc. Lớp trưởng đâu, phổ biến mọi thứ cho sinh viên mới đi.

Rồi Tibu trở về chiếc ghế cuối quen thuộc của mọi thời đại đi học, mắt không ngừng dõi theo dáng người nhỏ bé, với mái tóc ngắn cắt ngang vai, không còn dài như ngày nào nhưng vẫn đen óng bóng mượt, đôi mắt đó... vẫn to tròn đen láy đang nhìn và bước đến phía Tibu...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn*... được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Đôi chân đó dừng bước ngay bàn Tibu. Nhìn Tibu rồi nói:

- Tên gì? – Lạnh lùng và vô cảm, ánh mắt đó vẫn đẹp như ngày nào, nhưng nó ko còn nhìn Tibu 1 cách trìu mến và ấm áp nữa.

- Hết, mình hỏi bạn tên gì? Bạn ko biết phép lịch sự là gì sao? – Người con gái găng giọng!

“Giây phút này, anh nên nói gì đây Sunny?”

Anh nên nói rằng anh là người đã luôn yêu và thương nhớ em bấy lâu nay sao?

Nói rằng anh đã từ bỏ rất nhiều thứ để tìm kiếm em sao...

Hay là anh nên nói mình là người đã từng được em yêu thương và quan tâm một cách ấm áp...

Không đâu, nếu phải nói mình thật sự là ai, anh sẽ nói anh là người bị em làm cho tan nát trái tim... “

Cười nhếch mép một cách khiêu khích, Tibu ngẩng đầu lên rồi nói:

- Ko phải lúc này đã tự giới thiệu với các bạn rồi sao? – Tibu cười nhạt rồi đưa đôi mắt nhìn thẳng Sunny theo một cách nào đó đầy kiêu ngạo, kèm theo một chút giận dữ.

- Mà chẳng phải đã gặp đằng ấy một lần ở cổng trường rồi sao?

- Đây nhớ, nhất là những thằng không ra gì. Thấy con gái là tới gần, nhận quen biết rồi động tay động chân. Loại người đó, không bao giờ quên. – Sunny từng nhìn Tibu.

- Ô, cảm ơn đã quá khen. Thằng này tên Tibu. Chán học nên chuyển tới đây, nhắm không được vui cho lắm thì sẽ nhấn nút biến, đằng ấy ko phải lo.

- Tùy, đây không quan tâm. Mai nhớ đóng tiền quỹ 100k, làm thẻ sinh viên 50k. Nhớ phải may đồng phục của lớp nữa. Cảm ơn!

- Lớp trưởng tốt bụng quá, cảm ơn nha. Mà thời tiết ở đây nóng quá, sao ko về chỗ của mình ngồi đi. Đứng ở đây làm gì? Mát công khiến ng khác nóng nực thêm.

- Khỏi nhắc!!! – Nói rồi Sunny quay lưng đi thẳng một mạch, không thèm nhìn lấy Tibu một cái, dù chỉ là nhìn lướt ngang qua.

Tibu khẽ thở dài, mỗi ngày nào tưởng chừng sẽ chung bước và cùng nhau đi hết cuộc đời, vậy mà giờ này... Vốn dĩ là một cặp đôi hoàn hảo, giờ đây lại ghét nhau như kẻ thù.

Ngồi trên đó, em có nghe tiếng tim đập rất nhanh ở bàn cuối này không Sunny? Nó vẫn luôn như vậy, vẫn luôn đập loạn nhịp khi đứng trước mặt em. Em có nghe thấy âm thanh lách tách rất nhỏ dưới này không? Cái tiếng rạn nứt của trái tim anh... Nếu không vì cái vẻ ngoài vẫn giữ nguyên, thì không bao giờ anh nghĩ rằng cô gái đang ngồi trước mặt anh lại là Sunny trong trái tim anh....

Nếu tình yêu là trò chơi của số phận mà ông trời đã bày ra, thì em biết gì không? Anh bắt đầu cảm thấy phản kích với trò chơi này rồi, và đương nhiên anh chơi là để thắng!!!

Vài tiết học trôi qua một cách nhàm chán, ánh mắt Tibu vẫn thế, vẫn dõi theo Sunny từ sau lưng. Sunny vẫn tươi cười với những người bạn xung quanh, đùa giỡn một cách hồn nhiên. Đôi lúc đối với Tibu như thế lại hay, nếu đã không còn một chút kí ức gì về quá khứ đau buồn trước đây, chẳng phải như thế sẽ tốt hơn cho Sunny sao?

Nếu không như thế, liệu Sunny có được vui vẻ và luôn tươi cười như lúc này không...

Tận dụng 15p giải lao, Tibu a ngoài hành lang hút thuốc. Nhìn những làn khói thuốc trắng xóa, bay lên và tan vào ko khí, tưởng chừng như tình yêu của Tibu cũng thế.

“Ừ, đã tan rồi...”

Dù biết như thế sẽ tốt hơn cho Sunny nhưng sao Tibu vẫn thấy lòng mình khó chịu nhiều lắm...

Tiếng nói quen thuộc của Sunny lại nhẹ nhàng cất lên, cơn gió nhẹ đưa nó đến với thính giác của Tibu.

- Mình xuống căn tin ăn gì nhé...

Nụ cười đó, như ánh nắng ấm áp và kì diệu của mặt trời. Tưởng chừng như có thể đến khắp mọi cái góc ngách u tối trên thế giới này, sưởi ấm và đem lại sức sống cho nơi đó... Kể cả trái tim Tibu... Trái tim của kẻ si tình, rong ruổi khắp nơi để tìm kiếm thứ gọi là tình yêu thuộc về mình. Nhưng dường như sự thật phũ phàng đang đập tan nát cái hy vọng của chàng thanh niên trẻ tuổi đó.

Quay đầu lại nhìn Sunny, không khó để Tibu có thể nhận thấy Sunny đang cười tươi và trò chuyện với một chàng trai khác. Cũng cao to, đẹp trai, cũng phong độ và nhìn khá hút hồn đấy... Dường như đó là nơi bây giờ nụ cười đó luôn hướng về, ánh nắng đó bây giờ cũng chỉ hướng về một phía khác...

“Phải làm gì lúc này đây, Tibu?”

Tự hỏi lòng mình, nuốt ngược nước mắt vào trong tim. Dường như hạnh phúc chẳng bao giờ là trọn vẹn. Tibu cảm thấy mọi chuyện bây giờ là quá vô nghĩa. Có lẽ Tibu sẽ ko phá hoại hạnh phúc hiện giờ của Sunny, Tibu cũng không muốn nụ cười đó sẽ phải ngừng lại. Chỉ là mọi chuyện cay đắng quá....

Hình như trong tình yêu, không có chỗ cho thứ gọi là lòng ích kỷ.

Khẽ thở dài, Tibu lê từng bước chân nặng nề đi vào trong lớp học. Nằm dài xuống bàn, không nói một lời nào... Chừng bao giờ Tibu cảm thấy muốn biến mất như lúc này, cảm giác khi biết mình là một người thừa thật ko mấy dễ chịu nếu ko muốn nói là tội tệ.

Tik tak... Từng giây trôi qua là từng giây nặng nề và đầy cảm xúc với Tibu.

Cái hình ảnh hai người luôn quấn quýt bên nhau trong mỗi giờ học bây giờ vẫn thế. Chỉ có điều ngồi bên cạnh Sunny ko phải là Tibu nữa... Không còn là Tibu nữa!!!!...

Đang lẩn quẩn với những suy nghĩ trong đầu, trái tim thì đang bị giằng xé bởi những cảm xúc, Tibu chợt trở về với hiện tại khi tiếng cô giáo bộ môn vang lên.

- Hôm nay thời tiết oi bức, lớp học mệt mỏi rồi. Có bạn nào muốn biểu diễn tiết mục văn nghệ nào để giải tỏa cái ko khí ở đây không?

Cả lớp xôn xao hẳn lên, người này đùn đẩy người kia. Thế rồi im lặng hẳn khi một cánh tay dưới lớp cất lên.

- À, bạn là sinh viên mới phải không? Tốt lắm, mời bạn lên.

Tiếng reo hò của cả lớp cất lên, cũng là lúc Tibu đứng dậy và bước chân về phía bục giảng.

“Ngày đầu tiên, em còn nhớ ko Sunny? Ngày đó em cất tiếng hát khiến cả trái tim anh thổn thức và đập loạn nhịp.

Còn ngày hôm nay, anh cất tiếng hát vì đó là tiếng khóc từ trái tim anh...”

- Chào các bạn, mình tên Tibu, là sinh viên và là thành viên mới của lớp. Mình có thể mượn bạn nào một cây đàn được không ạ?

Cả lớp ồ lên, rồi cũng có người mang đàn lên cho Tibu mượn. Không gian lớp học trở nên yên tĩnh tuyệt đối, không một tiếng động để đón nhận từng nốt nhạc lúc trầm lúc bổng từ đôi tay to lớn và thô ráp của Tibu, và như để đón nhận giai điệu buồn đến tuyệt đối, hòa quyện với tâm trí và cảm xúc của người tạo ra nó. Ánh mắt Tibu chợt nhìn về phía Sunny...

You have broken me all the way down, down upon my knees.

And you have broken me all the way down

You'll be the last, You'll see

Some fight you gave,

Anh I pushed you away....

And in the morning, when you turn in

I'll be far to see....

....

Khi bài hát kết thúc, vẫn không một tiếng động. Có lẽ bài hát chứa đựng quá nhiều tâm trạng và quá chân thực. Mọi người như chết lặng đi, họ bị trôi tuột theo cái cảm xúc mà Tibu đã tạo ra. Bi thảm và quá náo nức, một trái tim tan vỡ và như ko bao giờ có thể lành lại.

Phải đến khi Tibu đứng dậy, cái ko khí im lặng vỡ òa bởi những tràng pháo tay và tiếng láo của mọi người. ...

Tibu đi về phía cô giáo rồi nói nhỏ:

- Em xin lỗi cô..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Nhìn cái cảnh Sunny cứ cười đầu với thằng đó, Tibu chẳng thể nào chịu nổi. Đúng là cuộc đời, đảo ngược 180 độ chỉ trong tíc tak, khiến con người ta chẳng biết được điều gì.

Ngày đầu tiên đi học thế đấy, chẳng học hành được gì lại còn được thêm vài vết cứa vào trái tim.

Lang thang đi bộ vào bãi giữ xe thì Tibu nhận được tin nhắn từ Jenny.

“Hôm nay qua nhà em ăn cơm nhé, em nói với ba rồi đấy. Mà anh yên tâm, em giới thiệu anh là bạn thân của em>”<”

“Hẹn anh 7h tối nhé”

“Oke, tối gặp nhau” – Tibu trả lời.

Phù!!! Tibu thở dài rồi nằm vật ra giường. Thời tiết oi bức, đường xá thì lúc nào cũng bụi bặm và đông đúc khiến con người ta thật khó chịu.

Tranh thủ nghỉ ngơi một lúc rồi tắm rửa, kiểm một bộ đồ lịch sự. Tibu nhanh chóng phóng xe tới nhà Jenny.

Cái cảm giác đầu tiên khi đứng trước nhà Jenny là choáng ngợp. Nó quá rộng lớn và kiến trúc thì cầu kỳ. Nói một chút về gia đình Jenny.

Ba Jenny đến từ Mỹ, ông có một công ty du lịch ở Việt Nam, một vài khách sạn không lớn lắm. Nhưng lĩnh vực kinh doanh chính là đầu tư bất động sản ở Mỹ. Trong một lần qua Việt Nam du lịch thì gặp mẹ Jenny (một nghệ sỹ dương cầm), hai người kết hôn và quyết định sống ở Việt Nam.

Nói Jenny là tiểu thư và là cô công chúa của cái nhà này cũng không sai, vì Jenny là con một duy nhất nên được cha mẹ rất cưng chiều. Nhưng ko phải vì thế mà Jenny trở nên hư hỏng, mà ngược lại, Jenny học rất giỏi và luôn ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ.

Trở lại với căn nhà. Khi được quản gia của nhà Jenny dẫn vào, lúc đó Tibu mới cảm nhận được sự giàu có của người chủ. Hệ thống người giúp việc trong nhà khoảng 8 người, người thì chăm sóc khu vườn, người thì phụ trách bể bơi và các con đường mòn nằm trong khuôn viên của nhà, người thì dọn dẹp trong nhà....

Vào đến bên trong, thật sự mới chỉ là phòng khách thôi nhưng nó còn lớn hơn cả nhà của Tibu. Phòng khách được thiết kế theo kiểu mái vòm. Hai cầu thang chạy dài hai bên hông lên đến tầng phía trên. Nếu như Tibu chỉ cảm nhận được sự lộng lẫy và sang trọng của những ngôi biệt thự qua phim ảnh, thì đây là lần đầu tiên Tibu tận mắt chứng kiến.

- Con ngồi đây đợi chú vào kêu Jenny nhé.

Tiếng quản gia nói với Tibu, kéo Tibu trở lại với hiện tại.

- Dạ, cảm ơn chú.

Rồi Tibu tiếp tục quan sát mọi thứ trong phòng khách. Đặc biệt là tủ sách rất lớn bên cạnh cây đàn piano màu trắng, hàng trăm loại sách trong đó, đa số là sách nước ngoài, một vài cuốn trong đó ắt hẳn là sách quý vì có những cuốn từ 1963. Đang mải mê cái tủ sách thì Tibu nghe tiếng Jenny gọi mình.

- Anh, tới rồi sao? Đợi lâu chưa nè.- Jenny tươi cười nhìn Tibu.

- Ừ anh cũng mới tới thôi. – Tibu trả lời.

- Em dẫn anh đi tham quan một vòng nhe.- Nói rồi Jenny chạy về phía Tibu, cầm tay Tibu kéo đi.

- Em không nói với anh là nhà em lại khá giả thế này. Làm anh tới tay ko, ngại ghê.
- Anh này, ý anh là gì? Quà cáp hả? Anh làm em mắc cười quá đi nè. Nhà em thoải mái lắm, anh cứ tự nhiên đi nè.
- Nhưng mà... - Tibu ấp úng/
- Không nhưng gì hết. – Jenny nhanh nhẩu trả lời, rồi khoác tay Tibu.

Jenny đưa Tibu đến phòng giả trí của gia đình. Đó là căn phòng rộng không 25m2. Với một màn hình lớn trên tường cùng với máy chiếu

- Em và ba mẹ hay xem hình chụp của gia đình bằng máy chiếu này. Thỉnh thoảng em cũng xem phim nữa. Nhưng xem một mình buồn lắm anh à. Nên mỗi lần muốn xem phim, em hay đi ra ngoài xem với bạn.
- Thôi qua phòng em đi anh, rồi anh sẽ thích.- Jenny mỉm cười nhìn Tibu.

Phòng Jenny được thiết kế rất đặc biệt, giữa phòng là giường ngủ hình tròn. Điểm nhấn tạo nên sự khác biệt chính là dàn đèn đủ màu, được trang trí thành nhiều lớp khác nhau. Tường phía đông hoàn toàn bằng kính. Đẹp và sang trọng là tất cả những gì Tibu cảm nhận được.

- Em thích mặt trời lặn, nên tường này được đặt làm bằng kính để mỗi ngày em đều có thể nhìn ngắm hoàng hôn.

Xung quanh căn phòng là một dàn âm thanh hiện đại cùng với một tivi màn hình lớn.

“Haizzz, sinh ra trong một gia đình giàu có sung sướng thật”. Tibu trầm nghĩ.

Rồi đột nhiên, Jenny tiến tới Tibu, hai tay nắm cổ áo Tibu, kéo sát về phía mình và thì thầm - Anh phạm sai lầm chết người rồi, rơi vào tay em là hết đường chạy trốn nha...

Haizzz, Tibu khẽ thở dài” Dù gì mình cũng là một con người bình thường, lúc nào cũng như vậy thật khó chịu. “

Jenny nhìn thẳng vào mắt Tibu, cả hai nhìn nhau ko chớp mắt. Rồi Jenny với tay lấy remot bật bài hát. French kiss thì phải, Tibu nhớ ko rõ lắm, chỉ biết rằng giai điệu bài hát rất khấn khích và gợi cảm, lúc nhanh lúc chậm. Tibu chỉ biết lúc này đây, trái tim Tibu có phản ứng hơi nhanh vì người con gái trước mặt mình.

- Anh biết em yêu anh đúng không tibu? – Rồi Jenny khẽ đưa tay, choàng qua cổ Tibu.
- Mình nhảy đi anh.

Cả hai lại đứng đưa theo điệu nhạc, nó đã chuyển sang chậm rãi và nhẹ nhàng từ lúc nào.

- Liệu tình yêu em dành cho anh và tình yêu anh dành cho Sunny, cái nào lớn hơn nhỉ?

Tibu khựng lại một chút, rồi định lên tiếng thì Jenny đã giơ ngón tay lên chặn ngang miệng Tibu.

- Anh đừng nói, vì em ko muốn biết câu trả lời.

Jenny lại đưa tay lên, kéo Tibu về phía mình.

- Mình giả bộ yêu nhau nhé anh...!!

Rồi Jenny đột ngột hôn lên môi Tibu. Tibu chắc chắn được hai điều vào lúc này. Một là tim Tibu đang đập rất nhanh. Hai là môi Jenny rất mềm mại và thoãn mùi Cherry. Một nụ hôn kết thúc nhanh chóng nhưng đọng lại nhiều cảm xúc, nó cứ như một chuyến phiêu lưu khiến con người ta vừa hồi hộp, vừa thích thú.

Jenny nhìn Tibu rồi cười.

- Giả bộ yêu em trong 1 tháng được không .

Tibu nhìn lại Jenny một lúc lâu rồi cười

- Em vừa cưỡng hôn anh đó!

Jenny nhanh chóng đáp trả rồi phụng phịu.

- Anh không cảm thấy may mắn khi là first kiss của em sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52

-Đôi khi không phải cứ may mắn là tốt Jenny à.

- Rồi sao ? Kệ anh, em ko quan tâm – Jenny lướt nhẹ từng ngón tay lên người Tibu. Qua vai, lên khuôn mặt tibu rồi dần xuống ngực.

Vội chạm lấy tay Jenny, Tibu gặng hỏi:

- Em làm gì vậy Jenny?

- Em muốn ăn thịt anh. – Jenny nhìn Tibu rồi cười một cách quyến rũ.

- EM nên dừng lại còn kịp, chưa biết ai là kẻ đi săn và ai là con mồi đâu. – Tibu cười một cách bí hiểm.

- Còn nhỏ mà thích chơi trò người lớn sao Jenny.

- Đã nói là em ko còn nhỏ mà Tibu cứ chọc em hoài thôi

Tibu khẽ thở dài, ko khí vui vẻ bỗng chốc bị thay thế bằng sự buồn bã và âm ảm. Jenny ôm chặt lấy Tibu.

- Anh nhớ chị Sunny phải ko Tibu. Đi học được gặp Sunny mà sao anh lại ko vui?

- Thôi anh ko muốn nói đến chuyện này thêm nữa.

- Dạ, thôi vậy. Anh ko muốn nói thì em cũng ko làm khó anh. Mình xuống ăn cơm đi anh.

- Ừ.

Đúng lúc đó thì ba mẹ Jenny cũng vừa về tới nhà. Tibu liền lễ phép chào họ:

- Chào chú và cô ạ. Con tên Tibu, là bạn của Jenny ạ.

- Chào con. – Mẹ Jenny đáp lại bằng một giọng nói nhẹ nhàng của người Hà Nội.

- Hi youngman, how are you? (Chào anh bạn trẻ , con khỏe không?)

- I'm fine, sir. Thank you (Con khỏe , chú. Cảm ơn ạ). – Tibu cười và lễ phép đáp lại. Tibu cứ nghĩ rằng ba của Jenny sẽ nói Tiếng Việt, ai ngờ lại ko phải như thế. Tibu bắt đầu cảm thấy hơi hồi hộp kèm theo chút lo sợ vì quãng thời gian bỏ học, tiếng anh của Tibu có phần nào sa sút và ko còn tốt được như trước.

Tuy nhiên mọi thứ diễn ra suôn sẻ hơn mong đợi rất nhiều. Mọi người nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Tibu có thể nhận thấy rằng mẹ Jenny thật sự rất hiền và dịu dàng. Ba Jenny thì ko thể chê vào đâu được. Mặc dù là một doanh nhân thành công, nhưng ông rất hài hước và phóng khoáng. Hoàn toàn khác với trí tưởng tượng của Tibu.

Khi bữa cơm kết thúc, Chú John (ba Jenny) rót ra hai ly rượu, mời Tibu. Sau đó họ ra ban công trò chuyện.

- Hey, youngman! I have a good new for you (này, chàng trai trẻ ! Tôi có một tin tốt cho anh).

Tibu bắt đầu tò mò và hỏi lại:

- Why good for me? What is that , John ? (Tại sao lại tốt cho con ? đó là chuyện gì vậy , John ?)

- Ha ha, next week my daughter will study in your class. (haha, tuần tới con gái ta sẽ học trong lớp của con.)

- I'm sorry John, but how can it be? i don't understand, She 's young so how can she study in my university? (Con xin lỗi chú john, nhưng làm thế nào chuyện đó có thể được? con ko hiểu , cô ấy còn quá nhỏ thì sao có thể học trong trường đại học của con được?)

- you know what? Everything can be solved by money and relationship, my young man. Don't't forget my daughter has study in in Us with high education system. So everything become easily.(con biết những gì?Tất cả mọi thứ có thể được giải quyết bằng tiền bạc và mối quan hệ, chàng trai trẻ của tôi.Đừng quên con gái của tôi đã học ở mỹ với hệ thống giáo dục cao. Vì vậy, tất cả mọi thứ trở nên dễ dàng.)

- How supried it is! It's so hard to belive. So she will study like a attend student, right?(Làm thế nào để ko ngạc nhiên? Thật là khó tin được. Vì vậy, cô

ấy sẽ học giống như một học sinh dự thính, phải không?)

- You got that, man. I know you're smart. (con có điều đó ,chà trai. Chú biết con thông minh.)

Hai người chợt im lặng, thường thức ly rượu ngon, thế rồi ba Jenny lại hỏi một câu khác khiến Tibu thật sự bối rối !

- My daughter, what do you think about her? (con gái của chú, con nghĩ gì về cô ấy ?)

- I am telling you the truth, she's perfect. (Con sẽ nói cho chú sự thật, cô ấy thật tuyệt vời.) – Tibu mỉm cười nhìn.

- Time goes fastly, now she's 18. And I know she's fall in love with you, young man! (thời gian trôi qua thật nhanh, bây giờ nó được 18 tuổi rồi . và ta biết nó đang yêu con đó, chàng trai trẻ à !)

- And how about you, do you love her? (còn con thì sao , con có yêu nó ko ?)

Tibu bối rối ko nói nên lời, thật sự Tibu ko muốn nói dối bất kỳ ai, hay lừa gạt trái tim mình .

Suy nghĩ một hồi, Tibu liền trả lời:

- I'm sorry, John ! Your daughter deserve a better man than me. I don't know I love her or not ... (con xin lỗi , John! Con gái của chú xứng đáng có một người đàn ông tốt hơn con. Con ko biết mình có yêu cô ấy hay ko ...)

Cứ tưởng John sẽ rất giận hoặc tỏ ra khó chịu với Tibu nhưng ko... Chú John lại cười rồi nói với Tibu.

- Both of you are young and life is a long way. So just enjoy it and don't think too much. (con còn trẻ và cuộc sống là một chặng đường dài. Vì vậy, chỉ cần tận hưởng nó và không nghĩ quá nhiều.)

- Thank you John, thank for everything. Tonight, I'm so happy. (Cảm ơn chú John, cảm ơn cho tất cả mọi thứ. Tối nay, con rất hạnh phúc.)

Sau đó cả hai cùng vào nhà, Jenny bẽn lễn đến cạnh Tibu rồi thì thầm

- Ba kể cho anh nghe rồi phải ko Tibu?

- Ừ chào em. Bạn cùng lớp. – Tibu bật cười. Thấy thế Jenny cũng mỉm cười theo, một nụ cười đầy hạnh phúc và trong sáng. ...

“Mai này đây khi mình , Jenny và Sunny đều chung một lớp, thật sự sẽ ra sao...” “ Tibu tự hỏi

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Trời Sài Gòn sáng sớm trong lành vô cùng, cái không khí không bụi bặm, không ô nhiễm và không oi bức khiến cho con người ta cảm thấy thật thoải mái, mọi người đã tràn ra đường và bắt đầu ngày mới của mình, hai bên đường hàng trăm sinh viên đã bắt đầu nối đuôi nhau tới lớp học. Sáng hôm nay Tibu chủ động dậy thật sớm mặc dù tối qua ăn cơm ở nhà Jenny, lang thang ngoài đường mãi đến hơn 2h sáng mới về. Vừa bước đi trên vỉa hè, vừa lẩm bầm trong đầu...

Em bước một bước...

Anh cũng sẽ bước một bước...

Anh đang đứng cách em chỉ 50 m thôi, em có cảm nhận được không sunny?

Ừ đây, anh đang lẻo đẻo theo em từng bước một, bước lên từng bước chân em đã đi qua, tại sao lại không nhỉ, mình lại cùng nhau đi học như trước đây, chỉ có điều vào lúc này đây, anh không đứng bên cạnh em, mà chỉ dõi theo em từ phía sau lưng

Em không còn là một cô mèo lười dễ thương nữa, trước đây chẳng phải lúc nào anh cũng phải khàn cổ gọi điện thoại cho em mỗi sáng để cùng đi học sao. Mọi chuyện thay đổi quá nhanh phải không em, cuộc sống, con người... tất cả !

Tibu thích cái không khí như thế này, mặc dù không còn được như trước kia nữa nhưng trong lòng thật sự cảm thấy rất vui, ừ có lẽ vậy, một chút thôi cũng đủ rồi... Cắm tai phone nghe những bài piano yêu thích, và dõi theo bóng dáng một người con gái...

Mùa này ĐL lạnh đến thấu xương, sáng nào cũng có sương, mờ ảo và huyền diệu. Mỗi sáng đi học, cả hai lại cùng nhau đi bộ dưới những tán thông,

xuyên qua những màn sương lạnh lẽo, những đôi găng tay cũng không thể xua đi cái lạnh buốt da buốt thịt, nhưng hai trái tim ấm áp đi bên nhau thì lại hoàn toàn khác...

Rít một hơi thật mạnh, khói thuốc xua tan đi cái kí ức đẹp đẽ lúc xưa và đưa tibú trở lại với thực tại. Quãng đường không ngắn nhưng thời gian trôi qua thật nhanh, mỗi lúc bên cạnh sunny là thế. Tibú chạy thật nhanh lên lớp học, đến bên chỗ ngồi quen thuộc của sunny, cất vào trong đó một gói xôi dừa, món ăn ưa thích của sunny. Lòng thấy vui vẻ lạ thường, chẳng cần phải có sunny bên cạnh, chẳng cần ríu rít bên cạnh sunny cả ngày dài, chỉ cần thầm lặng dõi theo sunny từng bước, âm thầm quan tâm một cách ân cần, đó là niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của tibú.

Thật ra jenny nói đúng, tibú chẳng thể nào giả bộ như không nghĩ về sunny và không nhớ về sunny. Tự lừa dối lòng mình là điều ngu ngốc nhất, thôi thì cứ sống thật với cảm xúc của bản thân, để sau này chẳng phải hối tiếc... Tibú chợt nghĩ về lời thầy Chăm lúc trước đã nói với mình: “Con có lẽ không qua được hai năm nữa đâu”. Đột nhiên tibú bật cười, có lúc tibú tin nhưng có lúc cũng không, mà nếu nó là sự thật thì sao...

Nếu nó là sự thật thì những điều tibú đang làm không vô nghĩa chút nào, và đến một ngày nào đó khi nhắm mắt tibú sẽ không bao giờ phải hối tiếc...

Thật ra ngày đó, sâu trong thâm tâm tibú vô cùng lo sợ, tibú không phải là một người quá tin vào những điều mê tín, quá tin vào những điều không có ý nghĩa, đặc biệt là về tương lai, chỉ là nguyên nhân tại sao thì thầy Chăm lại không nói. Có lẽ vì vậy mà tibú nghĩ ông chỉ nói đại, nói vớ vẩn cho qua chuyện và dường như không tin, khiến tibú đôi lúc lại thấy buồn cười về điều đó.

Kể cũng hay, cửa lớp học hướng ra phía mặt trời mọc. Sunny đang đứng trên hành nhìn xuống phía dưới sân, từng tia nắng của bình minh đang chiếu xuống sunny, khẽ chạm lấy từng ngọn tóc, vuốt ve và âu yếm nó, tràn ngập một màu vàng óng, cảm giác như là ánh nắng mang đến một ngày đầy bình yên và ấp áp.

Sunny không còn như trước nữa, lúc nào mắt cũng đượm buồn và nhìn về một nơi xa xăm, cô gái luôn vui vẻ và lúc nào cũng cười như mặt trời tỏa nắng của ngày nào hình như không còn nữa.

Bỗng nhiên đâu đó một vài tiếng trầm trồ bắt đầu ồ lên của mấy thằng sinh viên nam, mọi con mắt bắt đầu đổ dồn về phía cầu thang. Một thiếu nữ trong bộ áo dài đang uyển chuyển và thướt tha đi lên phía cầu thang, hình như đó là một nàng công chúa, khuôn mặt khả ái và tính khôi, thuần khiết như là một viên ngọc chưa bao giờ được khám phá. Thỉnh thoảng nàng lại nhìn về phía mấy thằng sinh viên nam, mang theo trái tim và linh hồn họ.

Chậm rãi bước về phía tibú, cúi xuống và nhẹ nhàng thì thầm vào tai tibú

- Em có đẹp không tibú và không quên để lại một nụ cười rạng rỡ

Tibú chợt cười mỉm, rồi tiến lại gần cô bé ấy thì thầm vào tai

- Em xuất hiện rồi, jenny. Cũng không tệ lắm đâu

Ánh mắt của mọi người bắt đầu hướng về tibú và jenny, tường chừng họ như là một cặp đôi đang yêu nhau, cái cách họ nhìn nhau âm yếu, cái cách họ thì thầm với nhau thật tình cảm và đầy ghen tỵ...

Một lúc sau thì jenny bước đến gần sunny, rồi lên tiếng chào hỏi:

- Chào chị lớp trưởng, em là sinh viên mới của lớp ạ. Mong chị giúp đỡ...

Tibú quay sang và nhìn xuống dưới sân trường, bất chợt cười... ánh sáng của bình minh, và ánh sáng của hoàng hôn, hai kì quan đẹp nhất của thiên nhiên bất chợt lại đứng cạnh nhau, cùng nhau tỏa sáng. Rồi bao nhiêu trái tim sẽ phải gục ngã đây...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Mấy ai biết được tibú này là một thằng hèn nhát, và nhu nhược... phải không sunny... Hình như anh luôn biết thái độ của em như thế này là vì sao nhưng lại luôn phớt lờ làm như không biết và tỏ ra không hiểu một cách ngu ngốc.

Mẹ em nói rằng em đã quên hết mọi thứ, thế nên anh lại làm cố gắng làm thật nhiều chuyện để tìm, hiểu sự thật, nhưng liệu đó có phải là sự thật không em... Là do một phép màu nào đó, hay là do chính bản thân anh...

Những ngày tháng đen tối trong đời tibú, khi mà cuộc sống là thế giới đầy những ảo tưởng của khoái lạc, khi mà linh hồn tibú chìm đắm trong mê hoặc, khi mà tâm trí tibú đã thuộc về quỷ dữ, ai biết rằng tibú đã cự tuyệt sunny như thế nào, thời gian đó, ừ! Chính xác là 1478 cuộc gọi nhớ trong 31 ngày. Con số chính xác đến mức tuyệt đối mà tibú không bao giờ quên được... những tiếng chuông điện thoại đổ dồn liên tục, từ cái tên sunny, người mà tibú

yêu thương hơn cả bản thân mình, vậy mà tibù... vậy mà tibù lại xử sự như một thằng ngốc.

...

Ngày tháng qua, không cuộc gọi có người bắt máy, không có những lúc trò chuyện hàng giờ đồng hồ, chỉ là những tiếng tí tí từ điện thoại, một người mong và một người trốn, một người nhớ và một người chạy... nhưng dường như những cuộc gọi mà tibù không bắt máy đó lại chính là nguồn động lực vô tận giúp tibù đứng dậy sau tất cả..

Con người dù hoàn hảo đến đâu cũng có thể mắc sai lầm, cho dù cả cuộc đời luôn làm những chuyện đúng đắn, đưa ra những quyết định sáng suốt nhưng rồi cũng sẽ có lúc mắc phải những lỗi lầm đáng tiếc, dù lớn hay nhỏ, đôi khi thậm chí là những điều khủng khiếp. Và tibù đã làm một chuyện ngu ngốc nhất, một chuyện mà đến khi nhắm mắt, tibù cũng không ngừng hối hận và đau khổ đến hết quãng đời còn lại..

Im bật một khoảng thời gian không gọi điện thoại cho tibù nữa, đêm nay sunny chỉ nhắn cho tibù một tin nhắn

- Em đang đứng trên đồi thông tin, nơi mang nhiều ý nghĩa và chứa đựng nhiều kỷ niệm nhất với cả hai chúng ta. Anh nợ em một lời giải thích, anh làm em đau... Và em có chuyện quan trọng muốn nói với anh. Hãy tin em, nó còn quan trọng hơn cả cuộc sống của em.

Vài dòng ngắn ngủi, nhưng chứa đựng muôn vàn cảm xúc, có lẽ là nhớ nhưng, có lẽ là mong đợi, thêm một chút trách móc và đau đớn.

Một buổi tối thứ ba, hôm đó sương mù dày đặc, thời tiết lạnh đến vô cùng, người ta có thể cảm nhận từng ngón tay mình tê dại đi vì lạnh, cái cảm giác đau buốt nó đến từ trong từng thớ thịt, từng khớp xương. Các giác quan cũng chẳng thể hoạt động được. Chưa bao giờ tibù tỉnh táo như ngày hôm đó, đã hơn một tuần kể từ lần cuối cùng tibù đụng vào ma túy. Tibù tự nhìn vào trong gương và chẳng thể nhận ra gương mặt hốc hác như một cái xác sống trong gương lại chính là mình.

Tibù không hiểu mình đang nghĩ gì trong đầu, cho đến lúc này tibù vẫn chưa nói chuyện với sunny sau hàng ngàn cuộc gọi nhờ. Ừ, tibù vẫn yêu sunny, yêu hơn bất cứ lúc nào hết, cái thứ tình yêu đó nó vẫn chạy rần rần bên trong các mạch máu, đi khắp cơ thể tibù từng giây từng phút. Tâm trí tibù vốn dĩ chưa bao giờ thôi nghĩ về Sunny được cả, dù chỉ là một khoảnh khắc rất rất nhỏ.

Tibù lặng đi, kể từ khi sunny bỏ đi. Đây là cơ hội đầu tiên và có lẽ là duy nhất để tibù có thể gặp được sunny. Tibù sẽ chạy thật nhanh đến bên sunny như những lần trước, ôm cô ấy thật chặt và không bao giờ để cô ấy đi nữa chứ? Nói với sunny rằng những ngày đã qua, trái tim tibù đã đau đớn như thế nào...

Nhưng không, tibù nắm tay mình thật chặt, đập tan cái điện thoại. Trong ít phút ngắn ngủi, Tibù cảm thấy mình gần sunny đến vô cùng, tibù hận sunny đã bỏ đi, hận sunny đã gây ra tất cả cho tibù. Chính vì sunny, chính vì cô ấy mà tibù mới ra nông nỗi này. Trở thành một con người nhu nhược và đầy yếu đuối, đánh mất đi chính bản thân mình.

Không thể phủ nhận rằng mọi cảm xúc của tibù dành cho sunny vẫn như thế, chỉ là...

Chỉ là trong lúc này đây, lòng tự trọng của tibù bỗng nhiên dâng cao như một ngọn núi lửa đã âm ỉ trong lòng đất từ rất lâu rồi, và bây giờ nó bùng nổ như một điều hiển nhiên, chưa bao giờ mạnh mẽ đến như thế.

Lòng tự trọng, sự hèn dối của một đứa con nít. Tibù không chấp nhận sự thật, không chấp nhận rằng sau bao nhiêu chuyện, giờ sunny quay lại để gặp tibù. Nếu yêu tibù thì sunny đã không nhẫn tâm ra đi, tibù chưa tha thứ cho sunny vì đã rời bỏ tibù vì đã để lại một lỗ hổng quá lớn trong tim tibù mà đến bây giờ nó chưa thể lành lại, dù chỉ là một chút nhỏ bé.

Sương đêm vẫn cứ buông xuống trong màn đêm lạnh lẽo, đã hơn bốn tiếng trôi qua kể từ lúc sunny nhắn tin, khi mọi cảm xúc đã dâng lắng xuống thì giờ đây, những nỗi sợ hãi bắt đầu trôi dạt, cảm giác sợ mất đi một thứ rất quan trọng đối với cuộc sống của mình, tibù đã đánh mất tình yêu của mình một lần, và giờ tibù không muốn lặp lại điều đó một lần nữa...

Đêm Đà Lạt, lạnh lẽo và quá yên tĩnh... Ngoài đường dường như không còn mấy ai đi lại, tibù lao trên đường chưa bao giờ nhanh đến như thế, giống như một con ngựa hăm dãi đằng sau nhiều năm đang chờ đợi cơn mưa đầu tiên buông xuống, bao nỗi nhớ nhưng đang trôi dạt dạt xé con tim tibù, nỗi sợ hãi đang bao trùm lấy cả trái tim và tâm trí tibù..

Sunnyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy

.....

..... Sunnyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy.....

Tibù bắt đầu cảm nhận được cổ họng mình đang khàn dần, sau nhiều tiếng gọi không gian nơi đây vẫn im lặng một cách lạnh lẽo, dường như chỉ có tiếng gió rít đáp lại tiếng gọi vô vọng của tibù. Tay tibù run rẩy tìm kiếm điện thoại trong túi quần, nhưng làm gì còn điện thoại nào, nó đã tan tành từ mấy tiếng trước.

Nhịp tim tibù bắt đầu tăng dần tưởng chừng như muốn nổ tung, chạy thật nhanh khắp mọi ngõ ngách, tìm kiếm và không ngừng hy vọng. Nhưng... nhưng sunny đã đi thật rồi...

Sunny đã đi thật rồi...

Đòi thông tin vẫn yên tĩnh một cách lạ thường, sương mù dày đặc đến mức tibú chẳng thể nhìn thấy được gì ở không gian phía trước. Cảm giác lạnh lẽo bắt đầu buồng lấy tibú, lạnh đến đau buốt từng tế bào trong cơ thể tibú, những ngón tay không còn cử động được nữa. Tibú không còn cảm nhận được từng cơn gió lạnh buốt tạt vào khuôn mặt mình nữa, mà thay vào đó là sâu tận bên trong cơn tim, nỗi đau dường như đang xé nát lấy khối thịt nhỏ nhoi bên trong lồng ngực, bắt tibú phải trả giá với điều mình đã làm...

Những giọt nước bắt đầu lăn dài, tay tibú nắm thật chặt, chặt đến mức vỡ vụn đến từng khớp xương, chặt đến mức tưởng chừng như không có dòng máu nào có thể chạy qua đó được... Tibú khóc và gào thét tên sunny trong vô vọng...

“Mình đã làm gì? Mình đã để sunny phải chờ đợi trong cái cảm giác vô vọng giống như mình trong lúc này đây, mình đã để cho sunny phải đau đớn mong mỏi gặp mặt mình trong cái không gian lạnh lẽo đến cắt da cắt thịt...”

Tibú có thể cảm nhận được chỉ cách đây một lúc thôi, sương đêm đã buồng xuống trắng xóa, làm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn của sunny, làm ướt mái tóc dài và đen mượt của sunny... Và có lẽ, sunny đã khóc nhiều lắm...

Tibú sẽ phải trả giá cho lỗi lầm ngu ngốc của mình, cắn rứt, hối hận đang nín lấy linh hồn tibú, xé nó ra từng mảnh nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Tất cả có phải là luật nhân quả hay không sunny? Ngày hôm nay do chính tay anh tự tạo ra đúng không...

Kể từ cái đêm tibú bỏ mặc sunny trong đêm sương lạnh lẽo, số điện thoại sunny không còn liên lạc được nữa. Đến lúc này tibú mới thấy trong lòng hối hận vô cùng, đó là điều khiến tibú nuối tiếc trong cuộc đời, để rồi xảy ra biết bao nhiêu hệ lụy đến sau này, cho dù nhắm mắt, có lẽ tibú cũng không thể tha thứ cho mình được...

Trong suy nghĩ tibú lúc này, có hai điều về sunny cứ khiến tibú mâu thuẫn mãi. Thật sự là sunny không còn chút kí ức nào trong quãng thời gian ở Đà Lạt, hay là thật sự sunny chỉ vờ như không quen biết tibú.

...

2h Sáng

Lúc chân tay cả hai bắt đầu mỏi nhừ và dường như không thể leo tiếp được nữa thì cũng là lúc đến nơi. Căn chòi không lớn, chỉ khoảng 6 mét vuông, được thấp sáng bằng hai cái đuốc nhỏ ở dưới đất. Một lần nữa tibú lại được nhìn thấy những biểu tượng trong căn phòng ngủ của hai ông bà già trên bốn cây cột ở bốn phía cái chòi nhỏ này. Nó được xây ngay sát phía núi, ốp phía trước nơi ngọn núi và cái chòi giao nhau, là bức tường bằng đất sét nhưng cực kì tinh xảo và vững chắc.

Khi mà mọi thứ bắt đầu trở nên không có lối đi, dường như tất cả đang đi vào ngõ cụt thì có một điều gì đó thôi thúc tibú nên đi ra đằng sau phía bức tường đất sét. Mọi hy vọng lại được thấp sáng trở lại, ngay phía đằng sau có một cách cửa nhỏ, một lối đi ngầm ở phía dưới. Tibú lấy tay kéo cánh cửa lên, mọi câu trả lời cần được giải đáp, những điều mà tibú luôn thắc mắc về sunny hiện tại có lẽ đang đến hồi được giải đáp, cánh cửa đó đang dần mở ra với tibú, và với cả nền văn minh của thế giới hiện tại...

Phải khó khăn lắm tibú mới đi qua được hết con đường nhỏ phía sau cánh cửa đó, con đường cao chỉ khoảng 1m4, hai bên và phía trên được gia cố bằng nhiều thanh gỗ đục khá lớn, chính vì vậy mà dù đã rất cũ kĩ nhưng trông nó vô cùng chắc chắn...

Trong cuộc sống hiện tại, thật sự có nhiều điều mà con người chưa thể biết hết. Giữa cái thế giới rộng lớn và hiện đại này, luôn tồn tại song song với nó là những điều mà con người chưa từng biết hết, những điều bí ẩn. Bản thân tibú không phải là một người mê tín, nhưng khi đi hết đoạn đường nhỏ đó, đi sâu vào trong lòng núi tibú đã phải sững sờ và đứng khựng lại, cảm giác lúc đó rất đặc biệt, tibú thấy trong lòng rạo rực kèm theo một chút sợ hãi.

Cái cảm giác mình là người đầu tiên khám phá ra những điều lạ lùng mà con người chưa từng biết tới, không thể dùng ca từ nào để nói lên được...

Một hàng động hình khối tam giác rộng chừng 100 mét vuông, cả ba phía đều được trạm trổ bằng hình ảnh và chữ, phần nào đã bị ăn mòn bởi thời gian nhưng vẫn còn thấy khá rõ.

Bức tường chính diện với lối vào, là hình ảnh nhiều người đang quỳ lạy một người nào đó, trên tay cầm một vật hình khối nhỏ, tay kia thì cầm kiếm. Bức tường phía bên trái chỉ duy nhất một hình vẽ, một nửa bên trái là người, một nửa bên phải là quỷ. Điều duy nhất gắn kết với hai nửa đó chính là đôi mắt, đôi mắt đỏ rực của quỷ Ta rok.

Phía còn lại, những hình ảnh khiến con người ta phải run sợ, có thể nói đó là tội cùng của tội ác, hình ảnh một đứa bé với phần đầu đang dần đứt lìa bởi

con dao trên tay một người đàn ông...

Khói trong hang động có mùi nhẹ nhàng một cách kì lạ, khiến cho đầu óc của tibu cảm thấy hơi lâng lâng.

Lúc đầu tibu cứ tưởng đây là nơi thờ cúng của các thầy Chăm cổ, nhưng có lẽ không phải như thế, phía dưới chân tibu chỉ có hình ảnh của quý Tarok đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt tibu... một luồng điện kèm theo sự hãi nín lấy tibu, dù nó chỉ là hình vẽ nhưng rất thực, có lẽ người tạo nên những kiến trúc này là bậc thầy trong những bậc thầy.

Mãi mê quan sát xung quanh từ này đến giờ, tibu quên mất Beo, giật mình quay đầu lại thì tibu đã thấy Beo nằm dưới đất từ bao giờ.

- Beo!!!!

- Beo!!! Dậy đi mày.

- Beo, mày sao vậy.???!

Gọi mãi, lay mãi mà chỉ thấy Beo ú ớ được vài câu, giống như là mê sảng lúc sốt cao vậy, tibu thật sự hốt hoảng, đang loay hoay không biết làm sao thì ông lão từ phía sau bước tới, đặt tay lên vai tibu rồi nói:

- Nó không sao đâu, mày đừng quá lo, mà tụi mày lên được tới đây rồi à, cũng nhanh đó chứ.

Tibu luống cuống lên tiếng :

- Dạ con xin lỗi, chẳng qua con muốn tìm thầy chăm. Con biết ông bà đều là những thầy chăm cổ xưa. Nhưng liệu thẳng bạn con có làm sao không ạ.

Ông lão chợt ho lên một tiếng khàn khàn, rít một vài hơi rồi tiếp tục nói :

- Một chút nữa là nó tỉnh thôi. Mày lên đây có việc gì?

Tibu suy nghĩ một lúc, rồi nhìn ông lão :

- Trước hết con xin lỗi ông vì những điều con sắp nói sau đây.

- Mày cứ nói, tao đang nghe đây. Ông lão trả lời

- Cả cuộc đời con, chưa bao giờ con nghĩ sẽ có những chuyện bùa ngải, yểm người này, hại người kia. Đúng là mỗi con người sống đều có đức tin của riêng mình và con cũng thế.

Ngừng một chút, tibu khẽ thở dài rồi lại tiếp tục nói :

- Một người rất quan trọng đối với con, một ngày gặp lại người đó, cô ấy không còn nhận ra con nữa, không còn một chút kí ức nào về con. Mẹ của cô ấy nói rằng cô ấy được một người thầy nào đó giúp đỡ và quên hết tất cả những kí ức đau buồn.

Con lặn lội đường xa tới đây, cũng chỉ mong gặp được những người như ông để xác định rõ chuyện này mà thôi. Bởi vì... bởi vì con không cam lòng...

Ha ha ha, ông lão đột nhiên cười lớn, tạo tiếng vang trong cả một hang động rộng lớn

- Mày qua đây

Tibu theo sau ông lão đến chỗ những bức tường. Họ cùng nhau nhìn những hình ảnh và hoa văn trên đó. Hình ảnh ông lão mà lúc đầu tibu gặp, hiện lành nhân hậu đã không còn nữa. Giờ đây đôi mắt đã nói lên tất cả. Ông lão dường như lột xác thành một con người khác. Đôi mắt hằn lên vẻ hung dữ nhưng cũng đầy mãnh liệt, cứ như một người thanh niên khỏe mạnh chứ không phải là một ông già.

Một lúc sau thì ông lão lên tiếng :

- Gia đình tao đã trải qua nhiều thế hệ làm thầy của người Chăm, đứa con một tuổi của tao chính là vật hiến tế, điều đó khiến những người thầy như tao gạt bỏ đi lòng thương của con người, xé tan cái lòng nhân hậu từ sâu bên trong trái tim.

Thời xa xưa, còn vua để tôn kính và làm bầy tôi nhưng bây giờ, tất cả chỉ sinh tồn trong cái thế giới này. Tất cả các pháp sư đều phải thờ cúng thần Torok, mà trong thế giới hiện nay hầu như không một ai biết tới vị thần này, ngoài tộc người chăm cổ và các vị pháp sư.

- Vậy, bạn của con rốt cuộc là như thế nào ạ? Tibu sốt sắng

Tibu có thể thấy ông lão thoáng cười mỉm trong khoảnh khắc rất ngắn :

- Mục đích chính của các thầy Chăm và các pháp sư là tiêu diệt kẻ thù, họ sống làm phục vụ cho chủ nhân chỉ vì mục đích đó. Họ ra tay tàn độc, tiêu và diệt theo nhiều cách khác nhau và không bao giờ dùng phép của mình để cứu rỗi một ai đó, một khi đã bị ếm, sẽ không qua khỏi được vài năm đầu.

- Nhưng, nhưng bạn của con là được người khác giúp mà. Tibu bắt đầu lo lắng và gặng hỏi.

- Sao mày biết là được giúp? Tao sẽ cho mày biết điều những người khác không biết khi tìm đến những thầy chăm như tao. Một khi họ đến để nhờ vả, trừ ếm một ai đó dù theo hướng tích cực hay tiêu cực, phải có một ai đó hy sinh điều gì lớn lao mới có thể thành công được, thông thường đó là một sinh mạng. Thời gian sau đó họ có thể không biết tại sao những người thân xung quanh lại đột ngột ra đi, nhưng đó chính là con rỗi thế chân để họ có thể hại được người khác.

Bùa ngải là con dao hai lưỡi... Trước tiên phải tự đâm mình, rồi mới có thể đâm người khác được.

Đến lúc này, tibú bắt chợt chết lặng, nhịp tim tăng đến mức muốn nổ tung. Tibu hiểu hơn ai hết, sunny có thật bị trúng ngải hay không... Và nếu có thì người hại sunny là ai.

Tibu lại gặng hỏi ông lão bằng một giọng nói run rẩy:

- Nếu thật sự bạn con bị hại, có thể cứu được cô ấy không. Tibu bắt đầu quỳ xuống, nhìn ông lão bằng ánh mắt cầu xin, dường như tuyệt vọng...

- Bùa ngải luôn là có dao hai lưỡi. Ông lão trả lời một cách ngắn gọn và tuyệt tình. Đằng sau nụ cười đó, luôn chứa ẩn những điều không đơn giản.

- Ý của ông là... Một cảm giác tê liệt, kéo dài hết sống lưng của tibú.

- Mày đã có câu trả lời, thật ra tao và mày có duyên, nên tao giúp. Con người sống bằng niềm tin. Tin là sẽ có, còn không thì chỉ là hư vô... Còn có được hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào mày lúc này!

Những kí ức chợt hiện về trong suy nghĩ của tibú, đối với sunny, đâu là thực và đâu là ảo tibú không thể nào phân biệt được. Chỉ là tibú bắt đầu nghĩ rằng sunny hiện tại đang cố ý xóa mờ những hình ảnh về tibú, về tất cả những gì mà cả hai đã từng có... Một ngày lại sắp kết thúc, sớm mai thức dậy tibú lại có thể gặp được sunny trên lớp học. Và mỗi ngày trôi qua, dường như lại là một hành trình mới để tibú có thể tìm lại được sunny của ngày xưa... dù nó dễ dàng hay khó khăn, sẽ không bao giờ dừng bước, tibú sẽ luôn tiến về phía trước

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Thật ra ngay từ đầu, tibú đã hiểu rõ lý do tại sao đối với tibú sunny cứ như là một điều gì đó vô cùng huyền bí và không thể nào thôi suy nghĩ về nó. Cảm giác giống như là nhìn vào khoảng trời mênh mông và bất tận, sâu thẳm hun hút, một chút ghê rợn một chút thích thú và vô cùng tò mò không biết có gì ở trong đó... Tibú chưa bao giờ có thể hiểu được suy nghĩ của sunny, ẩn chứa đằng sau khuôn mặt xinh đẹp là điều gì trong đó, tibú đã yêu thương sunny bằng cả trái tim mình, hy sinh tất cả... Có thể là tuổi thanh xuân, có thể là nụ cười, hoặc họa may có thể là những gì quý giá nhất đối với tibú... nhưng tibú không bao giờ hiểu được tại sao trong sunny, dường như chẳng cần đến thứ tình yêu quý giá đó, phải chăng chỉ là lấp lại lỗ hổng quá lớn trong trái tim vô vụn vì tình yêu của sunny. Tibú hiểu rằng, bấy lâu nay, vốn dĩ tibú không phải là hình bóng trong trái tim của sunny...nhiều khi tìm đến tibú cũng chỉ là một sự lựa chọn trong lúc tuyệt vọng...

Con người trưởng thành và mạnh mẽ hơn qua những nỗi đau đã từng gặp phải, nhưng trái tim họ cũng dần chai sạn vì những điều đó

Những bữa ăn sáng tibú luôn dậy từ rất sớm để chuẩn bị cho sunny từ trong học bàn, chưa bao giờ sunny đụng đến nó, kết cục tất yếu là nó nằm ở trong thùng rác. Từ buổi sáng hôm nay, tibú không còn làm cái chuyện ngu ngốc đó nữa. Chưa bao giờ tibú cảm thấy căm hận và thù ghét sunny như lúc này, tuy nhiên không thể phủ nhận một chuyện... rằng trong trái tim tibú lúc này...

Một buổi sáng thứ hai ồn ào và vội vã như mọi ngày, mà phải thú nhận rằng cái lớp học mới không khiến tibú cảm thấy hứng thú một chút nào, từ bạn bè cho đến thầy cô giáo. Những thằng con trai trong lớp thì lúc nào cũng muốn chứng tỏ bản thân, phô bày những món đồ đắt tiền, hoặc thể hiện mình là người dữ dằn và ghê gớm. Bản tính tibú vốn dĩ sống nội tâm, từ ngày cô gái mang cái tên sunny xuất hiện và biến mất, tuyệt nhiên tibú ngày càng trở nên khép kín nhiều hơn, không mở lời nói chuyện với ai một câu ngoại trừ cô bé đáng yêu jenny.

Bọn con gái trong lớp cũng vì cái vẻ bề ngoài đó càng trở nên mê mẩn tibú nhiều hơn, mặc kệ cái thành tích học tập không mấy sáng sủa, mặc kệ cái tính tình khác người của tibú. Cũng bởi vì thế, mấy thằng con trai trong lớp có phần khó ưa tibú, nếu không muốn nói thẳng ra là rất ghét.

Đã một tuần trôi qua kể từ lúc những thằng trong lớp luôn cố tình trêu chọc tibú, tibú tuy to cao nhưng lại quá trầm tính, mặc kệ những gì tụi nó làm. Khi thi xé tài liệu học tập, khi thi vứt cặp sách. Mà nghĩ cùng kì, tibú thay đổi nhiều quá. Trở thành một con người ngoan ngoãn học tập từ khi nào, mọi thứ lúc nào cũng nghiêm chỉnh, cứ như là một sinh viên gương mẫu thứ thiệt. Bỏ qua những gì tụi nó làm, tibú cứ ngồi trơ ra đó. Jenny thì suốt ngày cứ năn nỉ van xin mấy thằng nhóc con đó đừng làm phiền tibú nữa, điều đó chỉ làm tụi nó càng thêm ghét tibú, càng hứng thú và thể hiện độ ghê gớm của mình. Sunny thì cứ thản nhiên ngồi đó, mặc kệ những chuyện đang xảy ra, không nói gì không làm gì mặc dù thân phận là lớp trưởng, tibú thầm nghĩ có lẽ đó là sự đồng tình...một sự đồng tình đáng khinh thường một cách ghê gớm, đôi lúc tibú bắt đầu cảm thấy coi thường coi người đó, lạnh lùng? Sát đá? Hay

chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường, xấu xa và chẳng có gì tốt đẹp!

Lựu đạn cũng có ngày bùng chót, núi lửa âm i mãi rồi cũng có ngày nổ tung. Những trò đùa giỡn của mấy đứa kia rồi cũng trở nên quá đà. Giờ ra chơi hôm ấy, sunny đi ra ngoài trong bộ dạng hót hủi. Văn Đạt, một trong những đệ tử lưu linh trong lớp, dân Sài Gòn, nghe đầu bố là giám đốc của một công ty lớn, ngày thường chẳng mấy khi đi học, nhưng một khi đi học thì chỉ làm lớp học trở thành một đồng hồ ồn động chẳng khác nào chợ trời. Cũng mấy cái trò ném cặp sách, ném của tibu chán rồi, chẳng biết trời đất xui khiến thế nào. Nó lại chạy đến chỗ sunny, lục tung mọi thứ lên, rồi cười sằng sặc.

- Tụi mày xem nè, xem cái gì trong tay tao nè. Hôm nay là ngày của lớp trưởng Haha

Mấy thằng kia được thế, thấy vậy cũng bắt chước cười theo, sunny bỗng chốc trở thành tâm điểm của một trò đùa giỡn, khi mà chẳng màn đến lòng tự trọng đến người khác, trong phút chốc hạ thấp lòng tự tôn của một con người xuống còn con số không tròn trĩnh và vô nghĩa.

- Má tụi mày. Tibu hết lên

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tibu, kèm theo một sự ngạc nhiên lớn vô cùng. Hằng ngày nhin nhục được mọi thứ, vậy mà trong lúc này tibu không thể nào kìm nén được cảm xúc của mình.

Bấy lâu nay, tibu cố gắng thay đổi mình, trở thành một con người tốt đẹp hơn, mạnh mẽ và trưởng thành. Không còn là một thằng nông nổi như ngày nào. Mọi thứ cũng là vì sunny mà thôi. Con gái, ai không muốn có một người luôn chín chắn trong suy nghĩ, đứng đắn trong cách hành động để có một chỗ dựa vững chắc và ấm áp cho họ.

Tibu bỏ mặc tất cả, rút một điếu thuốc trong túi quần, lấy cái zippo mồi điếu thuốc hít một hơi thật dài, mặc kệ những cái nội quy nhằm nhĩ, mặc kệ cái vô bực mà bấy lâu nay tibu cố gắng tạo ra. Tibu chán phải sống không đúng với con người thật của mình. Tibu có thể cảm nhận từng dòng máu đang đổ dồn về bộ não đang nổi điên của mình, người tibu run lên bần bật. Tibu khề thờ dài một tiếng.

- Thằng chó kia, làm gì đó mày. Tụi tao sợ quá Ha ha. Nhét điếu thuốc vô con mắt của mày bây giờ. Giọng thằng Đạt khinh miệt và đầy thách thức

Mấy thằng kia nhìn thấy vậy cũng hùa theo, đứng thành một đám đông trước bàn tibu. Cười ha hả rồi đồng thanh:

- Cái thằng thất bại như mày, chắc học ngu quá bị đuổi qua đây chứ gì. Người như mày chỉ bám váy đàn bà chứ làm được cái mẹ gì, thằng nhà quê. Ha ha ha. Chỉ có mấy đứa con gái mới chơi với mày thôi.

Tibu rít thêm một hơi thuốc, khề nhếch mép cười

Rầm !!! rầm!!!!

Tibu nhanh như cắt, nắm lấy đầu thằng Đạt giọng liên hồi xuống bàn. Chỉ có tiếng nó la thất thanh. Máu trên đầu nó bắt đầu chảy xuống ướt hết tay áo tibu. Những thằng con lại đứng yên bất động và chỉ dám nhìn, run sợ và hãi hùng. Vì trước mặt tụi nó bây giờ dường như không phải là một con người, giống một con thú hoang thì hơn. Hai con mắt của tibu bây giờ đỏ rực lên vì những mạch máu trong lòng trắng.

Tibu nắm lấy cổ áo thằng Đạt, kéo nó về phía chân tường, trong phút chốc tibu không còn làm chủ được cơ thể mình nữa, từng gân máu nổi lên khuôn mặt tibu, dồn hết sức lực của mình, tibu nắm lấy cả vạt và siết chặt cổ áo thằng Đạt khiến nó không thở được nữa. Ừ đúng, tibu muốn giết nó. Tibu muốn loại bỏ những thằng rác rưởi như thế này khỏi thế giới vĩnh viễn.

- Anh sẽ thay đổi thật sao tibu? Jenny tròn mắt nhìn tibu

- Ừ, anh muốn mình trưởng thành, mạnh mẽ nhiều hơn cô bé đáng yêu à. Anh không muốn mình phải làm những điều gì nông nổi và hối hận suốt đời vì nó. Anh muốn thay đổi.

- Wao. Anh làm em ngạc nhiên quá, tại sao vậy? Vì chị sunny à?

- Không, vì chính bản thân anh jenny à. Chẳng phải con gái luôn mong muốn có một người đàn ông như thế sao

Jenny tiến tới ôm chặt lấy tibu, miệng thì thầm:

- Ước gì anh sinh ra để dành cho em...

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh quá bất ngờ, jenny đang ngồi ăn bánh mì cũng giật mình và làm rơi ổ bánh mì xuống đất. Chạy thật nhanh về phía cuối lớp, chạy tới nắm chặt lấy tay tibu, nhưng sao được, một tiêu thư mảnh mai và yếu ớt, làm sao có thể thuần hóa được con thú dữ ngay trước mặt.

Nước mắt bắt đầu chảy dài trên má jenny, jenny hét lên thật lớn:

- N.N.P anh có dừng lại không? Anh đang giết chết người ta kìa. Anh có dừng cái trò ngu ngốc này lại không?

Những giọt nước mắt đó, nó đang rơi xuống vì ai, vì khóc thương cho thằng khốn nạn trước mặt, vì những giọt máu của nó đang rơi xuống, hay là vì...

Dẫu sao những giọt nước mắt đó, giọng nói dễ thương đang nghẹn ngào đó cũng làm tibu tỉnh giấc...

Tibu càng siết chặt lấy cổ Văn Đạt, và bắt đầu lên tiếng...

- Mày nghe rõ từng lời một của tao, từng lời một...

Văn Đạt bị đánh cho tởm nhưng vẫn còn tỉnh táo.

- Nhìn vào mắt taoooooo!!!!

Ánh mắt đầy thách thức lúc này, giờ chẳng khác nào ánh mắt của một con mèo lột vào tay một con thú dữ, đầy tội nghiệp, kèm theo van xin để được sinh tồn...

- Mày!! Tránh xa Sunny ra, chỉ cần mày đụng đến nó một lần nữa, tao sẽ giết mày!!! Mày hiểu không.

Nhìn cái cách mà tibu đang nói với Đạt, không ai không nghĩ là tibu sẽ không làm. Thăng Đạt chỉ gật đầu và đầy sợ hãi, họa may nếu không phải có những người khác trong lớp, có lẽ nó đã vãi ra quần rồi.

Tibu buông tay ra, đầu vẫn còn vương vãi trên đó một ít máu nhưng vẫn quay sang jenny, gạt đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt đó. Làm lem luốc cả máu trên mặt jenny.

- Đừng khóc nữa em, không có gì đâu. Nín đi nhe.

Mấy thằng to miệng lúc này có lẽ vẫn còn run sợ, im lặng chờ thăng Đạt đứng dậy và đưa xuống phòng y tế.

Vừa lúc đó thì sunny cũng bước vào, một bạn nữ trong lớp kể mọi chuyện cho sunny nghe, rồi thì chuyện gì đến cũng sẽ đến, sunny dần dần mừng rỡ được hết nội dung những gì vừa xảy ra...

Khuôn mặt sunny biểu lộ cảm xúc giận dữ một cách rõ rệt, không phải vì Văn Đạt, không phải vì mấy thằng kia, mà là vì chính tibu... Sunny bước thật nhanh về phía tibu và hét lên:

- Làm trò gì vậy, ai khiến bạn làm trò hề ở đây vậy, bạn tưởng bạn là ai? Bạn trai của tôi chắc, đừng bao giờ làm phiền đến cuộc sống của tôi nữa. Đồ tôi, đồ du côn, bạn biến khỏi lớp này đi.

Hai người trầm tính nhất lớp, hôm nay tuyệt nhiên thay đổi một cách kì lạ, mọi con mắt đều đổ dồn về phía tibu và sunny. Nghe xong những lời đó, tibu không phản ứng bất cứ điều gì, chỉ nhìn về phía cửa lớp, nhếch mép cười, đi về phía jenny và nói nhỏ vào tai sunny một điều gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Mác Lênin

Tình yêu đó, chẳng phải là thứ nhất thời đến rồi lại bất chợt biến mất. Nó khác với cái cảm xúc của tuổi mới lớn, dễ đến dễ đi và để lại một chút ngậm ngùi cùng tiếc nuối. Thời gian trôi qua, đủ lâu để tibu nhận biết rằng mình đã trưởng thành hơn rất nhiều... Cứ tưởng tình đầu khi nó đến khiến con người ta ngập tràn trong những xúc cảm của hạnh phúc, rồi khi tan biến nó chỉ khiến con người ta đau đớn một chút xíu thôi nhưng... nó còn nhiều hơn cả thế!

...

.....

Một tuần đình chỉ học tập cũng nhanh chóng trôi qua, một phần cũng vì jenny hết lời giải thích và năn nỉ ba mình nói với hiệu trưởng, một phần cũng vì lỗi của Văn Đạt thế nên tibu không bị đuổi học. Mà thật ra đối với tibu lúc này, trong lòng cũng có một phần nào đó bắt đầu nản lòng về mối quan hệ không tên này. Tibu bây giờ là gì chứ? Chỉ là một người bạn cùng lớp vô cùng đáng ghét trong lòng sunny.

Sáng hôm nay thời tiết mát mẻ và dễ chịu, có lẽ vì ảnh hưởng của bão nên không còn nắng nóng như mọi ngày. Bước đến lớp, tibu bây giờ trong ánh mắt của mọi người đã có phần nào thay đổi, một chút sợ hãi, và xa lánh.

Tibu thiết nghĩ trong lòng mọi người mình như thế nào chẳng quan trọng nữa, bây giờ mình đã xuống đây rồi thôi thì cứ cố gắng học tập cho thật tốt, ít nhất cũng làm cho ba mình được vui vẻ và không còn lo lắng.

Bước ra ngoài lan can của tầng ba, tibu chậm rãi hút thuốc. Jenny cũng đã đến lớp, nhẹ nhàng bước đến phía của tibu. Hai người họ cùng dựa lên lan can, nhìn nhau...

- Anh nhe, cứ nghỉ học là mất tích, sao không liên lạc gì với em, Gọi cho anh thì nói về Đà Lạt rồi, sao không nói gì cho em biết. Hừ.
- Thôi mà, anh xin lỗi, mấy ngày qua anh về Đà Lạt, bận nhiều chuyện quá nên quên mất
- Xi, anh thì có chuyện gì mà bận chứ.

Tibu nhìn jenny, rồi mỉm cười nói

- Sao hôm bữa khóc nhè quá trời vậy?
- Anh còn chọc em nữa, em khóc vì lo cho anh. Hic

Ra là thế, những giọt nước mắt, không phải khóc thương cho những thứ rác rưởi, cho những điều không đáng, mà là dành cho những người mình yêu thương...

- Jenny nè, ba mẹ cho em một đôi mắt đẹp, hãy để dành nước mắt dành cho những điều xứng đáng biết không.
- Kệ em, hừ! Như thế nào là xứng đáng, mà như thế nào là không xứng đáng. Tibu khùng!

Ánh mắt tibú chợt đổi hướng, sunny đối với tibú cứ như một con mồi hấp dẫn nhất trong mắt thú dữ, mà dường như có thể cảm nhận được từ rất xa, tibú có thể cảm nhận được sự có mặt của sunny trong cái không gian mình đang đứng, đó có lẽ là một điều kỳ diệu, hoặc có thể cũng thế sự trùng hợp ngẫu nhiên, vì đôi, có lẽ chẳng có thứ gọi là duyên số, tất cả... âu cũng là một chuỗi dài của những sự trùng hợp kì lạ.

Tibu đi đến bên sunny thật nhanh, đứng trước mặt sunny, miệng định nói lên điều gì đó thì liền bị sunny chặn họng

- Tôi không biết đã làm gì sai nhưng bạn làm ơn buông tha cho tôi được không? Đừng làm phiền đến cuộc sống của tôi nữa. Sunny gằn giọng

Tibu im lặng một lúc, chợt cười rồi nói.

- À... có lẽ mình nhận lầm người, xin lỗi bạn. Nhưng nói thẳng ra, bạn rất đáng ghét, đường mình đi, tốt nhất bạn nên tránh xa ra. Không thì những người khác lại đánh giá sai về người lớp trưởng tốt bụng đang đứng trước mặt mình đây lại giao du với hạng người không ra gì như mình.

Tibu chợt cười, quay phắt đi rồi giơ một ngón tay lên trời.

Jenny chứng kiến từ đầu đến cuối, khuôn mặt biểu lộ cảm xúc khó hiểu, bèn lên tiếng hỏi tibú

- Sao vậy anh, sao anh nói vậy với chị sunny?

Tibu lạnh lùng trả lời cụt ngắn :

- Sunny nào?
- Thôi mà anh, đừng như vậy.
- Ấy da, có gì đâu mà, anh mệt rồi, anh từ bỏ, níu kéo một người con gái không muốn ở bên cạnh mình là điều không thể, hơn nữa, con người đó đâu phải là người mà anh quen biết.
- Nhưng...
- Không nhưng gì hết, thôi đi vô lớp học đi cưng. Sắp vô tiết rồi.

Tính sunny trầm, ít nói nhưng bù lại được cái học giỏi vì thông minh và chăm chỉ, đó cũng là cái lý do mà được bầu làm lớp trưởng, những công việc tham gia hoạt động của trường lại được bổ nhiệm cho người khác. Mà cuộc đời cũng lạ, hai con người mới hôm trước yêu nhau, nhiều khi hôm sau lại trở thành kẻ thù, cứ như là một đất không thể có hai vua.

Triết học Mác Lênin, cứ như một khoảng trời rộng, không có điểm dừng và điểm đến. Mệnh mạng và rộng lớn, sau một hồi thì lan man. Buổi sáng hôm nay, hình như sao quá tệ đụng với sao chổi thì phải, cứ mỗi lần sunny đứng dậy phát biểu quan điểm của mình thì điều mà từ trước đến giờ chưa bao giờ xảy ra, cánh tay của tibú lại giơ lên và lập tức phản bác lại lập luận đó. Lớp học dờ khóc dờ cười, bỗng chốc trở thành cái chợ của riêng hai người.

Có thể cảm nhận được rằng sunny rất tức giận, giận đến mức muốn khóc. Nếu thầy giáo mà không đứng dậy ngăn cản cuộc tranh luận kịp thời, có lẽ sunny đã lao đến cắn xé cào cấu tibú từ lúc nào rồi. Tibú thì thấy trong lòng đắc chí và hả giận nhiều lắm. Miệng cứ tùm tùm cười.

Nhưng tiết học căng thẳng trôi qua, mà cái không khí trong lớp còn căng hơn, chẳng khác nào cuộc chiến của hai đứa trẻ dành lấy cây kẹo mút mà không ai chịu nhường. Rốt cuộc thì thầy giáo cũng lên tiếng :

- Này giờ học mệt rồi, bạn nào xung phong kể chuyện cười cho lớp nghe không.

Cả lớp ồ lên và khoái chí la hét, một cánh tay giơ lên rồi la lớn:

- Em xung phong!!!

- Là em hả tibu, tốt lắm! Bắt đầu câu chuyện của mình đi nào.

- Dạ, thưa thầy. Mình đang học Mác Lênin nên em xin phép kể một câu chuyện cười có liên quan đến hai người này. Nhưng đến bây giờ em vẫn không hiểu nó buồn cười ở chỗ nào, liệu thầy và các bạn giúp em được không ạ.

- Ok thôi, em cứ kể đi tibu.

- Dạ, hôm nay thấy lớp trưởng có vẻ mệt mỏi nên em xin phép tặng nó đến bạn lớp trưởng. Tibu khẽ cười rồi nhìn về phía sunny.

Tibu hít một hơi dài, nhìn xung quanh rồi bắt đầu nói :

- Trước tiên em xin giải thích với các bạn, Các Mác và Lênin đều có râu. Chỉ có điều Các mác thì rậm rạp và nhiều hơn rất nhiều so với Lênin. Câu chuyện bắt đầu như sau.

Có một anh chàng người mĩ đi du lịch, gặp một cô gái người Nga. Đẹp và vô cùng quyến rũ với một chiếc váy ngắn màu trắng. Anh chàng này liền tiến tới và chủ động trò chuyện. Sau một hồi thì biết được cô gái này rất hâm mộ chủ nghĩa Mác Lênin, cô ta mới lên tiếng rằng :

“Anh biết đấy, thần tượng của tôi là Lênin, chính vì vậy mà tôi xăm hình ông ấy lên đùi của mình.”

Anh chàng nhìn xuống và thấy ở đùi cô gái có một hình xăm. Anh ta bèn nói :

“Ồ, thật đáng ngưỡng mộ, liệu tôi có thể ngồi xuống và nhìn rõ nó một chút không, vì tôi cũng thần tượng ông ấy lắm”

“Tất nhiên rồi” Cô gái trả lời

Anh chàng bèn ngồi xuống, chiêm ngưỡng hình xăm trên đùi cô gái, một lúc sau anh ta nhìn lên, khuôn mặt tỏ vẻ ngạc nhiên rồi thốt lên rằng :

“ Waaaaa, thì ra Các Mác cũng ở đâu sao”

Câu chuyện của em đến đây xin kết thúc ạ

Khuôn mặt tibu tỉnh đến mức quá bình thường, ngây ngô và làm bộ khó hiểu. Những thằng con trai khác thì cười ồ lên, còn thầy giáo có lẽ muốn cười lắm nhưng cứ cố gắng nhịn dăm ra khuôn mặt nhìn hài không chịu nổi.

- Cảm ơn em tibu, mặc dù chuyện của em khó hiểu và không buồn cười chút nào.

- Dạ, cảm ơn thầy và các bạn. Em hy vọng bạn lớp trưởng sẽ thích nó.

Vừa lúc đó thì cũng kết thúc buổi học, tibu chụp lấy cái ba lô, đeo lên vai rồi đi về phía bàn của sunny

- Chúc lớp trưởng một ngày tốt lành nhé.

Sunny im lặng không nói gì, tibu cũng chẳng thèm để ý và quan tâm. Tibu lại lặng lẽ ra bãi gửi xe để về, thường thì jenny không đi chung với tibu vì luôn có tài xế riêng đưa đón.

Leo lên xe, tibu đang nghĩ rằng tối nay có nên rủ jenny đi chơi vì đã lâu hai đứa chưa đi chung, hơn nữa tibu cũng muốn tự cho trái tim mình một cơ hội, và cả jenny nữa...

Đi ra khỏi bãi gửi xe, vừa ra tới đầu đường, bỗng đâu đó tibu nghe thấy tiếng xe máy inh ỏi, vừa kịp định thần quay đầu lại thì...

Rầm.!!!!

.....

Một chiếc 2 chiếc wave xanh và đen từ phía bên trái chẳng hiểu sao lại chạy về phía tibu rồi tông thẳng. Té nhào xuống đất, tibu định đứng dậy và nói chuyện với thằng trước mặt thì... không nhớ rõ là hướng nào, chỉ biết rằng chỉ biết rằng một thằng khác từ sau tới choàng tới ôm lấy tibu, đỡ tibu dậy... Kèm theo đó là một cảm giác đau buốt đến tận cùng ở dưới bụng, đau đến mức tibu không thể hét lên được, chưa kịp định thần nhìn xuống dưới thì một nơi khác ở bụng, lại đau buốt thêm nữa, từng hơi thở của tibu trở nên gấp gáp, tibu cảm thấy bây giờ chỉ thờ thôi cũng trở nên khó khăn.

Mọi người bắt đầu la hét, mấy thằng kia thì lên xe một cách nhanh chóng rồi tăng ga biến mất. Không hiểu sao tibu không còn chút sức lực nào, hai đôi chân không còn chút sức, tibu quỳ xuống tay ôm lấy bụng, bàn tay phải của tibu ướt nhẹp vì mồ hôi, thiết nghĩ nó là mồ hôi nhưng khi nhìn xuống, máu từ bụng tibu bắt đầu tuôn ra ướt hết cả bàn tay và nhỏ giọt xuống đường...

Mọi việc xảy ra quá nhanh, kể cả tibu cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mất tibu bắt đầu nhòe dần, chỉ kịp thấy trước mặt mình, phía bên kia đường, lần đầu tiên sunny biểu lộ cảm xúc trước mặt tibu, khuôn mặt sunny vô cùng hỗn loạn...

Hai con người, chỉ cách nhau hai một con đường mà tưởng như đứng trên hai thế giới khác nhau, mọi thứ như trôi một cách chậm chạp và bắt đầu ngừng lại. Tibu nhúu mày, nhìn sunny một cách nhọc nhằn, mọi cảm giác mọi giác quan bây giờ không còn nữa, chỉ kịp nghe một tiếng v..ù.....ù... một cơn gió bất chợt thổi đến, lùa qua hai tai tibü... hình ảnh của sunny đang mờ dần và khép lại trước mắt tibü...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nụ Hôn Bất Ngờ

Những tia nắng đầu tiên bắt đầu xuyên qua từng khe cửa, cái hơi ấm của bình minh bắt đầu vuốt ve khuôn mặt của tibü. Có lẽ một ngày mới đã bắt đầu, tibü cự mình và hơi nhăn mặt vì vùng bụng vẫn còn đau rất nhiều. Trước đây chẳng phải xem trên tivi người ta đánh nhau dù bị đâm bị chém như thế nào thì vẫn tiếp tục đứng vững, nhưng ôi thôi... giờ tibü mới biết đó chỉ có thể là phim. Còn sự thật thì... thờ còn không được chứ nói gì đánh đấm. Thiết nghĩ có lẽ cũng qua những bộ phim như thế mà giới trẻ bây giờ thay đổi nhiều quá, lấy đi một sinh mạng quá dễ dàng mặc kệ những gì sẽ phải gánh chịu sau này, âu cũng là cái suy nghĩ bông bột nhất thời và muốn thể hiện bản thân mình.

Khắp người tibü có cảm giác như là hàng ngàn con kiến đang bò trên khắp người mình, nhức mỏi và vô cùng khó chịu. Tibü mở mắt thật rõ và nhìn xung quanh, mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện xộc vào mũi tibü. Tibü chợt nghĩ cái số của mình đúng là quá may mắn, tai ương nào rồi cũng qua khỏi được, thiết nghĩ rằng có lẽ cuộc đời mình sẽ sống rất thọ.

Mặc cho cái cảm giác nhói đau ở bụng, tibü hít một hơi thật sâu và thầm cảm ơn cuộc sống đã cho mình thêm một cơ hội. Tự nhủ trong lòng rằng, chết đi sống lại, vậy thì phải sống thật tốt, từ hôm nay sẽ có một tibü khác biệt hoàn toàn... Tibü nhìn xuống tay mình, hình như có một bàn tay nào đó.... Mềm mại và vô cùng ấm áp đang nắm lấy nắm lấy tay mình rất chặt như thể không bao giờ muốn rời xa vậy.

Tibü khẽ mỉm cười, yếu ớt đưa tay lên nhẹ vuốt mái tóc rồi lướt qua sống mũi cao và nhỏ nhắn đó...

“Biết bao nhiêu lâu rồi, biết bao nhiêu lâu em đã luôn theo sát bên anh, khóc lúc anh buồn, đứng bên anh khi anh khó khăn. Anh luôn hiểu điều đó, nhưng đôi khi anh lại vô tâm làm em đau lòng vì trái tim ngu ngốc của anh. Lúc này đây, anh sẽ không để em phải chịu những nỗi đau đó nữa, bởi vì... bởi vì anh hiểu nó hơn ai hết...”

Chỉ những thứ mất đi rồi thì bản thân mình mới hiểu nó quan trọng đến mức nào, đôi lúc phải sống cả phần đời còn lại trong niềm ân hận. Vậy nên, hãy quý giá và nâng niu nó khi còn đang ở bên cạnh mình.

Cô gái giật mình, ngồi hẳn dậy nhìn tibü rồi nước mắt bắt đầu tuôn ra... chỉ kịp thốt lên tên của tibü

- Tibü... Hic

- Hey, jenny! Nín đi em, đừng khóc nữa, vì như thế anh thật sự đau lòng lắm, không tin thì cứ nghe trái tim anh nè. Tibü cười, cái nụ cười đã từ rất lâu rồi không xuất hiện...

Jenny thì cứ vừa nhìn tibü, miệng thì cười nhưng nước mắt vẫn cứ không ngừng chảy ra.

- Lại gần anh một chút đi Jenny.

Nói rồi, tibü đưa tay lên gạt đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh xắn của jenny.

- Anh luôn có nhiều cơ hội để nhìn ngắm em, nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn em bằng cả trái tim của mình. Và em biết điều gì không jenny, có lẽ trên hành tinh này, không ai đẹp bằng em, cả tính cách và cả tâm hồn. Nín đi nhé, anh xin lỗi đã làm em lo lắng.

- Hic... em... lo... em... lo lắng cho anh nhiều lắm, em cứ sợ... sợ sẽ có chuyện gì xảy ra với anh... sợ anh sẽ rời xa em...

- Được rồi, không sao rồi, chính em đã tiếp thêm sự sống cho anh đó... Anh sẽ luôn chăm sóc cho mình thật tốt, dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ không rời xa em. Thế có được không? Tibü cười mỉm

Jenny ngừng khóc một cách nhanh chóng, lại cái đôi mắt nâu, tròn xoe và vô cùng đáng yêu đó. Nhìn tibü một cách ngạc nhiên.

- Tibü, anh đang nói gì vậy?

Tibü nén đau, đưa tay phải của mình về phía jenny, luồn ngón tay qua từng kẽ tóc rồi nhẹ nhàng kéo jenny gần về phía mình, nhậm rãi.... hôn lên môi của jenny... hai tâm hồn, hai cơ thể giờ đây đang hòa quyện vào thành một, những điều sâu kín và thuần khiết nhất đang tan chảy vào chung một nhịp đập. Chỉ cần nhắm mắt lại, và cảm nhận... cảm nhận cái hương vị hạnh phúc của tình yêu chạy khắp cơ thể...

Rồi tibù thì thâm vào tai jenny... Là vì anh yêu em!

Trong tình yêu, chẳng có một quy tắc nào cả, chẳng cần phân biệt người đến trước người đến sau. Khi đã yêu một người, có lẽ chỉ cần hết lòng yêu thương và trân trọng người đó. Không cần biết nó nhiều hay nó ít, không cần biết ai nghĩ gì và nói gì. Hãy cứ lắng nghe tiếng nói sâu thẳm từ trong con tim, và làm những điều đúng đắn...

Khi đã có một người con gái hết sức yêu thương bạn...

Khi đã có một người con gái luôn ở bên cạnh bạn những lúc khó khăn...

Khi đã có một người con gái sẵn sàng khóc khi bạn buồn...

Khi đã có một người con gái không bao giờ bỏ rơi bạn dù có chuyện gì xảy ra đi nữa...

Dù về bên ngoài của người đó có ra sao, thì hãy nhớ là người đó có một trái tim vô cùng đẹp, có một tâm hồn vô cùng thuần khiết, và đừng chần chừ gì nữa... hãy đến bên cạnh họ, đừng bao giờ để họ đi mất...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hai Trái Tim Đang Chung Một Nhịp Đập...và Chung Một Giấc Mơ...

Sáng hôm đó, khi đang ở trên xe chuẩn bị về đến nhà thì jenny nhận được tin tibù gấp chuyện. Lúc đó jenny hoảng loạn vô cùng, tay chân run rẩy, không làm được gì cả. Chỉ biết nhờ chú tài xế cố gắng chạy thật nhanh về lại trường. Ngồi trên xe jenny chỉ biết khóc mà thôi. Mới lúc này còn gặp tibù trò chuyện vui vẻ, jenny tự trách mình rất nhiều, phải chỉ lúc này ở lại trường và năn nỉ tibù chờ về thì đã không có chuyện gì xảy ra...

Vừa tới gần trước cổng trường thì jenny như muốn quy xuống, máu rất nhiều, vương vãi ở khắp nơi. Chưa bao giờ jenny sợ hãi như lúc này, vì jenny biết rằng lúc này đây, tibù đang dần xa rời mình...

Chạy thật nhanh tới bệnh viện, chưa kịp thay bộ áo dài, jenny vội bỏ đôi giày cao gót nặng nề ra, lang thang khắp cái bệnh viện để tìm tibù, vừa chạy vừa khóc... cái cảm giác bất lực khi người mình yêu thương sắp xa rời mình mà không làm được gì thật đau đớn, nó thắt chặt trái tim lại, khiến cho mỗi chúng ta vừa đau vừa không ngừng tự trách mình...

Từ cửa phòng phẫu thuật, một chị y tá bước ra, jenny lau hết nước mắt thật nhanh rồi chạy đến:

- Chị ơi, anh ấy sao rồi ạ?

- Lúc này thì có phần nguy hiểm, vì mất máu quá nhiều nhưng máu bệnh nhân lại thuộc dạng hiếm nên trong bệnh viện không có sẵn, rất may là đã có người tình nguyện hiến máu. Bây giờ thì ổn rồi, em đừng lo nữa...

Jenny thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm ơn các vị thần đã che chở cho tibù, trong lòng không ngừng nghĩ về vị ân nhân đã giúp đỡ tibù qua cơn hoạn nạn này và rất muốn gặp người đó để nói lời cảm ơn.

Sau nụ hôn khiến cho jenny tràn ngập trong hạnh phúc thì tibù lại thiếp đi, có lẽ vì quá mệt. Jenny cứ ngồi đó, tìm tìm cười và nhìn tibù mãi, trong lòng suy nghĩ nhiều điều...

“Cũng nhờ ngày hôm nay mà anh mới đến bên cạnh em sau bao nhiêu ngày tháng chờ đợi và mong mỏi phải không tibù?...”

Đã hai ngày rồi jenny không ngủ, nhưng trong lòng lại thấy tỉnh táo đến vô cùng, có lẽ những điều tibù đang làm khiến jenny vẫn chưa thể tin được đó lại là sự thật, jenny tự hỏi lòng mình rằng có phải mình đang mơ không... Nhưng chẳng hiểu sao, jenny lại thấy hơi buồn, tận sâu trong trái tim có một chút gì đó nhói đau...

Jenny nắm lấy tay tibù, cúi xuống rồi khẽ hôn lên môi tibù, thì thầm rằng... Em yêu anh. Anh có nghe thấy em đang nói không? Chờ đợi một ai đó mệt mỏi lắm phải không anh, cái cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào. Đặc biệt là phải nhìn thấy người đó đau khổ và suy sụp... Nhưng khi nụ cười trở lại trên môi của người đó, chẳng phải đó là hạnh phúc giản dị của những người đang chờ đợi hay sao, hãy nhắm mắt và ngủ một giấc thật ngon anh nhé, và quên đi hết những ký ức đau buồn...

Căn phòng chỉ có hai người, tiếng máy lạnh vẫn chạy đều, lùa từng cơn gió mát vào hai trái tim đang chung một nhịp đập... và chung một giấc mơ...

Ánh mắt đỏ, ánh mắt đỏ sao thân quen một cách lạ lùng, khuôn mặt đỏ thật không thể nhầm lẫn vào đâu được, vì cả cuộc đời tibu mới nhìn thấy nó một lần, một lần duy nhất.. Khi mà tibu cầm con dao định lao đến đâm vào cổ thẳng khốn nạn đó...

Giật mình tỉnh giấc, tibu nhận ra lại là một con ác mộng nữa. Trời đã sáng rồi, ầm áp lại bắt đầu len lỏi vào từng góc ngách của căn phòng. Nhìn thấy jenny vẫn đang nằm bên cạnh mình, tibu mỉm cười và đưa từng ngón tay khẽ vuốt lấy từng lọn tóc nâu mềm mại và mượt mà đó... Jenny khẽ cựa mình, mở mắt nhìn tibu.

- Chào buổi sáng, jenny!

- Anh dậy rồi sao, sao không nghỉ chút nữa vậy, anh còn đang yếu mà.

- Không sao, anh khỏe nhiều rồi.

Khuôn mặt jenny mới đáng yêu làm sao, nũng nịu và ngái ngủ vào lúc sáng sớm. Đôi lúc tibu không tin được jenny mới chỉ 18 tuổi thôi, đôi lúc cô ấy có cái suy nghĩ không phải người trưởng thành nào cũng nghĩ và làm được. Hình như cái cách mà tibu và jenny yêu một người đều giống nhau cả, cứ yêu và làm những gì mình có thể, thậm chí đó là hy sinh.

- Anh đang nghĩ gì vậy. Jenny nũng nịu nhìn tibu

- À không, anh thấy em dễ thương quá thôi.

- Anh này lại chọc em nữa. Jenny nhăn mặt, cái mũi nhỏ xinh đỏ chun lại, cái môi thì chúm chím, đôi mắt thì cứ tròn xoe.

- Haizz jenny, khi nào thì em mới thôi đang yêu vậy? À, mấy ngày nay có đánh răng không vậy. Em ở đây mấy ngày rồi đúng không.

- Hừ, cũng tại anh thôi đó Tibu. Kệ em, em có ăn singgum rồi chứ bộ. Ghét anh quá đi thôi.

Cả hai cùng nhìn nhau cười... thiết nghĩ nhiều khi hoạn nạn đưa con người đến gần nhau hơn, khi mà bình thường con người ta không thấy được những điều quan trọng ở bên cạnh mình. Nó cứ như là một chất xúc tác cho hai thành phần hóa học không bao giờ tương tác với nhau được.

Chợt jenny nhìn tibu rồi nói :

- Anh nè, mấy ngày nay bạn bè của em lên đây nhiều lắm, náo loạn cả bệnh viện luôn, nhất là lúc anh đang trong phòng phẫu thuật, mấy anh ấy cứ đòi gặp em, rồi cứ bắt em phải chỉ thẳng nào đâm anh, em thì lại chẳng biết có chuyện gì xảy ra. Mà mấy chú công an cứ lên đây suốt anh à.

Tibu ngẫm nghĩ một chút, rồi nói

- ừ anh biết rồi

Đôi lúc cũng lăm éo le, bình thường thì bạn bè đông đảo, khi gặp biến thì chẳng còn mấy ai bên cạnh. Quãng thời gian qua, tibu tự mình tách khỏi thế giới hiện tại, dường như không giao du với bất cứ ai, không bạn bè, anh em thì mỗi người một nơi, chẳng gặp nhau được. Thế mà, tibu chợt cười... ấy thế mà chỉ cần gặp chuyện, là chúng nó lại kéo tới ầm ầm. Ấu cũng là cái "khí" trong mối quan hệ với bạn bè và anh em, mình tốt với họ thế nào, họ cũng đối xử với mình như thế ấy, những người bạn tốt nhiều khi chẳng đòi hỏi bất cứ điều gì từ mình, chỉ biết một điều rằng, mình đau thì họ cũng đau không kém...

Từ ngày tibu nằm viện, không một ngày nào bạn bè của tibu không kéo đến, tibu thấy khá buồn cười, vì trong mắt mọi người ở đây, có lẽ tibu trở thành một tay anh chị thứ thiệt.

Một phần vì yếu nên tibu không thể đứng dậy đi ra thăm bạn họ, một phần vì jenny không cho họ vào vì bác sĩ dặn tibu cần được yên tĩnh để nghỉ ngơi. Tibu nghĩ mình lại nợ jenny thêm một cái ơn nữa, nằm phòng vip trong một cái bệnh viện bậc nhất, lại còn có bác sĩ và y tá riêng, thôi thì còn ai được sung sướng hơn tibu nữa, một người yêu thương và chăm sóc mình như vậy, có lẽ ai cũng phải ganh tỵ.

Ngày đầu tiên ra khỏi cái phòng ngột ngạt đó, bước ra sân đón lấy từng ánh nắng ấm dịu nhẹ. Jenny vẫn bên cạnh tibu, dìu tibu đi từng bước, chậm rãi và nhẹ nhàng. Cái không khí ngoài trời mới trong lành làm sao, chỉ có nó mới khiến con người ta cảm nhận được cái sức sống thật sự. Dưới ánh nắng của mặt trời, hai cái bóng đang dìu nhau đi, và dần hòa quyện thành một. Vẫn còn hơi đau một chút, nhưng tibu thật sự rất thích được ra ngoài như thế này...

Rồi cái không gian yên tĩnh của bệnh viện cũng bị phá tan bởi tiếng la ó của đám đông trước mặt...

- Chào Anh tibu!!!! Anh tibu khỏe rồi kìa bọn mày

Đám đông chẳng ai khác ngoài đám anh em và bạn bè của tibu, nếu thật sự không có mặt ở đó chắc nói ra chẳng bao giờ ai tin, tibu không nhớ rõ là bao nhiêu người, chỉ biết một điều rằng tibu không thể nhớ rõ từng người vì quá đông, một số trong đó tibu không quen biết, có lẽ là đám em út chiến hữu của tibu...

- Hey thẳng khốn, tỉnh rồi hả mày!

Cái giọng xấc xược đó, chỉ có thể là đám bạn thân của tibu. Beo, Sói, Nhân, Huy, Nhỏ, Út, Việt... cái đám đó, đi tới đâu là rộn ràng tới đó.

- Tụi mày chưa chết, sao tao chết trước được. Tibu nói

- Ha ha, tưởng bị đánh khiến đầu óc mày bót tỉnh táo rồi chứ, thấy vậy là yên tâm rồi.

Thế rồi tụi nó dận mấy đứa nhỏ ra phía ngoài chờ, sau đó bước về phía tibu. Jenny dịu tibu ngồi xuống ghế đá.

- Tao muốn được như mày quá, nằm chơi cả ngày, lại còn được người đẹp chăm sóc từng chút một. Khả khả. Beo cười phá lên.

- Ủ, lại đây Beo, tao đâm cho mấy dao rồi nhờ jenny chăm sóc mày ở nhà xác nha. Tibu đáp lại, định cười nhưng đau nên lại thôi, chỉ gượng gạo được một chút ở gương mặt.

- À quên giới thiệu tụi mày, bạn gái tao Jenny.

Cả đám ồ lên, nhìn tibu với con mắt chăm chọc. Sau đó thì Sói nhìn jenny, miệng lên tiếng rồi cười sảng sặc.

- Hello, I want to kiss you babe.

- Jenny nói tiếng việt được, tụi mày khỏi làm trò. Mà nó còn nhỏ, đừng chọc nó nữa. Tibu nói

Lúc đó thì Nhân mới hỏi tibu:

- Gây thù chuốc oán với thằng nào đấy, sao không nói tụi tao biết.

- Có gì đâu mày, bị mấy con ruồi cắn sau lưng thôi.

- Giờ mày tính sao, khi nào chơi nó? Nhân đáp trả, dường như chỉ chờ câu hỏi này, cả đám lúc này im lặng, chờ tibu nói.

- Bỏ qua đi, tao không muốn làm gì hết.

- Hey, tibu!! Nó đâm mày chứ không phải hun mày nha, mày bỏ qua được nhưng tụi tao không bỏ qua. Nó đâm mày một, tao trả nó mười. Đm, vuốt râu hùm, tao đi để yên được. Tính Beo vốn nóng, vừa nghe tibu nói vậy liền chửi đồng lên. . .

- Được rồi Beo, tao có suy tính của riêng tao.

- Tụi tao đi cần biết, tụi tao ko bỏ qua đâu. Mấy đứa đồng thanh.

- Tụi mày yên tâm, rồi sẽ có ngày cái đám mình tập trung một lần nữa, nhưng không phải bây giờ, tin tao đi. À, kêu cái đám anh em ngoài kia về đi, lần sau lên đây thăm tao tụi mày đi được rồi, đi đông vậy làm gì chỗ này là bệnh viện mà. Để cho người ta yên tĩnh. Mà cảm ơn đám nhóc ngoài đó dùm tao nha

Cái không gian yên tĩnh của bệnh viện cũng được trả lại như ban đầu, không gian này chỉ còn tibu và jenny đang ngồi trên ghế đá. Jenny dựa đầu vào vai tibu.

- Em thành bạn gái của anh từ lúc nào đó. Jenny thì thầm, miệng nở một nụ cười đầy mãn nguyện

Tibu đưa tay lên, rồi ôm lấy jenny. Họ chẳng nói với nhau thêm lời nào, im lặng và cùng nhau đón lấy ấm áp từ tia nắng của mặt trời, hoặc cũng có thể là từ hạnh phúc tận sâu trong trái tim

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Vậy Thì Cứ Bước Bình Yên Trong Con Đường Mà Em Đã Chọn Nhé...

- Mày dạo này gầy quá đó Long

- Ủ, mày cũng đâu khá hơn gì hả tibu

Ngày đầu tiên xuất viện, tibu liền đến thăm Long. Cũng đã lâu rồi cả hai không gặp, mà ngay cả những lúc bình thường, mỗi khi gặp nhau, họ cũng chẳng

nói gì nhiều với nhau. Thôi thì mỗi người một suy nghĩ khác nhau, đôi lúc chỉ buộc miệng một vài câu ngắn ngủi, nhưng xúc tích và đầy ý nghĩa. Tỉnh Long và Tibu y hệt, trầm và ít nói.

Khuôn mặt Long gầy hốc hác, đen hơn nhiều so với lúc trước Tibu gặp. Hai quầng mắt thâm đen lại vì không ngủ được, hai gò má nhô cao lên. Chỉ bấy nhiêu cũng đủ hiểu cuộc sống của Long trong này như thế nào. Thú thật, không phải vì nó quá vất vả hay quá cực khổ, tâm bệnh là căn bệnh nan y và chẳng bao giờ có thể chữa được, dù có lành thì cũng không lặn, luôn có một lỗ hổng rất lớn nào đó để lại.

- Sao rồi, bộ vất vả quá sao? Tibu gắng hỏi dù thừa biết tại sao

Long im lặng, suy nghĩ một hồi rồi nói

- Tibu à, mày biết điều gì không? Tao đã ở trong này rất lâu rồi, nhưng từ ngày đầu tiên vào đây đến giờ, tao chưa bao giờ có đêm nào ngủ yên giấc cả. Đêm nào cũng chỉ có một giấc mơ y hệt nhau, khuôn mặt đầy máu của người tao đã sát hại cứ hiện về mỗi đêm.

Khẽ thờ dài rồi Long lại nói tiếp

- Tao không sợ hãi, nhưng nó lại biến thành tâm bệnh từ lúc nào rồi, mỗi ngày đều sống trong hối hận, dù mọi chuyện đã quá muộn màng. Điều buồn cười là tao chẳng thể tha thứ được cho những gì mình đã làm. Giá như ngày đó... Haizzzz. Giờ thì tao tự mình từ bỏ tuổi thanh xuân, và sống những ngày tháng vô vị trong này. Mày thì sao, bình thường bản lĩnh lắm mà, sao lại để thằng nào đâm cho nằm viện cả tháng trời?

- Ủ, chuyện bất ngờ quá. Tao cũng không kịp phản ứng. Mày biết gì không Long... Lúc đó, tao chỉ ước rằng phải chỉ thằng đó sẽ đâm chết mình. Tao thật sự quá mệt mỏi rồi, hóa ra mọi thứ trước giờ tao cất công tìm kiếm và theo đuổi chỉ là hư vô.

Long chợt cười nhếch mép rồi nói

- Sunny phải không?

- Ủ, ngay cái lúc tao bị đâm, sunny đứng trước mặt tao. Ở phía bên kia đường, lúc đó tao nhận ra một điều là... là cái ánh mắt mà nó nhìn tao, tao đã từng thấy một lần rồi.

- Là sao? Mày thấy lúc nào? Long sốt sắng

Tibu thoáng buồn, rồi nhìn Long:

- Ánh mắt đó, tao từng nhìn thấy khi mày và tao đến nhà và đánh thằng Thành. Cũng vì nó mà tao biết rằng vốn dĩ trong trái tim sunny chưa bao giờ có tao, quá lắm cũng chỉ là một cơn gió nhẹ thoảng qua. Khi mày chứng kiến người mày yêu thương đang dần biến mất trước mắt, khi người mày yêu thương gặp nguy hiểm và có lẽ sẽ không bao giờ có thể ở bên cạnh mày nữa, là ánh mắt đó.... Tuyệt vọng và đau đớn...

- Vậy ý mày là...?

- Ủ, trước đây không biết là như thế nào, không biết là có mất trí nhớ không nhưng hiện tại thì sunny... nhận ra tao là ai!

- Vậy giờ mày sẽ làm gì hả tibú? Long hỏi

- Có lẽ để cô ấy sống cuộc sống mà cô ấy muốn, nếu đã muốn ở bên cạnh tao thì đã không cư xử một cách tuyệt tình như vậy rồi, mày biết không? Không thể níu kéo một người không có muốn ở bên cạnh mình nữa. Không thể níu giữ một trái tim đã hết thương yêu.

- Mày lừa được ai chứ không lừa được tao đâu tibú, nhìn cái mặt ngờ nghệch của mày là tao biết tình yêu mày dành cho nó chưa bị sứt mẻ chút nào.

- Tao biết, nhưng tao quyết định rồi. Thôi thì cứ để sunny sống bình yên vậy.

- Tùy mày, àh còn cái chuyện của mày nữa. Để tao nói mấy thằng lính xử dùm mày nha tibú? Không lẽ mày để chuyện này qua dễ dàng vậy sao?

- Tao muốn thay đổi, muốn có một cuộc sống bình yên mà thôi. Chán nản và mệt mỏi với những thứ làm cuộc sống bị xáo trộn rồi, tình yêu, lòng đố kỵ và thù hận những thứ đó chỉ khiến con người ta cảm thấy một gam màu tối, ngọt ngat, đôi lúc là vô vọng vì làm những điều ngu ngốc và thiếu suy nghĩ.

Long lại thờ dài, nhìn tibú, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói

- Giá như ngày đó, tao có suy nghĩ giống mày sớm một chút thì... Nhưng thôi, bàn tay nhúng chàm thì chẳng bao giờ sạch sẽ trở lại được, phóng lao thì phải theo lao đúng không?

- Lỗi là ở tao, đáng lẽ ngày đó tao phải ngăn mày xuống sài gòn lập nghiệp mới đúng. Giọng tibú đầy tiếc nuối...

- Thôi, mày đừng lại nhai nữa. Nhớ sống luôn phần của tao. Mà nè, tao biết cái tính của mày không bỏ qua chuyện này dễ dàng, làm gì cũng vậy, đừng đi theo vết xe đổ của tao.

“Ủ, sống tốt nha người anh em”

Cả hai không nói lời tạm biệt, chỉ nhìn nhau rồi mỗi người đường mà đi. Hai con đường, một con đường không có lối ra, một con đường thì gập ghềnh khó đi và đầy rẫy những chạm bẫy bởi cuộc sống. Vốn dĩ trong cuộc sống này chẳng có lối đi nào là dễ dàng, đôi khi chỉ vì một lựa chọn mà thay đổi cả cuộc đời, nó có thể xấu, nhưng cũng có thể tốt... Dẫu vậy, vẫn phải chọn lựa mới biết được nó xấu hay tốt...!

Bao nhiêu ngày tháng rồi, mùa xuân đến rồi lại đi, chẳng bao giờ tibu có thể thôi ngừng nghĩ về sunny, đơn giản vì một lời hứa, lời hứa rằng sẽ bên cạnh nhau đến hết đời. Để bao nhiêu biến cố xảy ra trong cuộc đời, tibu vẫn cứ mòn mỏi chờ đợi và đấu tranh vì tình yêu của mình, cũng vì lời hứa... nếu đã như vậy thì ngày đó đừng để lại cho nhau một lời hứa, không lẽ chỉ để gió thổi và mây đưa đi hết tất cả sao... Rồi tất cả những kí ức sẽ cũng bay theo thời sao?...

Nhiều người chẳng phải dựa vào thời gian để quên đi những kí ức sao... Nhưng kí ức của anh, anh thể không giữ nổi... Nhìn thấy không sunny, Sài gòn vào thu rồi, từng chiếc lá, rụng và rơi xuống, bên trái rồi lại bên phải, chẳng khác nào nỗi lòng của anh trong lúc này, trống vắng đến vô cùng, cũng chỉ mình anh đang chống cự với nỗi hối tiếc. Câu nói, yêu nhau đến hết đời, viên vông quá phải không. Anh sẽ không hỏi, cũng không nói gì nữa.

Anh cứ phải dồn nén cảm xúc như thế này mãi sao, đẹp nhất không phải là những lúc nhìn thấy cầu vồng hay sao băng mà là những lúc cùng em... bước đi trên những bãi cát mịn màng của vùng biển, chạy dưới những giọt mưa lạnh lẽo vào ngày mưa cùng em. Em đang bỏ tình yêu của chúng ta xuống để được đi xa hơn trong một con đường bình yên phải không? Hạnh phúc và những giấc mơ vỡ tan rồi, anh phải nhạt nó như thế nào đây? Nhạt nó như thế nào để có thể trọn vẹn được như lúc xưa...

Giấc mơ là khi ở bên nhau... đau khổ là khi mình chia ly

Đôi khi anh ước rằng mình là một người xấu, để có thể dễ dàng bỏ rơi em, bỏ rơi tình yêu của anh. Nhưng anh không làm được...

Nhưng anh thật sự thích jenny, hy vọng cô ấy sẽ làm lu mờ hình ảnh của em trong trái tim anh. Vậy thì cứ bước bình yên trong con đường mà em đã chọn nhé... Và anh, anh cũng có lựa chọn của riêng mình

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Người Say, Tâm Say, Tình Không Say.

Nhớ được thì đã làm sao chứ, dù sao đó cũng là những chuyện không nên nhớ tới nữa...

Mà cuộc đời này cũng thật kì lạ, có những người dành cả cuộc đời để quên đi những điều không muốn nhớ... những người còn lại thì dành cả cuộc đời còn lại để cố gắng níu giữ những điều không muốn quên, dù nó là đau buồn hay hạnh phúc...

Sài gòn mùa thu, dù ngoài đường vẫn đông đúc người qua lại như những mùa khác, nhưng sao trong lòng tự cảm thấy ảm đạm vô cùng... Cả cái thế giới rộng lớn hàng triệu người, sao vẫn có cái cảm giác một mình bước đi trên nó...

Người say, tâm say, tình không say

Lá rơi, hồn rơi, tim tan vỡ

Gió lay, tình đi, tay niu giữ

Người đi, mắt nhìn, lòng đắng cay.

Muốn quên đi một ai đó có lẽ là điều không đơn giản, họa may chỉ có thể khiến bản thân luôn bận rộn để không có thời gian mà nghĩ nhiều đến người đó.

...

Còn nhớ lúc trước sunny luôn nói rằng, một ngày nào đó, tibu và sunny sẽ cùng nhau thành hôn trong nhà thờ. Khi tiếng chuông giáo đường vang lên, là lúc họ trở thành vợ chồng, rồi sẽ nguyện yêu thương nhau đến hết cuộc đời, dù có sóng gió hay khó khăn nào đi nữa, dù có bao biến cố xảy ra trong cuộc đời, họ vẫn nắm chặt tay nhau cùng vượt qua nó. Bởi vì thế tibu luôn coi chiếc nhẫn cặp đang đeo trên tay là vật hộ mệnh, dù thế nào cũng không bao giờ tháo bỏ nó ra, hơn thế nữa... nó dường như là một vật đính ước!

Mọi chuyện thật kì lạ, sáng nay tibu bận bộ vest đen sang trọng, đang bước đi trên con đường mà không biết sẽ đưa mình tới đâu, ánh nắng thì cứ nhạt nhòa, không còn ảm áp, mà mang một tông màu xám vô cùng ảm đạm. Tibu cứ bước mãi bước mãi, đi đến chính là nhà thờ. Từng bước chân ngày càng trở nên nặng nề, tibu có thể nghe thấy tiếng tim mình đập rất chậm, thình... thịch... thình... thịch... từng nhịp một

Sunny đứng ngay đó, tay cầm một bó hoa hồng trắng. Hôm nay sunny thật đẹp, đẹp nhất kể từ khi tibu gặp sunny. Váy cưới trắng một màu tinh khôi, không lòe loẹt, không cầu kì... đơn giản theo đúng kiểu mà sunny luôn tưởng tượng đến ngày hai đứa cưới nhau.

Tibu từng bước một, tiến về phía sunny.. chuông giáo đường bắt đầu cất lên. Từng tiếng một...

Sunny quay lại nhìn tibu, nhưng sao không có một chút cảm xúc nào, khuôn mặt đó thật buồn biết mấy...rồi bỗng nhiên.... Keng..... chiếc nhẫn mà sunny luôn đeo trên tay, sunny đã tự động tháo nó ra, và thả xuống đất. Từng khoảnh khắc chiếc nhẫn rơi xuống và chạm mặt đất, là từng khoảnh khắc trái tim tibu tan ra làm ngàn mảnh. Rồi từng giọt nước mắt ứa đầy đôi mắt trong sáng đó, nó như tô điểm làm cho mắt sunny lại càng thêm long lanh. Tibu chỉ đứng yên được một chỗ, không làm gì được, chỉ nhìn thấy một người đàn ông nắm tay sunny, nắm lấy đôi bàn tay mà tibu luôn muốn nắm chặt đến hết cuộc đời... Người đó trao nhẫn cho sunny, rồi dẫn sunny ra phía cửa... Tibu vẫn đứng đó như chết đứng, hai đôi chân bắt đầu hóa đá, và tan vỡ dần thành từng mảnh. Mát trời bắt đầu không còn chiếu vào phía nhà thờ nữa, mọi thứ dần trở nên tối đen. Tiếng chuông một lần nữa lại vang lên

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Tibu hét lên, rồi dốc sức thở mạnh nhìn xung quanh. Tệ thật, lại là một con ác mộng nữa. Mọi thứ bắt đầu trở nên không bình thường, rõ ràng là tibu tự nhủ rằng mình sẽ không nhớ tới sunny nữa, sẽ quên hết tất cả để bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng mọi thứ sao không được như tibu mong đợi. Tất cả về sunny bây giờ giống như là một căn bệnh nan y mang tên tâm bệnh, mà dường như khó có thể mà chữa được. Người ta thường nói thời gian sẽ làm lành tất cả các vết thương, vậy tibu phải đợi chờ trong bao lâu, một tháng, một năm hay là cả một đời để có thể quên được...

Tibu bước đến phòng vệ sinh, tắm một cái thật nhanh, lấy lại tinh táo và phấn chấn để bắt đầu một ngày mới. Kể từ ngày nằm viện, hôm nay là bữa đầu tiên tibu đi học lại. Tibu không đi xe máy đến trường, mà hôm nay đi chung với jenny, có lẽ vì cô ấy không muốn có thêm bất cứ chuyện gì xảy ra với tibu.

- Chào buổi sáng, tibu. Jenny mỉm cười

- Ừ chào em. Tibu đáp lại bằng một cái dáng vẻ oể oải và thiếu sức sống.

- Hôm nay anh sao vậy, nhìn có vẻ mệt mỏi quá.

- Ừ đêm qua anh ngủ không ngon, nên giờ hơi mệt...

Sáng nay Sài Gòn mưa khiến thời tiết se lạnh, ngồi trong xe mà tibu thấy trong lòng có một cái gì đó rất đổi khó chịu, cái cảm giác đó nó cứ bứt rứt đứng ngồi không yên. Tibu chống cằm, nhìn ra phía ngoài đường... Từng giọt mưa rơi xuống, đều đặn và không ngừng... Tạo thành từng dòng nước rồi lại biến mất vào mặt đất. Lẽ nào số phận của hạt mưa chỉ có thế, rơi xuống rồi lại tan biến như chưa hề tồn tại.

Có khi nào, tình yêu cũng như hạt mưa không?

Không, hạt mưa không bao giờ tan biến !!! Rồi nó cũng sẽ lại theo dòng và trôi ra biển

Tình yêu cũng không tan biến, mà nó thấm sâu vào tận những góc ngách sâu thẳm nhất của trái tim... Tưởng chừng như chưa bao giờ tồn tại, nhưng thật ra là vĩnh cửu...

Đang mãi mê suy nghĩ, tibu không nhận ra rằng jenny đang ôm lấy mình, dựa lên vai và ngủ một cách ngon lành. Tibu khẽ thở dài, những điều tibu đang có chắc chắn nhiều người mơ ước cả đời cũng không được, nhưng sao tibu lại cảm thấy trong lòng mình không được bình yên... Trong trái tim cứ thiếu vắng một thứ gì đó, khiến mạch đập không tròn trịa và suôn sẻ một chút nào.

Tibu đưa mắt nhìn chú tài xế, chú cũng trạc tuổi ba tibu... Trong lòng bỗng thấy nhớ ba mình kinh khủng, khi còn nhỏ, và cho đến bây giờ vẫn thế, hình ảnh người ba đối với tibu luôn là một người đàn ông vĩ đại nhất...

Một người cha đáng tôn kính và ngưỡng mộ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Ông nội mất khi ba 15 tuổi, nghe ba nói rằng ông nội đi ra ngoài xây nhà cho người ta để kiếm tiền nuôi ba, thời đó sống cực khổ lắm, kiếm được miếng ăn không dễ chút nào. Ngày hôm đó, khi vừa ra ngoài thì ông nội bị lính bắt, sau đó phải ra chiến trường, 3 ngày sau thì ông mất. Thi thể của ông cũng không được tìm thấy, chỉ biết một điều là ông mất ở Đắc Lắc. Mỗi lần nhắc đến ông là ba lại buồn, một nỗi buồn da diết. Thiết nghĩ cũng đúng... chỉ cần nhắm mắt và tưởng tượng đến chuyện đó, tibu cũng cảm thấy lòng đau như cắt...

Gia đình thì cũng chỉ có hai người, ba và tibu. Cuộc đời của ba nhiều thăng trầm. Tibu chỉ nhớ được một điều trong ký ức đó là lúc còn nhỏ xíu, nhà tibu rất giàu. Có xe hơi riêng, lúc đó nhà tibu lớn nhất cả vùng, ba nổi tiếng đến mức nhắc đến tên là ai cũng biết. Tính cách của tibu bị ảnh hưởng rất nhiều

bởi ba tibu, nếu không muốn nói là hoàn toàn.

Ba sống tình nghĩa với mọi người, tất cả mọi người. Dù tính ba nóng như Quan Công nhưng mọi người không phải sợ ba, mà họ tôn kính và nể thì đúng hơn, từ khi tibu được sinh ra tính ba trầm và thay đổi hẳn. Mỗi lần ba nhìn tibu, trong ánh mắt đó... có nét mệt mỏi vì những ngày tháng thức trắng đêm chạy xe nhưng vẫn ánh lên một tình yêu thương vô bờ bến, tưởng chừng như chẳng có đại dương nào có thể so sánh được. Ngày mọi thứ sụp đổ hoàn toàn, mọi tài sản phải bán hết chỉ vì một người làm thuê đã không làm tròn trách nhiệm của mình và gây ra tai nạn chết người, thế là gánh nặng ngàn cân đó lại đổ lên đầu ba.

Bắt đầu từ ngày đó, ngày qua ngày, tháng qua tháng. Ba cứ chạy xe mãi, chỉ để kiếm tiền trả nợ và mang lại cho tibu một cuộc sống đầy đủ. Chỉ cần nói ba là mình muốn gì, một vài ngày sau là tibu sẽ có nó ngay. Thế đấy, ba thương yêu tibu còn hơn cả cuộc sống của mình gấp trăm lần. Năm bảy ngày thức trắng đêm có là gì, tóc ba thì bạc thêm sau mỗi đêm, từng nếp nhăn bắt đầu xuất hiện và hằn lên khuôn mặt đen sạm vì nắng của ba...

Ngày tibu xếp đồ đi Sài Gòn, ba cũng không nói nhiều chỉ nhấn nhủ vài câu:

“Con lớn rồi, có những suy nghĩ và quyết định của riêng mình. Hãy nhớ là sống thật tốt, để không ai khinh dễ mình cả. Thiếu thốn gì cứ gọi điện thoại cho ba. Đừng lo cho ba, sức khỏe ba còn tốt, ba vẫn chạy xe được mà!”

Từng câu từng chữ, như là vết dao cứa vào trái tim tibu. Mọi thứ cứ đau thắt lại, tibu phải kìm nén lắm mới không khóc. Chỉ để tỏ ra mình mạnh mẽ biết nhường nào, bao nhiêu biến cố xảy ra, tibu không dám mở miệng nữa lời vì không muốn ba phải lo lắng... Rồi cũng chỉ biết tự nhủ trong lòng rằng “Ba ơi, con sẽ sống thật tốt và kiếm một công việc như ý để ba không phải vất vả nữa!”

Cứ nghĩ tới cái cảnh mỗi khi ba đi làm về, lúi thủi ở nhà một mình, lạnh lẽo và cô quạnh mà chạnh lòng. Nhưng khổ nỗi dù nói thế nào, ba cũng không chịu xuống đây với tibu. Haizzz. Tibu bỗng thấy trong lòng nhớ ba đến kinh khủng, và thêm một chút lo lắng nữa.

Xe vẫn cứ chạy một cách chậm rãi trên đường, sáng nay đầu tuần cộng thêm trời mưa khiến cho kẹt xe liên tục, tibu nhìn sang bên cạnh, Jenny vẫn ngủ say sưa trên vai tibu.

Lúc xe vừa đến cũng là lúc chuông reng vào lớp. Mưa vẫn không ngớt, mà ngày càng lớn thêm. Có phải ngày nắng mới là một ngày đẹp trời? Ngày mưa cũng hay đấy chứ, một chút lạnh lạnh, thời tiết buồn nhưng cũng có cái hay của nó. Chẳng phải bất cứ một chuyện gì lặp đi mãi rồi cũng chán sao, ít nhất trong cuộc sống này, phải luôn có thứ gì đó thay đổi để khiến mọi thứ trở nên thú vị hơn, dù là nhỏ bé nhất.

Mưa vẫn rơi lách tách, mọi thứ ẩm ướt và có phần hơi khó chịu. Nhưng mưa đang đem đến một luồng sinh khí mới cho cây cối và những bông hoa sau những ngày dài nắng nóng và oi bức, trong cái không gian rộng lớn đó, có một chiếc ô màu xanh bé xinh đang che chắn cho đôi bạn trẻ khỏi những giọt mưa lạnh lẽo. Nhìn họ kia, Jenny thì cứ nhìn tibu và cười nói mãi, trông đáng yêu đến vô cùng. Nhìn vào đôi mắt đó, ai cũng có thể thấy nó đang bộc lộ một điều rằng, nó mong đợi được hạnh phúc và được thương yêu, chỉ ít cái niềm khao khát đó phần nào cũng được thỏa mãn, không cần biết là ít hay nhiều.

Tiết học lúc nào cũng trôi qua một cách nặng nề và chậm chạp, Jenny thì từ hôm nay đã chuyển xuống ngồi cạnh tibu. Mà kể cũng tốt, có Jenny bên cạnh lúc nào cô ấy cũng luyện thuyên đủ điều, hết trên trời rồi lại dưới đất. Mọi thứ cũng không còn chán ngắt mà thay vào đó có một chút thú vị. Bất chợt, Jenny hỏi tibu rồi cười

- Hôm nay không nhìn lên sunny nữa à.

- Gì đó cưng, ý gì đây? Tibu trả lời

- Em chỉ thắc mắc thôi mà. Hi hi quên một người đầu phải một sớm một chiều, em sẽ làm cho anh quên đi chị sunny.

- Wao! Bất ngờ quá nhỉ, anh đang chờ đây Jenny. Come on baby.

- Hi hi anh sẽ chết với em tibu à.

Cả hai nhìn nhau rồi bật cười, thú thật trong lòng tibu vẫn chỉ yếu sunny những có lẽ Jenny lại là một nhân tố đặc biệt, thổi vào hồn tibu một luồng sinh khí mới. Mạnh mẽ, yêu đời và tràn đầy hy vọng...

Giờ ra chơi Jenny đi xuống căn tin với đám bạn gái, còn lại tibu một mình trên lớp. Sunny đứng dậy, rồi đi về hành lang. Ma xui quỷ khiến thế nào khiến tibu lơ đãng theo sunny.

Tibu đứng cách sunny chỉ 2 mét thôi, nhưng sao cảm giác nó cứ như là một vòng của trái đất, xa xăm và không bao giờ có thể thu hẹp được.

Tim tibu đập liên hồi, lý trí thì cứ ép tibu phải im lặng và đừng làm gì ngu ngốc, nhưng con tim thì không ngừng thúc thúc tibu phải làm một điều gì đó, dồn hết can đảm, tibu lên tiếng

- Những ngày qua có lẽ xảy ra nhiều hiểu lầm khiến mình làm sunny cảm thấy khó xử. Cho mình xin lỗi được không

Sunny vẫn im lặng, không nói gì, mắt nhìn xuống sân trường. Thấy thế, tibu xuống giọng năn nỉ

- Thôi mà, dù gì mình cũng học chung lớp, hơn nữa sunny là lớp trưởng, bạn đâu thể ghét mình mãi, mình còn học với nhau 2 năm nữa mà. Không lẽ trong hai năm đó, cứ coi nhau như kẻ thù sao? Cứ để mỗi khi ngồi gần nhau, cảm giác ngượng ngạo lại bao trùm lấy cái không gian sao?

Lại thế nữa, sunny không có bất kì một phản ứng nào từ lời nói của tibù, vẫn cứ chậm rãi từng nhịp thờ, mắt vẫn dõi theo mọi người phía dưới

- Hey, sunny. Thời gian đầu gặp bạn, mình nhận làm người nên có những hành động không tốt. Giờ thì mình biết sự thật rồi, bạn không có đủ lòng vị tha cho những người biết lỗi và muốn sửa sai sao. Con người thật của bạn là thế này sao?

Những lời nói mạnh mẽ nó dường như có tác động mạnh mẽ đến sunny, sunny quay đầu lại, nhìn tibù nhưng vẫn cứ không nói một lời nào cả.

Trước đây đối với tibù, sunny hiền lành, đáng yêu và dễ mến đến vô cùng. Còn con người của sunny bây giờ, lạnh lùng và sát đá đến khó hiểu. Trong lòng tibù, sunny luôn là một ẩn số mà không có lời giải đáp. Chính vì thế, luôn có một sức hút mãnh liệt, một sức mạnh vô hình nào đó luôn thôi thúc tibù phải tìm cho bằng được câu trả lời.

Nhìn khuôn mặt đó kia, nó có phần hốc hác, mệt mỏi hơn so với trước kia, hai đôi mắt vẫn trong sáng như ngày nào, nhưng không còn cái vẻ yêu đời như trước kia nữa, mà lúc nào cũng đượm buồn. Sunny không còn xinh đẹp như trước nữa. Sao nó khiến trái tim tibù khó chịu quá. Nhìn đôi môi đó kia, một màu đỏ nhạt và mảnh mai biết nhường nào....

Tibù cũng không biết tại sao mình lại làm vậy, nhưng rõ ràng là tibù nhanh như gió, tiến sát tới và hôn lên đôi môi đó. Chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, là do lý trí hay do những xúc cảm đã khiến tibù không làm chủ được mình, nhưng tibù đang hôn sunny. Đang hôn lên môi người con gái đầu đời của mình, người con gái mà ngày nào tibù cũng luôn nhớ mong và hằng đêm cầu nguyện những điều an lành luôn đến với cô ấy.

Không ngọt ngào, không êm dịu như trước kia, không còn chậm rãi, từng giác quan không bị tê dại đi nữa, nhưng... Trái tim vẫn thế, vẫn đập nhanh tưởng chừng như sắp vỡ ra, vẫn không thể thờ được vì tất cả giác quan tất cả những cảm xúc dường như dừng lại, chỉ để cảm nhận một điều... rằng, đó không phải là một giấc mơ...

Lúc sunny giật mình hiểu những điều đang xảy ra thì cũng không kịp nữa rồi, tibù đã đặt lên môi sunny một nụ hôn. Nhưng chỉ ngay sau đó, sunny liền dùng hết sức mình đẩy tibù ra, không nói một lời nào, từng giọt nước mắt bắt đầu tuôn ra trên hai đôi mắt. Sunny lau nó thật nhanh, rồi quay đầu lại chạy đi...

Cứ một lần nhìn thấy nước mắt của sunny rơi là tim tibù lại đau thắt lại, một cảm giác cồn cào khó chịu trĩu nặng và cắn xé tibù. Tibù liền đuổi theo sunny, nắm lấy tay sunny

- Sao vậy sunny, mình.. mình xin lỗi... Nhưng mình thật sự yêu bạn

Sunny vừa khóc vừa nói

- Tibù... làm sao... làm sao để bạn mới buông tha cho mình, làm sao để bạn cho mình được sống bình yên đây. Làm ơn đi mà!

- Nhưng.....!!!!!!

Tibù vừa định lên tiếng để làm mọi chuyện trở nên rõ ràng thì... r...à...m...mmm!!!!

Tibù bị đập văng ra phía cửa tạo nên một tiếng động lớn. Chẳng khó để nhận ra đó là thằng Văn Đạt, nó cùng đám bạn đang đứng trước mặt tibù

- Ê thằng kia, nó đã bảo không thích mày rồi mà sao mày cứ lẻo đẻo theo nó vậy hả, bị đám chưa sợ hả mày? Tao cấm mày đụng đến nó, sunny là bạn gái tao. Văn Đạt lớn tiếng

Phải mất 5s để tibù định hình và suy nghĩ những điều Văn Đạt mới nói, nét mặt bộc lộ sự bất ngờ một cách rõ ràng, rồi nhìn về phía sunny như đang cầu cứu một lời giải thích. Nhưng sunny vẫn đang khóc, rồi chạy về phía nhà vệ sinh.

Lợi dụng lúc tibù đang nhìn sunny, Văn Đạt định nắm tibù thêm một cái, nhưng nhanh như cắt tibù chụp lấy tay nó lại, siết thật chặt và nói:

- Thằng nhóc con như mày, lần trước tao đã bỏ qua mọi chuyện rồi mà mày cứ thích gây hấn là sao. Tao đã nói gì? Một lần nữa là tao giết mày mà, sao mày không nghe hả?

- Mày thì làm được trò trống gì, muốn chơi không? Văn Đạt đáp trả bằng một giọng nói đầy khiêu khích

Mọi người chạy vào can ngăn, tibù cũng không có chủ ý đánh nó ở trường, bèn trừng mắt rồi nói

- Riêng mày, lúc nào cũng tỏ ra ghê gớm phải không? Để tao cho mày biết thế nào là hai chữ giang hồ. Hôm nay mày may mắn đó, vì tao không muốn có chuyện gì xảy ra ở trong trường. tao cũng không muốn có chuyện gì ảnh hưởng đến lớp và sunny, ngày mai tao sẽ tới tìm mày, ngay tại nhà mày. Và mày sẽ phải quỳ xuống xin lỗi tao!

Nói rồi tibù nắm chặt hai tay mình lại, quay lưng đi về nhà, bỏ giữa chừng buổi học, mặc kệ những lời chửi bới của thằng Đạt phía sau...

Chương 63

Sài Gòn sáng sớm yên tĩnh đến lạ lùng, hàng ngày triệu người qua lại, tấp nập và ồn ào. Ấy thế mà mỗi sớm bình minh, đầu đó chỉ có những người người cha người mẹ, dậy từ rất sớm để bắt đầu một ngày làm việc vất vả khác.

Không khí trong lành đến mức vô cùng, hít một hơi thật sâu, cho mọi thứ tràn ngập và trải dài khắp cơ thể, cái cảm giác khoan khoái để chịu tràn đầy sức sống thứ mà bình thường giữa cái chốn đông đúc và nhốn nháo này khó có được.

Bến xe miền Đông 4h sáng vẫn đông vui như ban ngày, xe ra rồi lại vào, tiếng người bắt khách và dỡ hàng làm nhộn nhịp cả một không gian rộng lớn. Tibu dậy từ rất sớm, ra tới đây để chờ đợi những người bạn của mình. Cái số của Tibu đúng là may mắn, Tibu thiết nghĩ không có số tiền lớn của Long thì có lẽ mình đã chôn xác ở cái xứ này lâu rồi, nhưng mỗi lần đụng đến số tiền đó, Tibu lại thấy trong lòng khó chịu đến vô cùng, có lẽ vì nó chính là sự tự do của Long, người còn thân thiết hơn anh em ruột của Tibu. . .

Lúc mà thằng Đạt buông lời thách thức coi thường Tibu, lúc mà nó nói rằng sunny là bạn gái của nó. Mặc dù biết đó không phải là sự thật, vì người như nó không bao giờ có thể lọt vào mắt của sunny được. Nhưng nó khiến Tibu giác ngộ ra một điều rằng : cứ cố gắng thay đổi con người thật của mình để trở thành một người khác, điều đó chính là sống giả tạo, bởi vốn dĩ bản chất của con người không thể nào có thể thay đổi được. Thà chết với một tâm hồn thanh thản, cùng với sự tôn kính còn hơn là sống bằng cái bóng của người khác, và bị người đời khinh rẻ.

Phía đằng xa Beo, Nhân, Việt, Hải, cùng Huy vừa bước xuống xe. Nhận ra nhau, họ chỉ cười mỉm. Không nói với nhau một lời nào, nhưng không khí nó rạo rực một cách kì lạ. Đã lâu rồi, họ không sát cánh bên nhau như trước kia.

- Khỏe không tụi mày. Tibu hỏi

- Cũng bình thường thôi, lâu ngày rồi không nhảy múa gì hết đâm ra tay chân nó mềm như bún. Khả khả. Beo cười

- Không biết có chuyện gì lớn mà anh Tibu thường ngày chỉ thích làm việc một mình, hôm nay lại tập trung anh em lại đông đủ vậy haha. Việt hỏi

- Một việc còn con mà thôi, nhảy múa tí đó mà. Xong thì chiều này mình đi Vũng Tàu chơi luôn. Lâu rồi anh em mình không vui chơi một bữa. Tibu trả lời

- Hôm nay mà không đánh đám gì là tụi tao bỏ về đó nhà Hehehe. Cả bọn cười phá lên!

Việt có bằng lái nên Tibu gọi tiền lên cho tụi nó thuê xe tự xuống, tiện cho việc đi lại. Sau khi gọi xe vào trong bãi thì cả đám ngồi uống cà phê đợi mấy thằng em của Long mang xe lên đón. Lúc này thì Nhân mới hỏi Tibu :

- Tiền đâu mà mày gọi lên cho tao nhiều vậy Tibu, tặn 20 triệu

Tibu uống một ngụm cà phê, thờ dài rồi trả lời:

- Đó không phải là tiền, mà là sự tự do của thằng Long

Khuôn mặt Nhân hơi nhàu lại, có một chút bất ngờ, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói

- Không lẽ chuyện của thằng Long, là thật?

- Ừ là thật, mày biết nó đưa tao bao nhiêu không? Số tiền đó tao chưa bao giờ tưởng tượng là nhiều đến thế. Đến 9 con số, nó nói phần đó mới chỉ là một nửa.

- Thật.... thật hả?

- Ừ, một số tiền khổng lồ, nhưng để mua tự do thì không bao giờ có thể so sánh được. Haizzz

Tibu cười ngượng ngao một chút rồi nói tiếp :

- Chuyện khó tin quá phải không mày, máu mủ ruột thịt còn tiếc nhau vài đồng bạc, vậy mà...

- Mày đừng có nói vậy Tibu, tao mày hay Long và các anh em khác, trước giờ chưa bao giờ coi trọng đồng tiền hơn tình anh em. Và tao biết nếu là mày, mày cũng không tiếc rẻ gì với tụi tao.

- Ừ, mày nói cũng đúng. Thôi đừng nói đến chuyện đó nữa.

Nửa tiếng sau đó thì đám em của Long cũng đến

- Dạ chào mấy anh, chào anh tibu. Tụi em mang xe đến đón mấy anh ạ. Tiếng của Tuấn, người em thân thiết của Long dưới này
- Ủ, cảm ơn mấy đứa nhiều nhe, hồi nữa anh em tới thì cứ làm như lời anh dặn tới qua, có nhớ không Tuấn. Tibu nói
- Em nhớ rồi, anh tibu cứ yên tâm.
- Ủ tốt lắm. Thôi mấy đứa đi đi. Nhớ đúng giờ

Uống cafe xong thì cả đám kéo nhau đi ăn sáng, nói chuyện trên trời dưới đất. Sau đó thì cũng nhau đi qua nhà của Văn Đạt.

Nhà Văn Đạt nằm trong quận 4 một khu khá là biệt lập so với thành phố, đa số đều là biệt thự. Vừa mới tới đầu hẻm thì các quán nước hai bên đã đông nghẹt thanh niên ngồi đó, ước chừng khoảng 40 đứa. Về mặt của Việt cùng những đứa khác có vẻ khá lo lắng, lúc đó Nhân mới lên tiếng hỏi Tibu :

- Sao tibu, nhắm chơi nổi không? Đông quá mà ới.

Tibu cười, nhìn mấy đứa kia rồi nói

- Sao? Chùn bước rồi à. Khí thế của năm xưa đâu hết rồi

Thấy thế, mọi người liền nói lại :

- Ai sợ ? Mày chỉ được cái nói tào lao. Nhớ lời thề năm xưa chứ ? Có phước cùng chia, có họa cùng gánh.

Tibu cười phá lên.

- Ha ha, vẫn còn nhớ hả? Ok, hôm nay đánh tới chết.

Từ xa Tibu đã nhận ra Văn Đạt ngồi cùng đám bạn khoảng 11 thằng ngay trước quán cafe Diễm Xưa. Vừa thấy tibu thì Văn Đạt đã hùng hổ đứng dậy cùng đám bạn.

Dừng xe ngay trước mặt tụi nó Tibu bước xuống, nhìn thẳng vào mặt Văn Đạt rồi nói :

- Wao, hơn 10 thằng luôn. Giờ tụi tao chỉ có 6 thằng thôi. Tao có ý kiến như thế này, hay là mày với tao bước ra bật co?
- Ha ha ha. Văn Đạt cười lớn rồi nói tiếp: Sao hả tibu, mày sợ rồi à? Tao không thích đó. Tao thích đánh hội đồng mày đó
- Thích kéo chai tao hả? Tao hỏi mày một lần nữa, có dám bước ra tay đôi với tao không hả Đạt? Tibu chậm rãi rút một điều thuốc ra từ trong túi, mời và hít một hơi thật sâu. Nhìn xung quanh rồi cười đầy khiêu khích
- Mày khùng hả Tibu, đã bước tới đây thì đừng hòng ra được. Hôm nay tao bắt mày phải quỳ xuống xin tao tha mới được. Văn Đạt hùng hổ nói.
- Đúng rồi, đập chết m nó đi Đạt. Mấy thằng kia ăn theo

Tibu hơi nhăn mặt lại, có vẻ không vừa ý. Rồi nhìn Nhân

- Ê Nhân, ra chỗ xe máy bấm còi cho tao.
- Bấm làm gì vậy mày ? Nhân hỏi
- Thì mày cứ bấm cho tao, bấm liên tục nha.
- Ủ, rõ bực mình, đánh thì đánh m nó đi, lâu quá không động tay động chân làm mày bị thần kinh rồi hả tibu. Nhân lăm lăm

Tibu thì lại thấy buồn cười, nhìn cái dáng vẻ bực mình của nó đi ra phía xe máy miệng thì không ngừng lăm lăm bấm không thể nào nín cười được. Tụi thằng Beo, Hải, Huy... cũng thế, đang thủ thế chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng nghe tibu nói thì mặt dần thối ra.

- Văn Đạt, là mày thích đánh hội đồng chứ không phải tao. Tibu cười nửa miệng, đầy thách thức và coi thường.

Bíp..... bip bip.....

Ngay sau tiếng còi của Nhân, có thể dễ dàng nghe thấy tiếng của rất nhiều xe cùng nổ máy một lúc. Nó ở rất gần với tibu. Về hoang mang bắt đầu lộ dần trên khuôn mặt của Văn Đạt và đám bạn nó. Mấy đứa phía tibu cũng sốt ruột không kém bèn lên tiếng nói :

- Tibu, đánh tụi nó một trận luôn đi, rồi về lẹ, không tụi kia vô là mệt đó. Để tao đánh vô cái mặt đáng ghét của thằng Đạt đi. Tao nhin hết nổi rồi.
- Tụi mày cứ bình tĩnh, kịch hay còn chưa mở màn mà.

Chưa đầy một phút sau thì rất đông người đến, trải dài cả con hẻm trong khu nhà của Văn Đạt. Cái không khí lúc đó rất khó tả, nó kích thích cái cảm giác của một người đàn ông rất nhiều, rạo rực, hứng thú và không ít sợ hãi.

Chiếc xe đi đầu vừa dừng, thằng Tuấn đã hùng hổ xuống xe, chạy về phía quán cà phê miệng thì la lớn

- Đm! Thằng nào, thằng nào đòi chơi anh Tibu đâu? Bước ra mau

Cái khuôn mặt của Văn Đạt lúc này đúng là không thể nhìn cười, mặt thì không còn chút máu, không có đứa nào dám đưa mắt nhìn Tibu. Đúng lúc đó thì Tuấn chạy về phía Đạt, tay cầm nón bảo hiểm, tính đánh nó thì Tibu liền bước tới chặn lại, nín lấy áo Tuấn rồi nói:

- Được rồi Tuấn, cứ từ từ em. Anh đang nói chuyện mà.

Tibu tiến về phía thằng Văn Đạt rồi nói

- Sao thằng em, giờ thích bắt co hay là kéo chài? Thích đánh hội đồng lắm phải không. 1, 2, 3, 4. Haizzz, bây giờ bên tao có hơn 40 chục thằng thôi. Hay là đánh đại đi nha?

Văn Đạt như chết đứng, miệng không nói được tiếng nào

- Đm, mày bị cầm hủ đạt. Tao đang nói chuyện với mày.

- Tao... tao..

- Tao? Mày nhỏ tuổi hơn tao đó Đạt, ngay từ lúc đầu vào lớp, mày xưng hô như vậy đã khiến tao không ưa mày rồi. Tao đã nói lần sau tao sẽ giết mày, mà mày không nghe tao. Giờ mày thích sao hả ?????!!!!!!!

Đang nói chuyện bằng giọng điệu nhỏ nhẹ, đột nhiên Tibu quát lớn lên. Văn Đạt đang đứng như trời trồng cũng phải giật bắn cả mình. Không dám nhìn vào đôi mắt đáng sợ đó, đôi mắt đờ đẫn sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù, như muốn giết chết đối thủ. Rồi Tibu nhìn về phía đám bạn của Văn Đạt rồi nói

- Thằng nào là bạn tốt của nó, bước ra tao coi không thì biến đi.

Cái đám đó á! ngại nhìn Văn Đạt rồi rón rén bước đi, bỏ lại thằng Đạt một mình!! Chỉ còn một mình nó đứng đó, thiết nghĩ lúc đó chắc nó sợ cũng gần vãi ra quần rồi.

- Tụi mày không biến ẹ đi, tao chặt xác hết cả lũ bây giờ. Tibu nạt nộ rồi lườm tụi nó.

Vứt điều thuốc xuống đường, Tibu đứng ngay trước mặt Văn Đạt rồi nói :

- Giờ chỉ còn mình mày, tao không muốn mang tiếng. Giờ tao với mày tay đôi. Sao? Chơi không hay là rút đầu

Tibu gọi Tuấn lại, rút trong bóp ra một ít tiền đưa nó rồi nói :

- Làm phiền anh em nhiều rồi, Tuấn cầm tiền này, đưa cho anh em đi uống một bữa.

Thấy thế, Tuấn liền từ chối, đám anh em cũng lắc đầu

- Anh Tibu coi em là gì, làm vậy sao em dám nhận.

- M, sao tụi mày cứng đầu vậy hả. Tao bực mình rồi đó, em gì mà anh nói không nghe lời là sao hả?

- Em. em xin lỗi, anh Tibu bỏ qua cho tụi em.

- Ừ, đưa tụi nó rồi kêu tụi nó rút đi, ở lâu không tiện. Xong rồi mày chở anh Việt đi lấy xe ở bãi, chạy lại qua đây. Mày gọi luôn thằng Tí với thằng Năm. Mày đưa đi Vũng tàu chơi với tụi anh luôn.

Nói rồi Tibu quay sang gọi Việt

- Thằng em tao chở mày qua lấy xe lớn về lại đây, tao đưa mày số điện thoại của Jenny, ghé qua đón em nó đi chung luôn nha. Việc ở đây tao giải quyết được, đừng lo.

Xong hết rồi thì Tibu đi về phía Văn Đạt

- Giờ chỉ còn tao với mày, nếu mày là một thằng đàn ông. Bước ra chơi với tao như một thằng đàn ông.

Văn Đạt giờ như kẻ mất hồn, cái khí phách lúc đầu đã tiêu tan mất rồi. Miệng chỉ ậm ừ được vài tiếng, chân tay thì đơ cứng, thiết nghĩ nó đang trong cái cảm giác sợ hãi đến tột cùng.

Bước chậm rãi về bãi đất trống, tibú kẻ lên đó một vòng tròn khoảng 1,5m. Vứt xuống đó hai con dao.

- Lúc này mày nói là tao sẽ phải quỳ xuống xin mày tha lỗi phải không? Yêu cầu của tao nhỏ bé thôi, tao với mày bước vào trong vòng tròn và nhảy múa một tí. Thằng nào lỡ bước ra ngoài sẽ bị chặt một ngón tay. Mày yên tâm, chỉ có tao và mày. Đám anh em của tao sẽ không làm gì mày cả. Tao hứa với danh dự của một người đàn ông.

Đến lúc này thì vẻ mặt của Văn Đạt hoàn toàn biến sắc, lúc này mặt nó không còn giọt máu thì bây giờ thay vào đó là ánh mắt lo lắng và sợ hãi. Dễ để nhận thấy người nó run bần bật, môi thì mím chặt. Mồ hôi bắt đầu chảy ra ướt hết cổ áo.

- Văn Đạt, mày có bị điếc không. Tao bực mình rồi nha, tao cho mày cơ hội công bằng rồi mà mày còn đứng đó làm gì. Bước vào đây!!!!

Lúc này thì... haizz... Văn Đạt chạy tới tibú, quỳ xuống, bắt đầu khóc lóc như một đứa trẻ, tay thì níu lấy người tibú, miệng thì không ngừng van xin

- Anh tibú, em... em... xin lỗi... Anh bỏ qua cho em được không, em thật sự xin lỗi...

- Bỏ qua? Phóng lao phải theo lao em ạ. Có gan chơi thì thằng em phải có gan chịu chứ

- Em... em xin anh mà, sẽ không bao giờ em dám như thế nữa ạ.

- Tao sẽ không bao giờ tha thứ cho mày được, một lý do khác là vì mày đã từng xúc phạm đến sunny, đúng không anh bạn cùng lớp. Tibú cười mỉa mai

- Em... em ham chơi nên mới thế, mong anh tibú bỏ qua cho em...

- Được!!!! Tao sẽ bỏ qua cho mày, với điều kiện là mày phải đi Vũng Tàu với tui tao.

Văn Đạt ngược mặt lên nhìn tibú, tỏ rõ vẻ khó hiểu

- Dạ, ý anh là sao? Em không hiểu

- Đm tao đã nói là mày đi Vũng Tàu với tao, tao nói bằng tiếng việt mà mày không hiểu hả?

- Nhưng... nhưng...

- Tao không làm gì mày đâu mà sợ, đứng dậy đi. Mày làm vậy nhìn khó coi qua. Đm ông gì mà... haizzzz

Mặt thằng Đạt thì ngu ra vì không hiểu tại sao tibú lại làm vậy, Beo liền chạy tới lượm con dao lên, định đâm thẳng Đạt thì tibú liền ngăn lại

- Mày làm gì vậy Beo?

- Đm mày điên hả tibú, nó kêu người đâm mày mà mày bỏ qua cho nó dễ dàng vậy sao?

Lúc đó Văn Đạt liền la lớn:

- Anh.... Anh nói gì vậy, em không làm chuyện đó...

Chạch!!!! Tibú đâm một cái ngay giữa mặt thằng Đạt, máu mũi nó liền chảy ra. Quá hoảng sợ, Đạt liền ôm đầu lại, miệng bắt đầu rên rĩ và khóc lóc.

- Haizz cái đó coi như mày trả nợ cho tao vì thái độ của mày bữa giờ, ít nhất tao cũng thấy đỡ bực bội. Với tao, mày chỉ là một đứa trẻ con về tuổi đời lẫn thời gian lẫn lộn trong cuộc sống. Giờ thì cầm miệng lại đi, đừng khóc lóc nữa. Chán ghê

Lúc đó Beo nổi điên lên, tức lồng lộn rồi chửi bới om sòm

- Đm để tao đâm chết m nó cho rồi

Tibú đến gần Beo, tay quàng qua cổ, kéo nó về phía khác và chậm rãi về phía đường rồi nói khề vào tai Beo

- Thật ra người đâm tao, đứng đằng sau không phải là nó người anh em à...!

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Jenny vừa bước xuống xe thì chạy tới ôm tibu, mặt hớn hờ thấy rõ.

- Anh cho em đi chơi với tụi anh thật sao? Vui quá đi. Ủa mà sao đông đủ vậy nè, mấy anh qua đây làm gì vậy?

- À không có gì đâu jenny, đừng lo lắng quá. Mọi chuyện xong hết rồi

- Văn Đạt? Có Văn Đạt cũng ở đây sao? Hey tibu, vì chuyện hôm qua phải không? Anh suốt ngày cứ sinh sự đánh nhau hoài thôi. Mặt jenny xù xuống, buồn thấy rõ.

Thấy thế tibu liền giải thích

- Thì tụi anh chỉ giải quyết mâu thuẫn thôi mà, không có đánh nhau gì đâu. Anh đã tự hứa với lòng mình là không sinh sự và đánh nhau nữa rồi mà.

- Hừ, lời của con trai tụi anh ai mà tin được.

- Thôi thôi, đừng giận nữa, lại đây cho anh hun miêng coi. Tibu nhìn jenny cười với khuôn mặt nham nhở

Bình thường thì lúc nào mặt cũng nghiêm trọng và lạnh lùng, chẳng biết đùa giỡn với ai bao giờ, thế mà đôi lúc tibu cũng biết làm trò cho người khác hết giận. Jenny nhìn thấy khuôn mặt và cái điệu bộ đó thì cũng không thể nào mà nhịn cười được. Lúc đó thì tibu bước ra gần xe và nói to :

- Thôi tắt cả mọi người tập trung lên xe nhanh rồi khởi hành nữa

Văn Đạt thì vẫn đứng ỳ ra đó, chẳng hiểu là vì chưa hoàn hồn với những gì xảy ra hay là đang e ngại một chuyện gì đó sắp xảy ra với mình.

- Lên xê nhanh đi mày. Tibu cần nhân

- Đạt lên xe đi bạn, có mình ở đây nữa mà. Jenny nhỏ nhẹ nói với Đạt, rồi bước xuống kéo tay Văn Đạt. Rốt cuộc lằng nhằng mãi thì nó mới chịu lên xe.

Chuyến hành trình bắt đầu khởi hành, thật sự là đã lâu lắm rồi tibu mới cùng những người bạn của mình đi chơi xa, trong lòng thật thấy phấn khởi và vui vẻ lắm. Lâu rồi tâm trạng mới thoải mái như ngày hôm nay. Nguyên bằng ghế đầu chỉ dành riêng cho tibu và jenny, haizz đúng là con gái. Suốt từ lúc mới lên đã nán nỉ mọi người là để mình ngồi riêng với tibu. Xe mới lăn bánh được ít phút thì tibu đã quay sang nói với jenny :

- Honie, em xuống chỗ thằng Đạt kêu nó lên đây ngồi với anh một chút, anh có chuyện muốn nói với nó.

- Hok được, em đang ngồi với anh rồi, em không thích đi đâu cả.

Nhìn cái gương mặt nhõng nhẽo vừa dễ thương vừa đáng yêu đó tibu không nhịn được cười. Đưa tay lên, vuốt lên cái sống mũi nhỏ xinh đó rồi tibu nhỏ nhẹ

- Ngoan, anh nói chuyện riêng với nó một chút thôi rồi lại lên đây với anh nhé. Xuống kia chơi với tụi nó đi, mấy đứa nó cũng vui lắm.

- Anh nói nhanh nhé Tibu, đàn ông con trai với nhau chẳng hiểu có chuyện gì mà phải nói riêng.

Jenny nhăn mặt rồi le lưỡi trêu tibu, sau đó đi xuống dưới bằng ghế cuối, gọi thằng Đạt lên, kể cũng tội. Nó ngồi chóc ngốc một mình dưới đó, làm lì chẳng nói năng gì cả, có lẽ vì chẳng ai ưa gì nó nên không muốn nói chuyện. Nếu không có tibu thì cái đám kia chắc bu lại đánh cho nó một trận nữa rồi.

- Dạ.. anh..anh tibu kêu em à? Văn Đạt lí nhí trong miệng

- Mày ngồi xuống đây đi, đứng đó làm gì hả.

- Dạ.

- Biết sao tao lại kêu mày đi cùng không?

Văn Đạt có vẻ hơi bối rối, ấp a ấp úng, cũng không nói nên được lời nói.

- Em.. em không biết

- Chắc mày thắc mắc một điều là sao bạn bè của mày hôm nay kêu đến rất đông mà không có ai tới phải không?

- Dạ...

- Chắc mày biết ông Nhỏ ở quận của mày ở chứ hả?

- Dạ không biết

- M, cái thằng này. Ông nhỏ mà mày không biết vậy mà đòi ra đường hóng hách gây gổ với người khác hả. Ông là một trong những người sùng sỏ ở khu mày đó, chính tao nói ông là dạn mày đưa bạn mày không được đến. Ông nói một, mày đưa đó không bao giờ dám nói ahi. Núi này cao, luôn có núi khác cao hơn, mày cũng chưa là gì trong cái xã hội này cả, thế nên đừng bắt chước người ta ra ngoài đường này nọ nữa.

- Em... em xin lỗi, cũng tại cái tính thích thể hiện và suy nghĩ không chín chắn của em. Anh bỏ qua cho em.

- Không bỏ qua tao đã không kêu mày đi chung, mày thấy không? Cái đám bạn thân của mày, đừng chuyện là tụi nó đi mất để lại mày một mình, cái thứ đó gọi là bạn bè hả? Rồi sau này có ngày nó đâm sau lưng mày.

Văn Đạt cuối gầm mặt xuống, không nói năng hay phản ứng gì. Trong lòng nó lúc này, vừa buồn vừa căm giận mấy thằng bạn của mình. Nhưng có lẽ buồn là nhiều, những đứa lúc nào cũng mở miệng ra thể nguyên sống chết, có chuyện gì cũng chia nhau gánh. Vậy mà... những lúc đi chơi, một tay thằng Đạt đứng ra thanh toán hết. Rồi thì Văn Đạt cũng hiểu một điều rằng, bạn của tụi nó không phải là mình, mà là những đồng tiền...

- Văn Đạt, cái xã hội bây giờ không còn như ngày xưa nữa, mày không thấy nó đang dần trở nên bệnh hoạn sao? Những đứa nhóc như tụi mày hờ hững là đòi đâm đòi giết người ta, nhưng được mấy thằng có đủ cái dũng khí đó.

- Em... em...

- Biết sao tạo lại đưa mày lên chung xe không, mặc dù tao không ưa mày chút nào

- Tại sao vậy anh?

Tibu thở dài, rút điếu thuốc, môi nó rồi kéo một hơi thật dài, dường như chất chứa nhiều nỗi buồn và tâm sự trong lòng lắm. Tibu đưa gói thuốc trước mặt Văn Đạt

- Hút thuốc không

- Dạ cảm ơn anh

- Nhìn vào mày, tao thấy có một phần của tao ở trong đó

Văn Đạt nhìn tibü, trong đầu xuất hiện muôn vàn câu hỏi, cái câu nói của tibü làm nó cảm thấy khó hiểu

- Khi sinh ra tao cũng không được nhìn thấy mặt mẹ mình, mày cũng thế đúng không. Nhà mày rất giàu, ba mày lúc nào cũng đi biệt để kiếm tiền. Cái cảm giác đó, từ lúc nhỏ đến lớn cũng không hề thay đổi, đơn độc trong thế giới này...

- Nhưng.. nhưng sao anh biết

Tibu phì cười rồi nói

- Cái thằng, muốn biết mày là ai là chuyện vô cùng đơn giản đối với tao. Mày tưởng muốn đánh mày thì tao phải mất công lê cái thân già này tới và tìm mày sao. Chỉ một cú điện thoại cũng đủ làm mày phải nhớ suốt đời rồi. Dù ba mày và ba tao không giống nhau, người thì thành đạt, người thì phải vất vả để mưu sinh mỗi ngày nhưng họ đều có một điểm chung, tất cả những gì họ làm ra. Là vì tao và mày. Nên hãy cứ trân trọng cuộc sống mà ba mẹ đã ban tặng cho mày đi, trưởng thành được rồi Đạt à. Đừng làm những điều ngu ngốc để phải hối hận suốt đời.

Gương mặt Văn Đạt bắt đầu nặng nề, đôi mắt buồn thấy rõ.

- Tao không nói suông, những người bạn thân thiết hơn cả anh em ruột thịt của tao, cũng vì những giây phút suy nghĩ nông nổi mà một người thì âm dương cách biệt, một người thì phải sống cắn rứt hết cái tuổi thanh xuân trong chốn tù tội, rồi cuộc thì được gì? Mà thật sự tao có lỗi trong chuyện đó, nếu như ngày đó tao quyết liệt ngăn cản thì... haizzzz

Tibu khẽ thở dài, mắt nhìn xa xôi ra phía đường, hút nốt điếu thuốc còn cháy đang dở

- Để rồi mỗi đêm, khi nhắm mắt lại, những gương mặt đó nó không bao giờ phai mờ được trong tâm trí tao, từng giọt máu của thằng Trung đã rớt xuống trên tay tao như thế nào, cảm giác ướt át ra sao hay là gương mặt hốc hác và tiều tụy, không một chút sinh khí, người không ra người, mà không ra mà của thằng Long. Nhưng hình ảnh đó, nó hằn sâu vào tâm trí tao, sống chung với từng giác quan của tao. Cái cảm giác cắn rứt và cảm thấy có lỗi cứ theo tao suốt bấy lâu nay, và có lẽ cả đời tao cũng không bao giờ quên được. Còn mày, mày thật sự có những người bạn tốt? Điểm khác biệt duy nhất giữa tao và mày biết là gì không?

Nói rồi tibü quay đầu ra sau xe, nhìn cái đám hỗn độn dưới đó đang cười đùa và nói chuyện với nhau rộn ràng, đứa thì văng tục chửi thề, đứa thì đùa giỡn kể chuyện bậy bạ, nhưng cái không khí dưới đó nó... nó khó có thể giải thích bằng lời được, cái đám đó dù người khác nhìn vào đánh giá không ra gì nhưng họ thật sự thân thiện, và hòa đồng. Như thế nào là tốt và như thế nào là xấu, thật ra cũng chẳng biết được đâu là chuẩn mực để đánh giá một con người. Hay là cứ phải học thật giỏi, phải có được một công việc thật tốt, phải kiếm được nhiều tiền và có địa vị trong xã hội? Nhưng có lẽ những người như họ phải luôn tính toán, phải luôn dẫm đạp lên người khác để có thể với tới được những thành công đó. Còn cái đám dưới kia, những người khác không bao giờ có được, chúng nó sống thật với bản thân mình chứ không giả tạo, hết lòng với gia đình và bạn bè. Tibü nhắm mắt và cảm nhận, bởi lẽ cái không khí dưới đó chính là sự ấm áp của một gia đình. Không máu mủ, không ruột thịt nhưng nó còn quý báu hơn cả thế nữa, chẳng khác nào một gia đình thứ hai của tibü.

- Mày không có bạn bè thật sự đúng không ? Những lúc cô đơn hay buồn, thật không khác nào địa ngục. Không thể chia sẻ với ai, hay đơn giản là cùng nhau tìm niềm vui trong cuộc sống. Để rồi mỗi đêm, mày gặm nhấm cái nỗi cô độc, cái nỗi tuyệt vọng đó trong căn biệt thự, lúc đó thì dù là biệt thự hay nhà tranh thì mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Có đúng không?

Những lời nói của tibu như hiểu thấu trái tim của Văn Đạt, nó... bật khóc.. bật khóc nhưng không thành tiếng. Chỉ có gương mặt nhăn nhúm lại, nước mắt bắt đầu rơi xuống. Có lẽ tận sâu trong thâm tâm, nó biết những điều tibu nói hoàn toàn không sai một chút nào.

- Anh... Em... em... Văn Đạt nghẹn ngào, dường như có gì đó chặn ngang trong cổ họng chẳng thốt nên được thành lời.

- Haizzz, cái thằng, khóc lóc như đàn bà vậy. Tibu rút trong túi ra, mời thêm một liều thuốc nữa. Rút một hơi rồi đưa cho Văn Đạt

- Cầm lấy, hút đi cho xuống nước mắt, mạnh mẽ lên đi chứ.

Phải mất một lúc sau, Văn Đạt mới bình tĩnh hơn được, dường như tibu như là người giúp nó cảm thấy cởi mở những khúc mắc trong lòng bấy lâu nay, nhìn thấu tâm can của nó.

- Anh nói đúng, thật sự em rất cô độc. Bạn bè nhiều nhưng thật ra cũng chỉ vì tiền của em, vì những cuộc nhậu thâu đêm suốt sáng, hay những bữa đi bar hoành tráng. Em rất nhớ mẹ. Em không trách ba và rất thương ông nhưng nhiều khi cả tuần mới gặp được ông, nhìn căn nhà lúc nào cũng lạnh lẽo và hiu quạnh... lui thui ở đó một mình, sự rộng rãi và tiện nghi của nó cũng chỉ làm em cảm thấy sợ hãi hơn.. Nhiều lúc muốn chứng tỏ bản thân của mình cũng vì em muốn mọi người để ý tới.

- Thôi đừng lải nhải nữa, cứng rắn lên đi. Ngày hôm nay là bài học dành cho mày, còn chuyến đi này có lẽ là sự đền bù của tao. Lần trước đánh mày bẽ đầu, cũng do tao thiếu kiểm chế và hơi nặng tay.

- Anh.. anh đừng nói vậy, thời gian qua em xin lỗi anh vì những gì mình đã làm. Em cảm... ..

Văn Đạt chưa nói hết lời thì tibu vội cắt ngang

- Thôi được rồi, tao không thích màu mè on nghĩa. Nói rồi tibu đứng dậy, nói thật to cho mọi người sau xe có thể nghe rõ

- Từ ngày hôm nay, coi như Văn Đạt là em út của tao, mọi người nhớ sống với nhau hòa thuận. Không thắc mắc gì nữa hết.

Văn Đạt vẫn còn chút ngại ngùng, xuống đó cả nửa tiếng thì cái đám đó mới bắt chuyện với nó. Mà đời cũng khó lường trước được, mới sáng còn hăm he nhau, tới trưa lại thân thiết. Nhìn thấy nó và mọi người bắt đầu cười nói vui vẻ, tibu thấy cũng yên lòng. Có lẽ vì phần nào cuộc đời của nó cũng giống tibu, khiến trong lòng tibu cảm thấy có một chút gì đó đồng cảm. Tibu đang mãi mê suy nghĩ thì tiếng nói của jenny cắt ngang

- Anh làm gì đó honie? Sao tự nhiên lại ưu ái Văn Đạt quá vậy, tính chơi trò gì phải không?

Tibu nhìn jenny, khuôn mặt hơi đỏm chiêu pha chút suy tư

- Cuộc sống của nó và anh chẳng khác nhau chút nào, nhưng em nhìn xem, chẳng phải nó rất bất hạnh sao, anh chỉ muốn giúp đỡ nó thôi.

- Anh này, yêu anh quá đi.

Jenny chồm tới, ôm tibu rồi bắt đầu nhõng nhẽo

- Anh đó, ngày nào cũng có người nhắn tin, gọi điện thoại cho em quá trời. Hoa với quà em cứ phải cho mấy đứa bạn mới hết được. Mà sao anh không ghen chút nào vậy, bực mình quá à!

Tibu chợt cười

- Bữa giờ chắc đất show lắm phải không, em là người mẫu độc quyền của công ty rồi, chắc cũng sắp nổi tiếng. Hay là cho anh chữ kí trước đi haha chứ không mai một lại không có thời gian nữa.

- Anh! Đừng chọc em nữa, em chỉ thích kí một chữ duy nhất vào tim anh thôi.

- Mà jenny nè, công việc của em nhiều cảm dỗ và rất phức tạp. Lúc nào cũng phải tỉnh táo và cẩn thận, anh không muốn ai làm em tổn thương. Hiểu không?

Nghe tới đó thì jenny thích lắm, khẽ dựa đầu vào vai tibu rồi thì thầm

- Nếu vậy thì anh phải bảo vệ em nhé, bảo vệ em suốt đời được không? Hứa với em đi!

- Ừ, anh hứa. Sẽ bảo vệ em đến hơi thở cuối cùng...

- Hey Việt, bật bài nhạc yêu thích của tụi mình từ lúc còn nhỏ đi.

Từng giai điệu tha thiết, từ lúc còn nhỏ thằng nào cũng thích bài này cả cho dù không hiểu gì. Đôi lúc tibu ngồi nghe một mình thì cảm thấy buồn và hơi trống vắng vì nỗi nhớ cứ dâng lên và cắn xé trái tim tibu, nhưng có đây đủ đám anh em thì nó lại mang một âm hưởng khác, thằng nào cũng đứng lên nhảy nhót theo từng nốt nhạc, miệng lầm nhảm những từ vô nghĩa

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Sài gòn mùa này nóng đến kinh khủng, chính vì thế mà cái quyết định đi biển chơi của cả nhóm trở nên sáng suốt hơn bao giờ hết. Hai tiếng đồng hồ lăn bánh, cuối cùng cũng gần đến nơi. Nhưng có một chút thay đổi nhỏ, thay vì đến Vũng Tàu thì mọi người thống nhất điểm dừng sẽ là Long Hải, bãi biển đó không có nhiều du khách, do đó nó khá là yên tĩnh.

Cái cảm giác lúc sắp đến chẳng khác nào lúc nhỏ cả, nó bồn chồn và rạo rức chỉ mong đến nơi thật nhanh. Tibu yêu biển, chẳng biết từ khi nào nhưng cứ mỗi lần có dịp đi biển thì trong lòng thấy nhẹ nhàng vô cùng, như là trút hết được những muộn phiền ở trong lòng. Rồi thì mọi thứ cũng dần xuất hiện trước mắt, một màu xanh rì đang ở trước mắt, cái vẻ đẹp yên bình, tiếng sóng biển rì rào như một khúc hát bất tận dịu êm bên tai. Xe chưa kịp dừng ở bãi thì Tuấn đã keo réo Việt om som

- Anh Việt, mở cửa nhanh lên !!!!

Cửa vừa mở ra thì cả đám đã nhào nhào nhảy xuống và chạy ủa ra biển. Tibu nhìn jenny mỉm cười rồi cầm tay jenny kéo về phía biển thật nhanh.

- Aaa

Mặc kệ cái nắng chói chang và oi bức của buổi trưa, mặc kệ những ánh mắt của người dân xung quanh. Cái đám đó vừa chạy vừa la hét. Cái cảm giác lúc đó thích thú thật, xa rời khỏi cái thành phố ồn ào và bụi bặm, không gian này vừa yên tĩnh, vừa thanh bình, cảm nhận sự tự do chạy rần rần khắp cơ thể, ôm ấp lấy những trái tim đầy nhiệt huyết và sức sống.

Tibu đang rộng hai tay như ôm lấy bầu trời trong xanh và sâu thăm thẳm, nhắm mắt để tận hưởng tiếng sóng biển rì rào, sự bình yên này đã lâu rồi không được tận hưởng, thật ra trước đây tibu không thích biển chút nào, có lẽ một phần vì sợ nước, gia đình từng có người bị chết đuối thế nên mỗi lần chạm nước tibu đều cảm thấy không an toàn.

Nhưng mọi chuyện thay đổi hoàn toàn kể từ khi gặp sunny. Sunny yêu biển, sinh ra và lớn lên ngay tại thành phố biển, vì thế mà tình yêu đối với nó ngày một lớn dần lên và ăn sâu và máu của sunny, lúc bên cạnh tibu, khi mà cả hai cùng dạo bước trên những bãi cát trắng mịn và mềm mại, sunny đã truyền cái nguồn cảm hứng vô tận, cái tình yêu đó đến tibu... Kể từ đó, cứ mỗi khi chân chạm lên cát, mỗi khi tiếng sóng biển rì rào bên tai, và mỗi khi từng con sóng xô vào bờ và ôm ấp đôi chân của mình, thì tibu lại thấy trong lòng bình yên đến kì lạ. Với tibu, biển và sunny không khác nhau là mấy, lúc thì êm ái và yên bình, lúc thì mạnh mẽ và quyết liệt...

Đúng lúc đó thì tibu cảm nhận được một đôi bàn tay đang ôm lấy mình từ phía sau, chậm rãi và nhẹ nhàng. Có lẽ đó là jenny nên tibu không nói gì, chỉ muốn im lặng và tận hưởng giây phút này...

- Hey Tibu, anh đang làm cái gì vậy hả? Tiếng của jenny làm tibu giật mình

Mở mắt ra thì tibu thấy jenny đang đứng trước mặt mình, cái điều buồn cười là khi nhìn xuống thì đôi tay đó vẫn đang xiết lấy tibu từ phía đằng sau, nó không trắng trẻo, cũng chẳng mịn màng, mà còn nhiều lông hơn đôi bình thường, đến hải. Quay đầu ra sau thì thấy Beo đang lìm đìm mắt nhìn tibu rồi nói :

- Anh yêu, mình sống hết đời nhé.

Nhìn cái khuôn mặt nham nhở, râu ria thì lởm chởm, tibu hết nói nổi, tay thì khiêng nó lên vai rồi chạy ra biển, vút xuống cái chum. Mà thằng Beo cũng chẳng vừa, phải nói là đề tiện hết sức, tay nó không biết từ lúc nào túm lấy cái quần của tibu. Haizzz, phải chi là cái quần soọc thì cũng còn đỡ được, đằng này...

- Rẹttttttttttt

Một tiếng động êm ái kèm theo một đường kéo mượt mà từ phía túi quần đi xuống tận đầu gối ôm trọn ra phía đằng sau, coi như cái quần jean cuốn gói ra đi. Kèm theo tiếng la thát thanh của jenny. Tibu chẳng kịp phản ứng gì, khóc cũng không xong, cười cũng không được, chỉ kịp thốt lên mấy từ vô nghĩa

- Hờ ? abc xyz

Mấy thằng quý đồ cười phá lên vang cả một góc trời, thằng Tuấn còn chạy tới pha trò

- Anh tibu, em thật yêu anh quá. Ôi, màu trắng của sự tinh khôi và trong trắng. Lại đây với em nào, để em có thể nhìn rõ hơn nữa.

- Đm, tao nhét giày vô lỗ tai tụi mày bây giờ. Tibu chửi đồng lên, nhưng mà miệng cũng ráng cười gượng gạo. Sau đó cởi áo ra và buộc ngang hông, đi ra phía xe để lấy đồ thay.

....

.....

Cả bọn ăn trưa ngay ngoài bãi biển, cũng lăm lăm thùng bia như người lớn, cũng tề tề như ai, sau đó lê lét bò càng ra gần đó khoảng 200m thuê nhà nghỉ. Khi màn đêm đang dần buông xuống, lúc tibu tỉnh giấc thì thấy mình đang nằm cạnh jenny, đầu đầu như búa bổ, cổ họng khô không khốc. Ngồi dậy và ra phía tủ lạnh lấy chai nước uống. Tibu ngồi xuống ngay ghế sofa, uống một ngụm thật lớn cho thỏa cái cơn khát đang hành hạ trong cơ thể, và nhìn jenny... chỉ có một chút ánh sáng le lói đang lườn qua phía cửa sổ chiếu lên khuôn mặt của jenny, đang chiếu lên cái tạo hóa hoàn mỹ qua bàn tay nhào nặn của các vị thần, nhìn jenny ngủ thật đang yêu làm sao, hình như giấc ngủ đó đang rất bình yên thì phải...

Tibu tiến gần về phía jenny, đưa tay lướt qua cái sống mũi nhỏ nhắn đó, đôi mắt jenny dần mở ra, cái ánh sáng trong căn phòng, nửa tối nửa mập mờ như đang làm tấm phông nền cho hai ngôi sao trên gương mặt đó, nó ngỡ ngàng một cách đáng yêu, thuần khiết và đầy cuốn hút, cứ như là khi nhìn vào bầu trời ban đêm, sâu hun hút và rộng lớn, có một chút sợ hãi, kèm theo một chút thích thú và lười cuốn. Không thể dứt ra được...

- Chào em, kì quan thứ 8. Tibu mỉm cười

- Anh này, lại chọc em nữa. Anh dậy rồi sao, hic anh uống nhiều quá, không đi nổi luôn. Ăn xong là anh với mấy người đó lúc thì đi lúc thì bò, em không biết nói gì luôn. Hi hi. Nhìn buồn cười lắm

- Áy da, dậy mà không chịu đi anh đi còn nói nữa

- Xì, ai biểu anh cứ bắt em uống. Em không biết uống, có đúng hai chai mà mắt hoa hết cả lên.

Đúng lúc đó thì mấy thằng đập cửa ầm ầm, rủ mọi người cùng nhau ra biển đi ăn tối. Mọi người thay đồ rồi tập trung trước cửa nhà nghỉ. Tibu ra ngoài trước để chờ jenny thay đồ, mọi người cũng tập trung đông đủ hết.

- Mọi người tỉnh hết chưa? Hay vẫn còn say, làm sao tao về được nhà nghỉ nhỉ Tibu cười

- Haizzz, em cũng chẳng nhớ nữa. Mà anh Beo với thằng Văn Đạt ới đây trên giường, lúc em tỉnh dậy thì thấy trên giường có nguyên con tôm, gớm chết đi được. Kakaka. Tuấn nói

Cả bọn cười phá lên, rồi đột nhiên im bật khi cửa phòng tibu mở ra, jenny từ từ bước ra. Chẳng cầu kì, cũng không màu mè, mọi thứ đơn giản đến mức hoàn hảo. Jenny bận áo sơ mi trắng của tibu với cái quần sọc ngắn màu xanh nước biển, chân đeo một cái lắc có hình ngôi sao, môi son không màu, nhìn mềm mại và ước ất, chỉ muốn cắn vào đó một cái. Hình mẫu này dường như chẳng phải thằng con trai nào cũng thích sao, rất tự nhiên, vô cùng quyến rũ nhưng lại rất gần gũi và thân thiện.

- Hey, tụi mày ngậm cái miệng lại, nhìn gì ghê vậy, cho con người ta thờ với. Đi ăn thôi.

Tibu lên tiếng rồi bước đi, mặc dù Jenny rất đẹp nhưng tibu cứ phải giả vờ như không quan tâm đến điều đó. Cũng chẳng hiểu tại sao, đàn ông mà, ai chẳng bị cái đẹp vương vấn. Chỉ có điều là nó quá sức tưởng tượng, bộ xử lý của tibu vẫn chưa kịp truyền tải cái cảm giác này...

Ăn uống rồi lại no say. Có bia rượu khiến con người ta gần gũi và dễ mở lời với nhau. Nó như là chiếc cầu nối cho hai vùng đất xa lạ. Mọi người bắt đầu chạy nhảy và la hét trên biển. Tibu ngồi đó, cố gắng cảm nhận mọi thứ. Lắng nghe tiếng nói của lòng mình giữa đêm đen. Mọi thứ quá đổi bình yên.

- Hey tibu, chụp nè mày.

Tibu quay lưng lại, tay chụp lấy chai bia Beo ném về phía mình.

- Beo! cụng vì Trung và Long, thiếu tụi nó, kể cũng buồn đúng không?

Beo uống một hơi, thờ dài, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, rồi ừ một cách nặng nề.

- Tibu, cái vụ mày bị đâm, thật ra là ai? Sao mày không nói gì với tụi tao

Tibu cười một cách ngượng ngạo, uống một hớp bia rồi quay sang nhìn Beo

- Nói gì đây mày, biết đó là ai không? Là chú sáu, người đứng đằng sau tất cả mọi chuyện là chú ấy, tao phải làm gì đây, ừ... tao không thể làm được gì. Thế giới ngầm của chú ấy quá lớn, làm sao chống chọi đây?

- Sao lại là chú sáu? Sao lại như vậy

- Mà không nên biết nhiều về chuyện này, coi như mọi thứ đã giải quyết xong rồi, để nó chìm vào quên lãng đi Beo.

Beo đứng phắt dậy, miệng chửi đổng lên rồi ném lon bia về phía biển

- M, làm sao bỏ qua được chứ. Tao không dễ yên được

Tibu cũng đứng dậy, khoác vai Beo rồi nói:

- Nghe lời tao lần này thôi Beo, không làm được gì cả. Nếu làm lớn chuyện, cái mạng này có lẽ cũng không giữ được đâu...

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa Beo hét lớn. Miệng gầm gừ như một con cạp dữ.

Tui về phía thùng bia, lấy thêm hai lon nữa, rồi đưa cho Beo.

- Thôi uống đi, đừng làm hỏng cái không khí đêm nay, quên nó đi... người anh em

- Vậy còn chuyện của sunny, không phải mày làm tất cả mọi chuyện vì nó, sao giờ lại có jenny nữa. Tao chẳng hiểu gì cả.

Nhìn về phía biển, xa xăm và không có điểm dừng, tibú bỗng trở nên suy tư một cách kì lạ, rồi lại thờ dài.

- Biết gì không Beo, tao có linh cảm là sunny đã nhớ lại tất cả rồi. Nhưng...

- Nhưng sao? Beo sốt sắng

- Nếu vậy thì truyện trù ếm không phải là có thật sao?

Không phải tự nhiên mà cảm giác sợ hãi bao trùm lấy Beo và Tibu, nó chạy rần rần hết cái sống lưng. Ánh mắt Beo nhìn tibú có phần hoảng loạn và đầy lo lắng.

Rồi tibú bật cười

- Nếu lỡ một ngày nào đó tao chết đi, không biết bao nhiêu người sẽ khóc thương? Ngày tiễn đưa, bạn bè và anh em, cái đoàn xe đó chắc đông lắm nhì, phải tới cả trăm xe.

- Ơm, mày nói gì vậy tibú, bớt khùng dùm tao cái.

- Nếu thật sự có ngày đó, tao sẽ tự mình tìm đến một bãi cát thật đẹp, thật mịn, nằm dài trên đó chờ những phút giây cuối cùng trôi qua trong tiếng gió biển, trong tiếng sóng rì rào. Nghe có vẻ thú nhì. Cái chết mà nhiều người mơ ước. ha ha ha

Đến lúc này thì Beo cũng chẳng nói thêm gì nữa, uống cạn hết lon bia.

- Mà Beo nè, cuộc đời này không có gì là tao chưa nếm trải, đắng cay ngọt bùi, sinh ly tử biệt. Có những người anh em tốt nhất, những người con gái tuyệt vời nhất, được sinh ra bởi một ông bố và bà mẹ vĩ đại. Điều đó chẳng phải khiến biết bao nhiêu người ganh tỵ sao.

Rì... rào..... rì rào....sóng biển cứ nhẹ nhàng cất lên khúc hát bất tận không bao giờ kết thúc, quẩn rữ và bình yên. Hai thằng nằm dài trên bãi cát, cùng nhau thờ dài...

- Ôi... cuộc đời...!!!

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Tibu quay lại thì Beo đã ngủ từ lúc nào rồi, có lẽ vì uống quá nhiều. Tibu chợt nghĩ, cuộc sống này nếu như không có những người bạn luôn bên cạnh những lúc mình cần thì sẽ trở nên buồn tẻ nhiều lắm, hoặc cũng có thể là bất hạnh nếu đứng ở một góc cạnh nào đó và đánh giá nó, con người sinh ra là để san sẻ yêu thương cho nhau, dù ít dù nhiều thì đó cũng là cái cách mà họ thể hiện.

Nhìn bầu trời đêm mới huyền diệu và đẹp làm sao, những ngôi sao trong cái không gian tối và sâu hun hút đó tỏa sáng không ngừng, trước đây tibú luôn nói với sunny rằng cô ấy trong trái tim tibú luôn là một ngôi sao sáng nhất, đẹp nhất, mãi luôn tỏa sáng... mãi luôn như vậy... Tibú chợt thờ dài, trong lòng bỗng thấy nhớ sunny vô cùng, rốt cuộc thì yêu hết mình cũng chẳng được gì, có lẽ trách thì cũng chỉ trách được ông trời đã quá trớ trêu, cứ mãi trên

đưa hai số phận, hai con người và hai tình yêu.

Đêm đen, anh lặng lẽ nhìn mãi, anh cứ nhìn mãi.

Anh cố gắng tìm ra ngôi sao sáng nhất.

Vì anh biết đó chính là em.

Có lẽ nào, nơi đó, em cũng đang nhìn anh.

- Hey tibu, anh làm gì mà trầm tư vậy? Sao không qua bên kia chơi, vui lắm anh. Hi hi. Jenny từ từ nằm xuống bên cạnh tibu, miệng thở dốc vì nãy giờ chạy nhảy đùa giỡn với cái đám kia.

Tibu vẫn nằm yên không nói gì, mắt nhắm lại, cảm nhận cái mùi mặn của gió biển đang hòa quyện theo tiếng rì rào của những con sóng đang chạy vào bờ một cách chậm rãi và nhẹ nhàng. Jenny chọt luôn những ngón tay của mình vào tay tibu, nắm lại thật chặt.

Vâng, nó rất chặt. Tưởng như jenny biết được những gì tibu đang suy nghĩ, và đang cố gắng níu giữ tibu, kéo anh ấy lại về phía mình.

Em không hiểu được hoàn toàn những gì anh đang suy nghĩ nhưng anh biết đấy, em chính là người hiểu anh nhất. Jenny thì thầm ngay bên tai tibu.

Vậy sao? Em không những đáng yêu mà còn là một người khó đoán nữa jenny à.

Không cam tâm đúng không, vậy giờ anh muốn sao?

Chỉ là mọi chuyện vẫn không rõ ràng, trong lý trí của anh, anh muốn mình quên đi tất cả và bắt đầu một điều gì đó thật mới mẻ, anh muốn xóa bỏ tất cả những kí ức cũ, và xây dựng lại những kí ức mới từ em... nhưng trái tim anh lại thôi thúc mình phải tìm hiểu tất cả. Ông trời có thể đưa con người vào những hoàn cảnh khác nhau, nhưng định mệnh là do bàn tay chúng ta tạo nên, không phải thế sao?

Nghe tới đó thì jenny khẽ xoay người lại, quàng tay qua người tibu, ôm một cách nhẹ nhàng, nhưng có cảm giác nó nặng nề và đầy cảm xúc.

- Vậy thì anh hãy tìm hiểu đâu là số phận của mình đi, trước khi quá muộn, em không muốn anh phải sống hối hận cả phần đời còn lại.

Tibu cười, kéo jenny về sát phía mình, để đầu jenny dựa một cách nhẹ nhàng vào vai mình.

Sunny không cao bằng em, ba vòng thì cũng bình thường nếu không muốn nói là thiếu thốn, nhưng khuôn mặt sunny rất đẹp, nhất là nụ cười. Rạng rỡ và đầy ấm áp. Khuôn mặt và nụ cười ấy, kể từ khi em xuất hiện, cũng không còn là nhất nữa. Nhưng không hiểu sao, trong trái tim anh sunny không thể phai mờ được. Là sao?

Có lẽ đó là tình yêu chân thành tibu à, yêu một người đâu phải là vì vẻ bề ngoài của họ. Có lẽ em yêu anh là vì trái tim của anh, đầy ấm áp của tình yêu thương, đầy nhiệt huyết tình bạn bè, và cái tính cách quá khùng của anh nữa.

Hà hà, em đang khen hay chê anh vậy.

Thế, anh có yêu em không?

Có lẽ anh yêu em...

Có lẽ ?

Chắc chắn em là người anh thương nhất...

Nhưng người anh yêu nhất là sunny chứ không phải em đúng không tibu?

Giá như mình sống ở thời phong kiến jenny nhỉ?

Để làm gì hở anh?

Để anh có thể cưới hai người mà không phải bận tâm suy nghĩ. Hi hi

Anh này, tham quá đi thôi.

Hey hey hey tibu, dậy uống sữa đi mày, đây là chỗ công cộng mà nằm đó trai gái là sao.

Tiếng Việt gọi, nó chạy tới chỗ ba người rồi kéo từng người dậy một, riêng thằng Beo nó cầm chân kéo lê lét như các xác, khổ thân Beo, nó quá say chẳng đủ tỉnh táo, rồi lại hết ầm ỹ

Đm, động đất mẹ nó rồi.

Cả đám lại cười âm ỉ, sau đó thì khuôn bìa uống, hết thùng này lại đến thùng khác. 3h sáng, mới về tới nhà nghỉ, riêng thằng Beo thì uống đến xiêu rồi, phải ba, bốn thằng khiêng về tới phòng. Haizzz, đơn nam đơn nữ chung một phòng, hết cảm đồ này lại đến cảm đồ khác.

Mất tibu hoa hết cả lên, không thể phủ nhận một điều rằng jenny quá đẹp và hấp dẫn, đủ để che mờ hết cái lý trí của tibu. Hai người về phòng, nhưng cứ đứng đó nhìn nhau mãi, bất chợt tibu tiến sát tới jenny, đặt hai tay lên má siết chặt cô ấy về phía mình và hôn jenny một cách cuồng nhiệt, đầy mạnh mẽ. Không chậm rãi, không nhẹ nhàng, tất cả cứ như một ngọn núi lửa âm ỉ từ hàng tỷ năm, chỉ chờ có giây phút này, dưới một tác động vô cùng nhỏ bé cũng đủ làm cho trời long đất lở.

Con người cũng chỉ là con người, nhỏ bé và đôi khi không thể kiểm soát được những dục vọng của mình. Khi tibu kịp bùng tình thì jenny cũng không còn mảnh áo nào trên người, chỉ nhìn tibu một cách ngây thơ rồi nói :

Anh say thật à, sao tay anh cời đồ em nhanh như cái máy vậy. Dụ đồ em phải không. Hi hi

Jenny vừa mới dứt câu thì tibu hoảng hốt đứng dậy, chạy về phía tường đập đầu vô đó mấy cái thỉnh thoảng, miệng ú ớ mấy câu vô nghĩa rồi lao vào phòng tắm để hạ hỏa, một lúc sau thì quay trở ra với cái đầu ướt sũng nước lạnh. Jenny thấy cái cảnh đó thì buồn cười lắm, nhưng không dám cười lớn, nhẹ nhàng lấy cái khăn tắm choàng vô người mình rồi lấy một cái khăn khác, xích lại gần tibu hơn, chậm rãi lau khô đầu cho tibu.

Anh ngốc quá, anh làm vậy lỡ bị thương thì sao?

Anh... anh xin lỗi jenny, anh cũng chỉ là một con người bình thường, em cứ gần gũi anh như thế này mãi, đâu phải lúc nào anh cũng kiềm chế được.

Nhưng... em yêu anh... và em cho anh tất cả mà...

Chỉ là không phải lúc này jenny à, như thế chẳng khác nào anh đang lợi dụng em.

Anh đúng là ngốc, không tiếc sao?

Có, rất tiếc và tiếc rất nhiều là đằng khác, nhưng anh không làm khác được. Tibu nhìn jenny rồi cười.

Đúng là tibu của em, vậy ôm em ngủ được không?

Nhưng em phải mặc đồ vào đã, không anh khó chịu không ngủ được. Hehe

Hừ, do anh chứ ài, anh ghê lắm nha. Ha ha

Vậy đó, họ quấn nhau mãi, rồi cũng chẳng làm được gì, nhưng thật sự đêm đó rất thú vị. Ấm áp và có một chút gì đó gọi là hạnh phúc, không còn cảm giác cô độc. Cả hai ôm nhau ngủ tới sáng, chỉ biết một điều là đến lúc thức dậy thì hai bàn tay vẫn còn nắm chặt nhau mãi, không chịu rời nhau.

Mọi người ai cũng mệt mỏi và phờ phạc, xe lại lăn bánh về thành phố. Từ biệt cái nơi yên bình để trở về thành phố tấp nập ồn ào. Cả đám lăn ra ngủ, nhưng có hai người vẫn thức...

Anh nè, hãy tự mình tìm con đường cho anh đi

Tibu quay sang nhìn jenny đầy thắc mắc :

Ý em là sao?

Hãy đến bên sunny và tìm hiểu mọi chuyện đi. Chứ cứ như thế này thì không những anh, mà em cũng thấy vô cùng khó chịu. Không làm người yêu của anh, thì làm người tình cũng được... Jenny nhìn tibu với một thái độ rất dứt khoát, nhất quyết không có chút bần cợt trong đó.

Nhưng...

Không nhưng gì cả, ai nghĩ sao cũng được, em vậy đó. Miễn sao được ở bên cạnh người em yêu là được. Anh đang nghĩ những điều em nghĩ đó, cứ đến bên em những khi anh cảm thấy cô đơn!

Như thế chỉ làm em thêm tổn thương mà thôi jenny à, đừng ngốc như thế. Anh...

Tibu chưa kịp nói hết câu thì jenny đã đưa tay chặn ngang miệng, khẽ dựa đầu vào vai tibu, rồi nhắm mắt lại, miệng thì thầm

Đừng nói gì nữa cả, chỉ cần im lặng thôi anh, để em có thể tận hưởng những phút giây yên bình này nhé ...

Một buổi sáng cuối tuần lại bắt đầu, vẫn còn một chút gì đó từ sau chuyến đi vương vấn ở trong tibu, mọi suy nghĩ bắt đầu bấn loạn cả lên, hai cái tên sunny và jenny cứ nhảy nhót loạn xạ trong đầu tibu. Lớp học lại bắt đầu như thường lệ, jenny vẫn thế chẳng có gì thay đổi, vẫn vui vẻ và hoạt bát như trước đây, ngày càng quấn quýt bên cạnh tibu như chẳng thể rời xa tibu, chuyến đi như gắn kết hai người họ thêm gần gũi nhiều hơn. Cái thay đổi lớn nhất mà cả lớp ai cũng có thể thấy rõ chính là Văn Đạt, nó vẫn quậy phá như mọi ngày, chỉ có điều mở miệng một tiếng là anh tibu, hai tiếng cũng là anh tibu. Cái chuyện ăn sáng của tibu và jenny cũng do một tay nó chuẩn bị. Mấy thằng bạn của nó thấy thế cũng cảm thấy kì lạ nhưng chẳng ai dám lên tiếng hỏi. Bỗng chốc trong một vài ngày mà nó chẳng khác nào một thằng em thân thiết của Tibu.

Sunny thì vẫn thế, vẫn chui nhủi trong cái thế giới của riêng mình, chẳng nói chuyện tiếp xúc với ai, chỉ khi có người trực tiếp đến hỏi điều gì thì cô ấy mới mở miệng đáp lại, tất cả cũng chỉ là giao tiếp cho có lệ. Con người đó ngày càng trở nên bí ẩn và khó hiểu.

Tibu thấy thế thì cảm thấy trong lòng cảm thấy khó chịu đến vô cùng, sau nhiều lần suy nghĩ thì quyết định gọi điện thoại cho sunny ngay buổi tối hôm đó. Gọi mãi, gọi mãi sunny vẫn không bắt máy, phải đến lần thứ 7 thì đầu dây bên kia cũng lên tiếng :

Sao gọi hoài vậy, không biết là trễ rồi sao?

Giờ này anh biết em chưa ngủ mà, đúng không sunny?

5 phút trôi qua, chỉ vồn vện có hai câu nói, cả hai vẫn cứ lặng im không nói thêm một lời nào nhưng cũng không có ai gác máy trước. Không khí vồn dĩ đáng lẽ ra nó phải nặng nề rất nhiều nhưng không, nó không nặng nề một chút nào. Trái lại có một chút gì đó nghẹn ngào ở trong cổ họng không thể thốt ra bằng lời được.

Sống tốt chứ sunny? Anh biết em nhận ra anh là ai, nhưng sao em lại cư xử một cách khó hiểu như vậy?

Ở đầu dây bên kia, tibu có thể nghe rõ từng nhịp thở của sunny, nó chậm rãi, nhẹ nhàng rồi bỗng chốc lại nhanh dần, tiếng nấc bắt đầu vang lên trong điện thoại.

Anh đã chọn con đường riêng cho mình, vậy sao không thể để cho em sống yên bình được chứ. Sao... sao cứ làm phiền em hoài vậy?

Chỉ cần nghe tiếng nấc đó là tibu có thể cảm nhận từng giọt nước mắt ướt át đang lăn dài trên má phía đầu dây bên kia, trước đây và bây giờ vẫn thế, những giọt nước mắt đó luôn làm cho trái tim của tibu quặn lại đầy xót xa, tibu ước rằng mình có thể chạy đến ngay bên cạnh sunny, đưa tay ra lau những giọt nước mắt và ôm sunny thật chặt vào lòng mình.

Sao em lại nói vậy, anh không hiểu?

Tiếng nấc ngày một lớn hơn

Lúc còn ở Đà Lạt, không phải em đã lên tìm anh sao? Anh có biết một mình em đứng trong sương gió lạnh lẽo và đau đớn biết chừng nào không, khoảng thời gian đó, biết bao nhiêu lần em đã gọi cho anh, anh có bắt máy không ? Rồi khi anh xuất hiện lại có một bóng hồng đi bên anh, vậy sao anh còn cố gắng níu kéo những điều đã qua đi? Em cũng có lòng tự trọng của mình mà anh!

Anh.. anh...

Anh không có gì để giải thích đúng không? Anh lớn rồi tibu à, suy nghĩ trưởng thành một chút đi. Anh có biết từng hành động từng suy nghĩ của anh đều có hệ quả của nó không, anh có biết đã bao nhiêu chuyện xảy ra không hả?

Tibu cảm thấy tim mình đau đớn biết chừng nào, cái cảm giác khó chịu chạy dọc khắp cơ thể, cào xé khắp ruột gan, đau đớn không nên lời

Phù thủy à, anh... anh xin lỗi...

Anh biết không tibu, thời gian không bao giờ quay trở lại được, anh đã có chọn lựa cho riêng mình thì đừng hối hận vì nó. Anh không thể một ngày nào đó cảm thấy hối tiếc vì những gì mình đã làm rồi lại ước rằng nó chưa từng xảy ra...

Anh... anh... hay mình làm lại từ đầu được không?

Không thể bắt đầu mọi thứ khi nó đã kết thúc rồi tibu à, không phải anh đã có người khác bên cạnh sao? Đừng khiến ai đó yêu mình rồi lại chối từ một cách thiếu trách nhiệm. Tibu à, anh đã không nhận ra mình không còn đi chung một con đường nữa sao, đã quá muộn rồi anh à...

Hay tay tibu trở nên một cách run rẩy không kiểm soát được, mắt dần mờ đi, mọi hình ảnh trước mắt nhòa dần theo một cách tự nhiên nhất

Quá muộn thật rồi sao?

Anh à, phải sống thật tốt anh nhé... phải sống thật tốt !

Tít... tit... tit... Tiếng gác máy để lại biết bao nhiêu điều trong lòng tibu, mọi kí ức bắt đầu ứa về một cách vô định, thật sự cố gắng kìm hãm lắm rồi nhưng không thể được nữa, những giọt nước mắt bắt đầu chảy dài, bỗng chốc thấy nhớ sunny gấp trăm ngàn lần... chỉ là... chỉ là anh chưa kịp nói với em rằng, anh yêu em sunny...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Những ngày cuối của mùa xuân, cả đám lang thang trên đường về nhà sau một ngày học tập đầy mệt mỏi và nhàm chán để chuẩn bị cho kì thi học kì sắp tới. Lá khô rụng đầy đường, mấy thằng thi nhau chạy nhảy trên đó, tiếng rột roạt nhe nhè nghe vui tai và thích thú cực. Chúng nó chạy tràn ra giữa đường, miệng la hét rồi lại rượt đuổi nhau đầm đá, haizzz, cái lứa tuổi mới lớn lúc nào cũng tràn trề nhựa sống. Thằng Trung hồi giờ nó vẫn thế, từ nhỏ đến lớn, lúc nào cái miệng cũng bị bô đi trước, lâu lâu hỏi những câu ngờ nghệch đến đau cả đầu. Hôm nay chẳng hiểu sao, nó lại buột miệng nói :

Ê tụi mày, tao yêu rồi chúng mày ạ.Tao tìm thấy một nửa của mình rồi.

Cả đám nghe vậy thì ôm bụng cười sặc sụa

Mày bệnh hả Trung, năm nay chú mới 15 tuổi thôi. Chú làm anh cười chảy cả nước mắt rồi đây này. Beo nói

Đ cái thằng này, anh nói cho mấy đứa biết, mấy chú vẫn còn nhỏ lắm. Làm sao hiểu được cảm giác của anh. Nói thẳng ra là anh đẹp trai, khí thế hơn người nên mấy em gái để ý sớm, mấy chú làm gì có cửa như anh. Trung biện minh

Thế em nào mà bắt hạnh cỡ lọt vào mắt xanh của mày vậy? Tibu hỏi

Thì em Lan xinh xinh học lớp 9 đó, mày không biết gì cả, mỗi lần tao đi vô phòng vệ sinh hút thuốc, ngang qua lớp em nó, toàn thấy em nó nhìn tao thôi.

Ha ha ha ha Cả đám lại được dịp ôm bụng cười

Mày quên cái sự tích rách quần của mày rồi hả Trung, vì mày nổi tiếng quá nên em nó mới nhìn mày thôi, nhìn thử xem mày có bị rách quần nữa không đó mà. Khả khả. Cái thằng này hoang tưởng m nó rồi. Beo cười sằng sặc

Haizzz mà tao cũng không hiểu sao mỗi tối về khó ngủ lắm chúng mày ạ, tao chắc chắn đó là tình yêu, mỗi khi nhắm mắt là khuôn mặt xinh xinh đó lại hiện về. Nói rồi Trung chẹp chẹp mấy tiếng rồi nuốt một cái ực rồi lăm bầm mấy câu thơ:

Đa tình tự kỷ lan man ngủ

Từ tự là to thất tình rồi

Mấy thằng lại nhìn nhau rồi cười, rồi tibu quay lại hỏi tụi nó :

Còn tụi mày, đã thích con nhỏ nào chưa, sao tao chưa có nhĩ, không hiểu cái cảm giác đó là như thế nào?

Ủ, nói gì thì nói chứ có bỏ nghe nó oai oai thế nào ấy nhĩ

Oai hay không thì tao không biết, chứ trời đà lạt mà có gái ngồi sau ôm thì tuyệt nhất còn gì. Tibu nhìn tụi nó, rồi cười mỉm rồi nói tiếp:

À tụi mày, mỗi lần ông già tao tê tê là hay đọc một bài thơ như thế này, nghe mà nỗ nã

Yêu là ị ra trong quần một ít

Là lạng lạng ra bờ sông chùi mông

Là thế nào nhĩ, tao đ hiểu. Ha ha ha

Sau đó thì chẳng thằng nào nói thêm gì nữa, cứ đi và suy nghĩ lan man nhiều điều trong đầu, gần về tới xóm thì Beo mới lên tiếng :

Mai một tao có người yêu thì phải là một em xinh thật xinh, da thật trắng, tóc dài nữa. Ba vòng thì phải chuẩn

Ờo, mày kiếm người mẫu à. Trung hỏi

Riêng tao thì chẳng biết nữa, chẳng có chuẩn mực gì cho một cô gái mà mình yêu cả, mà thật ra tao cũng không biết cái cảm giác mà mọi người luôn gọi là sét đánh là gì nữa. Bộ lúc đó bị giật tê người hả tụi mày? Tibu ngo ngác nhìn tụi nó

Ếc, làm sao tụi tao biết được. Ê Trung, trả lời đi mày

À ừ... thì thấy tê tê sướng sướng đó mà. Ha ha ha

Tình yêu, rốt nó là gì. Là cái cảm giác vương vấn khi gặp một người con gái quá hoàn hảo hay là gặp được hình mẫu lý tưởng mà mình luôn nghĩ...

Có thật mỗi người đều có riêng một nửa của mình không ? 18 năm sinh ra và lớn lên vốn dĩ rất muốn nhưng trái tim tibu chẳng bao giờ có thể rung động được trước một người con gái nào đó. Phải chăng ông trời đưa họ đến với nhau như là một định mệnh đã sắp đặt từ trước, lần đầu gặp gỡ chẳng phải trái tim tibu đã rung động đầu đời hay sao. Cái cảm giác đó đến bây giờ khi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu vẫn còn cảm nhận được nó một cách rõ ràng và sâu sắc nhất.

Tìm vẫn còn đập thật nhanh, mọi thứ như chậm dần đi, bình yên một cách kì lạ. Người con gái đó sao bỗng nhiên trở nên thân thuộc quá, dù chỉ là lần đầu tiên gặp mặt. Nói cô ấy là người xinh nhất tibu từng tiếp xúc cũng không phải, nói cô ấy là người có cá tính nhất mà tibu từng gặp cũng không phải. Chỉ là tự nhiên tibu cảm thấy cô gái đó quá đồi đặc biệt, chỉ là tibu cảm thấy cô gái đó khiến những cảm xúc mình chưa bao giờ có được xuất hiện một cách đột ngột.

Sunny, ngay từ lần đầu xuất hiện đã khiến tibu biết đồi chính là một nửa cuộc sống của mình. Chỉ là không phải lúc nào con người ta cũng may mắn được ở bên cạnh người phụ nữ mà mình yêu thương.

Thời gian trôi qua quá nhanh, tibu không ngờ đồi đó lại là lần cuối cùng được nói chuyện với sunny, ngày hôm đó lại là ngày cuối cùng được gặp sunny, được nhìn khuôn mặt đồi, ánh mắt và dáng người nhỏ bé đồi.

Ai biết được câu nói “ Anh phải sống thật tốt, phải sống thật tốt” lại là câu nói cuối cùng tibu được nghe, và cũng là lời từ biệt...

Một mùa xuân, một mùa hạ, một mùa thu và một mùa đông trôi qua một cách nhanh chóng...

Đã có quá nhiều thay đồi, sunny nghỉ học và đi Pháp, jenny cũng nghỉ học để gia nhập vào giới showbiz, lớp học đồi giờ chỉ còn một mình tibu mỗi ngày vẫn ngồi lì bất đồi, nhìn lên tấm bảng đen vô nghĩa, không cảm xúc. Mọi thứ năm nào vô cùng quen thuộc, giờ đây lại trở nên xa lạ.

Một năm qua, mỗi ngày, à không, từng giây từng phút mới đồi, không lúc nào tibu thôi tự trách mình, quá nuối tiếc về mọi thứ. Tự dần vật và tự cắn rứt trái tim. Sunny nói đồi, là do tibu đã có lựa chọn khác, con người ta không thể thay đồi những gì mình đã làm. Jenny chính thức trở thành bạn gái của tibu, họ như hình với bóng, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu được, jenny chấp nhận lối sống đồi, tìm đến nhau khi cảm thấy cô đơn và cần một chút ấm áp.

Tibu thì coi như đã bắt lực, nước Pháp qua xa xôi, hơn nữa tibu đã nhắm mắt chấp nhận mọi chuyện, hai con người giờ đã có hai lối đi riêng, mọi thứ chẳng thể níu kéo thêm được nữa vậy cứ để nó đi, trôi qua một cách nhẹ nhàng và nhanh chóng.

Đau buồn nào rồi cũng phải vượt qua, gục ngã rồi cũng phải đứng dậy. Cuộc sống tibu giờ đây trôi qua một cách nhẹ nhàng. Mỗi tối, họ, tibu và jenny vẫn cùng nhau bước đi trên những con đường quen thuộc, họ vẫn nắm tay nhau đi mãi đi mãi đến khi trên đường không còn nhiều người qua lại. Họ vẫn cùng nhau nhắm mắt cảm nhận cái cảm giác yên tĩnh mỗi đồi.

Jenny biết được rằng thời gian trôi qua, rồi vết thương cũng sẽ lành lặn. Những lúc cô đơn, chỉ cần ở bên cạnh tibu là jenny sẽ trở thành một phần cuộc sống của anh ấy. Rồi hình ảnh sunny trong tâm trí anh ấy cũng sẽ nguôi ngoai. Sau cái ngày sunny đột nhiên nghỉ học và đi Pháp, tibu mới là người kì lạ nhất. Anh ấy chẳng tỏ vẻ đau buồn chút nào, cứ thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, vẫn đi học đều đặn, chẳng nhậu nhẹt, cũng chẳng chơi bởi gì cả. Mọi thứ bình thường đến kì lạ. Cứ như tibu không còn yêu sunny nữa.

Anh nè. Jenny khoác lấy tay tibu, rồi nhìn một cách chăm chú

Gì đồi em

Khi anh tốt nghiệp, mình cưới nhau nhé. Anh sẽ về coi công ty du lịch của nhà mình, còn em thì coi khách sạn. Em muốn được thấy anh mỗi buổi tối trước khi đi ngủ và mỗi buổi sáng thức dậy. Nha anh?

Tibu chẳng mấy may suy nghĩ, cũng không chần chừ chút nào

Ừ, mình sẽ cưới nhau.

Nghe đến đồi thì jenny ôm chặt lấy tibu, trong lòng bỗng thấy vui sướng vô cùng. Họ ngồi sát vào nhau, đồi sải gòn se lạnh, jenny hát nhỏ nhỏ, nhẹ nhàng và chậm rãi... Tibu nhắm mắt, khẽ thở dài...

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Có lẽ không phải một nửa còn lại nào của nhau cũng sẽ được ở bên nhau, không phải ai cũng may mắn có được bạn đồi là tri kỷ của mình, ai cũng có lựa chọn riêng cho họ, trong số đồi có người hài lòng nhưng cũng có người cảm thấy tiếc nuối... vấn đề là, có phải họ sẽ sống tiếc nuối trong suốt quãng đồi còn lại, hay chỉ là nhất thời...

Hôm nay là một ngày đặc biệt, chính xác là 388 ngày kể từ lúc sunny biến mất khỏi cuộc đồi của tibu. Cả đồi cứ trần trọc mãi không ngủ được, tibu nhìn sang bên cạnh, jenny vẫn say sưa ngủ sau một ngày làm việc mệt mỏi. Nhìn cô ấy tự nhiên biết chừng nào, càng ngày càng trở nên xinh đẹp và trưởng

thành hơn rất nhiều. Tibu tự hỏi rằng có lẽ nhiều người sẽ phải ganh tỵ với viên ngọc sáng mà tibou đang có trong tay.

Jenny thở từng nhịp đều đặn, thỉnh thoảng trở mình và quay lại ôm lấy tibou, thật sự đúng là trong quãng thời gian này, có những lúc tibou cảm thấy mình rất hạnh phúc, nhưng thứ hạnh phúc này rất kì cục, nó không bình yên, trong thâm tâm lúc nào cũng như có điều gì đó cắn xé, khó chịu, bồn chồn và không bình thường.

Tibou bỗng nhớ lại ngày đó, ngay sau cái đêm nghe điện thoại của sunny, sáng hôm đó thì không thấy sunny đến trường, không phải mà tự nhiên tibou đa nghi, chỉ là đây là lần đầu tiên thấy sunny vắng mặt. Mấy ngày sau đó, trời mưa rất nhiều, mỗi ngày đến lớp mắt tibou vẫn hướng về chiếc bàn cũ kĩ và quen thuộc của sunny, nó vẫn trống ... như nỗi lòng của tibou, trống vắng, cô đơn và mất phương hướng.

Mọi thứ dần trở nên nhạt nhòa, bỗng chốc những cố gắng tibou đã làm giống như những giọt mưa, thấm vào đất và tan biến ...

Một tuần sau đó, thì tibou đã biết được câu trả lời, thầy giáo chủ nhiệm đã thông báo trước lớp sunny nghỉ học và đi Pháp du học. Dò hỏi mãi mới biết tới hôm đó sunny sẽ ra sân bay. Tibou chạy thật nhanh, như điên như dại, cố gắng cứu vớt những gì sắp mất đi. Nhưng viễn cảnh đó nó không như trong phim, tìm kiếm mãi nào thấy sunny, chỉ có tibou một mình đứng ngay chốn đông người run rẩy và chết lặng đi. Cứ nghĩ trong đầu rằng sẽ hét gào lên cái tên sunny giữa chốn đông người, nhưng nào dám ...

Đề rồi khi mệt mỏi bắt đầu hẳn lên gương mặt đó, tibou lại bước nhưng người vô hồn, miệng cười một cách gượng gạo. Có lẽ đau khổ tới cùng không phải là những giọt nước phía trong đôi mắt, mà là những nụ cười vô hồn, cười trên cái sự thật, cười vào sự trống rỗng, và cười vào chính bản thân mình ...

....

- Anh, sao không ngủ đi? Khuya lắm rồi mà. Jenny tựa mình, rồi nắm lấy tay tibou

- Ừ, anh biết rồi. Em ngủ đi jenny.

Tibou chợt thờ dãi, kéo chăn lên đắp cho jenny, rồi nhắm mắt ráng lê lét cho qua hết đêm dài vô nghĩa ...

Sáng sớm thức dậy, tibou xếp hành lý để chuẩn bị về Đà Lạt mấy ngày. Hôm nay là sinh nhật của sunny. Chẳng hiểu sao tibou lại muốn về, có lẽ vì cái nơi đó vẫn luôn chứa đựng những kỉ niệm đẹp và ngọt ngào nhất của hai đứa. Sắp xếp xong mọi thứ, tibou không quên để lại cho jenny một vài dòng.

“Honie à, anh về Đà Lạt chơi mấy ngày nhé, anh nhớ mấy thằng trên đó quá. Em nhớ chăm sóc cho mình thật tốt khi không có anh ở đây nhé. Anh sẽ sớm trở về với em. Hôn em !”

...

Đà Lạt những ngày đầu mùa Đông, lạnh buốt hết hai bàn tay. Sương mù vẫn cứ buông xuống và che mờ cả mặt hồ. Nhiều thứ thay đổi quá, nhưng cái cảm giác về nó vẫn nguyên vẹn như thế, một chút lưu luyến và nhớ nhung.

Đôi thông tin, nơi đầu tiên tibou biết đến thứ gọi là nụ hôn đầu đời, nơi mà tibou đã nói lời yêu thương đến sunny, nơi tibou đã buông lời thề rằng phần còn lại của cuộc đời sẽ bên cạnh sunny, yêu thương và chăm sóc cho cô ấy đến khi mình không còn thở được nữa.

Tibou khẽ rùng mình, rùng mình vì cái lạnh chợt lùa qua. Từ lúc nào mọi chuyện bỗng trở nên vô nghĩa. Mặt trời bắt đầu xuống núi dần, đứng từ phía trên cao có thể thấy nó chậm chạp đi xuống một cách rõ ràng, những trai những gái đang yêu nhau đang ôm chặt lấy nhau để xua tan cái lạnh lẽo, và chắc một điều rằng họ đang nhìn tibou một cách tò mò.

Tibou cứ ngồi đấy, vài tiếng đồng hồ trôi qua. Chẳng làm gì cả, chỉ nhìn và suy nghĩ. Mơ hồ, mọi chuyện sao mơ hồ quá. Bỗng chốc tưởng chừng như chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng thật sự. Hơn ba năm về trước, ngay tại nơi tibou đang ngồi, họ trao nhau một nụ hôn tưởng chừng như chẳng có điều gì có thể ngọt ngào hơn thế, hạnh phúc hơn thế ... nhưng rồi 3 năm sau, mọi chuyện chỉ còn trong miền kí ức. Tháng qua tháng năm nối liền nhau, sunny mãi đi và chẳng quay trở lại. Mà dường như đó chính là sự trừng phạt dành cho tibou, dành cho sự vô cảm và yếu đuối của tibou.

...

Đôi thông tin Đà Lạt một buổi chiều yên tĩnh và ấm áp hiện lên trong miền kí ức của tibou, sunny đang chạy trên những đám cỏ xanh rì và mượt mà, không ngừng quay lại nhìn tibou mỉm cười rồi thì thầm ba tiếng em yêu anh một cách nhẹ nhàng, khuôn mặt đó toát lên vẻ hạnh phúc tưởng chừng như không thể có điều gì hơn được.

“Anh nè, mai một mình cưới nhau, con của mình sẽ là tini, tên anh và em nhé. Anh thấy dễ thương không? Anh phải luôn bên cạnh em đến hết đời luôn nhé. Phải quan tâm chăm sóc và không ngừng yêu thương em. Đến khi em già không còn xinh đẹp nữa thì anh cũng phải yêu em nhé !”

“Anh nè, nhẫn cưới của mình, hãy chôn nó tại đây anh nhé, ngày hai đứa tốt nghiệp mình sẽ lấy nó lên, và dùng làm nhẫn đính hôn. Hãy để nơi chứa đựng những kỉ niệm tuyệt vời nhất che chở và bảo vệ cho tình yêu của hai đứa mình, nghe anh!...”

Ừ, anh vẫn yêu em sau bao nhiêu tháng ngày sunny à. Vẫn luôn như thế. Chỉ có điều anh không thể ở bên cạnh để chăm sóc em nữa rồi, ai sẽ bảo vệ cho em mỗi khi em cần. Em đã ở một nơi rất xa anh rồi, mà nơi đó tuyệt vời khi đông về, liệu có ai đó mang đến ấm áp cho em không ?...

Tibou đứng dậy đi về phía gốc cây, chậm rãi và từ tốn đào chiếc hộp lên. Nhưng hình ảnh về sunny càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn, thứ vốn hằn sâu trong tâm trí và trái tim tibou bao lâu nay. Chiếc hộp màu xanh đã trở nên sẫm màu vì thời gian, sau khi mở nó ra thì tibou chết lặng đi, những giọt nước mắt

bắt đầu ứa đầy trên hai khóa mắt tibu và dần nhỏ xuống. Chiếc nhẫn của sunny không còn nữa, thay vào đó chỉ là vài dòng chữ, nó ngắn ngủi nhưng đủ bốp nghet và cửa nát trái tim tibu ...

“ Em đã lấy đi chiếc nhẫn, thứ thuộc về mình. Nếu đọc được những dòng chữ này, anh phải sống thật tốt. Hãy trân trọng và yêu thương Jenny như anh đã từng thương yêu và nâng niu em, em không xứng đáng với anh. Em xin lỗi ... lần gọi điện thoại đó, em chưa kịp nói yêu anh ... Em yêu anh, Tì à ! ”

Tibu xé nát cái hộp, hai tay nắm chặt, nước mắt vẫn rơi không ngừng, trong lòng ảm ức vô cùng, tại sao mọi chuyện cứ phải như thế, hai con người yêu nhau tại sao vẫn không thể nào ở bên nhau. Nó đơn giản lắm mà. Cứ thế ... cứ thế ... tibu chạy, chạy, và chạy mãi. Chạy đến khi hai chân không còn chút sức lực nào và cũng chẳng đủ tinh táo rằng mình đang ở đâu. Hai mắt mờ đi trông thấy, vì nước mắt hay là vì kiệt sức ... trong tiềm thức, tibu chỉ nhớ mương máng rằng nghe thấy tiếng mọi người la lên và chạy về phía mình.

...

Mọi thứ sao bỗng trở nên hư ảo và cực kì mơ hồ, tibu biết mình đang trong một giấc mơ, một giấc mơ quá đỗi kì lạ, tibu có thể nghe thấy mình đập một cách chập chạp và khó khăn. Cả cơ thể cứ hệt hẫng, và không thờ được. Tibu đang bước đi trong một không gian kì lạ, hai bên đầy những bức tranh vô nghĩa, chỉ một tông màu xám ảm đạm và tối tăm.

Lê từng bước chân đi mãi nhưng vẫn không tới điểm dừng, cửa ra vẫn trở nên quá xa vời, tiếng thì thầm em yêu anh cứ phản phất hai bên tai tibu, nhưng giọng nói đó quá xa lạ. Rồi bỗng xuất hiện một cô gái ngồi trên ghế phía cuối đường, quay lưng về phía tibu, các bước chân càng ngày càng khó nhấc lên, nhịp đập tibu dần đến con số không, tim như ngừng co bóp, không thể thờ một chút nào nữa.

Nhưng rồi cũng đến được điểm cuối, nhưng đó là lúc cả cơ thể tibu trở nên bất động, nỗi sợ hãi kéo dài chạy dài từng đốt một nơi sống lưng, tibu nhìn cô gái miệng há hốc không thốt nên lời, sunny ngồi đó ... sunny chính là cô gái đó, đôi mắt sunny ... nó chỉ có một màu hoàn toàn đen nhìn về phía trước không còn.

....

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa. Tibu giật mình tỉnh dậy, thờ hồng học, hai tay vẫn còn nắm chặt lấy cái mền, cả người ướt đầm vì mồ hôi.

- Tibu tỉnh rồi hả mày ? gì mà la lên vậy ? Mơ thấy gái hả. Haha

Như chưa kịp hoàn hồn, tibu không nghe thấy hoặc có thể không để ý đến mọi thứ xung quay. Đồng tử trong đôi mắt của tibu vẫn giãn đến mức tối đa, nỗi sợ hãi vẫn còn nguyên nơi sống lưng. Rồi hai bàn tay của Nhân đặt lên vai tibu lay nhẹ

- Tibu, tibu sao vậy mày? Nhân sốt sắng nhìn tibu

Tibu quay lại nhìn Nhân và căn phòng, lại là mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện, nó xộc lên mũi đến khó chịu. Mọi người đều ở đây, cái đám anh em và cả Linh, bạn thân của tibu và sunny.

- À, ừ tao không sao. Mới thấy ác mộng thôi. Ừ mà có chuyện gì vậy, sao tao ở đây?

- Mày chạy từ đồi thông tin xuống tới gần vườn hoa thì ngã xui, các bác sĩ nói mày kiệt sức vì không ăn uống gì mà ráng vậy động mạnh. Ừ mà mày chạy đi đâu vậy. Xe mày đâu?

Tibu hơi nhúu mày, rồi quay lại nhìn Nhân

- Ừ không sao đâu, đừng lo. Tao chạy bộ tập thể dục á mà. Ừ Linh cũng ở đây hả, lâu lắm mới gặp Linh. Linh khỏe không

- Ừ Linh khỏe, tibu sao vậy? Lên đây mà không báo ai biết.

- Ừ, muốn đem bắt nạt cho mọi người thôi mà. À mà cả năm nay Linh có gặp hay liên lạc gì với sunny không?

Thấy vẻ mặt Linh đột nhiên trở nên hơi bối rối và khó nói. Tibu thấy hơi chột dạ, liền lên tiếng :

- Sao vậy Linh? Có chuyện gì sao

- À ừmmmm Linh áp ứng càng làm cho tibu trở nên lo lắng nhiều hơn.\

Thấy thế tibu bèn lên tiếng xin lỗi mọi người, và nói mấy đứa bạn ra ngoài hết để tibu nói chuyện một mình với Linh.

- Sao Linh, giờ chỉ còn tibu và Linh. Linh biết gì thì cứ nói tibu biết đi. Xin Linh đó.

Trán Linh hơi nhúu lại, hai đôi hần lên nhiều cảm xúc.

- Tibu à, trước ngày sunny đi Pháp, cô ấy có lên đây chơi một ngày, và ở chung với Linh. Có một chuyện Linh nghĩ nên cho tibu biết.

- Sao? Có chuyện gì vậy ?

- Thật ra sunny mất trí nhớ là có thật, và cô ấy có nói là chẳng hiểu sao lại bình thường trở lại, chỉ có điều ngay khi nhận ra tibu, cô ấy biết mình không còn xứng đáng là người phụ nữ ở bên cạnh tibu đến hết đời nữa.

- Là sao? Là saooooooooo? Linh nói rõ hơn đi. Tibu lớn giọng. Tim bắt đầu đập nhanh hơn bình thường.

- Sunny nói là đã có thai?

- Có thai? Nhưng ... nhưng tại sao lại như vậy.

- Linh có hỏi sunny là con của ai, nhưng sunny không nói gì cả, chỉ biết là chuyện đó từ rất lâu rồi, trước khi sunny bị mất trí nhớ.

Tibu mất một thoáng để suy nghĩ rồi lại hỏi Linh

- Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến việc sunny rời xa tibu hả Linh?

- Sunny nói rằng lần đó vì lạnh và bệnh, không có ai chăm sóc nên đã bị xảy thai và băng huyết nghiêm trọng, rốt cuộc phải nằm viện cả tháng trời. Lúc kể cô ấy khóc nhiều lắm, lúc nằm viện không có ai chăm sóc, chỉ có mình cô ấy lủi thủi một mình. Nhưng điều tồi tệ nhất là sunny bị biến chứng và không còn khả năng ... không còn khả năng làm mẹ nữa ...

- Linh Linh ... vừa nói gì? Đôi mắt tibu dần dại đi. Nhìn thấy Linh im lặng, tibu ngồi bật dậy. Chồm về phía Linh nắm chặt lấy vai rồi hét lên

- Linh vừa nói giiiiiiiiiii ?????????????????

Nhìn thấy đôi mắt Linh bắt đầu ướt lệ, tibu mới nói lỏng tay mình ra, miệng lên tiếng xin lỗi rồi bảo Linh đi ra ngoài. Ngay khi cánh cửa khép lại, tibu đưa hai tay mình lên bịt lấy miệng, che đậy những tiếng gào thét vô nghĩa, những giọt nước mắt không thể nào kìm hãm được nữa, vì giờ đây nó như nổi lòng tibu, tức nước vỡ bờ, như một cơn lũ mạnh hơn bao giờ hết, cuốn trôi hết mọi thứ, chỉ để lại nỗi đau và sự mất mát ..

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Linh mở cửa bước ra, rồi chạy về phía ngoài. Thấy Linh khóc, Nhân linh cảm có chuyện chẳng lành nên liền vô phòng của tibu. Lần đầu tiên nhìn thấy tibu khóc, tự Nhân biết rằng có chuyện lớn đã xảy ra, một lúc sau thì tibu bình tâm trở lại.

- Mọi chuyện là vậy đó. Sự lạnh lùng và hờ hững bấy lâu nay của sunny đã có lời giải đáp. Tibu lý nhí trong miệng bằng thái độ cực kì đau khổ

- Nhưng cái thai đó là của ai? Mày đừng tự trách mình nữa. Nhân gắng hỏi bằng vẻ nghi ngờ.

- Linh không nói gì, có lẽ không biết. Cái thai của ai không quan trọng nữa rồi, điều ngu ngốc nhất là gì biết không Nhân?

- Gì vậy mày, mày biết được điều gì sao?

- Là tao, tất cả đều do tao. Cái nghiệp này do tao tạo ra. Nghĩ lại khoảng thời gian đó trùng hợp với lúc sunny vừa xuống Sài gòn, tao yếu đuối và sa ngã, quá mệt mỏi với tình yêu đó nên tỏ vẻ lạnh lùng và tuyệt tình với sunny. Có một đêm, sunny đã lên đà lạt để gặp tao nói có chuyện gì đó, nhưng tao đã không đến và để cô ấy chờ suốt đêm trên đồi thông tin. Mày biết mà, sức khỏe sunny xưa giờ vốn yếu.

- Lẽ nào...

- Ừ, là tao đã giết chết sinh linh bé bỏng đó. Điều tồi tệ nhất, đó chính là con tao... nó là con tao đó người anh em à...!

Nói tới đây thì đôi mắt tibu lại ướt đầm, người run lên bần bật, cái cảm giác hối hận bao trùm lấy cả lý trí và cơ thể tibu, nỗi đau bắt đầu trời dậy, len lỏi qua từng góc ngách trong tibu, giằng xé và đập tan mọi tế bào.

Rồi tibu lại nói tiếp

- Vậy mà mày xem, sunny không nói gì, cứ im lặng và chịu đựng cái nỗi đau do chính tao gây ra, sự hy sinh đó còn điều gì có thể lớn hơn, nỗi mất mát đó cũng chỉ mình cô ấy chịu đựng. Giờ thì mọi chuyện đã quá muộn rồi.

Nhân ngồi bệt xuống đất dựa vào tường, thờ dài. Căn phòng vốn ngột ngạt, nay trở nên càng ảm đạm hơn. Không khí nặng nề đến mức không tưởng, tibu và Nhân chẳng ai nói với ai lời nào. Nhân thì thấy thương và đồng cảm với tibu, nhưng có lẽ không bao giờ hiểu được cảm giác của tibu lúc này.

Cái cảm giác đau đớn đến tận cùng, biết nói gì hơn về điều đó, một người đã hủy hoại cuộc sống của người con gái mình thương yêu. Trước đi cái quyền làm mẹ linh thiêng và cao cả của một người phụ nữ, và hơn thế nữa... lại chẳng thể bù đắp lại được gì... mà quáng quàng trước những gì người con gái đó đã âm thầm chịu đựng. Tận sâu trong thâm tâm tibu, tibu quá hối hận, quá đau đớn. Đã có lúc tibu tưởng chừng như muốn bỏ cuộc, muốn từ bỏ tình yêu đó... Nhưng rồi cũng chẳng thể làm được, ngày qua ngày vẫn cứ nhớ nhung một hình bóng, tình yêu vẫn cứ lớn dần theo năm tháng...

- Giờ mày tính sao tibu?

Tibu im lặng, suy nghĩ một hồi rồi nói với Nhân

- Tính gì, tao cũng chẳng biết sao nữa, người thì cũng đi rồi, thôi thì để cô ấy sống bình yên đi vậy. Tibu khế thờ dài.

Một vài tiếng sau đó thì tibu được xuất viện, việc đầu tiên là trở về nhà, ba tibu đi làm cả tháng nay vẫn chưa về, nghe đâu là vì chạy xe cho công trình ở vùng xa xôi nên vài tháng nữa mới về nhà. Căn nhà lạnh lẽo và hiu quạnh quá, chẳng có một chút hơi người nào cả, nhà không có phụ nữ nên mọi thứ cứ lộn xộn và bừa bộn hết cả lên. Tibu nhìn ngán ngẩm chẳng buồn động tay động chân mà dọn nó.

Trở về phòng mình, tibu thấy mọi thứ vẫn quen thuộc như ngày nào. Bốn bức tường vẫn treo đầy ảnh của sunny, nó vẫn luôn ở đó, đưa tay lên vuốt khuôn mặt đó, tibu thấy tim mình thất lại. Tibu quá nhớ sunny rồi, liệu một ngày nào đó, tibu còn được gặp sunny nữa không? Có lẽ không... Trong đầu tibu chợt nghĩ về Việt, không viết chuyện tibu nhờ Việt làm giùm tới đâu rồi, vì thật sự nó rất quan trọng đối với tibu, mà có thể nói nó sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời của tibu.

Thời tiết lạnh thật, tự nhiên lại mưa. Bầu trời u ám lại còn se se lạnh, tibu nằm trên giường và suy nghĩ mãi. Chẳng mấy chốc mà chìm sâu và giấc ngủ.

Mọi thứ rất thân quen, nơi tibu cùng mấy thằng hay chơi lúc nhỏ, đó là một khoảng thời gian tuyệt vời, mọi thứ lúc nào cũng ngây ngô và ngờ nghệch. Làng S.O.S là nơi nuôi nấng và dạy dỗ những đứa trẻ mồ côi, thường thì chúng được đưa vào đây từ lúc rất nhỏ, đứa thì bị bỏ rơi, đứa thì cha mẹ mất.

Nơi đây rất rộng lớn, những ngôi nhà được xây dựng tựa như một ngôi biệt thự mini, tọa lạc trên những con đồi gập ghềnh, cỏ mọc xanh rì và mượt mà. Thường thì mấy thằng hay ngồi trên đó, trực xuống lẫn lộn, hoặc đuổi bắt nhau. Chán thì lại chơi xích đu cầu trượt, tuổi thơ luôn tuyệt nhất, lúc nào cũng hồn nhiên vui tươi...

Tibu bước mãi, cứ bước mãi. Xung quanh những đứa trẻ vẫn chạy nhảy nô đùa, chợt tibu nhận ra phía đằng xa là thằng Trung, nó đang ngồi một mình trên xích đu. Quái lạ, nó vẫn còn nhỏ xíu à. Tibu bước đến gần nó rồi lên tiếng hỏi:

- Hey Trung, mày làm gì ở đây vậy?

- Tao buồn quá tibu ơi, tao chẳng có bạn bè gì hết

- Nói bậy gì vậy, mày luôn có tao, thằng Beo, thằng Long...

Nó cúi gầm mặt xuống, giọng hạ thấp rồi hỏi tibu

- Sao tao không có cha mẹ?

- Tao... tao... mày đừng buồn mà, mày có gia đình, là tại tao đây

- Gia đình? Mày? Vậy sao mày lại để tao chết hả tibu

- Tao xin lỗi, tao đã không bảo vệ được mày.

Nó ngẩng đầu lên, khuôn mặt thằng Trung bắt đầu thay đổi và trở nên đáng sợ, những gân máu đỏ rực hiện lên khuôn mặt, đôi mắt dần trắng dã. Nó đứng dậy nhìn tibu lồng lộn rồi la hét:

- Vậy sao ngày đó mày không chết mà lại là tao hả ?????????? Ai cướp đi bao nhiêu cái xuân xanh của tao, lấy đi tuổi trẻ của tao.

- Tao... tao..... xin lỗi Trung à

- Giờ tao đòi lại thứ mày nợ tao !!!!!!!!!!!

Trong khoảng khắc ngắn ngủi, thằng Trung lấy đầu ra con dao, đâm tibu một cách mạnh mẽ và dứt khoát, ngay vị trí và 6 năm trước đây đã lấy đi sinh mạng của thằng Trung. Tibu chẳng kịp ừ ơ tiếng nào. Nó là một giấc mơ tồi tệ, nhưng sao lại quá đau vậy. Ờ buốt khắp cả vùng bụng, như là hàng triệu mũi kim đâm vào... bắt đầu không thở được vì ê ẩm...

Tibu ngồi bật dậy, thoát khỏi giấc mơ kinh khủng, tay vẫn còn đặt trên bụng, nhưng mọi thứ dần dần trở nên tồi tệ khi bụng tibu vẫn còn đau dữ dội, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm khắp người tibu. Cái cảm giác đau vẫn còn nguyên vẹn, chỉ cần thở nhẹ một cái cũng khiến sự đau đớn lan tỏa khắp cơ thể. Tibu la hét trong căn phòng của mình, tay trái nắm chặt cái gối, quá đau đớn, chân tibu bắt đầu đập loạn xạ cả lên. Mùng mền chặn gối rút hết xuống đất, cứ thế, lăn qua rồi lăn lại. Có lẽ vì quá mệt mỏi và đau, tibu lại thiếp đi...

Trời về chiều rồi, tibu tỉnh dậy, chẳng còn cảm giác đau nào nữa. Tự hỏi lòng mình rằng đó là giấc mơ hay là sự thật, cái quái gì đang xảy ra vậy. Té từng

đòng nước lạnh vào mặt mình, lấy lại sự tỉnh táo. Tibu vẫn cảm nhận được môi vẫn đang run bần bật. Người là đi vì mệt và ra nhiều mồ hôi. Nhìn mình trong gương, tibु chợt thở dài rồi cười nhạt “mày sắp bị điên rồi chắc...”

Thời tiết lạnh cộng với sự u ám của nơi này khiến tibु chợt rung mình. Đã rất lâu rồi không thăm Trung, phần mộ nó cỏ mọc che phủ hết. Tibu chậm rãi nhỏ từng cọng cỏ một, làm vệ sinh sạch sẽ, cũng phải mất cả tiếng đồng hồ. Thấp nén nhang rồi ngồi bệt xuống, dựa ngay bên cạnh Trung. Tibu thở dài...

“Ừ, nếu ngày đó người chết là tao, thì giờ mọi chuyện đã khác rồi phải không mày...”

“Nếu vậy thì giờ tao cũng chẳng phải chịu nhiều đau đớn, nếu vậy thì cuộc đời của sunny cũng không bị tao hủy hoại như thế này...”

“Mày nói đi Trung, tao phải làm sao? Thật sự tao rất bế tắc và quá mệt mỏi rồi Trung à.”

“Người chết thì dễ, người sống mới khó. Đôi lúc tao muốn được như mày, chẳng phải bận tâm suy nghĩ, chẳng còn cảm giác đau đớn khi làm tổn thương một ai đó. Chết tiết, sau ngày đó mày lại đỡ nhất đao đó vì tao...??”

Tibu lại khóc, trong lòng dâng lên một cảm xúc đau đớn và cắt rứt, lý trí cảm thấy hối hận vô cùng. Nhưng nào có thay đổi được gì, chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, thời gian là thứ chẳng bao giờ có thể quay trở lại và thay đổi được...

Ừ, thời gian nào có thể quay lại...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Nếu ai đó bán vé để trở về quá khứ, hãy để lại cho tôi. Dù cái giá phải trả cao cỡ nào, dù là phải bỏ sinh mạng nhỏ bé này ra để mua nó, tôi cũng gật đầu chấp nhận. Không phải là để thay đổi quá khứ, chỉ đơn giản là tôi sẽ trở lại cái ngày đầu tiên trong lớp học, cái ngày mà tôi đã gặp một nửa của mình, và chỉ để nhìn thấy cô ấy. Bởi vì giờ đây tôi thật sự rất nhớ cô ấy, rất nhớ...

Đà Lạt nhỏ bé mà cũng kì cục, mỗi khi con người ta buồn và chất đầy tâm trạng thì nó lại mưa phùn, có khi sương mù buông xuống dày đặc. Lang thang cả ngày mãi, giờ đây trong cái màn đêm lạnh lẽo và cô đơn, tibु lại đứng trên ngọn núi mà bên cạnh là quán cà phê đà lạt night ngày nào. Cái khung cảnh vốn dĩ rất lãng mạn cho các đôi tình nhân yêu nhau, nơi đây có thể ngắm toàn cảnh phố đà lạt ban đêm, muôn vạn ánh màu của hàng triệu ánh đèn khác nhau.

Thỉnh thoảng từng cơn gió khẽ lùa, tibु rung mình, sương buông xuống ướt hết tóc và vai rồi. Nhưng lạnh lẽo giờ đây cũng làm được gì, có ai đó để chia sẻ hơi ấm với tibु đâu, hai bàn tay lạnh buốt và tê tái cả rồi, lạnh buốt và tê tái... như trái tim của tibु lúc này, ừ mà cũng chẳng phải vậy, bởi trái tim đã tan thành nhiều mảnh từ lúc nào rồi, mà chẳng ai có thể hàn gắn nó lại được nữa.

Đang trầm ngâm suy nghĩ và nhìn xuống khung cảnh phía dưới thì điện thoại tibु chợt rung lên, đầu dây bên kia là Việt.

- Nghe nè Việt. Tibu trả lời
- Chuyện mày nhờ tao làm xong rồi, cả gia đình nó giờ đã chuyển xuống Bảo Lộc ở rồi, không còn ở đây nữa. Việt nói.
- Vậy sao, có điều gì khác thường không?
- Có nhiều điều mày à, khoảng ba năm trước, ngày nó phá sản cũng là ngày đưa con nó bị chết ngay sau khi sinh.
- Thật sao? Có khoảng thời gian chính xác không?
- Tháng 5 thì phải. Gia đình nó đúng là gốc Ninh Thuận. Sao vậy, có chuyện gì hả mày?

Tibu cười nhạt trong điện thoại, chẳng phải vì vui vẻ gì, mà hình như là đang cười chính bản thân mình.

- Ừ thôi không có chuyện gì đâu, cảm ơn mày nhe Việt.
- Có gì đâu mà cảm ơn, nhậu không mày
- Ok, đang tâm trạng, trời lạnh như thế này mà có một vài ly thì ấm phải biết.

Tibu hít một hơi thật sâu, rồi thở dài. Chậm rãi rút một điếu thuốc ra hút. Thật sự là trong lòng đang dâng lên một nỗi sợ hãi. Mọi chuyện đang xảy ra,

không phải là sự bất thường hay đơn thuần là một lẽ tự nhiên sau bao nhiêu ngày tháng mỗi một, mà tất cả là một điều đã được cảnh báo từ trước. Tibu vốn dĩ chẳng bao giờ tin vào những điều không có thật, chính vì thế mà cái ngày định mệnh đó đã chấp nhận một cách dứt khoát và không cần suy nghĩ, đó là đưa ra một lời thỏa thuận với quý dữ...

Một thoáng sợ hãi là thế, âu thì cũng chỉ là con người. Nghĩ tới cái chết ai mà không sợ hãi, nó chẳng phải là một cái chết nhanh chóng, mà nó đến một cách chậm rãi, từ từ. Len lỏi vào từng phần nhỏ trong cơ thể, xé tan mọi thứ trong cơ thể theo một cách chậm nhất, đau đớn và giận dữ. Có lúc sẽ phải khóc thét lên vì nỗi đau đó vượt qua giới hạn chịu đựng của một con người, hoặc nó cứ ngấm ngấm bên trong, khiến con người ta không thể chịu được. Thể xác và tinh thần, nó sẽ bóp nát từng phần nhỏ một, chậm rãi... từ tốn...

Chỉ trong một khoảnh khắc, tibü thấy mình trở nên nhỏ bé. Để nỗi sợ hãi chiếm lấy toàn bộ cơ thể. Nhưng giờ đây, tibü thấy trong lòng mình thanh thản hơn bao giờ hết, mọi chuyện đã có lời giải đáp. Không còn thắc mắc, không còn uẩn khúc trong lòng nữa. Đã có thể thở một cách khoan khoái và dễ chịu. Có lẽ định mệnh cuộc đời tibü được sinh ra là để dành cho sunny, yêu thương che chở và bảo vệ cho cô ấy. Tibü chợt nghĩ ừ, ngày đó đến bây giờ cũng đã gần hai năm rồi, cũng sắp đến...

Giờ đây tibü không còn thấy sợ hãi nữa, thay vào đó là sự mạnh mẽ và dũng cảm sẵn sàng đương đầu với mọi thứ đã, đang và sẽ xảy ra. Dù nó có khấn đến thế nào đi nữa, vẫn không từ bỏ chính bản thân mình, dù nó có khủng khiếp đến thế nào đi nữa, tibü sẽ không bỏ cuộc... cho đến hơi thở cuối cùng của mình...

Một trận chiến cuối cùng trong cuộc đời.

Nó khốc liệt, tàn bạo và đau đớn hơn bao giờ hết.

Quý dữ sẽ xé nát linh hồn, cơ thể và trái tim tôi.

Không anh em, bạn bè và chỉ có mình tôi độc bước.

Nhưng tình yêu trong tôi là thứ vũ khí bất diệt.

Chết một lần để được sống mãi mãi

Chết một lần để tình yêu tồn tại vĩnh cửu

Sống và chết cho ngày mai...

...

“Dzôôôôôôôô !!!! Uống đi, uống vì hôm nay lại được có một ngày anh em tương phùng và cùng nhau ngồi uống rượu như thế này” Cả đám đồng thanh nói.

Tibu đứng dậy, rót thêm một ly rượu nữa nâng ly rồi lên tiếng :

- Một trong những điều may mắn nhất của cuộc đời thằng này là có những người anh em tốt, luôn sẵn sàng bên cạnh dù có chuyện gì xảy ra. Dù mỗi thằng một nơi, nhưng tình bạn của chúng ta là bất diệt. Uống vì tình bạn. Uống vì Trung và Long.

Tất cả cùng đứng dậy theo. Nhân, Beo, Việt, Huy, Sói cùng đưa ly, tất cả đồng thanh

“ Vì tình bạn bất diệt, vì những người anh em không có ở đây”

...

Qeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee... Tibü ngồi bệt xuống đất, ói hết ra, đầu nhức kinh khủng, mọi thứ cứ quay cuồng hết cả lên. Lâu lắm rồi mới uống say như ngày hôm nay, thiết nghĩ thật may mắn lắm mới đi xe về được tới nhà. Say rồi thì chẳng còn nhớ gì được, cũng chẳng còn buồn phiền gì để bận tâm nữa. Người quá chén thì chẳng đau buồn gì, người quá chén cũng chẳng có tình yêu, giàu hay nghèo quá chén cũng ngủ như nhau. Tibü chẳng còn đủ tỉnh táo để thay quần áo hay cởi giày, tất cả ý nghĩ trong đầu lúc này chỉ là tìm đến cái giường và đánh một giấc thật ngon mà thôi.

...

Tibu đang bước lang thang trên đồi thông tin. Một buổi chiều nắng nóng đến khó chịu, tibü đưa tay ra che lấy ánh mặt trời đang chiếu thẳng vào mặt mình, đến lạ, mọi ngày nơi đây luôn mát mẻ và đôi khi là lạnh vào buổi chiều, không hiểu sao lúc này lại vô cùng khô khan và nóng bức.

Cái nóng nó bắt đầu bốc hơi lên và làm mờ cả khung cảnh xung quanh. Cây cối xung quanh bắt đầu trở nên vàng và khô dần, mọi thứ như đang chết dần chết mòn, chẳng còn chút sức sống nào quanh đây.

Trước mắt tibü là một chiếc xe hơi thể thao rất đẹp, quái lạ. Hình như tibü đã thấy nó rất nhiều lần. Đến gần hơn nữa, thoáng giật mình tibü không khó để nhận ra đó chính là chiếc xe của thằng Thành. Nhìn vào bên trong kính, người tibü bất động và trở nên cứng đơ. Bên trong xe Sunny đang nắm tay thằng Thành, hai người đang hôn nhau một cách say đắm. Tibü lúc này chẳng khác nào một thằng điên, sự giận dữ, ghen tuông mù quáng bắt đầu trỗi dậy như là một người chồng bất gặp vợ mình đang tình tứ bên cạnh một người đàn ông khác.

Nhưng chết tiệt, cơ thể tibù vẫn đang bất động, đau đớn nhìn hai người bọn họ mà chẳng thể làm được gì. Thời gian, không gian... tất cả mọi thứ như đang đóng băng. Tibù gồng mình, dùng hết sức lực có thể, hai hàng nước mắt cũng bắt đầu chảy dài. Vì đau đớn, hay là vì nhìn thấy sunny trong vòng tay người khác, chẳng ai xa lạ mà là chính thằng Thành. Bấy lâu nay trong lòng tibù luôn có một khúc mắc rằng thật sự có phải sunny vốn dĩ chỉ yêu thằng Thành, còn tất cả những gì dành cho tibù chỉ là sự thương hại hay có chăng cũng chỉ là một phần trách nhiệm với cái tình yêu quá lớn lao mà tibù dành cho sunny.

Tibu lấy hết sức có thể, mồ hôi bắt đầu tuôn ra, hét lên một tiếng thật lớn... Xoangggggggggg..... Lúc cửa kính vỡ ra cũng là lúc tibu trở về với thực tại. Nhưng chẳng thể dừng lại ở đó, tay tibu vẫn nắm chặt, cảm giác nhức nhối vẫn còn nguyên vẹn trên nắm đấm. Mắt tibu vô hồn, ngồi bật dậy rồi đập đổ mọi thứ xung quanh, ném tan mọi bức hình trên tường, ném tan mọi hình ảnh về sunny. Miệng hét lên vài câu

“Vốn dĩ anh chỉ là một thằng hề trong bộ phim này thôi đúng không hả sunny?”

Âm... âm....

“Đúng không, tao vốn dĩ là một con lừa ngu ngốc nhất thế giới này???”

Rầm. tibu đập tan mọi thứ trong phòng mình, đập nát hết thùng case của máy tính

“Tao không cần sự thương hại, để tao xóa hết mọi thứ, xóa hết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

"Mày cũng chỉ là một món hàng trong tay người khác mà thôi, tao biết nhưng sao vẫn cứ đắm đuối vào. Grrrrrrrrrrrrrrr"

• • • •

- Tibu, tibu anh dậy đi. Sao trong phòng rồi tung hét lên vậy. Có chuyện gì vậy anh?

Tibu đang nằm trên giường, nghe thấy tiếng gọi chột mở mắt và nhìn.

- Anh sao vậy? Có chuyện gì vậy anh, đừng làm em sợ mà.

Tiếng gọi dường như vô nghĩa, trong tiềm thức tibu chẳng biết có chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết trong lòng đang có một cảm giác khó chịu đến vô cùng, cái cảm giác bị lừa dối khiến trái tim trở nên nhức nhối và đau đớn, lý trí chỉ muốn trả thù cuộc đời, gieo gút sự tổn thương và đau khổ đến những người con gái khác. Buồn thay, jenny lại xuất hiện đúng lúc này...

Roẹtttttttttttttttttttttt..... Tibu chồm tới jenny xé tan cái áo jenny đang mặc, biết có chuyện chẳng lành jenny liền kháng cự rồi khóc lóc

- Tibu... có chuyện... có chuyện gì vậy, buông em ra, em không muốn. ...

Mặc kệ lời van xin, tibu chẳng nghe thấy được gì nữa. Tibu lúc này chẳng khác nào con thú dữ bị đói nhiều ngày đang đứng trước một con mồi ngon lành.

Tibu hôn tới tấp lên khuôn mặt của jenny, hôn lên cả những giọt nước mắt mặn chát, bỏ lại sau lưng sự đau đớn và cầu khẩn của jenny...

• • • •

Ayyyyyyyyyy !!!!!!!!!!!!!!! tibù tỉnh giấc vì từng tia nắng bắt đầu len lỏi vào căn phòng, chiếu thẳng vào mặt tibù. Đầu nhức như sắp nổ tung vì đêm qua uống quá nhiều. Trong lòng không khỏi hoài nghi về những giấc mơ. Tibù ngồi dậy, đảo mắt nhìn căn phòng một lượt. Mọi thứ đều bị xáo trộn một cách kì lạ, những tấm hình không còn nữa, cả máy tính và những thứ khác. Thoảng giạt mình vì trên tấm ra giường có một chút máu, mắt một lúc suy nghĩ tibù liền đứng phắt dậy chạy ra phía sau bếp.

Phía góc tường, tất cả những bức ảnh của sunny, máy tính và mọi thứ vỡ vụn nằm một cách gọn gàng. Jenny! Jenny đang đứng bên phía bồn rửa chén, kịp nhận ra những gì mình đã làm, tủu chỉ kịp kêu lên một tiếng :

- Jenny!

Jenny quay lại, nhìn tibu, đôi mắt sưng húp có lẽ vì khóc quá nhiều... Tibu tiến về phía jenny, đứng ngay phía sau luôn hai cách tay qua người jenny, ôm một cách nhẹ nhàng. Miệng buông lên một câu.

“Anh xin lỗi !”

Bạn đang đọc truyện *Hồi Úc Của Một Linh Hồn*... được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Biết bao nhiêu ngày tháng bên cạnh jenny cố gắng giữ một cái đầu trong sáng, vậy mà giờ đây tibú lại lấy đi thứ quý giá nhất của jenny. Trong lòng bỗng thấy cắn rứt vô cùng, có lẽ vì jenny không phải là người tibú yêu thương nhất nên tibú chưa bao giờ dám làm điều gì tổn hại đến jenny, nếu có thì ắt hẳn trong lòng cảm thấy tự có lỗi rất nhiều.

Tibú đứng đó, ôm jenny từ đằng sau, trong lòng cảm thấy đau đớn vô cùng, cái linh cảm một ngày nào đó không còn tồn tại trên thế giới này nữa ngày một lớn dần, vậy mà giờ đây lại để mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát, rồi sau này ai sẽ chăm sóc cho jenny... Một người đàn ông không nên tổn hại đến một người phụ nữ khi không chắc có thể chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm.

Sau một hồi im lặng thì jenny cũng mở miệng

- Tibú, anh đang giấu em chuyện gì đúng không, dạo này em thấy anh có vẻ không bình thường. Mặt mũi anh hốc hác thấy rõ, sức khỏe anh có vấn đề gì không vậy?

Tibú trầm ngâm một hồi rồi trả lời

- Không có gì đâu em, đừng lo lắng quá

- Em không biết anh đang nghĩ gì trong đầu nhưng làm ơn, nếu có chuyện gì thì đừng giấu em được không?

- Ừ anh biết rồi, jenny nè...

- Sao anh?

- Anh... anh xin lỗi vì chuyện tối qua, anh đã không làm chủ được mình. Mà sao em lại lên đây đột ngột vậy, chẳng báo gì anh cả.

- Hừ, em nào có trách anh. Chỉ là cảm thấy hơi kì lạ vì dường như tối qua chẳng phải là anh. Mà em cũng chẳng biết sao nữa, khó nói lắm. Còn chuyện lên đây, em chỉ muốn cho anh bất ngờ thôi, em cũng nhớ Đà Lạt.

- Em đừng để có thai với anh jenny à.

- Gì nữa đây anh yêu, muốn vắt chanh bỏ vỏ sao?

- Không, em đừng nghĩ vậy... chỉ là... chỉ là anh không thể chăm sóc cho em được mà thôi!

Nói tới đây thì jenny tháo bỏ đôi găng tay rửa chén ra, quay người lại phía tibú, nhìn một thoáng rồi lên tiếng :

- Em làm chuyện đó với anh đơn giản là vì em yêu anh chứ không phải là để xiềng xích anh lại. Anh hiểu em hơn ai hết mà, em độc lập và vô cùng mạnh mẽ. Thậm chí em có thể sinh con mà không cần anh chăm sóc hay bên cạnh em.

- Em ngốc quá, như thế là tự hủy hoại cuộc đời của em

- Như thế nào là hủy hoại hả tibú? Em làm những gì mình thích và cảm thấy hạnh phúc là được. Còn chuyện đẻ có con với anh thì anh đừng lo, em không ngốc đâu, anh bị lừa rồi nhé. Hehe

Miệng jenny nở một nụ cười lém lỉnh, còn riêng tibú khẽ thở phào nhẹ nhõm, người đàn ông nào mà chẳng thế, không phải chỉ là muốn chiếm hữu một người phụ nữ, mà điều hơn cả là làm sao để có thể chịu trách nhiệm với cái hậu quả mà mình gây ra, liệu nó có quá lớn vượt mọi khả năng kiểm soát hay không.

Và liệu người đàn ông có thể đương đầu với những chuyện xảy ra trong tương lai hay không... Một khi không chắc chắn về những điều đó thì hãy nên dừng lại khi còn kịp... Riêng tibú, có lẽ mọi chuyện đã quá muộn rồi, liệu sau này, vết thương tibú để lại cho jenny, nó có lành được không...

Một người đàn ông thậm chí chẳng thể đem lại hạnh phúc cho người mình yêu thương, điều đó thật nực cười. Cuộc sống bây giờ thay đổi nhiều quá, phụ nữ họ cần gì? Tiền bạc, nhà cao cửa rộng, một cuộc sống giàu sang và sung túc... Tibú tự cảm thấy mình may mắn, tìm được một người phụ nữ không ham danh lợi, yêu thương từ chính trái tim chân thành của mình, chỉ tiếc một điều là hình như quá trễ rồi...

- Jenny à, anh thôi ôm em nhé, vì anh nghĩ sẽ làm em ngại thò đầu. Tibú nhìn jenny bằng một ánh mắt trìu mến và đầy thương yêu

- Hi hi, anh này, em lại thích anh cứ ôm em mãi như thế này thôi đó

- Không hiểu dạo này sao anh cứ có cảm giác là sắp có những chuyện không may xảy đến, nhưng anh muốn em biết một điều rằng, nếu anh vượt qua được tất cả, anh sẽ ở bên em đến hết cuộc đời này!

- Tibú, thật không? Hứa nhé

- Ừ, anh hứa!

- Anh đừng suy nghĩ nhiều nữa, chắc do dạo này anh không ngủ được nên người mệt mỏi thôi. Để em mua ít đồ về tắm bộ cho anh nhé.

...

Hơn một tuần không có được giấc ngủ bình yên, chẳng mấy chốc tibù nhìn chẳng khác nào một con người không có sức sống, hai đôi mắt thâm quầng, mặt mũi gầy đi trông thấy. Jenny thì lo sốt vó cả lên, mua đủ thứ thuốc, nấu đủ các loại thức ăn, nhưng dường như chẳng công hiệu là mấy.

Lý do thì cũng chỉ mình tibù hiểu, lúc này đây tibù thật sự cảm thấy mệt mỏi và kiệt sức, những giấc mơ dường như nó chính là những nỗi lo lắng, nỗi sợ hãi từ sâu bên trong tibù, là những điều mà cả cuộc đời tibù cảm thấy hối hận. Đôi khi nó lại là những mất mát mà chẳng bao giờ lấy lại được. Nói cách khác, những giấc mơ chẳng khác nào là “tâm đen” trong lòng tibù từ trước đến giờ...

Mỗi khi hoàng hôn đến, tibù lại bước vô định trên những con đường, nơi mà bản thân cảm thấy rất đối thân quen và đầy ắp những cảm xúc, là quá khứ hay là hiện tại... nó vẫn là những nỗi niềm cứ mãi canh cánh trong lòng tibù. Chúa tạo ra con người, mà mỗi người trong họ khi chào đời đều có một ý nghĩa riêng đối với cuộc sống...

Tibù mỉm cười, một nụ cười nhạt nhưng đầy mãn nguyện, bởi đơn giản... tibù đã tìm thấy được lý do tại sao mình được tồn tại. Cuối cùng thì chính bản thân tibù cũng phải tin thứ gọi là định mệnh, cái thứ đưa con người ta đến với nhau, biết bao nhiêu biến cố xảy ra, dù lớn hay nhỏ thì nó cũng là một mắt xích trong câu chuyện đó. Để rồi khi nghĩ lại, con người ta không khỏi ngậm ngùi.

Em nói mình sẽ không bao giờ xa rời nhau

Rồi mình cũng phải rời xa nhau

Anh nói mình sinh ra để dành cho nhau

Nhưng rồi điều đó cũng không khiến mình được ở bên cạnh nhau

Cứ yêu nhau mãi thôi, anh và em

Cứ nghĩ về nhau hoài thôi, em và anh

Bây giờ và mai sau

Mãi mãi và chỉ một...

...

Lang thang mãi thì tibù cũng đến chợ đồ cũ, Đà Lạt nhỏ bé đi hoài thì cũng chỉ chừng đó con đường, cũng chỉ tới lui khu trung tâm, con người ta chẳng dám bước đi xa hơn nữa, bởi vì nó vắng vẻ và hiu quạnh, trong thâm tâm không khỏi chạnh lòng, thôi thì cứ bước chôn đông người, tự lừa dối lòng mình nhìn người người qua lại cho khỏi thấy cô đơn. Dẫu nó chẳng có tác dụng, ngược lại chỉ khiến thêm đơn côi, từng cặp qua lại tay trong tay họ ấm áp và tràn đầy yêu thương...

Tibù chợt bật cười khi nghe thấy tiếng thằng Beo đang hô to để bán đồng khăn cũ, mà phải nói cái chợ đồ của Đà Lạt vô cùng đặc biệt, mỗi người một phong cách, mệnh ai người đó hô, giọng điệu thì khác nhau, âm trầm âm bổng, trai có gái có... riêng cái giọng của Beo thì chẳng lăm lăm vào đâu được, ồm ồm và vang thình thoảng lại hô như một bài ca trù.

- Hey Beo, tối nay bán được không mày? Chẳng mấy chốc, tibù đã tới nơi Beo đang bán hàng

- Cũng tạm tạm, được hơn 40 cái rồi. Nói rồi Beo quay vô trong, kéo thùng bia ra

- Làm lon cho ấm lòng chứ hả . Haha

- M, bán không được bao nhiêu mà toàn thấy ăn nhậu. Ủ làm ít cho ấm vậy. Lạnh quá

- Ủa, bông hồng của mày đâu mà đi một mình hả?

- Jenny hả, nó đi shopping với người yêu thằng Sói rồi.

- Tính khi nào cưới đây, mày là nhất rồi nhe tibù. M cái thằng mày, thằng thì ăn hoài không hết, thằng thì không có mà ăn.

Tibù thở dài, trầm ngâm một lúc rồi nhìn Beo nói

- Chắc tao tự tử quá Beo, tao rất mệt, rất mệt. Mày hiểu không

- Đm, giỡn khùng hả mày. Beo cười

Tibù nhìn Beo, qua ánh mắt có thể nhìn thấy rõ sự nghiêm túc trong đó, đôi mắt chứa đựng đầy mệt mỏi nhưng vẫn không kém phần cương quyết

- Tao không đùa đâu Beo

Beo đặt lon bia xuống dưới đất, rồi tiến sát lại tibu

- Đ m, mày đang nói cái đ gì vậy hả thằng kia?

- Còn nhớ chuyến đi tìm thầy Chàm lần trước của mình chứ hả? Từ lần đó tao dính ngại rồi.

- Cái đ gì đấy, mày nói gì vậy tibu? Tao vẫn chưa hiểu

- Là tao đã tự giao kèo với ông thầy Chàm đó để kéo sunny ra khỏi cái hồ sâu này.

- Mày lo xa quá rồi tibu, mấy cái thứ này mà mày cũng tin hả?

- Beo, nhìn tao nè. Mày có thấy tao giống đang giỡn không. Nó đang xảy ra Beo à, có nhiều chuyện không bình thường đang xảy ra. Từng ngày một, hành hạ tâm trí và cả thể xác của tao. Dường như tao sắp không thể chịu được nữa, cũng gần hai năm rồi. Kể từ cái ngày đó.

- Để tao xếp hàng vào kho, rồi giờ tao với mày đi xuống đó tìm ông luôn. Thằng khốn, sao giờ mày mới nói hả.

- Muộn rồi Beo, ngay cái khoảnh khắc tao gật đầu đồng ý, tất cả mọi chuyện dường như không thể quay đầu được nữa.

- M mày tibu, tao nói là giờ tao với mày đi luôn, tao không quan tâm đến chuyện khác. Chắc chắn là sẽ có cách.

- Đúng, nhưng ai sẽ nhận những điều tồi tệ đó thay tao? Tao biết là có người sẽ sẵn sàng làm điều đó, mày nghĩ tao bằng lòng nhìn những người tao yêu thương hằng ngày chịu đựng đau đớn thay tao sao? Tao không thể.

Vốn nóng tính, Beo chẳng thèm quan tâm đến những lời đó, đá bay lon bia ra phía ngoài đường, bia văng tung tóe, thằng nào nhìn nó chửi đồng lên cả. Rồi quay lại gầm gừ với tibu.

- Mặc kệ, mày đi thì tao đi một mình. Tao không bao giờ để mày chết thằng khốn ẹ.

Đang tới lúc cao trào thì jenny cùng Thảo đến, thấy không khí ở đây khá căng thẳng, khuôn mặt Beo thì có vẻ giận dữ. Jenny bèn lên tiếng

- Tibu, có chuyện gì vậy anh ?

- À, ừ... không có gì đâu em. Tibu nói

- Mày nha tibu, bình thường mày luôn là người mạnh mẽ và cứng rắn, vậy nên mày làm gì thì làm, suy nghĩ mọi chuyện thấu đáo một tí. Đừng để những người xung quanh mày tổn thương.

Tibu chợt nắm tay jenny rồi kéo cô ấy quay lại, rồi khỏi nơi đó. Jenny thì mặt ngơ ngác không gì điều gì.

- Anh! Anh, có chuyện gì vậy

- Anh đã nói là không có gì mà

- Anh đừng xạo em nữa, em chưa bao giờ thấy anh và anh Beo cãi nhau cả

- Ừ, có chút mâu thuẫn thôi. Mai là lại đâu vào đó, em đừng suy nghĩ nhiều

Bạn đang đọc truyện *Hồi Ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Hãy làm những gì mình thích, cho dù nó là những chuyện điên rồ nhất, để không bao giờ quay đầu lại và cảm thấy hối tiếc, trong lòng ước rằng phải chi ngày đó...

Cũng đừng hỏi mình là ai, mình đơn giản là người viết truyện, ngay từ đầu mình chưa bao giờ có ý định post truyện lên, mình cũng mới biết diễn đàn gần đây thôi. Mình muốn kết thúc những thứ đã bắt đầu. Chỉ là mình không ngờ được nhiều người ủng hộ như vậy, chân thành cảm ơn các bạn rất nhiều !

Trên đường về nhà, jenny chỉ ngồi sau ôm tibú và không nói lời nào. Tibú thì chẳng để ý đến chuyện đó, trong đầu cũng chẳng tập trung suy nghĩ được chuyện gì. Mọi thứ cứ mơ hồ và vô thực. Hồ xuân hương lạnh lẽo mờ ảo sau những làn sương mù, những hàng thông hai bên đường cứ rít theo từng cơn gió. Cái cảm giác đó, gần gũi thân quen nhưng bỗng chốc trở nên xa lạ.

Đúng nghĩa hơn là tibú sợ phải về cái nơi này, sợ những kỷ niệm thân thuộc những cảm giác trước đây trong một khoảnh khắc nào đó lại trở về và bóp nghẹt trái tim mình. Tibú khẽ rùng mình vì trời lạnh. Chưa bao giờ cảm thấy ghét Đà Lạt đến thế, ghét những đôi tình nhân nắm tay đi dạo phố, ghét cái không khí se lạnh, ghét cái chất lãng mạn từ thành phố này mang đến. Thử hỏi, có nơi nào ở đây không in dấu chân của tibú và... sunny !

Dù rằng tự hứa với lòng mình là sẽ quên cái tên sunny, quên cái hình ảnh luôn khắc sâu trong trái tim mình, nhưng với tibú điều đó thật khó khăn biết mấy.

...

Tibú khẽ trở mình, nhìn sang bên cạnh thì jenny vẫn đang say sưa ngủ. Lại một đêm nữa không ngủ được, nhưng đêm nay mọi thứ mệt mỏi dường như tan biến, tâm hồn thể xác tibú trở nên tỉnh táo và mình miễn một cách lạ thường. Tibú ngồi dậy một cách thật chậm rãi để không làm jenny thức giấc và kéo mền lên đắp cho cô ấy một cách từ tốn rồi nhẹ nhàng bước ra phòng khách.

Ánh đèn đường được một màu vàng buồn và tối tăm, le lói chiếu qua khung cửa sổ làm nổi bật những làn khói thuốc trắng bay. Nghĩ cũng buồn cười, hình như đôi lúc khói thuốc lá khiến con người ta tỉnh táo hơn, đầu óc hơn trong suy nghĩ. Từng làn khói như đang mang theo những nỗi buồn và tan biến vào không khí. Tibú chợt bật cười, cười vào chính bản thân. Bao lâu nay, có những điều mà tibú luôn ếm chặt và chôn vào những góc ngách sâu thẳm nhất trong trái tim mình, có những bí mật mà chưa từng có người thứ hai biết được, kể cả những người anh em thân thiết nhất của tibú.

Khi con người ta yêu, các giác quan dường như bị tê liệt và chẳng còn đủ sự sáng suốt để đánh giá về mọi việc xảy ra. Có một điều buồn cười đó chính là trong sự tuyệt vọng, luôn có một phần nào đó rất nhỏ hiện diện hai chữ hy vọng, chỉ đó thôi những hy vọng đó không thực tế hoặc cũng có thể là những điều chính con người tự tạo ra để đánh lừa bản thân họ, nó xoa dịu đi cái cảm giác sợ hãi, dẫn lối ta đi khi cuộc sống trở nên bế tắc. Tuy nhiên bản chất cũng chỉ là một con đường khác không có lối ra, họ cứ đi mãi đi mãi, để rồi đến một ngày khi quá mệt mỏi và dường như không thể bước tiếp được nữa.

Tibú chợt thở dài vì biết đã đến lúc mình nên kết thúc con đường đó. Người con gái mang tên sunny, ai biết được rằng bấy lâu nay cô ấy không hề yêu tibú...

- Anh ơi! Anh đâu rồi ? Tiếng jenny gọi

- Anh ở ngoài phòng khách

- Sao anh không ngủ đi chứ ? khuya lắm luôn rồi, vào đây nằm không lại cảm lạnh bây giờ anh.

Tibú dập đầu thuốc, khẽ rùng mình vì cái lạnh lúc sáng sớm và bước thật nhanh vào phòng ngủ. Vừa nằm xuống thì jenny đã quay sang ôm lấy tibú thật chặt, rồi nhẹ nhàng nói :

- Lạnh lắm đó anh, để em ôm và sưởi ấm cho anh nhé.

Tibú khẽ cười, đưa tay qua ôm lấy jenny nhẹ nhàng hôn lên trán rồi nói

- Ừ, anh biết rồi, em ngủ tiếp đi nhé.

Jenny mở mắt nhìn tibú được một chút rồi lại say sưa ngủ một cách nhanh chóng, cái cách mà jenny nói chuyện, từng chi tiết nhỏ trên khuôn mặt jenny, nói cách khác cái ngôn ngữ của cơ thể cô ấy, nó đáng yêu đến tuyệt đối. Trong thoáng chốc tibú cảm thấy trong lòng mình có đôi chút bình yên.

...

Sáng nay Đà Lạt mưa phùn, cái lạnh nó ăn vào tay thấm sâu tận bên trong cơ thể, đau buốt và ê ẩm. Nhắm nháp ly cà phê nóng, thưởng thức điều thuốc đang cháy dở thật không có gì tuyệt bằng. Tibú ngồi ngay quán cà phê quen thuộc trước đây, vẫn chỗ cũ vẫn một khung cảnh nhưng cảm giác chẳng còn được như lúc xưa. Hồi đó, mỗi sáng tibú vẫn luôn tụ tập cùng đám bạn thân thuộc của mình, chẳng khác nào một đám quý, lúc nào cũng ồn ào cười đùa, mọi thứ cứ như là không gian riêng của họ, sống hết mình cười thật lớn không cần phải lo nghĩ điều gì.

Nhưng... đó là chuyện vài năm trước đây rồi. Tưởng chừng như mọi thứ đều thay đổi sau từng ấy năm, thực tế là chỉ duy nhất một mình tibú mới là thứ thay đổi. Cảm giác nó không được như trước đây nữa, cái cảm xúc vui vẻ nó không còn hiện diện mà thay vào đó là tâm trạng u ám chán nản và dường như có một chút gì đó tuyệt vọng. Con đường mà tibú đang đi, dường như quá sức chịu đựng.

Tiếng net pò ầm ầm và quen thuộc, tibú sớm nhận ra Beo đang đến. Cái thằng, gần 25 tuổi đầu rồi mà còn như mấy đứa mới lớn. Cái tính nó lúc nào cũng thế, bốc đồng và nóng nảy chẳng bao giờ lớn được.

- Hey, cà phê sớm mày. Beo lên tiếng

- Ừ dạo này tao không ngủ được mày à.

- Chuyện tối qua mày nói tao, nghiêm túc hả tibu?

- Ủ. Tibu trả lời cụt ngủn vì mệt mỏi

- Vậy giờ mày tính sao hả tibu? Beo nhúu mày

- Tao chẳng tính gì hết Beo à, mệt mỏi quá rồi. Chuyện gì đến thì nó sẽ đến. Sống chết, đó là chuyện của ông trời. Giày dép còn có số hưởng chi là con người đúng không mày? Tibu nhếch mép cười.

- M cái thằng, giờ này mà còn đùa được sao.

Beo găm giữ rồi hỏi tiếp:

- Cái cảm giác đó, nó thế nào hả mày? Tao vốn chẳng bao giờ tin vào những chuyện đó nhưng vì mày là anh em thân thiết của nên...

- Nó đáng sợ !

Tibu cắt ngang lời Beo, thoáng chốc thờ dài

- Nó đau đớn nhưng chẳng có bất kì lý do nào, cái đau đó xé nát từng tế bào của mày nhưng lại không phải vì bệnh tật. Hầu như mỗi đêm chỉ cần mày nhắm mắt thì những điều mày lo sợ sẽ hiện lên trong giấc mơ, đáng sợ hơn gấp nhiều lần. Đôi lúc những điều đó đã từng xảy ra trong quá khứ, là những điều luôn ám ảnh hoặc khiến lương tâm mày cắn rứt. Mày biết điều buồn cười là gì không, nhưng giấc mơ đó... cảm giác luôn rất thật. Thật đến mức mày có thể cảm thấy đau vì nó, hoặc đôi lúc khóc vì nó. Mà thôi bỏ đi, tao cũng chẳng diễn tả bằng lời được, mày cũng không hiểu được đâu.

Tibu chợt cười nín, cái giọng điệu của nụ cười đó như đang cười trên nỗi đau của chính bản thân mình. Mang chút điệu bộ thách thức với những điều xảy ra dù trong lòng đã quá đổi mệt mỏi rồi. Bỗng tibu khựng lại khi nhìn vào mắt Beo, cái ánh mắt đó chưa bao giờ tibu được thấy một lần. Đôi mắt lúc nào cũng rực lửa và hằn đỏ, giờ đây dịu xuống một cách buồn bã, có chút sợ hãi.

- Hey Beo, mày đừng lo, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Giọng Beo bỗng chốc có chút giận dữ:

- Tất cả là tại con Sunny, ngay từ đầu tao đã biết rồi mà, nhưng tao không ngăn cản vì đó là chuyện riêng của mày. Mày không nhận ra cái điều mà tao luôn nhìn thấy sao tibu?

Tibu bật cười một cách chua chát

- Nhận ra điều gì? Nhận ra rằng sunny chưa từng yêu tao đúng không? Nhận ra rằng thằng Thành mới là người nó thật sự yêu đúng không?

Khuôn mặt Beo hơi bất ngờ vì những gì tibu nói, ngờ nghech vì không hiểu

- Vậy sao mày vẫn luôn làm những điều ngu ngốc vì nó hả Tibu?

- Tao biết điều đó từ rất lâu rồi Beo à, từ những ngày đầu tiên khi quen nó rồi. Chỉ có điều tao không quan tâm, ghét một người thì ắt hẳn có lý do, nhưng yêu một người sẽ chẳng bao giờ có lý do cả. Bản tính con người tao nó vậy, nói ngu ngốc cũng được mà nói yêu một cách mù quáng cũng chẳng sao.

- Vậy là... vậy là

- Ủ, ngay từ khi quen sunny tất cả đã là một vở kịch mà tao chính là nhân vật chính. Điều buồn cười là dù biết sự thật nhưng tao vẫn cứ giả bộ và diễn vai của mình thật tốt. Không phải tao ngu, mà là vì tao luôn hy vọng một ngày nào đó sunny sẽ đáp trả tình cảm tao dành cho cô ấy. Nhưng chuyện tình cảm chẳng thể đánh đổi bằng tình cảm được, có lẽ nó phải tự xuất phát từ sâu bên trong con tim. Nghe triết lý và khó hiểu quá đúng không? Tibu cười rồi nhìn Beo.

Beo rít một hơi thuốc thật sâu, khẽ thở dài rồi nhìn tibu:

- Lúc này, mày có sợ không người anh em ?

Tibu cười một cách nhẹ nhàng rồi nói :

- Đã biết phía trước không có tương lai nhưng dù trong tim có một chút ấm áp thì con đường dẫn có u ám cũng không còn đáng sợ nữa. Trong cuộc sống dù có chuyện gì xảy ra hãy cứ ném vào đó một chút niềm tin.

- Ấm áp? Điều ấm áp lúc này của mày là gì hả thằng kia, toàn xàm không à.

- Cái không khí lạnh lẽo này thì điều ấm áp của tao tất nhiên là một ngum cà phê nóng cùng với điều thuốc rồi. Thôi tui nó chắc cũng sắp lên rồi, mày ngồi đây xiu nha, tao về nhà chờ jenny đi ăn sáng.

- M cái thằng, vì gái mà quên anh em. Đòi mày chết vì gái. Mà tibu nè, mày có hối hận không? Hối hận vì những điều đã xảy ra không?

Tibu vừa đi ra vừa quay đầu lại và hỏi Beo

- Về điều gì?

- Về người mày yêu và những gì mày đã làm cho nó

Tibu cười rồi nói :

- Chính tao cũng không biết, vẫn và đang suy nghĩ

Tibu vừa đi được một quãng ngắn thì nghe tiếng Beo hét lớn

- Ê thằng khốn, mày có thể từ bỏ cuộc sống của mày nhưng tao không bao giờ từ bỏ cuộc sống của anh em tao.

Điều đó khiến tibu bật cười và chửi thảm trong bụng

“Cái thằng khi gió”

...

Tibu về đến nhà thì jenny đang ngồi trên sofa, tai đeo phone và thỉnh thoảng lại hát vài câu. Vừa nhìn thấy tibu thì jenny nở một nụ cười thật tươi

- Morning anh.

- Buổi sáng, jenny !

- Uống café mà về sớm vậy hà anh?

- Đói bụng rồi, và muốn đi ăn sáng với em. Có vấn đề gì không. He he

- Anh tuyệt nhất. Nói rồi jenny chồm tới ôm lấy tibu và hôn một cái kêu thật to

- Anh đợi em thay đồ nhé.

- Ok

Vừa lúc đó thì điện thoại tibu nhận được tin nhắn, tibu có thể cảm thấy được trái tim mình đập rất nhanh, nhanh đến mức nổ tung, bàn tay bắt đầu run lên bần bật

“Em đang ở Đà Lạt, hẹn anh 20 phút nữa, đòi thông tin”

Tibu thoáng chốc bần thần vì cái tin nhắn, là sunny. Cô ấy đang ở đây. Mãi mê suy nghĩ tibu không biết jenny đã đứng sau lưng mình từ lúc nào

- Chuyện gì vậy anh, ai nhắn tin mà sao nhìn anh có vẻ hốt hoảng vậy? Về mặt jenny có một chút nghi ngờ và nhìn tibu

- À... ừ một người bạn của anh thôi. Jenny à, giờ anh có việc phải đi rồi, em chịu khó đi ăn một mình nhé.

- Dạ em biết rồi, anh đi xe cẩn thận nhé. Nói rồi jenny ôm tibu thật chặt, tưởng như không bao giờ muốn rời xa tibu. Nhưng cái ôm đó lạ lắm, cái cảm giác đó tự nhiên khiến tim tibu hơi thất lại, nó như là lời chào tạm biệt...

Tibu nổ máy chuẩn bị đi thì quay đầu lại thì tiếng jenny gọi

- Anh nè

- Sao em?

Vẫn nụ cười quen thuộc đó, tươi và đầy sức sống, mang theo một chút ám áp nhìn tibu một cách triu mến

- Em yêu anh !

...

Như là lần đầu tiên tibu hẹn hò với sunny, đã lâu lắm rồi, ừ đã rất lâu rồi. Tibu phóng xe như bay, mọi thứ bắt đầu nhòe dần đi, tiếng gió rít hai bên tai. Chỉ có điều cảm giác rạo rực trước đây không còn nữa, mà thay vào đó là mơ hồ. Mọi thứ hình như đang đi không đúng với quỹ đạo của nó, những điều đang xảy ra dường như giống như là một giấc mơ hơn là thực tế. Sau bao nhiêu chuyện, giờ đây sunny lại muốn gặp tibu. Đầu óc tibu rối lên vì mâu

thuần, hàng loạt câu hỏi cứ xuất hiện và nhảy múa trong đầu.

“Tại sao sunny lại gặp mình”

“Cô ấy nhớ lại tất cả rồi sao”

“Vậy giờ phải thế nào, mình sẽ nói là rất nhớ cô ấy...”

“Hay là mình nên nói tình yêu dành cho cô ấy vẫn lớn lên theo từng ngày?”

“Mình sẽ ôm cô ấy thật chặt chứ...”

...

Mưa tạnh tự lúc nào rồi, tibù chậm rãi bước về phía đồi thông tin. Bàn tay đang lướt qua những đám cỏ xanh rì và ẩm ướt bởi những giọt mưa. Cái cảm giác ướt át và đượm buồn thoáng chốc lướt qua tâm trí tibù. Bởi đơn giản sau bao nhiêu chuyện xảy ra, cuối cùng thì tibù cũng chấp nhận được sự thật, mà đáng lẽ nó phải được làm sáng tỏ trong suy nghĩ tibù từ rất lâu rồi.

Gió vẫn thoang thoang đâu đây, hoà quyện cùng với tiếng rì rào của cây cỏ như một bản ballad buồn, trầm tư và sâu lắng. Khi mà những hình ảnh của người con gái đó bắt đầu hiện lên trong giác quan của tibù, là lúc tibù có thể nghe tiếng trái tim mình đập ngày một lớn hơn. Vẫn luôn như vậy, tất cả đối với tibù đều là lần đầu tiên. Sức hút từ người con gái đó đối với tibù thật mãnh liệt, nó không có giới hạn và cực kì mạnh mẽ.

Sunny đứng đó, nơi đầu tiên hai đứa hôn nhau, nơi mà tibù mất đi thứ gọi là nụ hôn đầu đời. Gần 5 năm rồi. .

Cô ấy đang mãi mê nhìn về phía trước, vẫn cái dáng dấp nhỏ bé đó, nhỏ nhắn và yếu ớt. Cái áo khoác mỏng không đủ ngăn cái lạnh lán lướt trên cơ thể sunny, hai tay cô ấy khoanh về phía trước, như để tự bảo vệ mình trước cái lạnh hoặc cũng có thể là những nỗi sợ hãi, những nghi vấn trong đầu sunny lúc này.

Tibù nhẹ nhàng đứng cạnh sunny, cả hai cùng ngắm nhìn cái khung cảnh buồn lạnh lẽo và u ám phía trước. Tibù chợt cười, hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng:

- Chẳng có gì tuyệt bằng không khí trong lòng nơi đây, lớp trường nhì. Tiếc là mây xám che hết mặt trời rồi, liệu mây có tan không?

Sunny quay sang nhìn tibù, rồi nói:

- Gió đến thì mây tự khắc sẽ tan thôi, rồi ấm áp sẽ lại về.

- Khi nào thì gió đến? Tibù gặng hỏi

- Khi mọi thứ sẵn sàng đón nhận cái ấm áp của mặt trời

Tibù quay sang nhìn sunny một lúc thật lâu, mọi thứ lặng đi, chỉ có tiếng rì rào của gió và lá cây.

- Sau một giấc ngủ thật dài, mặt trời cũng tỉnh giấc rồi sao? Tibù hỏi

- Hy vọng là chưa đốt cháy hết mọi thứ. Sunny nói rồi nhìn tibù

- Dù gì thì thiếu mặt trời, vạn vật cũng chẳng tồn tại được, đúng không sunny? Tibù lại cười, nhưng nụ cười này thoáng buồn, như chất chứa rất nhiều tâm sự, dồn nén biết bao nhiêu cảm xúc, tưởng chừng như mang theo hàng vạn hàng triệu nỗi nhớ chất chứa bấy lâu nay.

Nói rồi tibù lại hít một hơi thật sâu, cố gắng thoát ra vài lời nhưng chẳng thể được, như có gì đó đang chắn ngang bên trong tibù. Là sự giận dỗi, thù hận hay là yêu thương... thậm chí tibù cũng chẳng thể biết.

- Lúc nào hả sunny? Khi em nhận ra anh?

- Từ những ngày đầu tiên anh bước vào lớp tibù à !

- Hôm nay sao lại quyết định gặp anh?

Đến lượt sunny thờ dài, hai môi mím chặt rồi chợt nắm tay tibù

- Anh đã phải chịu đựng nhiều rồi, giờ để em bù đắp cho anh những mất mát và đau thương đó được không tibù?

Tibù hơi nhúm mày, rồi lại cười. Chưa bao giờ tibù cười tươi đến thế. Nhưng trong thoáng chốc, đó là lần đầu tiên. Lần đầu tiên tibù khóc trước mặt sunny. Những giọt nước bắt đầu lăn dài trên đôi mắt tibù, chảy xuống dần dần tan vào mặt đất. Mọi thứ có thể tan biến theo trời đất nhưng hạnh phúc và những nỗi đau có lẽ là bất diệt. Định mệnh đưa quá nhiều nỗi đau đến với tibù, có lẽ là để khi những điều hạnh phúc ập đến, tibù cảm thấy trân trọng giá trị của nó hơn bao giờ hết.

- Sao vậy anh? Anh nói gì đi chứ. Sunny hơi bối rối khi thấy tibu như thế
- À... ừ... không sao đâu em, chắc tại vì anh vui khi gặp lại em thôi.
- Vậy đừng bao giờ rời xa nhau nữa nhé anh, nhé tibu!

Tibu im lặng, đôi mắt ánh lên vẻ buồn bã.

- Sunny, tình yêu và sự thương hại có khác biệt rất lớn, em có biết điều đó không? Hãy ở bên cạnh một người yêu mình, chứ đừng cố gắng ở bên cạnh một người mình yêu. Đó là câu nói anh căm ghét nhất, và hình như mình đang ở trong tình huống này phải không em?

Về mặt Sunny hơi hốt hoảng trong một giây ngắn ngủi, rồi lại bình thường trong thoáng chốc

- Sao anh lại nghĩ vậy tibu, đừng suy nghĩ nhiều và tự làm khổ mình nữa. Anh đã phải chịu nhiều đau đớn rồi.

Tibu đưa tay lên một cách chậm rãi, lướt nhẹ qua sống mũi và đôi mắt của sunny. Nhắm mắt lại và cảm nhận cái lạnh từ khuôn mặt vì mưa vì gió và vì sương của sunny.

- Anh luôn mong rằng sẽ được sưởi ấm cho em những khi cơ thể em bắt đầu khó chịu và đau đớn vì cái lạnh cắt da cắt thịt, mong rằng anh sẽ che chở cho em mỗi khi trời mưa, chặn đứng các cơn gió trước khi nó kịp đến em và bảo vệ cho em suốt đời. Nhưng... dường như mọi chuyện chẳng bao giờ được như con người mong muốn.

- Anh sao vậy, bây giờ chưa phải là muộn mà tibu?

- Sunny à, em biết điểm chung lớn nhất giữa anh và em là gì không?

- ...

- Là mình đều có một tình yêu lớn, tất cả những gì em đã trải qua và phải chịu đựng anh đều biết hết. Tình yêu anh dành cho em, nó hết như là tình yêu em dành cho Thành đúng không?

- Em. em.

- Anh chưa bao giờ trách em cả sunny, bởi lẽ tình yêu của em khiến anh thật ngưỡng mộ. Nó cũng lớn lao và luôn cháy hết mình, sẵn sàng hy sinh mọi thứ mà chẳng cần lý do.

Tibu có thể nghe thấy tiếng nổ lách tách bên trong tim mình khi những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má sunny. Nó đau đớn và âm ỉ...

- Nhưng... tibu... em yêu anh.

- Tình yêu đó chưa đủ lớn để khiến em quên đi con người đã ruồng bỏ và bội bạc với em. Điều khiến anh vui đó chính là cũng có lúc tưởng chừng như anh có thể xoa dịu một phần nào đó nỗi đau bên trong con tim em. Khi yêu ai đó bằng tất cả trái tim mình, thì dù có chia xa thì tình yêu đó chẳng bao giờ mất đi. Anh biết là có những lúc em đã muốn quên nó đi, đẹp bỏ sang một bên để bắt đầu lại mọi thứ. Nhưng không được vì cái tình yêu đó nó quá lớn, mãnh liệt và đầy sức hút đến mức không thể dứt ra, đúng không em?

- Minh.. mình làm lại từ đầu đi anh... được không anh. Hãy xóa hết mọi điều đau buồn và bắt đầu một cuộc sống mới.

Tibu ôm lấy sunny thật chặt, cái cảm giác đó luôn bình yên như vồn dĩ của nó. Không gian rộng lớn này, giờ đây chỉ còn hai con người hết như trước đây. Bình lặng và yên ả...

- Bao nhiêu ngày trôi qua, anh tự hỏi là có ngày nào anh ngừng yêu em nhiều hơn. Ngày đến rồi đi, nỗi nhớ về em lúc nào cũng da diết, nó khiến trái tim anh thất lạc, đôi mắt anh lu mờ đi, lý trí anh dần tan biến. Chỉ duy nhất một điều, đó là hình ảnh của em chưa bao giờ phai nhạt... dù là từng chi tiết nhỏ nhất, đôi mắt em, mái tóc em, nụ cười hay giọng nói nhẹ nhàng của em. Mọi thứ cứ như là một giai điệu, cất lên mỗi khi một ngày mới của anh bắt đầu và kết thúc. Dù ngàn năm sau, những ký ức và nỗi đó cũng sẽ chẳng tan biến đi được.

Nước mắt sunny rơi ngày một nhiều hơn, đến mức tibu có thể cảm giác được cái ướt át của nước mắt và cái vị mặn của nó trước ngực mình.

- Ký ức sẽ chẳng bao giờ lãng quên được em à, thế nên mình sẽ chẳng bao giờ ở bên cạnh nhau được nữa. Điều hối tiếc duy nhất là anh đã gặp lại em. Hãy yêu thương bản thân mình như cái cách em yêu thương người ta nhé. Hãy cười thật lớn, sống chậm lại và cảm nhận những điều ý nghĩa trong cuộc sống này. Không thể biết được điểm bắt đầu của một tình yêu nhưng lại dễ dàng nhìn thấy một khi nó đã kết thúc.

Tay tibu dần nói lỏng ra, sunny cũng tự hiểu mọi chuyện đang xảy ra tuy nhiên nói không nên lời, nước mắt vẫn cứ tuôn mãi. Tuyệt nhiên không một chút níu kéo, tibu cũng chẳng bất ngờ trước điều đó, vì tình yêu là thế. Sẽ chẳng hạnh phúc nếu đến với nhau vì níu kéo, sẽ chẳng lâu bền vì đến với nhau bằng lòng thương hại, và cũng không bao giờ bắt diệt nếu đến ở bên cạnh nhau vì tình yêu của đối phương dành cho mình quá lớn.

Mây dần tan rồi, nhưng tia nắng ấm áp bắt đầu trải dài trên các thảm cỏ, phản chiếu qua những giọt nước đọng trên tán lá. Dưới ánh nắng, sunny tỏa sáng một cách lạ kì.

- Tạm biệt em, thiên thần. Tibu quay đầu thật nhanh, không đủ can đảm để nhìn sunny một lần nữa...

Câu nói cuối cùng, tibü thốt lên chỉ đủ mình nghe, cái câu nói mà tibü tự nhủ rằng suốt cuộc đời này, mỗi khi bên cạnh sunny sẽ nói cho cô ấy nghe, nói đến khi nào tibü không còn tồn tại được nữa...

“Anh yêu em”

“Điều hối tiếc duy nhất là anh làm mọi thứ để được gặp lại em, vì thật sự nó không phải là điều đúng đắn, đáng lẽ ra anh nên để cho em quên hết mọi thứ, để những kí ức đau buồn đó mãi chôn vùi và để cho nước mắt em thôi rơi nữa...”

Con đường về nhà sao xa xôi quá, những cơn đau ập đến một cách nhanh chóng, tê buốt hết cơ thể và âm ỉ bên trong. Tựa như một mũi kim cứ khoan vào cơ thể tibü từng chút một, trời lạnh thật đấy nhưng mồ hôi tibü vẫn cứ tuôn ra liên tục. Hình ảnh sunny đứng nơi đó nhìn về phía tibü cứ luẩn quẩn mãi trong đầu, chẳng thể nào tan biến đi được. Tibü muốn hét thật lớn, là vì đau hay là vì cái tình yêu đó cứ cháy âm ỉ và đốt cháy tim gan tibü lúc này.

Đó là quyết định của riêng tibü lúc này, chẳng phải vì sự sống hay cái chết, mà cũng chẳng phải vì lòng tự tôn của một thằng đàn ông. Chỉ đơn giản là trong lúc này đây, với tibü tình yêu chẳng phải là thứ để níu kéo hoặc đánh đổi mà có được. Nếu không khiến người mình yêu cảm thấy thanh thản và hạnh phúc thật sự thì hãy buông ra. Hãy để mọi thứ theo gió và tan biến vào mây. Hãy để trái tim mình yêu thương về với nơi nó sẽ thuộc về, rồi mai đây một ai đó sẽ đến và sưởi ấm nó, bình minh sẽ lại bắt đầu và kết thúc bằng hoàng hôn thật ấm áp và bình yên. Rốt cuộc tibü cũng hiểu được ý nghĩa của hai chữ tình yêu... Tình yêu là vì người con gái mình yêu thương hy sinh và chịu đựng, là niềm khát khao được dâng hiến tất cả những gì bản thân mình đang có, chỉ để đánh đổi nụ cười và niềm vui của người con gái đó.

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chương Cuối

Tibü cảm thấy thật mệt mỏi và quá đau đớn, khi nào thì mọi chuyện sẽ kết thúc, sẽ là cái chết hay là một cuộc sống mới, chỉ là tâm trí và cơ thể tibü dường như không thể chịu nổi nữa rồi. Tibü cứ chạy xe mãi không dừng, cứ đi mãi đi mãi. Mắt nhòe đi và cay xè không hiểu là vì nước mắt hay vì mồ hôi ướt đầm trên trán chảy xuống. Điểm bắt đầu hình như luôn là điểm kết thúc mọi chuyện, nó như là một vòng tròn luân hồi trong cuộc sống.

Tibü lại chạy xe trở về đồi thông tin trong vô thức, sunny đã đi tự lúc nào rồi. Như thế cũng hay... Tibü dựng xe nằm ngang trên đồi, cũng chẳng còn chút sức nào mà gạt chân chống. Thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng trong lòng, cũng chẳng cần phải gồng mình lên mà chịu đựng. Tibü ngồi dựa mình vào gốc cây, nhắm mắt lại và cảm nhận xung quanh. Từ những âm thanh nhỏ nhất nhất, tiếng chim kêu riu rít, những tán cây rì rào vuốt ve nhau như thể đang vui vẻ chào đón ánh nắng. Riêng phần tibü, ánh nắng mà tibü vừa đón nhận, nó vô cùng ấm áp, thanh bình và yên ả...

“Chào các bạn, mình tên là sunny, rất vui vì được là một trong những thành viên của lớp này”

Ngày đầu tiên gặp cô ấy, tibü đã biết rằng mình chẳng cần đến 1 phút để nói lời yêu thương, chào đón những cảm xúc đầu đời. Nó đến rất nhanh và vô cùng mãnh liệt. Cái sức hút từ hai chữ tình yêu đó, hình như là vô hạn và không bao giờ có điểm dừng. Khi lớp phó cất lên những tiếng hát như tự giới thiệu bản thân mình với mọi người. Đó cũng là giai điệu thức tỉnh cái tình yêu mạnh mẽ và vô tận trong trái tim người con trai mang tên tibü. Dù nó không đủ hay đến mức khiến con người ta phải khơi dậy những cảm xúc sâu tận bên trong mình, dù nó không đủ hay đến mức khiến con người ta phải điên đảo và hăm mộ. Nhưng nó là một bài thánh ca được vang lên từ thiên thần mang tên sunny đối với tibü.

Trong tiềm thức, tibü biết rằng mình lại tiếp tục lạc vào những giấc mơ. Có lẽ tibü đã thiếp đi từ lúc nào vì mệt mỏi. Vẫn cái hành lang dài thăm thẳm và dường như không có lối ra, tibü cứ bước mãi. Tiếng bước chân lộp cộp cứ vang lên từng bước một và vọng lại từ nơi rất xa. Tiếng hét vì đau đớn lớn dần và gần với tibü, tim tibü như ngừng đập khi nhận ra giọng người con gái đang hét lên vì đau đớn đó chính là sunny. Tibü gồng mình chạy thật nhanh, như dồn hết chút sức cuối cùng để đến với sunny. Khi mà những hình ảnh của sunny đập vào mắt tibü, là lúc tay chân tibü dần trở nên run rẩy, tâm trí bấn loạn. Cô ấy đang nằm đó, tay ôm bụng, khuôn mặt trắng bệch chứa đầy đau đớn và buồn bã, máu vương vãi trên khắp sàn nhà, miệng sunny không ngừng la lên vì đau đớn.

“Tibü ơi, em đau quá. Cứu con em, cứu em”

Cơ thể tibü như đông cứng, bất động đứng đó và nhìn xuống sunny. Mắt tibü ướt đầm vì nước mắt, không thể cử động không thể làm gì. Tibü nắm tay thật chặt, như phá tan cái băng đang đông cứng cơ thể mình, cái đau đớn bắt đầu lan tỏa khắp bàn tay tibü. Xương ngón tay nứt lách tách, máu chảy xuống nhỏ giọt và ướt đầm dưới đất.

“Em đau quá anh ơi, anh giúp em được không, anh nói yêu em và sẵn sàng làm mọi thứ vì em mà, anh chịu nổi đau này thay em được không”

“Em sẽ chết mất, anh sẽ không bỏ rơi em đúng không, em xin lỗi vì đã làm những điều ngu ngốc, người đó quá tệ bạc và bỏ rơi mẹ con em như thế này”

Và rồi những hình ảnh sunny dần nhạt nhòa trước mắt tibü, không có cách nào để tibü níu giữ sunny lại. Khi mà sunny tan biến, cũng là lúc tibü hét lên thật lớn, vì đau đớn hoặc cũng có thể là vì không làm được gì. Dường như nỗi đau đó nó bắt đầu chuyển sang tibü và trải dài lên khắp cơ thể. Giấc mơ này, giấc mơ này... hình như nó muốn tibü phải cảm nhận những gì sunny đã từng phải chịu đựng.

Biết bao nhiêu đau đớn tibu đã trải qua nhưng lần này, nó mới chính là nỗi đau kinh khủng nhất. Bụng tibu thắt lại, tưởng chừng như ruột gan đang lồng lên nhau và đứt ra từng khúc một. Trong tiềm thức của mình, không phải là tibu đang sợ hãi, không phải tibu muốn nó đứt ra thật nhanh. Mà tibu muốn nó hãy đến một cách đầy đủ nhất. Tibu lại bật khóc, không vì đau đớn. Chỉ là quá thương xót cho sunny...

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Tibu ngồi bật dậy, đôi mắt vẫn ướt đẫm. Lệ chẳng thể ngừng rơi, phía dưới bụng vẫn đau một cách dữ dội. Lại là lần đầu tiên trong đời, tibu khóc thật lớn, tưởng chừng nếu có ai đó quanh quần ở đó chắc chắn sẽ nghe thấy tiếng nấc đó. Khuôn mặt tibu lấm lem nước, chẳng thể phân biệt được đâu là mồ hôi, đâu là nước mắt. Tibu nấc lên liên hồi, khuôn mặt nhăn nhúm vì khóc và đau đớn. Dồn chút hơi sức cuối cùng, tibu đập tay liên hồi xuống dưới mặt đất rồi hét lên thật lớn

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, Sunny... sunny... Anh... anh... ngày đó đáng lẽ.. anh anh... phải giết thẳng khôn đó...”

Mắt tibu nhắm chặt, đưa tay lên che đôi mắt lại, những hình ảnh lúc đó lại hiện về, đêm cuối cùng tibu gặp sunny trước khi cô ấy rời xa Đà Lạt, rời xa tibu...

- Em đừng đi được không? Thật sự, anh không thể sống thiếu em đâu sunny à. Em hãy tin rằng em là tất cả cuộc sống của anh

- Em... em xin lỗi tibu. Nhưng thật sự em phải đi, mọi người đều biết chuyện của em hết rồi. Em thật có lỗi với anh, ngày đó em cứ tưởng sẽ đứt ra khỏi người đàn ông đó được nên mới quen anh. Nào ngờ...

- Em có yêu anh không sunny?

- Thật sự nói không thì không đúng, nhưng nói nhiều thì chưa đủ, thời gian gấp gáp và bên cạnh anh chưa đủ nhiều như anh Thành. Mặc dù biết ông tề bạc nhưng em không có cách nào để tránh xa con người đó được, em đã quá ngây thơ khi tin tưởng người như thế.

Tibu hít một hơi thật dài, đưa tay vào trong túi và lấy ra một sợi dây chuyền. Rồi đeo cho sunny một cách chậm rãi.

- Tình yêu là một thứ khó hiểu, chỉ yêu thôi là không đủ, có lẽ mình có duyên nhưng không phận sunny à. Em hãy nhìn ngôi sao trên sợi dây chuyền này. Em chính là ngôi sao, thế nên sau này dù có chuyện gì xảy ra cũng phải tỏa sáng em nhé. Anh biết giờ có nín kéo cũng không thay đổi được gì nữa rồi.

Ánh đèn đêm le lói và sáng yếu ớt, đủ để làm nổi bật những giọt nước long lanh đang bắt đầu chảy dài trên gương mặt hốc hác vì mệt mỏi của sunny

- Tibu à... em.. em xin lỗi... anh quá tốt, em chưa bao giờ xứng đáng với anh cả.

Tibu chợt cười, một nụ cười triu mến rồi nói

- Trong tình yêu chẳng có gì gọi là xứng đáng hay không xứng đáng. Em là cho đi chứ không phải mong đợi được nhận lại em à. Vậy giờ em có dự định gì không? Chắc chắn phải đi sao?

Sunny thờ dãi, suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng

- Có lẽ vậy anh à, giờ em muốn đi một nơi thật xa, có một đứa con rồi hai mẹ con cùng sống qua ngày mà thôi. Em quá mệt mỏi rồi, không thể suy nghĩ được nữa.

- Em đừng khóc vậy, mọi chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu. Sẽ vất vả và cực khổ lắm

Sunny chợt cười, rồi nói tiếp

- Anh đừng lo, em chỉ nghĩ vậy thôi. Thôi cũng trễ rồi, hẹn gặp anh trên lớp nhé, bên anh lúc nào em cũng thấy thoải mái, với anh em luôn dễ dàng nói hết tâm sự trong lòng mình. Giá như... em gặp anh sớm hơn...

Tibu tiến sát tới sunny, bắt chợt ôm lấy cô ấy, miệng thì thầm

- Sunny, em đừng đi được không...

- Em xin lỗi, nhưng em cũng không thể làm gì hơn, cả nhà em biết chuyện rồi

- Ừ vậy em nên đi đi, có một cuộc sống mới một bắt đầu mới thật tốt

- Anh hứa với em, phải sống thật tốt nhé !

Tibu chợt nấc lên một cách nghẹn ngào, hai tay giữ chặt sunny dường như không thể để cô ấy đi được.

- Ny à, anh yêu em. Các ngôi sao và các vị thần sẽ thay anh bảo vệ em

Nhìn sunny xa dần, mắt tibu bỗng chốc cay xè, miệng thì thầm chỉ đủ mình nghe

□ Anh xin lỗi khi không giữ lời hứa, vì cuộc sống của anh đã kết thúc ngày hôm nay rồi. Điều đau đớn là anh không thể giữ được nó... □

Trở về với thực tại, khi mà những hình ảnh đó mờ dần đi, nước mắt tibu lại chảy xuống mỗi lúc nhiều hơn, trời sinh con người bản tính hình như vốn dĩ yếu đuối, chỉ là họ sẽ ngày một mạnh mẽ hơn sau những thăng trầm của cuộc sống. Trái tim tibu đau nhói một cách dữ dội và mãnh liệt khi nghĩ về sunny. Những ngày đầu bước chân xuống Sài Gòn, sunny đã mang trong mình giọt máu của Thành. Tibu tự mình hiểu rằng đó là cái cách mà sunny cứu vớt tình yêu của mình. Rồi cô ấy cũng phải tự hủy đi sinh linh bé bỏng bên trong cơ thể vì người đàn ông bội bạc và phũ phàng đó.

Tưởng rằng thân chết sẽ mang sunny đi vì biến chứng băng huyết, nhưng dường như có một chút may mắn nào đó đã đem cô ấy trở lại. Hình như các vị thần đã âm thầm dõi theo và bảo vệ cô ấy.

Mỗi khi nghĩ tới hình ảnh sunny nằm đó, máu lạnh lạnh trên mặt đất là tibu lại không kìm được nước mắt. Cả cuộc đời này chưa bao giờ tibu trách hay căm hận sunny dù chỉ một lần. Cái cách cô ấy yêu thương một người, nó quá khờ dại và mù quáng. Tình yêu đó khiến con người ta hy sinh tất cả bất chấp mọi hiểm nguy chỉ để bên cạnh người mình yêu.

Những cơn đau cũng dịu đi dần, trời đã về chiều. Hình như đây là lần đầu tiên tibu nhìn thấy bình minh trên đồi thông tin. Những tia sáng cuối cùng của mặt trời xuyên qua các tán thông, chiếu thẳng vào khuôn mặt của tibu. Bỗng chốc tibu thêm cái bình yên này quá. Gió lặng rồi, mây cũng tan rồi... trong lòng thầm nghĩ ngày nào đó, đến những giây phút cuối cùng của cuộc đời, liệu có được chút bình yên nào không.

...

- Anh về trễ vậy ?

Jenny ngồi đó, ngay bàn ăn nhìn tibu đầy vẻ lo lắng. Có lẽ cô ấy ngồi chờ tibu từ sáng đến chiều. Khuôn mặt lộ rõ nét mệt mỏi

- Ôi trời. Em chờ anh về ăn cơm chưa đến giờ sao ? Sao em không ăn trước đi. Tội em quá vậy

- Anh sao vậy tibu, mắt anh sưng húp lên rồi kìa. Nói rồi jenny cũng bắt đầu khóc, nhìn tibu đầy thương xót.

Tibu có chút bối rối khi nhìn thấy jenny như thế

- Anh... anh không sao đâu, em đừng lo !

- Em biết là anh đi gặp chị sunny đúng không. Ngay từ lúc sáng, đôi mắt của anh đã tỏ cáo anh rồi. Chỉ duy nhất chị sunny mới khiến ánh mắt của anh đặc biệt đến thế.

- Ừ... dường như em luôn là người hiểu anh nhất jenny à

- Nhưng sao anh có vẻ buồn quá vậy, có chuyện gì thế anh ?

- Cũng chẳng có gì, chỉ là anh muốn giữa anh và sunny có sự kết thúc thôi. Mọi chuyện chẳng thể dây dưa mãi như thế này được.

Jenny hơi bất ngờ, nhìn tibu chăm chăm rồi nói

- Anh đừng hà tibu, anh luôn yêu thương chị ấy hơn cả bản thân mình mà

- Có lẽ anh không muốn theo đuổi thứ không thuộc về mình nữa, càng cố với tới nó lại càng xa cách mình hơn. Cuộc sống là thế mà. Tình yêu lúc nào cũng vô cùng đặc biệt phải không em. Là thứ không thể đánh đổi mà có được.

Bước gần về phía tibu, jenny chợt ôm lấy tibu rồi nhẹ nhàng nói

- Thôi anh đi tắm đi nhé, em hâm lại thức ăn rồi mình cũng ăn tối nha.

Tibu ngồi dựa vào tường, như xả hơi sau một ngày nặng nề. Những làn nước trải dài từ trên đầu xuống dưới gót chân, hơi nóng nghi ngút bốc lên xóa tan mọi mệt mỏi, mang theo những muộn phiền rồi tan biến vào không khí. Trời đã lạnh thật, cái cảm giác tê buốt ăn sâu vào những đầu ngón tay, như thể làm tê liệt hết những tế bào bên trong cơ thể. Nhưng cái lạnh đó lại khiến tibu thích thú, dù thế nào thì cũng sinh ra và lớn lên trong cái không khí lạnh lẽo này biết bao năm nay.

Bàn ăn cũng chỉ có hai người. Trong lòng tibu bỗng thấy nhớ ba mình thật nhiều. Đã rất lâu rồi không gặp ba, đất khách quê người tibu tự hỏi chắc ba cũng thêm cái cảm giác âm cúng của một bữa cơm gia đình lắm..

- À jenny

- Sao anh ? Jenny vừa ăn vừa nhìn tibu

- Ăn xong anh sẽ dẫn em tới một nơi đặc biệt

- Wao, nơi nào mà đặc biệt, anh làm em tò mò quá nhen. Đi đâu vậy anh

- Tôi nơi rồi em sẽ biết.

Môi jenny mím chặt lại, đôi mắt lại căng tròn ra, nhìn tibu một cách nũng nịu rồi nói

- Nói cho em biết trước đi mà, năn nỉ anh đó. Hic

Cái khuôn mặt đó, tibu vừa thích lại vừa yêu, đôi lúc cô ấy hết như một đứa trẻ, nhưng đôi lúc lại chín chắn và trưởng thành một cách kì lạ.

- Trời, thì cứ ăn xong đi rồi biết. Tibu nói

Jenny làm vẻ hờn dỗi, hừ lên một tiếng rồi lườm tibu một cái. Điều bộ đó khiến tibu phải bật cười rồi xoa dịu cô ấy

- Đến một nơi rất đẹp, nơi mà anh đã từng nghĩ rằng sẽ đến đó cùng với người anh yêu thương nhất. Thế đã được chưa.

- Oh yeah. Ăn com nhanh là ăn com nhanh thôi. Yêu anh nhất.

Jenny lại cười, cái nụ cười mà đôi lúc khiến tibu nhầm lẫn rằng cái hiệu ứng mà nó mang lại hết như nụ cười của sunny. Ấm áp và đầy bình yên. Đôi lúc tưởng chừng như đơn giản nhưng lại là một điều kì diệu của thế giới này.

Mọi người cứ nghĩ rằng những con phố dưới hàng ngàn ánh đèn lấp lánh, phản chiếu lên hồ Xuân Hương tạo nên đêm Đà Lạt đầy quyến rũ và thơ mộng tựa như một bức tranh hoàn mỹ của thiên nhiên. Nhưng thật ra đối với tibu, bức tranh đó không phải là đẹp nhất.

Càng về đêm không khí càng trở nên lạnh lẽo, sương buông xuống kín cả con đường dày đặc đến mức khó quan sát rõ được phía trước. Đường vào Trại Mát buổi tối khá vắng vẻ, có lẽ vì nơi này khá biệt lập so với trung tâm thành phố, thỉnh thoảng mới có vài xe qua lại. Con đường dài quanh co chạy dọc các ngọn núi, hai bên bao bọc bởi các rừng thông chính vì thế những khoảnh khắc đầu tiên khi vừa bước chân tới nơi đây là cảm nhận được cái lạnh lẽo xuyên suốt khắp cơ thể.

Jenny ngồi phía sau ôm lấy tibu thật chặt. Thỉnh thoảng lại ngân nga lên một giai điệu nào đó

- Tối nay trời lạnh quá anh nhì. Sương mù quá trời luôn nè. Lạnh wớ ààààà

- Ủ tối nay lạnh kinh khủng, hai tay anh tê buốt hết rồi nè.

- Hừ, cái anh này. Lúc này em đã dặn là mang găng tay cho ấm mà không chịu nghe lời em là sao. Grừ.... ghét anh ghê

Tibu cười rồi nói

- Trời, không sao đâu mà. Thích thì ôm chặt chút nữa cho ấm miếng coi.

Không cần quay lại nhưng tibu cũng biết được rằng jenny đang cười mỉm sau lưng mình, tay siết chặt hơn một chút.

- Tôi rồi...

Tibu dừng xe lại định quay đầu ra phía sau thì jenny đã chồm tới phía trước và hôn lên má tibu một cái thật nhanh

- Chết anh rồi nha. Hô hô

Mỗi lần nhìn cái gương mặt đó tibu lại thấy buồn cười, cái gương mặt ngây thơ đến mức không tưởng.

- Aaaaaaa, đẹp quá anh ơi. Đây là nơi anh nói sao. Phía đằng xa là cái gì mà nhiều đèn quá vậy anh ?

Đã nhiều năm rồi, không biết bao nhiêu lần tibu đi ngang qua cái nơi này. Từ phía trên đèo có thể nhìn thấy muôn vạn nhà kính mà bên trong đó thấp sáng bởi vô số ánh đèn được dùng để sưởi ấm cho các bông hoa. Cái màu đó vàng dịu, mang đến cảm giác nhẹ nhàng và ấm áp. Tưởng chừng như vẻ đẹp diệu kì của bầu trời ban đêm với muôn ngàn ánh sao là duy nhất, nhưng hình như con người và thiên nhiên đã tạo ra một bầu trời khác ở phía dưới này. Phần nào đó, còn có phần nổi trội hơn vì cái cảm giác ấm cúng mà nó mang lại.

- À, đó là nhà kính dùng để che chắn cái lạnh và mưa cho bông, khí hậu đã lạt em biết rồi mà, lạnh và mưa, có phần khắc nghiệt. Buổi tối lúc nào họ cũng thấp sáng để sưởi ấm cho cây.

- Ôi mẹ ơi, đẹp quá tibu à. Sao giờ anh mới chịu dẫn em tới chứ hả. Anh thật đáng ghét mà.

Jenny miệng nói nhưng mắt không ngừng hướng về phía trước, vẫn chưa hết về bất ngờ bởi cái khung cảnh đó mang lại.

Nghĩ cũng đúng, thật sự những hình ảnh phía trước mặt tibu và jenny chẳng khác nào một tuyệt tác của tạo hóa. Mọi thứ chỉ có thể miêu tả bằng một từ đơn giản. Nhưng cái đơn giản đó lại hoàn hảo đến mức tuyệt đối. Hàng triệu ánh đèn thất ẩn thoát hiện sau làn sương mù, nguyên cả một thung lũng rực sáng một màu vàng ấm. Khiến cho con người ta khó mà cầm lòng được.

Jenny chợt đưa tay ra rồi nắm lấy hai bàn tay của tibù

- Hai cái tay nào lạnh thiệt là lạnh đâu, đưa đây em coi.

Nói rồi jenny đưa hai tay lên miệng, thổi những hơi ấm vào đó.

- Phù... phù... tay oi tay oi, mau hết lạnh đi nhen.

Tibù chợt cười, rồi nói :

- Em là người con gái đầu tiên được anh dẫn lên đây, có lẽ đó là phần thưởng xứng đáng cho bữa tối.

Jenny nhũn mày lại, môi mím chặt rồi nũng nịu

- Nhưng không phải là người con gái anh yêu nhất, oh men. Em xin lỗi vì đã phá vỡ dự định của anh nhé. He he

- He he, chuyện đó em không cần phải lo. Nhưng em không buồn chứ?

- Trời, buồn gì hả anh? Không phải đang tuyệt lắm sao

- Em không phải là người anh yêu nhất, nhưng em là cô gái mà anh thương nhất. . .

- Với em, mọi chuyện rất đơn giản, em chẳng bao giờ ghen tỵ với tình cảm của ai. Chỉ cần ở bên cạnh người em yêu thương, trải nghiệm những giây phút hạnh phúc và vui vẻ là mãn nguyện rồi. Nghĩ làm gì cho một người anh ha. Hi hi

Jenny tựa vào người tibù, hay tay vòng qua ôm người tibù như thể chẳng muốn rời xa, mắt vẫn không ngừng nhìn xuống phía dưới thung lũng.

- Tibù nè, hôm nay gặp chị sunny... gặp lại chị ấy thế nào?

Thật sự mà nói, với jenny tibù dường như chẳng bao giờ phải che giấu hay úp mở bất cứ chuyện gì, dù đó là về sunny. Tibù luôn dễ dàng nói ra những điều trong lòng mình đang nghĩ, đôi lúc điều đó khiến tibù cảm thấy đối với mình, jenny là một người bạn thân thiết, là một người tri kỷ có lẽ sẽ hợp hơn rất nhiều so với một người bạn gái.

- Cảm giác thế nào á hả? Có lẽ là nắng hạn gặp mưa.

- Cảm giác đó chắc khó tả lắm anh nhì, cũng giống như em gặp anh sau nhiều ngày không gặp thôi.

- Thật ra anh nghĩ nó không giống nhau, anh đã trải qua biết bao nhiêu chuyện cùng cô ấy, vui có buồn có. Nỗi nhớ lớn đến thế nào cũng có, nhiều khi như không thể chịu đựng được nó. Có những lúc tưởng chừng như anh sẽ san bằng tất cả chỉ để tìm lại được cô ấy. Đến khi gặp lại sunny ngày nào, cảm giác đó.. nó... nó đặc biệt lắm. Trái tim anh tự nói với mình rằng, ừ đây chính là sunny ngày nào mà anh yêu thương. Mọi thứ bình yên một cách tuyệt đối ngay từ giây phút anh nhìn thấy dáng người nhỏ bé đó.

- Anh yêu à, em nghĩ rằng anh yêu đến điên rồi. Nhưng con người đó lại khiến em yêu. . .

- Thôi bỏ đi, đừng nói đến chuyện đó nữa.

Lúc này thì jenny xoay người hẳn về phía tibù, miệng chợt cười mỉm một cách lém lỉnh, nhìn tibù rồi nói

- Anh cao 1m86, chị sunny thì cao 1m54. Lúc hôn nhau thế nào nhì.

Tibù bật cười, rồi vuốt nhẹ sống mũi jenny

- Không gì là không thể cung à. Con người có thể chọn cho mình mọi thứ, nhưng tình yêu thì không được, nó đến một cách bất ngờ và không thể lường trước được.

- Ấy da, anh giỏi chống chế nhì. Em không quan tâm chuyện đó có dễ dàng hay không, để em thử

Jenny hít một hơi thật dài, khẽ nhón đôi chân mình lên, hay tay choàng qua vai tibù mắt nhắm lại một cách nhanh chóng rồi hôn lên môi tibù.

- Thế nào, hôn em có vẻ dễ dàng hơn nhiều đúng không. Có ngọt không hở anh

Tibù ôm lấy jenny, nhìn cô ấy thật kĩ rồi vén một bên tóc lên, miệng thì thầm

- Hơi hơi ngọt, mà anh thích cái mùi dâu từ môi của em rồi đó.

Mỗi khi hai gương mặt chỉ cách nhau một chút, là tibù lại có dịp quan sát jenny thật kĩ. Cô ấy luôn đẹp một cách lạ thường, đúng là trong cuộc đời tibù jenny là người con gái đẹp nhất. Kể cả ngoại hình lẫn tính cách, trong lòng tibù thấy nuôi tiếc cho người con gái đó, tại sao lại yêu một người tầm thường như mình nhiều đến như vậy.

Bất chợt đôi mắt jenny hơi ướt át, tựa như những giọt nước mắt gần như sắp lăn dài trên khuôn mặt đỏ

- Anh .. anh đáng ghét lắm đó. Anh mới chỉ nói yêu em có một lần duy nhất, mà đó cũng chẳng phải thật lòng. Tibu xấu xa. Hu hu hu ông trời ơi, số con đúng là số khổ mà.

Jenny chẳng khóc nữa, khuôn mặt già bộ ngây ngô lại xuất hiện như muôn treu chọc người đang đứng trước mặt mình. Nhưng sâu trong trái tim tibu cũng cảm nhận được một điều gì đó. Là mong ước thầm kín của cô ấy hay là khao khát bấy lâu nay, chỉ một lần được yêu...

- Hey, nói cho em biết một bí mật nhé. Miệng tibu tiến sát dần về phía jenny rồi thì thầm đủ chỉ để cô ấy nghe

☐ Anh yêu em, jenny à. Tận sâu trong trái tim anh, anh nghe nó nói rằng, nó yêu một cô gái tên là jenny ☐

Lần này thì tibu chủ động kéo sát jenny về phía mình, đặt lên đôi môi mềm mại và ngọt ngào đó một nụ hôn mãnh liệt và ngọt ngào nhất. Im lặng cảm nhận là lắng nghe mọi cảm xúc trong cơ thể.

Khi tibu mở mắt ra nhìn jenny, thì những hình ảnh cô ấy đang cười một cách hạnh phúc nhòe dần trước mắt tibu. Hai chân tibu dường như không còn một chút sức nào để nâng đỡ cái cơ thể nặng nề này nữa. Đôi tay tibu trượt dài từ khuôn mặt jenny và dần rớt xuống đất, mọi thứ trở nên tối đen, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi tibu đủ tỉnh táo nghe thấy hơi thở mình dần nặng nề và tiếng gọi đầy hoảng sợ của jenny.

...

Tibu thấy mình trở lại như một đứa bé 5 tuổi, ba đang cồng tibu trên lưng, hai cha con cùng nhau đi dạo trên biển.

- Ba ơi, mẹ đâu rồi. Con nhớ mẹ quá à.

Những ký ức lúc nhỏ lại hiện về trong giấc mơ của tibu, chỉ trong giấc mơ này tibu mới nhìn thấy và cảm nhận được đôi mắt ba khẽ ước nhòa khi trả lời câu hỏi đó.

- Mẹ đang ở một nơi rất xa và dõi theo hai ba con mình rồi. Nhưng con đừng buồn, mẹ lúc nào cũng nhớ đến con. Dù thế nào, ba cũng sẽ mãi ở bên cạnh con, bảo vệ và che chở cho con

- Da, con biết rồi. Ba ơi, ba cho con xuống để con đi bộ trên cát đi

- Nhưng cát nóng lắm, sẽ làm bỏng chân con mất...

☐ Nhưng cát nóng lắm, sẽ làm bỏng chân con mất phải không ba... ☐

Không cần biết đó là trong giấc mơ, hay là hiện tại nhưng tibu cảm nhận được rõ ràng nước mắt mình đang rơi ra một cách nhanh chóng. Lòng tibu thất chặt lại, cảm nhận cái hương vị ướt át và mặn mà từ mồ hôi của ba rơi xuống. Những hình ảnh người cha vô cùng thân thuộc vất vả mưu sinh kiếm sống cứ như từng mũi kim xuyên vào tâm trí lẫn trái tim tibu. Khi mẹ đột ngột ra đi, một mình ba phải gánh khoản nợ khổng lồ vì chữa bệnh cho mẹ. Cuộc sống khó khăn khiến người cha ấy phải đi nước ngoài mưu sinh trang trải nợ nần và cuộc sống. Điều duy nhất trong lòng khiến tibu không cảm thấy thanh thản nếu một ngày nào đó ra đi chính là ba.

Khung cảnh lại thay đổi một cách đột ngột, chỉ còn một tông xám buồn bã, ba ngồi đó trong góc phòng. Hai tay nắm chặt vào nhau, ba khóc... hình ảnh đó còn lưu lại trong ký ức của tibu vào cái ngày mẹ ra đi. Lúc đó chỉ còn là một đứa trẻ nên tibu không cảm nhận được nỗi đau vô tận trong lòng ba. Đứa bé đó từ phía cửa chạy chồm đi vào, chạy tới thật nhanh vào lòng ba. Ôm lấy ông ấy thật chặt, miệng thì nói :

- Ai làm ba buồn đó, ai ăn hiếp ba phải hông. Con ôm ba nè, thương ba nhiều lắm, ba đừng buồn nữa nha...

...

Tibu dần mở mắt, mùi thuốc sát trùng của bệnh viện cứ xộc vào mũi một cách khó chịu. Nhưng mặc kệ nó, tibu khóc như một đứa trẻ. Hai hàng nước mắt không thể nào ngừng lại. Trong lòng đau quá, trái tim như bị bóp nghẹt lại. Đau dường như không thở được. Tibu vừa khóc vừa kêu lên hai tiếng

- Ba ơi...

Căn phòng lúc này chỉ có Nhân và Beo đứng ngay cạnh giường tibu. Vừa thấy tibu tỉnh dậy trong tình cảnh như thế cả hai liền sốt sắng hỏi :

- Ê mày, mày có sao không. Có chuyện gì vậy.

Tibu cứ mãi sụi sụi không ngừng, hai hàng nước mắt cứ chảy mãi. Hình như tibu lúc này, càng ngày càng trở nên yếu đuối chứ không còn cứng rắn như trước được nữa.

- Cho.. cho tao ... điều thuốc....

- Giỡn hoài mày, đây là bệnh viện mà. Nhân lên tiếng

- Thì cứ cho tao đi... xin tụi mày đó. Tao cần hút để bình tĩnh lại để suy nghĩ

- Nhưng... nhưng mà, mày đang bệnh đó tibu. Nhân nói đầy một cách lo lắng

Trong lúc đó thì Beo đã mời một điều thuốc, và đưa đến cho tibu:

- Nè hút đi người anh em, bình tĩnh lại. Có nhiều chuyện cần phải nói. Ngồi dậy ra phía cửa sổ hút, ở đây có thiết bị báo cháy.

Hai tay tibu run rẩy cầm lấy điều thuốc cháy dở, ngồi dậy khỏi giường, tiến về phía cửa sổ ngồi bết xuống đó. Tibu bây giờ trông thật thảm hại và dường như không còn sức sống. Đưa điều thuốc lên miệng rít liên tục, chọt thở dài rồi tibu lên tiếng:

- Tụi mày thằng nào cũng gặp ba tao rồi, tao thật sự rất nhớ ông và là lắng cho ông... Sắp có chuyện xảy ra với tao rồi.

Nhân và Beo nghe đến đó cũng chọt chạnh lòng, hai thằng chọt thở dài.

- Đừng nghĩ quẩn, chẳng có chuyện gì đâu mày. Nhân nói

Tibu chọt cười một cách đầy xót xa, rít thêm một hơi thuốc

- Lúc tụi mình còn đi học, ông thường hay nói với tao rằng hãy làm những gì con mơ ước và cố gắng thực hiện nó. Ba sẽ luôn ủng hộ và đứng phía sau con. Trước giờ tao cũng chưa từng dám mơ ước điều gì, chỉ mong muốn trong tương lai có một công việc thật tốt, làm ra nhiều tiền thay đổi cuộc sống của hai cha con.

- Hey thằng kia, mày làm gì mà nói thảm vậy. Tươi tỉnh lên coi. Beo lên tiếng

- Hai thằng tụi mày biết điều buồn cười là gì không, dường như những ngày gần đây tao thật sự có một mơ ước. Tự bản thân tao thấy rằng điều đó vô cùng đơn giản nhưng lại vô cùng khó khăn. Đó là được cưới người tao yêu, kiếm một việc làm đủ để lo cho ba tao và vợ tao thôi. Một cuộc sống giản dị nhưng ấm cúng.

Tibu bật cười, một nụ cười chứa đựng nhiều tâm sự buồn hơn là sự vui sướng. Hai mắt tibu nhắm lại, cảm giác cay xè lại ứa đầy hai con mắt. Nghi hoặc trong mộng của thế gian, khi tỉnh mộng ắt hẳn sẽ thấu hiểu. Hình như con người ta không dám mơ ước một điều gì đó ắt là vì sợ không thực hiện được điều đó...

- Ê tụi mày, sao tao lại ở đây, tao đang ở đâu.

- Mày đang ở bệnh viện Pháp Việt, bất tỉnh hai đêm rồi. Tao, Nhân và Jenny đưa mày xuống. Từ lúc xuống đến giờ con bé không ngủ, nó thật sự lo lắng cho mày nhiều lắm.

- Shittttttt cái gì, hai đêm? Hèn gì bụng tao đói còn cào. Mà tụi mày thùng nào rồi hả, dư tiền hay sao mà chui vô trong này.

- Mẹ, tao với thằng Nhân có được mấy trăm bạc trong túi. Một tay Jenny lo hết, nhất quyết phải đưa mày vào đây cho bằng được. Beo nói

- Bác sĩ nói tao bị sao ?

Nghe đến đó thì Nhân nhìn Beo, ánh mắt hai thằng dường như muốn thông báo với tibu rằng chuyện đó thật khó nói biết chừng nào.

- Đm, nói nhanh đi. Hai thằng tụi mày đừng có như mấy đứa con gái nữa, anh em với nhau cứ thẳng thắn đi. Ngại ngần cái gì.

- Tao... tao cũng không rõ lắm, chỉ nghe loáng thoáng bác sĩ nói với Jenny trong đầu mày có khối u, kì lạ ở chỗ là dường như mới xuất hiện nhưng tự vờ ra rất nhanh, một số có biểu hiện chèn lên dây thần kinh của mày. Hình như mấy cái khối u ác tính người ta hay gọi là ung thư. Nhưng của mày, nó phát triển khác hẳn.

Vừa lúc đó thì Jenny mở cửa bước vào, thấy tibu cô ấy vẫn nở một nụ cười tươi như mọi khi, nụ cười hạnh phúc mỗi khi chúng ta nhìn thấy người mình yêu thương trước mặt, chỉ có điều bên trong đôi mắt đẹp như hai vì sao đó, Jenny không che dấu được một nỗi buồn rất lớn.

- Anh tỉnh rồi sao, để em ra ngoài gọi bác sĩ vào kiểm tra cho anh nhé.

Ngay lúc đó tibu liền đưa tay về phía Jenny, rồi nhỏ nhẹ nói

- Jenny, lại đây ngồi với anh đi, đừng ra ngoài nữa. Không cần thiết nữa đâu. Ngoan lại đây với anh. Nói rồi tibu quay về phía Beo và Nhân

- Hai đứa tụi mày ra ngoài kiếm gì ăn đi, rồi nghỉ ngơi một chút, mấy bữa nay tụi mày vất vả rồi.

- Tao không đi, đuổi khéo hả thằng khốn. Beo cười lém lỉnh.

Hai thằng đi ra về phía cửa thì Jenny đã đứng sát gần bên tibu, đôi tay tibu chồm lên kéo cô ấy ngồi xuống ngay cạnh mình, rồi ôm thiên thần bé nhỏ đó vào trong lòng mình. Miệng thì thầm:

- Hai ngày nay mệt mỏi nhiều rồi phải không em, nhìn đôi mắt em kia, đen như gấu trúc rồi nhưng vẫn còn đẹp lắm. Em thôi dễ thương và đáng yêu được không hả jenny.

Jenny quay sang nhìn tibu, không nói lời nào chỉ có hai hàng nước mắt bắt đầu rơi xuống trên cánh tay tibu. Từng giọt nước mắt rớt xuống, là từng mũi kim như đâm thẳng vào giữa trái tim, tibu bỗng thấy lòng mình thất lại và đau nhiều lắm.

Tibu ôm jenny chặt hơn, dựa vào tường rồi đứng đưa qua lại như là dỗ dành cô ấy vậy:

- Thiên thần à, đừng khóc nữa mà. Mặc dù em khóc đáng yêu vô cùng nhưng anh không thích em khóc như thế đâu. 12th September, do you remember?

Jenny đưa hai tay dụi mắt, rồi nói

- Anh mà cũng nhớ sao, đồ vô tâm lúc nào cũng khiến em lo lắng cả.

- Ừ đó là lần đầu tiên anh gặp em, đôi lúc anh cảm thấy hối tiếc khi anh không gặp em sớm hơn.

- Nó có quan trọng không anh, vì em chỉ cần biết một điều rằng, em đã được gặp anh. Và đó là điều kì diệu nhất đối với cuộc sống của em.

- Chỉ tiếc rằng, anh đã dành quá ít thời gian cho em, bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ dành thời gian cho em nhiều hơn. Vì anh biết đó là điều em muốn.

Jenny đưa hai tay mình ra, nắm chặt lấy đôi bàn tay của tibu, siết nó thật chặt:

- Nhưng anh phải ở đây để điều trị nữa...

Chưa để jenny nói hết câu, tibu đã đưa ngón tay mình lên chặn ngang môi cô ấy, đôi môi hồng tươi và mềm mại tựa như những thứ gì đó êm ái mượt mà và tươi đẹp nhất trên thế gian này.

- Đừng ! Đừng lãng phí thời gian. Em hiểu anh nói phải không, hãy nghe anh nói một lần này thôi, bây giờ thì im lặng cùng anh và cảm nhận những giây phút bình yên này nhé.

Jenny không nói gì cả dựa đầu vào vai tibu, trong lòng cô ấy có lẽ đang đấu tranh dữ dội lắm, một bên là sự thật và một bên là hy vọng. Chỉ có điều dường như cái niềm hy vọng nhỏ nhoi đó đang đứng ở bên bờ vực của sự tuyệt vọng, muốn làm điều gì đó nhiều hơn cho người mình yêu thương nhưng lại không thể.

Tibu lấy điện thoại từ trong túi mình ra, mở một bài nhạc. Siết chặt jenny vào lòng mình hơn, ôm cô ấy và đứng đưa theo điệu nhạc. Ánh nắng le lói của hoàng hôn len lỏi vào cửa sổ như sợi ấm cho hai người, đem cái hơi ấm áp vào căn phòng lạnh lẽo này. Thế giới dường như trở nên nhỏ bé và bình yên quá. Tibu nhìn ra phía cửa sổ đón cái ánh nắng dịu nhẹ này, những đám mây trôi một cách chậm rãi, bầu trời xanh quá... chợt nhận ra hình như mình đã từng mơ đến những ngày được yên bình như thế này...

Somewhere over the rainbow

Way up high

And the dreams that you dreamed of

One in a lullaby

Somewhere over the rainbow

Blue birds fly

And the dreams that you dreamed of

Dreams really do come true

Someday I'll wish upon a star

Wake up where the clouds are far behind me

The colours of the rainbow so pretty in the sky

Are also on the faces of people passing by

I see friends shaking hands

Saying "how do you do"

They're really saying I...I love you

I hear babies cry and I watch them grow

They'll learn much more

And I think to myself

What a wonderful world...

Bạn đang đọc truyện *Hồi ức Của Một Linh Hồn*... được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.